

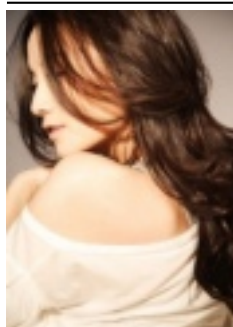
Nếu Anh Muốn, Tôi Sẽ Là Của Anh

Contents

Nếu Anh Muốn, Tôi Sẽ Là Của Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	43
9. Chương 9	48
10. Chương 10	53
11. Chương 11	58
12. Chương 12	65
13. Chương 13	70
14. Chương 14	76
15. Chương 15	82
16. Chương 16	89
17. Chương 17	94
18. Chương 18	99
19. Chương 19	104
20. Chương 20	110
21. Chương 21	114
22. Chương 22	119
23. Chương 23	125
24. Chương 24	130
25. Chương 25	135
26. Chương 26	140
27. Chương 27	145
28. Chương 28	151
29. Chương 29	157
30. Chương 30	163
31. Chương 31	169
32. Chương 32	174
33. Chương 33	181
34. Chương 34	187
35. Chương 35	193
36. Chương 36	199
37. Chương 37	207
38. Chương 38	213
39. Chương 39	219
40. Chương 40	225
41. Chương 41	230

42. Chương 42	235
43. Chương 43	240
44. Chương 44	245
45. Chương 45	251

Nếu Anh Muốn, Tôi Sẽ Là Của Anh

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-muon-toi-se-la-cua-anh>

1. Chương 1

- Em nói cho tôi biết , thật ra chuyện này là thế nào ?

Giọng một người phụ nữ độ tuổi khoảng trung niên gắt gỏng . Trên tay cầm vật gì đó đập xuống bàn kính nghe rõ lớn .

- Chẳng là gì cả ! Đuổi hay không thì đuổi , tùy mấy người .

Là tiếng của một cô gái trẻ , lộ vẻ châm biếm rõ rệt .

- Em ... em ... Ngày mai em đừng tới trường nữa .

....

Lại bị đuổi , bao nhiêu lần cũng vì mấy cái tấm hình vớ vẩn nó đi vào bar với bạn bè không khéo bị chụp lại mà thành ra thế . Nó xem thường mấy cái nội quy của trường phổ thông vớ vẩn này , nó chỉ ước gì mình có thể bỏ nó hết để khoe cái thân . Cũng vì mấy cái nội quy không cho học sinh đi bar , vũ trường , uống rượu , hút thuốc ... thế mà nó phải cải trang thành một con nhóc xấu xí thế này , rồi còn bị đuổi từ trường này đến trường khác , chuyển từ trường nọ sang trường kia . Nếu không phải vì mẹ , nó cũng chẳng cần phải tới ngày mang gọng kính cận dày cộm này (chả có độ) , ngồi đủ 5 tiết trong lớp chỉ để chứng minh mình là học sinh ưu tú , rồi phải vờ làm mặt lạnh tanh để đừng lộ chuyện nó là play girl . Nó nhìn " bà giám thị " vừa gắt gỏng với nó , bước đi . Rồi như chợt nhớ ra điều gì , nó quay người lại và nói :

- Bà giữ kín chuyện này , không được truyền ra ngoài ... Nếu bà nói ra thì bà biết cái chức giám thị nhỏ bé của bà cũng đi đời với ba tôi luôn rồi chứ . Và nhớ là xóa mọi thông tin về tôi trong cái trường này đây.

" Bà giám thị " đỏ mặt hơi hệt nhìn nó . Ba nó là doanh nhân thành đạt , tập đoàn của ba nó thuộc dạng lớn nhất nhì của thế giới , có thể nói ba nó có chức quyền đến nỗi ai cũng phải sợ . Nhìn " bà cô giám thị " lần cuối , nó nhếch mép cười đi ra khỏi trường . Nó móc điện thoại ra và gọi cho bác tài xế :

- 10 phút sau chú rước con tại trường nhé !

Quả thật , 10 phút sau một chiếc xe hơi láng bóng đã đậu trước cổng trường . Nó bước lên và chẳng để ý gì đến xung quanh . Nó kêu bác tài xế chở nó về nhà . Nó mệt mỏi , quàng cặp xuống sàn rồi nhảy phịch lên giường nằm ngủ .

Nó ngủ đến tối , giấc ngủ kéo dài và rất ngon . Lần đầu tiên nó ngủ ngon thế , rồi ...

- Yun , thức dậy anh mày bảo cái này . (giọng anh trai nó)

- Ừ ừ , để ngủ tí nào (Nó ngáy ngủ)

- Mày không tự dậy là tao đá mày đó , mày cũng biết tao không có đá nhẹ ai bao giờ mà . Biết điều thì tỉnh dậy đi (Anh nó nói vừa đùa vừa thật - đậm tính đe dọa ... con nít)

- Hừ ! Mày sinh ra trước tao có 10phút mà sao láo thế ! Có gì nói đi (Các cậu thử tưởng tượng xem , đang ngủ ngon mà bị lôi đầu dậy nó khó chịu tới cỡ nào) .

- 10 phút vẫn là 10 phút , tao vẫn lớn hơn mày , mày phải gọi tao là anh . Nghe chưa con quỷ ?

- Rồi rồi , anh Chan . Được chưa ? Mà anh kêu em có chuyện gì không ?

- Chẳng có gì , má kêu mày xuống ăn cơm tối thôi (Ông Chan vừa nói vừa cười khặc khặc , có tình kiếm chuyện đây mà - nó nghĩ) .

Tức giận , nó lấy vội cái gối đập cho ổng mấy cái đau điếng . Vừa đánh nó vừa nói lớn :

- Mày còn gì rảnh hơn không ? Sao bảo mẹ ăn trước , tí tao xuống ăn .

- ... , hừ ! Mày quên hôm nay mày bị đuổi học à ? Ba về , đang ngồi dưới ăn cơm với mẹ đấy ! (Anh nó xuống giọng , nghiêm túc cực kì)

Ừ nhỉ , mém nó quên ! Hôm nay nó bị đuổi học mà . Hôm nay nó biết chắc là ba sẽ về mà , sao nó lại dễ quên thế nhỉ ? . Cứ mỗi lần bị đuổi là mỗi lần ba về nhà , về nhà để la mắng nó rồi thu xếp cho nó vào trường mới . Nó hận ba nó , ba nó bỏ bê nó ... không cho nó hưởng thụ tình thương của người cha mà nó vốn đáng được nhận ngay từ lúc nhỏ . Công việc vất vả , bận rộn đến vậy sao ? Bận đến nỗi không thể bỏ ra 5 phút gọi điện thoại về ẹ biết là hôm nay mình về không được để mẹ đừng chờ nữa à ? . Nó cau mày , bước xuống giường rồi ngoắt tay ra hiệu cho ông Chan xuống luôn .

Xuống nhà , nó thấy mẹ đang cười nói vui vẻ với ba . Mẹ mong mỗi ba từng ngày từng ngày , mỗi lần thấy ba về là mẹ mừng hơn ai hết . Nó bước xuống cầu thang , tiếng dép sột soạt của nó làm cản trở cuộc vui của họ , ba nó ngược lên nhìn nó rồi gất gổng :

- Xuống đây ! Ba có chuyện muốn nói với con .

Nó biết chẳng có chuyện gì để nói ngoài chuyện trường học của nó , và hẳn là ba còn tặng thêm cho nó một cái tát nữa . Nó định không bước tiếp nhưng ông Chan không cho , ông ấy bảo xuống đi rồi tính . Ông Chan bình thường quạu phá thế chứ trong những lúc này thì đồ ai tâm lý bằng ổng .

" Bốp " , " Bốp " . Hai cái tát vào mặt nó .

- Tao đã nói bao nhiêu lần rồi ! Đừng có làm mấy chuyện đó nữa , mày học dùm tao đi . Chuyện công ty tao đã đủ nhức đầu lắm rồi , mày còn muốn gây rắc rối đến bao lâu nữa .

Nó nghiêng răng nhìn người đàn ông vừa tát mình , miệng có mùi tanh . Nó đang tay lên chùi mép miệng , à ... máu ! Nó nhếch mép cười khinh bỉ . Nó nhìn mẹ , mẹ đang khóc . Khóc rồi được gì ? Lần nào cũng thế ... chẳng bao giờ mẹ ngăn cản ông ta đánh con mình , dù cho cái điều đó có đúng hay là sai .

" Bốp " , " Bốp " . Lại hai cái vào má nó , ửng đỏ 5 ngón tay . Ba nó định mắng nó nữa , nhưng ông Chan đã chen vào :

- Nó là con ba đấy !

Nhìn thẳng con trai cao to của mình , ba nó lại thôi . Tiếp tục ăn cơm với mẹ nó , vừa ăn ... ba nó vừa nói :

- Từ nay mày sẽ học ở trường anh mày ! Anh mày sẽ trông chừng mày . Mày sẽ học chung lớp với anh mày , chuyện đó tao đã sắp xếp sẵn rồi !

Nó trừng mắt nhìn ba nó rồi nói :

- Ba chẳng cần hỏi qua ý con đã tự quyết định rồi à ?

Ba nó tức giận , đặt mạnh bát cơm xuống bàn . Nói :

- Tao là bố mày chẳng lẽ tao phải xin phép mày ?

Rồi nó quay đi , lên phòng . Nó không ăn cơm nữa , cho dù bát cơm của nó chưa với tí nào . Nó lại nhảy phịch lên giường , nằm nghĩ ngợi . Nó đưa tay lên sờ má , má nó đau và rát . Nếu là một đứa con gái bình thường thì chắc có lẽ đã khóc ầm lên rồi , nhưng không ... nó là một đứa con gái mạnh mẽ , nó không khóc vì lý do nhỏ nhặt đó . Rồi nó nghĩ ngợi đến ngôi trường mới nó sẽ học . Miên man nghĩ, nó đã thiếp đi lúc nào không hay .

- Dậy mày ! Dậy ngay , ngày đầu tiên đi học mày mày định trễ à ? (Lại cái giọng ông Chan)

Mắt nhắm mắt mở , nó vò vò đầu nó rồi lấy đồng hồ đầu giường xem . Mới 6 giờ 45 , kêu nó thức làm gì sớm thế ! (Tác giả giải thích chỗ này xúu nha ! Trường cũ của Yun 7 giờ 30 mới nhập học , học đến 4 giờ chiều mới về . Ăn trưa tại căn tin - nhà ăn của trường). Nó ậm ừ nói với ông :

- Còn nhiều thời gian mà ! Kêu gì sớm thế , để em ngủ tí đi ...

Nó nằm xuống chầm mền lại , rồi tự dưng ông Chan nắm lỗ tai nó kéo lên , quát :

- Mày thức không Yun , tao nhéo rách lỗ tai mày !

- Ui dzaaaaa... Mày chơi mạnh tay vậy , từ từ ... tao thay đồ tắm rửa đã .

- Đã nói bao nhiêu lần rồi hở ? Phải kêu tao bằng anh .

- Rồi rồi , anh anh . Tao chả có hơi đâu cãi lộn với mày . Sáng sớm đừng để tao đốt phong long à .

Chảy dầu tết đuôi sam , nó đeo cái mắt kính dày cộm , quần áo thơm tất . Nó đứng trước gương rồi thử dài . Ông Chan nhìn nhỏ em sinh đôi của mình nói :

- Nhìn mày thế như quái thú , không biết nhỏ em xinh đẹp của tao đâu mấy rồi nữa . Lấy cặp da rồi xuống lấy bánh mì đi học kìa , tao còn vào trường ” khử ” tụi này nữa (Ông Chan nói với cái giọng phẫn khởi , ổng ra hiệu lẹ lên) .

Nó với ổng chạy vào xuống nhà , hai anh em nó với lấy miếng bánh sandwich trét mứt rồi leo lên xe đến trường . Đến trường , nó mở cửa bước xuống . Giờ còn sớm , chẳng thấy ai , chỉ thấy nó , ông Chan với một đám người khoảng 4-5 thằng con trai đang đứng đợi ổng . Ông quay lại nhìn nó :

- Một là mày giúp tao đánh tụi nó , hai là mày đứng ở đây coi tao đánh tụi nó . Mày chọn cái nào ?

Nó bẻ khớp tay kêu ” rắc rắc ” , ra hiệu cho bác tài xế chạy xe về rồi nó nói :

- Cách một . Đang định trút giận đây !

- Tao biết mà ! Lâu rồi mày chưa đánh nhau chắc ngứa tay rồi chứ gì ? Mày yên tâm , giờ này trường chả có ai đâu ! (Ông Chan nói với cái giọng quả quyết)

Nó với ông Chan tiến lại gần đám người đó , tụi nó cầm theo ống tuýp , dao , kéo ... Nhìn cũng đủ biết dân chơi . Nhưng bao nhiêu đây thì nhằm nhò gì với ông Chan và nó , ông Chan từng vác dao tông đi chém người ta , còn nó thì đánh một lúc gục hết 20 thằng con trai cầm ống tuýp định đánh nó (Tác giả nói đến đây còn gợn người nữa á , bạo lực học đường kinh dị quá đi) . Một trong đám đó lên tiếng nói :

- Thế nào ? Mày tính làm sao ? Hôm nay dẫn theo đàn em đi theo nữa à ? Nhìn xấu xí thế chứ !

- Thế bây giờ mày muốn ăn dao hay ăn ống tuýp ? Nói đi trước khi mày vào viện đấy . (ông Chan hăm dọa) .

Thằng đó nó phun nước miếng xuống đất tỏ vẻ khiêu khích rồi cười ha hả . Ông Chan móc trong balô ra cái ống tuýp dài đập thằng đó một gậy choáng váng . 3-4 thằng kia xông lên , nó nhếch mép cười rồi nói :

- Đám này cho em nhớ ! Bọn rùi bu này thì nhằm nhò gì !

Rồi nó đá vào bụng mấy thằng đó , đập thật mạnh vào lưng bọn nó (bị đá vào bụng thì nằm ôm bụng rên chứ gì nữa , nên nó đập ngay lưng thôi) . Mấy thằng đó la đau , nó khôn tha , nó nắm đầu mấy thằng đó lên rồi hỏi:

- Bố lão với ai đừng bố lão với tao nha mày !

Rồi nó đập mạnh đầu mỗi thằng xuống đất . Máu chảy , nó móc điện thoại gọi người đến bằng bố ấy thằng đó (vì không muốn gây phiền phức mà !) . Rồi nó dùng tay chỉnh lại đầu tóc , quần áo . Chóc chóc nó đã lại thành một con nhóc xấu xí , què mùa và đậm chất một sách . Ông Chan tấm tắc khen nó :

- Mày chuyên nghiệp thật ! Nét mặt thay đổi 100% , thái độ cũng thế ! Tao phục mày quá Yun ơi

Nó định quay qua thúi cho ông Chan một cái nhưng lúc này đã có lắm tấm người vào , nghĩ lại ... nó lại thôi . Ông Chan thấy cử chỉ của nó , cười ha hả :

- Ô , mày mà cũng biết nhịn tao cơ đấy ! Ui giời , nhìn này ... một thân hình hoàn mỹ lại có khuôn mặt như con ma nữ . Đau bụng quá , mày hại chết tao rồi Yun ơi Tao mà chết vì cười là mày tới số với tao đó

Nó nhìn ông Chan đang cười đều nó , nhịn không nổi . Nó lại gần ông Chan , giơ tay đâm ngay vào bụng rồi với cái mặt lạnh tanh , nó cười như không có chuyện gì (Chỗ này tớ nói tí , do Yun đứng sát bên hông của ông Chan với lại Yun giơ nắm đấm khá nhanh nên chẳng ai nhìn thấy cả) . Được lãnh một quả đấm vàng của cô em gái mình , Chan nghiêng chặt răng đỏ không la lên oai oái , lão ôm bụng nhìn nó hậm hừ :

- Mẹ , tao mới đùa tí mày đã đánh tao rồi ! Mà hay đấy nhỉ , dạo này mày thích đánh tao thế cơ chứ !

Nó nhắm tịt mắt lại cười (cười đều giả mà vờ ngây thơ ấy nhớ) . Nhích mặt tới gần ông Chan :

- Tại mày thích ăn đánh chứ có phải tại tao đâu nào . Mày đừng kiếm chuyện trong trường với tao thì tao cũng chả thèm đánh mày làm gì

Ông Chan nhìn nó rồi cười ha hả như là cái đấm hồi nãy chẳng là gì á ==” . Ông nói :

- Rồi ! Ok , tao chiều ý mày ... Tao chẳng kiếm chuyện với mày ở trường nữa . Mà tao cũng có điều kiện ấy nhớ , ở trường mày phải kêu tao bằng anh . Ok ? (Vẫn cái mặt gian như bị giang mai) .

Nó lấy tay sờ cảm ra vẻ đấm chiều rồi thấy cũng chả mất mát gì , nó gật đầu . Ông Chan hài lòng với câu trả lời của nó , cười ha hả (ông này cười nhiều gớm , chắc bị đười ươi nhập rồi) . Trường bây giờ đã đông đúc hẳn lúc sáng , bây giờ mới để ý , trường ông anh học lớn hơn mấy trường nó từng học gấp mấy lần . Nó nhìn ông Chan , nói :

- Trường này là trường nào mà lớn thế mày ... à không , anh . Mấy trường trước của tao cũng chẳng bằng cái sân của trường này ! Đúng là ông già thiên vị mày mà , cho tao học mấy chỗ khỉ ho cò gáy đó .

Ông nghênh mặt lên nói :

- Trường Nights đó mày , dành cho quý tộc học thôi ! Tao được học ở đây là vì tao năn nỉ mãi ông mới cho đó , trường này nhiều gái xinh ... tao thích (Vừa nói ông Chan vừa liếc quanh xem có em nào thuộc hàng ” tươi ngon ” còn ” chất lượng ” không)

Mà quả thật , trường này gái cũng xinh , trai cũng nhìn ra trò phết - Nó nghĩ . Rồi San , Kyo và Hanri vào , mấy lão ấy vỗ vai ông Chan , nói :

- Sáng sớm đã có chuyện , tao nghe đứa nào nói mày lại xử mấy thằng hôm trước kiếm chuyện nói mày cướp bạn gái bọn nó rồi đúng không ? (Toàn bọn hâm)

- Ô , đã có mình tao đâu , tao xử mỗi có 1 thằng . Còn lại con Yun xử mà ! (Vừa nói ông vừa chỉ chỗ vào mặt nó) .

Bây giờ thì 3 anh chàng mới biết sự hiện diện của nó . Ba anh chàng đồng thanh nói :

- A , thì ra là Yun . Sao em lại ở đây , còn mặc đồ trường bọn anh nữa ? :-O

Nó nhìn ba thằng con trai đang đưa cái mặt ngu ra mà hỏi thì nó găng lắm mới nén được cười . Mà cũng do ông Chan bắt nó gọi San , Kyo , Hanri bằng anh ấy chứ nó cũng chả thèm , ông Chan mà không bắt nó đã gọi mày tao rồi (Quen nhau từ nhỏ mà) . Nó đưa cái mặt lạnh ra nói :

- Em bị đuổi rồi ... chuyện cơm bữa ấy mà . Ông già lần này kiên quyết bắt em học chung với anh Chan nên đành chịu thôi

Ba thằng bây giờ mới gật gù hiểu ý của nó . Rồi Kyo hỏi :

- Em định học với cái bộ dạng này à ? Không định làm play girl nữa sao ? (Về hiểu kì hiện rõ trên mặt Kyo)

Hai thằng kia cũng phụ hoạ theo bằng cái gật đầu liên tục (Toàn bọn thích a dua) . Nó trơ mặt ra nói :

- Ông già bắt thế thì làm thế thôi ... Tối em lại quậy . Chuyện nhỏ ! Mà trong trường giờ ra chơi em quậy cũng đc , sợ đêch gì .

Ba thằng đó và ông Chan cười ha hả . Rồi thì hấn vào , miệng ngậm kẹo mút , đang nghe nhạc . Hấn đập vào vai ông Chan với ba thằng kia , nó nói :

- Sáng sớm làm gì thế mày ? (Giọng bốn cột , nửa đùa nửa thật)

- Thế mày tưởng bọn tao sáng sớm chụm năm chụm bảy lại đây làm gì ? (ông Chan giỡn lại)

- Đang tán gái à ? (Hấn đưa mắt nhìn nó)

- Láo , đã tán đâu . Nhỏ này là em sinh đôi của ông Chan đấy (San nói)

- Chắc , tao cũng biết là mày có con em gái sinh đôi . Nhưng sao nó chẳng giống mày thế ? Khác nhau một trời một vực ! Chẹp . (Hấn châm biếm quay mặt qua ông Chan nói)

Thì nó thừa hưởng gen khác người mà Nó có phải thừa hưởng gen đẹp bẩm sinh của tao đâu (Ông Chan cũng đùa theo)

Máu lên tận đầu nhưng bây giờ là ở trường nên nó cũng chả thèm để ý làm gì . Mặt nó vẫn lạnh tanh không biểu cảm , rồi nó quay sang ông Chan ra hiệu ổng cúi xuống để nó nói nhỏ gì đó cho ổng nghe . Vừa cúi xuống , nó đã nhanh chóng lấy chân đạp một cái rõ đau vào chân ông Chan , miệng lẩm bẩm vào lỗ tai ổng :

- Mẹ mày , chơi tao à ? Cho mày chữa

Ông Chan nhăn mặt lại vì đau chân , định mở miệng chửi lại nó thì ” Reng reng reng ... đã đến giờ vào học , đề nghị các em học sinh vào lớp . Ông Chan im , quay sang nó với ánh mắt giận giữ như muốn nói ” Về nhà tao tính sổ với mày ” , rồi ổng nói :

- Tao dẫn mày lên lớp !

San , Kyo , Hanri và cả hấn nữa leo đèo theo sau . Vào lớp , ai vào chỗ người nấy ngồi ... (mấy người này học chung một lớp mới đầu chứ) nó đang đứng ở ngoài cửa của lớp vip (Tổ chú thích tí , lớp này được gọi là vip vì học sinh trong này ba mẹ đều có máu mặt . Toàn girl xinh thôi , còn trai thì chỉ có 5 thằng là Han , Kyo , San , ông Chan và hấn là nổi nhất , còn mấy thằng còn lại thì chả có gì nổi bật ngoài mấy cái mái tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ , nhìn bẩn mắt) . Nó đứng đó đợi cô chủ nhiệm vào để giới thiệu nó cho lớp , thế nhưng đợi mãi mà chẳng thấy . Nó là một đứa con gái chẳng có kiên nhẫn nên việc bắt nó đứng đợi là một chuyện vô cùng khó khăn , thế mà vì một bà cô giáo ” xoàn ” mà nó phải đứng đây chờ cả mười mấy phút , máu nó như muốn trào ra . Ước chế ! Nó lại gần góc tường của lớp (góc tường của lớp với cái lang cang á , lớp Vip ở trên lầu) , nó đá một cái rõ mạnh .

Rồi bà cô cuối cùng cũng xuất hiện , bà cô dẫn nó vào lớp rồi nói :

- Chào các em , buổi sáng vui vẻ chứ ? Đây sẽ là bạn mới của chúng ta . Nào , Linh ... em giới thiệu về mình đi (Bà cô cười hiền nhìn nó) .

Nó cười rồi gật đầu cảm ơn (vờ thôi , vừa rồi còn đang tức vì bà để nó đợi mà) . Nó nói :

- Mình tên là Bạch Ánh Linh , các bạn gọi mình là Yun được rồi . Mình vừa chuyển trường nên còn nhiều điều không biết , mong các bạn chỉ giáo ... (cái chữ ” chỉ giáo ” nhỏ nhí ... nó ghét nhất là cái kiểu tỏ ra lễ độ này !) .

Mấy đứa con gái lẫn con trai vừa nghe cái tên ” Bạch Ánh Linh ” liền quay qua nhìn ông Chan (ông Chan tên Bạch Anh Tuấn mà lị) . Ông Chan bơ đi như chẳng có chuyện gì . Rồi bà cô nói nhỏ nhẹ :

- Cạnh bạn Đăng có chỗ trống , em ngồi kế bạn ấy nhé ! Hết tiết thứ 3 , cô sẽ ột bạn dẫn em đi tham quan trường .

Rồi nó bước xuống để vào chỗ ngồi của mình . Đến bàn , nó nhìn hần đang gác chân lên bàn , nghe nhạc và mút kẹo chùn chụt giống như là chẳng có ý định cho nó ngồi cạnh . Nó nói :

- Bạn có để để chân xuống để mình ngồi được không ?

Hần quay qua nhìn nó rồi lại tiếp tục nghe nhạc . Máu dâng tới não , nó nén cơn giận nói :

- Phiên bạn để chân xuống !

Vẫn như không nghe , nó định đấm cho hần một cái vào mặt thì ông Chan đang ngồi cùng với San quay xuống :

- Bỏ chân ra cho em gái tao ngồi mày

- Ủ .. Nể mày đấy .

Bây giờ , mới chịu bỏ chân xuống . Nó nhìn ông Chan với ánh mắt ” Mày làm được lắm ! ” , rồi hần không cho nó ngồi ngoài và ép nó phải ngồi trong . Chẳng muốn lằng nhằng với cái thứ dở hơi này , nó cũng nhường nhịn vào ngồi bên trong . Loáng thoáng nghe thấy tiếng xù xì của đám con gái :

- Ngồi kế anh Jun còn lên mặt ...

- Tưởng mình đẹp lắm hay sao mà lên mặt với anh Jun

- Nhỏ này sướng thật ! Được ngồi kế bộ 5 hot boys của trường nữa chứ ...

- Hừ , nhìn gai mắt ... bố lão tao đập nó chết mẹ luôn .

Nghe mấy lời xì xầm của đám con gái , nó nghĩ : ” Được lắm , thử đánh bà xem , bà ày ăn cám chứ chẳng chơi . Bọn chúng mày thì tưởng mình xinh đẹp lắm à ? Toàn lũ éch ghẻ mà cứ tưởng mình thiên nga ” .

Ông Chan , San , Kyo , Hanri và cả hần cũng chẳng làm gì (vừa là hot boy vừa thông minh , lại vừa quậy có tiếng thì học đéch gì) . Ngã ngửa ra ghế mà gác chân lên bàn cười nói . Giáo viên chẳng dám làm gì vì biết động đến 5 cậu chủ nhỏ là chẳng yên thân .

Tiết 1 , 2 nó ngủ . Chẳng thèm mở quyển sách hay vở ra , nó cứ thế nằm dài trên bàn mà ngủ hết 2 tiết . Với khả năng của nó thì mấy bài kiểm tra này chả thấm thía vào đâu , vì nó cũng thông minh như 5 anh chàng hot boys mà .

Hần nhìn nó , hần không ngờ một con nhỏ xấu xí tưởng chừng như một sách như nó mà có thể ngủ ngon lành trong lớp như thế là quen thuộc rồi . Rồi hần nhìn kĩ từ đầu đến chân của nó , tặc lưỡi hần ừ hử với chính hần ” Nhỏ này đáng chuẩn ” . Ngấm đã rồi hần lại đeo tai nghe vào và ... ngủ giống nó .

” Reng ... Reng ... Reng ... Đã đến giờ ra chơi , các em có 20phút để làm những gì các em muốn ” - tiếng của loa phát ra với chế độ tự động . Nó và hần lom khom ngồi dậy , vươn vai ... kì lạ là những hành động của nó và hần xảy ra cùng một lúc ==” . Ông Chan quay xuống nói :

- Tụi mày có hẹn trước không mà trùng hợp thế (ổng cười cười)

Nó và hần nhìn nhau , nó chẳng nói gì nhưng hần thì có . Hần nói :

- Giờ , vệt bầu mà có đủ tiêu chuẩn hẹn trước với tao à ? (Hần cười ha hả , cả ông Chan và ba thằng kia nữa)

Rồi lần này nó chẳng chịu được nữa , nó nói :

- Thế mình cứ nghĩ con gấu lắm lông mới không đủ tiêu chuẩn hẹn trước với con vịt bầu đấy ! (Nó nói mà mặt vẫn lạnh tanh ==”) (Bà này vờ hay thật)

Hắn quay phắt người qua nhìn nó , nó vẫn với cái mặt lạnh đó mà nhìn hắn lại . Hắn nói :

- Hơi đâu chấp bọn con nhỏ lắm mồm như cô !

- Cứ vậy đi (Nó nói rồi đi ra khỏi lớp) .

Hắn trong lớp , mặt đỏ vì tức . Hắn đã ghé nghe râm một cái rõ lớn , ai cũng nhìn . Ông Chan với 3 thằng kia cười trước thái độ của hắn . Hanri nói :

- Mày gặp đối thủ tầm cỡ rồi ! Yun chẳng phải dạng vừa đâu

Hắn tròn mắt : - Sao mày biết !

- Mày đừng quên nó là em gái thằng Chan đấy (Hanri lại nói)

Ừ nhỉ ! Nhém tí hắn quên .

.....

Quay lại với nó , nó đang đi lòng vòng cái trường học rộng lớn này . Bây giờ thì mới biết trường lớn bất tiện thế nào ! Mỗi muốn rụng chân . Cuối cùng thì đây , cái vườn sau ở dãy lớp cũ . Nó ngồi dưới gốc cây , tháo kính , xả tóc ra , tụt cái cà vạt xuống ... rồi cởi 2 nút cho thoáng (từ cổ áo đếm xuống á ==”) . Nó lẩm bẩm :

- Má ! Mới nhập học đã gặp chuyện đen . Hết ba thằng ôn dịch đó đến ông Chan rồi giờ thêm thằng khùng đó nữa . Đúng là đồ gấu lắm lông , đen hôi kinh dị

Nói rồi nó dựa người vào thân cây , thở đều đều . Thế là nó lại ngủ ! Nắng soi xuống , len lỏi qua những khe hở của lá cây rồi ánh xuống đất ... hắt nhẹ lên người nó . Nhìn nó lúc này thì chẳng ai mà không ham (Xinh thế mà)

Hắn bước bước lại vườn sau của dãy lớp cũ cùng với một nhỏ nào ý , vừa đi vừa chửi :

- Cái con nhỏ khốn nạn , nhìn thế mà gan gớm . Nó mà là con trai mình đã cho nó một trận nằm la liệt trên giường bệnh rồi . Đm ... (==”)

Hắn với nhỏ đó đi vào vườn sau dãy lớp cũ . Hắn thấy có bóng người , hắn nhìn nó . Hắn biết có người chiếm chỗ của hắn (chỗ này hắn dùng để hẹn hò với mấy đứa con gái á) . Hắn quay qua nói với nhỏ đó :

- Em đứng đây ! Anh lại xem ai đang ở đấy .

- O , em muốn vào cùng anh cơ ... (Nhỏ đó ổng ẹo)

Hắn tặng cho nhỏ cái hôn môi nóng bỏng làm nhỏ chết đứng rồi kêu nhỏ đi về lớp thay vì đứng đây đợi hắn . Nhỏ lại nũng nịu :

- Em muốn ở lại cùng anh cơ !

- Bảo về thì về đi , lắm chuyện thế !

Nhỏ đó nhìn hắn đang gất gổng , sợ quá bỏ chạy . Hắn lại gần gốc cây nơi nó đang ngủ . Hắn nhìn , ” ồ ... thì ra con gái , mà lại xinh nữa chứ ” - hắn nghĩ . Hắn lại nhìn nhìn nó . Tặc lưỡi nói : ” Vừa đẹp vừa hấp dẫn ” . Hắn đưa mặt mình sát vào mặt nó , nhìn kĩ rồi lại gật gù đồng ý với ý nghĩ vừa rồi của mình . Hắn nhìn chỗ khác , mắt hắn dừng lại ngay cặp ngực phồng phao của nó xong rồi lại nhìn đi chỗ khác (Cấm trẻ em dưới 18t đọc đâu này) . Nghe tiếng động , nó lù khù tỉnh giấc . Nhìn thấy mặt hắn đang sát với mặt mình , nó nảy ra một sáng kiến để trả thù . Nó vòng tay qua cổ hắn rồi kéo mạnh , môi nó chạm môi hắn . Do bất ngờ , không kịp phản ứng , hắn đành lãnh chưởng . Nó hôn hắn , còn hắn thì chờ ra chịu trận (Thế là quần lấy nhau rồi đấy các cậu ạ) . Ông Chan vào đứng lúc hai đứa đang hôn nhau . Ông Chan cười ha hả :

- Bọn này lén cả anh mày hẹn hò đấy à .

Nó và hắn ngừng hôn . Đứng dậy lại chỗ ông Chan :

- Hẹn hò cái đầu bồ mày ấy !

Rồi nó nhìn hấn , nói lớn :

- Vừa rồi dám không để chân xuống cho chị ngồi à ? Xem như nụ hôn này chị tặng miễn phí cho cưng đấy
Hấn ngồi đó nhìn nó , chợt ngó ra . Thì ra đây là con nhỏ vừa rồi làm hấn điên lên ! Nhìn bộ dạng thảm bại của hấn , ông Chan cười lớn :

- Em tao đấy ! Không dễ chơi đâu , play girl chính hiệu đấy . Mày đừng dại mà rở vào .

Hấn kênh kiệu nói lại :

- Em mày play girl , tao không phải play boy à ? Con đó làm tao thảm hại thế này , tao phải chơi nó lại mới hả giận . (Vừa nói hấn vừa đập tay xuống đất)

- Ủ ! Mày thử đi rồi biết . Nó không dễ chơi đâu Với lại con đó nó chả sợ thứ gì trên đời cả .

- Rồi để xem . Nó phải chết dưới tay tao . Ngày tháng nó ở đây không yên ổn nữa đâu (Hấn giận dữ nói)

- Nó là em tao đấy

- Em mày thì đã sao ! Tao cũng chẳng vì mày là bạn thân của tao mà tha nó .

- Tùy mày vậy ... đừng làm gì quá là được rồi !

Cuộc chiến của anh chàng play boy và play girl đến giờ mới bắt đầu .

2. Chương 2

" Reng ... reng ... reng , giờ ra chơi đã hết , đề nghị các em vào lớp để học tiếp tiết kế " - lại cái giọng của ông thầy hiệu trưởng được thu lại rồi phát tự động mỗi ngày , nghe đến nhàm chán .

Ở ngoài vườn cây lúc này ...

Hấn đứng phắt dậy , đi ra khỏi vườn cây sau dãy lớp cũ . Ông Chan cũng chả ưa nó nên thấy đứa muốn chơi khăm nó thì ông mừng hơn ai hết , nhưng ... cảm giác hình như có một chuyện chẳng lành sắp đến .

Còn hấn , vừa đi hấn vừa tính kế . Bị nó lừa cú này rõ đau , trước giờ hấn chỉ toàn lừa người ta ... chủ động hôn người ta chứ có bao giờ bị lừa hay bị người ta hôn đâu . Đối với lòng tự trọng lớn lao của cậu chủ tập đoàn Bùi Tịnh (cái tên là tổ chế ấy nhớ) thì việc đó thật sự là nỗi nhục lớn nhất đời cậu , và cậu nhất định phải rửa nỗi nhục đó . Hấn vừa đi vừa suy nghĩ xem có kế nào hay không .

Hành lang đến lớp 11V (11 VIP ý , còn 10 , 12 nữa cơ)

Quay lại với nó , từ lúc nó bước ra khỏi vườn cây ở sau dãy lớp cũ thì có cảm giác là lạ (Liệu cảm giác đó là gì nhỉ) . Lần đầu tiên nó gặp người hôn giỏi hơn nó (Cái này thì không nói quá đâu nhớ , Yun là chùm rồi ... mà còn có người hôn giỏi hơn Yun thì đúng là VIP thật ấy chứ lị) , nó không cam tâm , nó ghét người nào giỏi hơn nó . Mãi lo suy nghĩ , nó quên bồng tét đuôi sam lại , cài cúc áo lại , và dĩ nhiên là quên đeo cái kính giả mạo ấy . Nó bây giờ thì không thua kém với girl xinh nào hết , có khi còn đẹp hơn cả hoa khôi của trường ý chứ . Nó đi đến đâu ai cũng nhìn đến đó , rồi bỗng dừng ở đâu một đám nam sinh chạy ủa lại xin số điện thoại , hẹn đi chơi hay cho biết tên hoặc lớp nó đang học . Ngạc nhiên dưới cái sự thay đổi 180* của mọi người , nó vẫn chưa nhận ra nó chưa cải trang lại sau giấc ngủ đó (Không biết sao khúc này bà Yun ngu quá) . Bước vào lớp , ai cũng ồ lên rồi nhìn thò lỗ nó , nó cũng nhản mặt lại rồi vừa về chỗ vừa nhìn thò lỗ mọi người . Nó căng tai lên để nghe mấy tiếng xì xào của mọi người (Còn khúc này sao bà Yun ngổ thế hở zời)

Phe con zai :

- Nhỏ này đi lộn lớp hay sao á mày , lớp mình có nhỏ nào xinh thế à ?

- Nhỏ này là nhỏ nào đây , sao xinh thế , dám năm nay hoa khôi đổi chủ rồi mày ơi !

- Ui ui , em này xinh tươi trắng trẻo này ! Nhìn là tao mê rồi đấy

...

(Toàn lũ bản tính)

Phe con gái :

- Con này là con nào đây ?
- Bọn con zai làm gì nói quá lên thế ! Nó đã xinh hơn ai đâu ?
- Nó đi lại chỗ mấy anh ấy kia , nhỏ này có bị thần kinh không dạ trời .
- Trời ! Nhỏ này vô lộn lớp cái chắc ! Xinh thì xinh thật nhưng thần kinh thì chắc có vấn đề rồi

...

(Con gái bao giờ cũng thế)

Nó nghe xong , gần như hiểu ra vấn đề (thông minh mà lị) nó ngược xuống nhìn mình . Bây giờ thì hiểu hoàn toàn rồi ! Nó chưa cải trang , hửn là thế rồi ! Hèn chi cái bọn ruồi nhặng (cách Yun gọi mấy tên con trai mê gái đẹp á :-O) đó cứ bám theo mình . Cô ngồi xuống chỗ mình , nhìn lên thì thấy ba thằng ôn dịch bạn ông Chan đang chờ người ra . Cô cũng chẳng hiểu lý do vì sao . Còn hửn với ông Chan thì chưa vào ! Chắc lại cúp tiết rồi - Nó nghĩ . Rồi cô chủ nhiệm bước vào lớp kêu nó ra , bả cũng giật mình khi thấy bộ dạng của nó , bả mắng :

- Em cài cúc áo lại và thắt cà vạt lại cho tôi !
- Cô phiền phức quá ! Làm ơn ăn nói dễ chịu tí được không ? - Nó bơ cái câu nói trên của bả .

Bà cô mím môi , tức giận nhưng chẳng dám làm gì . Bà ta biết rõ cô là " Bạch Ánh Linh " con gái của " Bạch Anh Duy " mà ! Mặt bà ta bắt đầu đỏ lên , bà ta bước vào lớp và nén thở đến kêu một bạn dẫn nó đi tham quan trường . Hàng loạt cách tay của phe con trai giơ lên , còn bên con gái thì cứ xù xì nói xấu nó . Chẳng thèm quan tâm , nó bảo :

- Nhanh lên đi cô ơi , đứng mãi thì mỏi cả giò ! Em mà mỏi là phải có người khiêng em mới đi được đấy (giọng nó đầy châm biếm) .

Bà cô lại mím môi , lần này chắc do mím quá mạnh mà môi bà cô rướm máu . Thấy tình hình hơi căng , San bảo anh sẽ đi . Bà cô cũng gật đầu đồng ý . San đi ra định dẫn nó đi thì đúng lúc ông Chan và hửn về , thấy con em của mình không còn mang mắt kính dày cộm , tết đuôi sam , và ăn mặc tươm tất nữa thì ồ lên :

- Mày bị lộ rồi à Yun ? Hờ ! Mày dở thế , tao cứ tưởng mày giỏi giả vờ lắm cơ đấy . Mới tiết thứ 3 đã bị lộ

...

- Thì giỏi nên tao mới vờ được cho đến khi bị đuổi từ trường trước sag trường này đấy chứ ! (Nó đốp lại)
- Mày cứ thích vắn lại lời anh mày quá nhỉ ? (ông Chan hậm hừ)
- Tao học từ mày chứ đâu (Nó lại đốp lời ông Chan) .
- Điều kiện mày hứa với tao vẫn còn hiệu nghiệm đấy nhé ! (Ông Chan hậm hừ với nó)

Nó quay sang San , rồi tình cờ nhìn thấy hửn . Hửn nhìn nó với ánh mắt nãy lửa , nhìn cái thái độ của hửn nó thấy thích thích sao á vì hình như cách trả thù của nó đã có tác dụng . San dẫn nó đi , nhưng tự dưng nó nảy ra ý trả thù khác , nó quay lại kêu hửn (lúc đó hửn đang đi vào lớp) (Bà này , người ta tới cửa rồi mà cũng không tha) :

- Này ! Nhóc play boy hàng lỏm ... ơi ...

Hửn quay qua , trừng mắt nhìn nó . Một lần nữa nó cười ha hả :

- Làm gì nhìn chị gớm thế cưng ! Muốn gì thì nói , chị nghe mà . (Chẳng hiểu tại sao đoạn trên kêu người ta mà đoạn này lại hỏi vắn lại người ta nữa __ !)

- Cô có tự tin quá không đây ? Vịt bầu xấu xí mà tưởng mình là thiên nga chắc . Dở hơi ! (Hấn nói một hơi , ko cho ai xen vào)
- Đồ gấu lấm lông , thế cậu tưởng mình xinh zai như mấy đứa con gái nó lẻo đẹo theo cậu khen à ? Gớm thế nhỉ ? Tội cậu quá ! Bệnh hoang tưởng nặng rồi đó (Nó cũng không vừa !)
- Ủ , để rồi xem con gấu lấm lông này vạch sạch lông con vịt bầu xấu xí như thế nào nhá ! Chừng nào cô còn học ở đây thì ngày đó càng u ám ấy (Hấn đe dọa)
- Thế cậu chưa nghĩ tới cảnh con vịt bầu nó cạo trụi lông con gấu à ? Để xem cậu làm gì đc tôi nào (Nó thách thức ...)
- Để rồi xem ...
- Thì đang xem này , xem cậu làm gì được tôi nào ? (Nó châm biếm)
- Cô ... cô ...

Hấn giơ tay lên , định đâm nó nhưng nghĩ kĩ lại thì dù gì nó cũng là con gái nên không ra tay . Thấy hơi căng , ông Chan kéo hấn vào lớp rồi nói với nó (ông này còn có tình người , chưa đến nỗi mất hết nhân tính):

- Mày cẩn thận đấy ! (ông Chan nói cho bỏ ghét) (ông này bênh bạn bè mà không bênh em mình kìa)

Rồi San kêu nó đi kéo hết giờ , nó nhìn ông San nói gấp

- Nay , mày nói với mẹ là tối nay tao về khuya , đừng có đợi tao ăn cơm .

Một góc sân của trường trung học phổ thông quý-sờ-tộc () Nights :

Tham quan một vòng trường , mỗi rặng rời . Thằng ôn dịch này nhìn thân hình cũng bình thường mà khoẻ như trâu nước . Vừa xoa chân nó vừa lẩm bẩm : ” Mẹ kiếp cái trường to thế chứ ! Đi tổ mỗi chân ... ” . San đi lại chỗ máy bán hàng tự động mua một chai nước suối (thằng này đúng là gớm thật ... mua ổi bà Yun , mình chẳng uống) , đưa chai nước suối lạnh cho nó . San nói :

- Lâu rồi không gặp nhìn em khác hẳn ra nhỉ ?
- Đã lâu đâu , 4 tháng trước anh còn lại nhà em chơi với anh Chan mà (cô vừa nói vừa lột vỏ chai nước suối) .
- 4 tháng mà nhìn em người lớn ra ấy nhỉ ? (San nói tiếp)
- Nhờ đi chơi over night đấy thôi ! Anh không đi chơi over night hay gì mà không biết điều đó ? (Nó nói với vẻ mặt bình thường , mà thật ra thì nó đang khinh khỉnh thằng ôn dịch này ý)
- Có chứ ! Nhưng dạo này hơi ít , quán bar anh hay đi đóng cửa rồi . Đi mấy quán khác thì dùng thuốc lắc mất ! Hồi đấy anh sốc thuốc một lần rồi (Chơi tới mấy chất này cơ đấy , chào thua mấy thằng quý-sờ-tộc này luôn)
- Thế tối nay đi với em không ? Quán bar này em quen , em chơi ở đây được 6 tháng rồi . Bà chủ là mẹ của bạn em , đảm bảo không thuốc lắc , mà nếu có cũng chẳng đến nỗi phải sốc thuốc
- Thế tối nay 7h anh lại nhà đón em nhé !
- Thế 7h tối anh đứng dưới đi , rồi phone cho em ... em xuống dưới nhà (Nó vừa nói vừa đưa chai nước suối lên miệng nốc ọc ọc)
- Ủ , thế cũng được ... Mà em đã quen trường mới chưa nhỉ ? (Thằng ôn dịch chuyển chủ đề khéo léo)
- #\$\$ (Nói tầm phào , chuyện trên trời dưới đất ý . Cho phép tớ lướt qua khúc này để tránh gây nhầm lẫn)

Cuộc nói chuyện với San lúc đầu thì hơi tẻ nhạt , còn lúc sau thì vui hẳn ra . Thằng ôn dịch này tếu lâm với pha trò hay dễ sợ , nó cười đến nỗi quảng luôn chai nước suối . Suy nghĩ một hồi nó nói :

- Trên xe (hơi) của anh có để mấy con thú , con mèo hay con nào đấy đáng yêu không ?

- Cứ chứ ! Em thích chúng à ? Thế thì anh để nhiều thêm cho em (San nói với cái giọng đùa đùa)
- Thế thì phiền anh bỏ hết ra dùm em . Tối nay đến đón em mà trong xe anh có con nào là em đểch lên đâu . Nhớ đấy ! tuyệt đối đừng mang thứ gì dễ thương trên xe đấy (Nó nói với cái giọng nghiêm túc cực kì)
- O , chẳng phải con gái hay thích mấy món đó sao ? (San được 1 phen trở mắt ngạc nhiên nữa).
- Đối với bọn nó là thế , nhưng với em thì không . Mà làm gì anh hỏi nhiều thế ? (Nó bắt đầu thấy bức bối khi có người sẫm soi nó)
- Em đúng là lạ thật đấy ! Lần đầu tiên anh thấy đứa con gái lạ như em . Biết em từ nhỏ mà chẳng biết em lạ lùng đến thế ... (San nói chậm rãi)

Mọi chuyện là hậu quả của cô ...

Nó không nói gì nữa , theo sau San để lên lớp . Chắc , bỗng dưng nó cảm thấy ngán học . Dù gì cũng bị lộ rồi , ăn tán cũng quen rồi thì đại gì mang kính , tết tóc , ngồi đủ tiết trong lớp với mặc cái váy dài hơn đầu gối kia nữa . Nó quyết định cúp tiết , nó quay sang nói với ông San :

- Em không học tiết này nữa . Lý do gì thì anh bịa đại ra cũng đc , xong tiết cuối phiên anh mang cặp da em xuống phòng y tế dùm .

Ông San chưa kịp phản ứng gì nó đã quay người đi đến phòng y tế rồi (Bà này trơ trên thật á).

Trong lớp 11V , bàn cuối của Hải Đăng (hấn - Jun) :

Hấn ngồi trong lớp , chân gác lên bàn , tích cực suy nghĩ về cách trả thù nó . Hấn sẽ hành hạ nó ... nhất định phải xem bộ mặt thảm thương của nó , rồi lúc nhìn thấy hấn sẽ cười hả hê - Hấn mừng tượng . Hấn chợt nảy ra sáng kiến , hấn bỏ chân xuống rồi khều ông Chan :

- Mà biết con đây nó sợ cái gì nhất không ?
- Con đây thì nó mà sợ cái gì Cả rần nó còn bắt tay không , rồi nó bảo osin chặt làm tám khúc cho nó chơi . (Vừa nói ông Chan vừa hồi tưởng lại cái cảnh đó , ông cười như điên).

Hấn thấy cái cảnh này quen quen nhưng chẳng cần nhớ để làm gì (Cái này không hiểu thì đọc tiếp mấy chap sau để hiểu) . Hấn nói tiếp với ông Chan :

- Thế thì tao phải dùng biện pháp mạnh với nhỏ đó rồi !

Ông Chan nhăn mặt :

- Tuy là tao ghét nó , mà muốn làm gì thì làm nó ... tao không quan tâm . Nhưng tuyệt đối không được làm nó khóc , nó mà khóc vì đầu mày bay với tao

Hấn trở mắt ếch ra ngơ ngáo , rồi hỏi :

- Khóc thì đã sao ? Con gái khóc là chuyện thường tình mà (Ông này ngày thơ thấy gớm - bộ trước giờ con gái khóc nhiều lắm à)
- Nó khác với mấy đứa con gái tầm thường đó . Từ hôm sinh nhật 5 tuổi tới lớn nó chỉ khóc một lần duy nhất ... (Hình như ông vừa nhớ ra điều gì , rồi nói tiếp với hấn) Mẹ kiếp , sao tao nói nhiều thế này

Hấn nhìn ông Chan , biết là có moi thêm gì cũng vô ích . Hấn đứng dậy hỏi ông Chan :

- Mày xuống phòng y tế cúp tiết này không ?
- Không đi , ở đây ngắm gái xinh (Ông Chan vừa nói vừa đảo đảo con mắt về tứ phía của lớp - Nhấn mạnh là tứ nói lớp ông toàn girl xinh ở chap 1 rồi đấy)

Rồi hấn đi xuống dưới một mình , giáo viên cũng chẳng nói gì cứ thế mặc cho hấn đi mà không xin xỏ một tiếng nào . Trên đường đi xuống phòng y tế , đi ngang lớp nào hấn cũng được đám con gái nhìn . Có một số lớp , đám con gái khích quá còn nhảy ào ra cửa sổ để kêu la tên hấn . (Nói hơi quá , nhưng thật là hấn rất đẹp trai ... không có một cô gái nào có thể giữ bình tĩnh trước sức hút của hấn được , mà hình như có 2 - là Duri (sau này xuất hiện) và Yun (nó)) .

(Mà tớ nói sơ sơ về quy tắc cặp bồ của hần nhớ . Hần cực kì thích lẳng nhăng nên ai đề nghị xin làm quen (nếu hần thấy vừa ý) đều ok . Còn không vừa ý thì sẽ lạnh lùng từ chối với lý do là không đủ tiêu chuẩn của hần . Thời gian cặp bồ của hần trên quy tắc là 5 ngày đổi 1 em , những đứa cứng đầu không chịu chia tay hần sẽ đẩy sang ấy thằng bạn trong đội bóng rổ xử lý , muốn làm gì cũng được ... hần không quan tâm) .

Phòng y tế trường Nights :

Nó nằm trên giường trắng ở phòng y tế lim dim . Mới đầu vào phòng y tế thì chẳng thấy ai , nó nhìn quanh rồi đi 1 mạch đến căn phòng chứa giường bệnh . Nó vén lớp màn màu trắng rồi nhảy phịch lên giường ngủ .

Phòng y tế trường này rộng , thoáng lại đầy đủ máy móc hiện đại và ánh sáng . Vừa bước vào phòng sẽ thấy bàn làm việc của cô y tế , đi tiếp có 2 căn phòng . Một phòng là kho thuốc và 1 phòng là phòng bệnh . Phòng bệnh gồm nhiều giường bệnh xếp gần nhau (tất nhiên là cách nhau ít nhất 1m) và được bao quanh bởi rèm màu trắng .

Đang lim dim ngủ , nghe tiếng lục cục mở cửa phòng bệnh . Nó ngồi dậy và nhìn xem là kẻ nào . " Kẻ đó " vén tấm rèm trắng bước vào ... thì giật mình , đúng là " oan gia ngõ hẹp " ... " hai kẻ không đội trời chung " lại gặp nhau (Bây giờ các cậu biết " kẻ đó " là ai rồi hén , là hần chứ ai) . Hần nhìn nó rồi nhũn mày nói :

- Tưởng ai đang nằm đấy , thì ra vịt bầu đang ấp trứng :2T-phaobinh-(98) Hần nhấn mạnh chữ vịt bầu đang ấp trứng nhé !) (Ông này châm biếm người ta vừa vừa thôi)

Nó nhìn rồi nhếch răng cười khinh :

- Thế mà có con gấu lấm lông nhìn con vịt bầu đang ấp trứng đấy ! :2T-phaobinh-(70):

Hần tức giận bước lại gần nó (lúc này nó đang ngồi trên giường nhớ) , xô nó xuống giường ... hần leo lên người nó (Đừng nghĩ là cảnh nóng nhè , oan cho tớ :2T-ghost- (79): đọc tiếp đi rồi các cậu sẽ hiểu) . Do bất ngờ , nó chưa kịp giữ thăng bằng , đã nằm bẹp dí ở trên giường . Hần kề mặt mình sát mặt nó :

- Sợ không nào con vịt bầu xấu xí (Ông này đùa hơi quá !)

Nhưng sự thật không như dự đoán , nó mở mắt trao tráo nhìn hần . Kế hoạch đổ vỡ , quê không thể nào chịu được :2T-ghost- (13): , hần bèn nói một câu lật ngược tình thế :

- Hoá ra là quen rồi ! Play girl có khác ấy nhỉ ?

Nó nghe được câu nói này , nếu bạn bè nói thì không sao ,nhưng người nói câu này lại là hần . Nó cảm thấy mình bị khinh bỉ và xúc phạm không khác nào một con phò (Cho tớ xin lỗi , chữ này hơi bậy bạ tí) . Nó giơ tay lên dấm thẳng vào bụng hần (bà này thích đánh vào bụng ể nhể :2T-ghost- (5) . Đau điếng , hần la choai choai ,ôm bụng , nhảy xuống giường và lấm bầm chửi vài câu nói tục . Rồi nó nói :

- Gấu lấm lông thì con nào mà thèm , cho còn sợ nhỡ lông rụng thì làm sao quét sạch nhà ấy chứ :2T-ghost-(100): (Bà này cũng chẳng vừa gì :2T-ghost- (101):)

Hần điên tiết lên , xông vào móc họng nắm tóc nó . Nó cũng chẳng vừa , vừa móc họng vừa đập liên hồi vào bụng hần .(Con lại 2 ông bà , đánh nhau mà cứ như con nít thế :2T-ghost- (22):) Thế là chiến tranh giữa anh chàng play boy và cô nàng play girl bắt đầu . Đánh nhau một hồi hai đứa đuối sức , thở hổn hển , xem vậy chứ ai cũng còn ý chí " đánh bại kẻ thù " . Tóc nó thì rối tung , quần áo lếch thếch , mặt có vết xước và tay chân thì có vài vết bầm tím tím . Còn hần , đầu tóc hần cũng rối tung , miệng hần chảy máu , đôi bông tai đeo bên phải bị nó giật mạnh ra đau điếng (hén là không chảy máu :2T-ghost- (97) , tay chân hần cũng có vết bầm do nó đập liên hồi vào .

Hơi đau , nó với hần đứng dậy lấy dụng cụ sơ cứu . Hai người tự ai lo thân người nấy . Một hồi sau , không hén mà nói :

- Mọi chuyện là do cô/anh gây ra .

Lườm nhau , họ lại nói cùng lúc :

- Đừng có mà nhại theo tôi .

Rồi lại cùng lúc một lần nữa :

- Mọi chuyện là hậu quả của cô/anh . Đừng có mà đổ thừa cho tôi !

Máu điên nổi lên , hai người lại xông vào đánh nhau tiếp . Mặc kệ vết thương vừa rồi , họ lao vào đánh nhau ” bán sống bán chết ” ... (Chết thì không biết đâu đây)

3. Chương 3

Quá khứ .

Phòng bệnh y tế : Có hai người thù nhau đang ...

Đánh nhau một hồi cũng mệt mỏi ... tay chân nó rụng rời . Lần đầu tiên đánh nhau mà nó lại cảm thấy thể , ý chí muốn đánh tên khùng này vẫn còn đó ... có khi còn mãnh liệt hơn ấy chứ nhưng sức khỏe không cho phép . Nó thở hổn hển nhìn ” thằng con trai đáng ghét ” đang ngồi ở cái giường cạnh bên nhìn nó thò lơ (Tàn trận rồi nên mỗi người một giường lấy lại sức ấy mờ) , nó ước gì mình được cắt trụi cái quả đầu vuốt keo của hắn . Nó vừa nhìn vừa nhăn mặt khó chịu , mặt đỏ gay lên tức giận . ” Tức chết được , tức quá đi mất ! Bà mẹ thằng khùng này mạnh như trâu . Biết mình là con gái vẫn không nhẹ tay một tí . Bố lão nó , mình mà lấy lại sức trước nó mình đánh nó lòi phèo ” - Nó nghĩ trong cơn thịnh nộ (Lạy bà Yun , bà hổ báo thể thằng nào dám yêu) .

.....

Còn hắn , hắn cũng đang thở hổn hển . Hắn nhìn con điên đầu tóc bù xù vừa đánh hắn , ức đến nổi máu muốn lên tới não . Hắn càng ngày càng thấy ghét nó thêm , hắn chẳng ưa gì mấy con gái ngang ngạnh như nó . Hắn chỉ thích mấy đứa con gái nào chịu ý mình , xinh đẹp và dịu dàng (Con trai thằng nào cũng thế , rõ chán) . Thở đều đều , cơn giận được giải tỏa phần nào . Hắn nghĩ ngợi : ” Con này mình phải dạy cho nó bài học , con gái gì mà như bà chằn ... mai mốt muốn mình cũng chẳng dám yêu đương gì với nó . Mà nó mạnh thật , mình đánh nó bao nhiêu nó trả lại bấy nhiêu ... Đau rên người . Mai phải trả thù thôi ! ”

Rồi hắn với nó lấy lại sức hẳn , nhìn nhau với ánh mắt loé lửa (có khi ra điện cũng không chừng) . Không hẹn mà lại nói chung một lúc lần nữa :

- Đồ dở hơi thích đánh người

Hai người nhứ mải lại (Chắc lại ” lên máu ” rồi đây) , nó nói :

- Đồ gấu lấm lông , đen hôi thích nhại lại lời người khác .

Hắn đáp ngay :

- Con vẹt bầu thích cạp mả của người khác mà nói thì đừng có mà nói ai .

- Anh ... anh ... Tức chết đi mà (Nó thể hiện rõ cái giọng tức giận ra)

Hắn hài lòng vì lần đầu tiên mình thắng được nó (Để ý lại thì toàn hắn gây sự trước , còn Yun chỉ đáp lại nên Yun thắng hoài là chắc rồi !) . Hắn lại nói với cái giọng ” chả thèm quan tâm ” :

- Tôi không có hơi đâu mà cãi nhau với loại người như cô !

- Ừ , thế đi ! Khỏi nghe lòng bùng nổ tai

Rồi hai người lăn đùng ra giường của mình mà nằm . Hắn móc trong túi quần ra cái ipod đen rồi bấm nhạc nghe , còn nó thì nằm đó ... chán nản . Rồi nó lại quay sang kiểm chuyện với hắn :

- Anh cứ nghe nhạc hoài không biết chán à ? Hơ , tòi lạy trời hôm nào anh điếc luôn đi để khỏi kên nữa

Hắn đang nghe nhạc nên tiếng nhạc át hẳn 90% tiếng nói của nó , hắn chỉ nghe lí nhí lí nhí . Theo phản xạ , hắn hỏi :

- Nói cái gì ?

Nó đâm chột tiếp :

- Tưởng anh chỉ lảm lông thôi chứ ! Tôi đâu ngờ anh lại thêm tội điếc tai nữa chứ

Hắn hầm hừ , đi qua giường của nó . Đưa cái mặt bực bội của mình lại sát mặt nó , nói :

- Cô thích đâm chọt tôi thế à ? Im dùm cho tôi nghe nhạc .

- Tôi chán không có gì làm . Hồi này đang ngủ bị anh đánh thức rồi còn gì (Thăng khùng ... - nó nói lí nhí)

- Tôi chán cô quá , nằm xích qua coi (Hắn nói với cái giọng bắt buộc)

Nó ngạc nhiên nhìn hắn . ” Hắn kêu nó nằm xích qua làm gì ... đừng nói là cho hắn nằm đấy nhá ” - nó nghĩ (Bà này ngây thơ dã man , không nằm chứ chẳng nhẽ ... đúng) . Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của nó , hắn nói lảng nhảng thêm :

- Nhanh lên coi

- Anh điên à ?????? :2T-ghost- (20):

Tuy nói thế nhưng nó vẫn nhích qua theo lời hắn , chính nó cũng không biết tại sao mình lại làm theo lời hắn nữa (Đúng là cái lời nói với cái hành động nó cứ ” kị ” nhau ý nhỉ , rõ là con gái :2T-ghost- (73) . Đúng như nó nghĩ , hắn nằm bẹp xuống bên giường còn lại , tay cầm một bên tai nghe nhét vào tai nó , rồi nói :

- Nghe đi rồi im miệng dùm tôi :2T-ghost- (62):.

Hắn nói thế làm nó chẳng biết nói gì thêm , nó nằm cuộn người quay về phía lưng hắn lắng nghe bài hát hắn đang phát . Sao bài hát đó nó lại hay thế nhỉ ? Sao nó lại buồn thế nhỉ ? Sao nó giống tâm trạng của nó thế nhỉ ?

If I were a boy

I think I could understand

How it feels to love a girl

I swear I'd be a better man.

I'd listen to her

Cause I know how it hurts

When you lose the one you wanted

Cause he's taken you for granted

And everything you had got destroyed

Tạm dịch : (Tác giả mù tiếng anh nên dịch hơi thô nhó)

Nếu tôi là một chàng trai

Tôi nghĩ là tôi đã hiểu

Cảm giác khi yêu một cô gái nó như thế nào ?

Tôi thì là tôi sẽ trở nên tốt hơn một người đàn ông

Tôi sẽ lắng nghe cô ấy

Bởi vì tôi biết nó đau thế nào

Khi bạn đã đánh mất một thứ bạn muốn có

Bảo anh ấy điều đó là tất nhiên

Và mọi thứ bạn có bị huỷ hoại .

Từng chữ từng lời như đánh trúng vào nỗi đau nó che giấu bao lâu nay . Nước mắt không mời lại đến , lăn dài trên má nó . Dòng kí ức cứ chảy ủa về trong nó .

Sinh nhật năm nó 5 tuổi ...

Nó từng yêu thương một người đàn ông , luôn luôn kính trọng và xem ông như thần tượng của nó . Ủ , người đó là ba nó đấy . Nó đã từng muốn mình là con trai , muốn là một người đàn ông như ba nó , một người trụ cột của gia đình , luôn yêu thương mẹ nó , làm mọi thứ mà một đứa con gái như nó không làm được . Tất cả tình cảm của nó chỉ đơn giản và ngây thơ đến thế . Nhưng ...

Rồi một hôm nó đi học về . Vừa đến nhà , nó thấy ba nó với mẹ nó đang cãi nhau (Thường thì ông bà ít cãi nhau lắm nha) . Nó hiếu kì ... định bước vào nhà để xem có chuyện gì không như lại sợ bị đánh , bèn len lén núp sau cổng mà nhìn trộm . Ba nó mắng chửi mẹ nó rất lớn tiếng , mẹ nó thì chỉ khóc ... lâu lâu nếu thấy oan ức thì nói vài lời . Rồi không biết mẹ nó nói gì , ba nó giơ tay tát mẹ nó một cái . Nó hoảng quá chạy vội lại mẹ , nó nhìn mẹ ... 5 ngón tay in hằn lên khuôn mặt . Ba nó nhìn thấy nó lại bực bội hơn , ba nó quát lớn :

- Nếu mày là con trai , nếu mày là con trai thôi thì tao đã thương yêu mày rồi . Tao đâu cần phải nuôi cái đứa con còm nhom đó làm gì (ý ông nói ông Chan á , ông Chan hồi đó ốm nhom à) , tốn tiền tốn của tao .(E hèm , lúc đó ông Chan đang đứng ở ngoài nghe lén như nó lúc mới về á . Nghe được liền tức giận bỏ đi . Đó là cái lý do mà ông ghét nó á)

Nó vẫn không hiểu ba nó muốn nói gì , cứ rối rít lo ẹ . Mẹ nó khóc càng ngày càng lớn , làm nó khóc theo . Ba nó bước ra khỏi nhà . Nó nhìn mẹ , sụt sịt hỏi :

- Mẹ ơi , con làm gì sai sao mẹ

- Không , con không làm gì sai cả . Là mẹ sai , mẹ sai mới đúng .

Nó áp bàn tay lên mặt mẹ rồi nói :

- Mẹ của con không sai , mẹ của con luôn luôn đúng .

Rồi mẹ nó nhìn đứa con gái đang vụng về an ủi mình , mẹ nó tủi thân lại khóc . Hôm đó là sinh nhật kinh hoàng nhất của nó , nó đánh mất đi tình thương dành cho người cha , nó bị tước đoạt cái quyền được yêu thương . Hôm đó , làm sao nó quên được chứ nhỉ ? .

Vào đêm hôm sinh nhật đó , nó đang ngủ bỗng nghe tiếng lục cục . Nó mở mắt thì thấy vật gì đó sáng sáng , mở to mắt ra ... thì ba nó đang cầm con dao trước mặt nó và đang định đâm nó . Miệng ba nó lầm bầm : " Mày chết đi cho tao nhờ , đồ nghiệp chướng ! " (Ông già bệnh tật) Hoảng hốt , nó la lên , rồi đập ba nó ra . Nó chạy ra khỏi phòng rồi trốn vào góc nào đó cầu mong cho ba nó đừng tìm ra nó . (Từ đó về sau ba nó cứ hay vắng nhà , chỉ khi nào cần thiết mới về nhà thôi , mà lần nào về cũng cho nó ăn tát cả) .

Hôm sau nó kêu mẹ nó với nó bỏ trốn đi , mẹ nó không chịu ... mẹ nó nói mẹ nó yêu ba nó và không thể rời xa ba nó . Nó hỏi tại sao lại thế ? . Mẹ nó trả lời đó là tình yêu . Nó hỏi tình yêu là gì ? . Mẹ nó nói lớn lên rồi nó sẽ hiểu .

Tình yêu là gì ? Tình yêu là gì mà khiến người ta sống trong những ngày kinh hoàng đó ? Nó thương ba , yêu ba , kính trọng ba ... thế có phải tình yêu không ? Nó yêu ba thế , tại sao ba lại muốn giết nó ? Vì nó hay khóc ư , vì nó không ngoan ư ? Tại sao nó lại không hiểu cái tình yêu đó là gì nhỉ ? (Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu một con bé vừa tròn 5 tuổi ...)

[Chú thích tí : Từ đó , nó cứ sống như một con play girl , nó bắt đầu học võ để không bị ăn hiếp . Nó dần quen với bóng tối , nó khinh thường và sợ mọi thứ đáng yêu ... vì nó biết , mấy thứ đó nó chẳng bao giờ được chơi tới cả (Điểm yếu duy nhất của bà á) . Từ đó nó đâm thích những con bò sát xấu xí , thích sợ người , hình nộm , thích phim kinh dị , thích máu me , những chuyện huyền bí ... (Nói chung bà này dị-thường) . Nhưng chẳng ai biết sở thích của nó cả , đó là lý do vì sao nó chẳng cho ai vào phòng nó mà không sinh phép]

Hiện tại , phòng y tế ...

Nước mắt của nó lăn dài , dài dài trên má nó . Chảy xuống giường , vai nó run rẩy , nhưng nó không nấc ... Không có thứ gì có thể khiến nó khóc nấc lên tiếng được . Nó cảm hận ba nó , nó hận cả người mẹ chỉ

sống trong tình yêu đó . Nó mệt mỏi , nhắm mắt lại lắng nghe bài hát rồi thiếp đi (hần cũng thích bài này nên chỉnh đi chỉnh lại mấy lần , không thấy nó phản ứng gì nên làm tới luôn).

....

Mục đích bắt tới bắt lui bài hát của hần không hoàn toàn là vì hần thích bài đó mà còn có ý định muốn làm nó giận nữa Nhưng nó chẳng phản ứng gì khiến hần nản dã man . Hần quay người sang nó , hần không tin vào mắt mình nữa , hần dụi dụi con mắt . ” T...r...ời.. ời.. cái con vịt bầu này ... mà đang khóc ...á á...á...tr...ời.. ” - Hần nói lắp bắp như không muốn tin mắt mình . . Nước mắt của nó trong như nước tinh khiết , long lanh mà đau đớn , những cái đó càng làm đẹp thêm khuôn mặt của nó . Hần nhìn nó , tự dưng thấy thương xót cho nó ... rồi một cảm giác lạ dâng lên trong hần . Hần bây giờ chỉ muốn ôm nó , hôn nó , để nó vào lòng mà truyền hết tất cả hơi ấm qua cho nó ... Hần chẳng biết mình bị cái quái gì nữa . Hần tự nhủ chẳng quan tâm đến việc nó khóc , nhưng cái tay ... cái tay của hần không nghe lời chủ ... cái tay của hần đang quẹt nước mắt cho nó . Chạm vào má nó , hần cảm thấy có dòng điện tự dưng ở đâu ra chạy vào vào , lan toả khắp người hần ... tê dại , rồi tim hần đập ” thành thịch thành thịch ” liên hồi , hần tưởng mình sắp chết ấy chứ . Hần chẳng muốn kéo dài tình hình , hần lay mạnh người nó :

- Con vịt bầu , dậy ... dậy đi . Nhanh lên .

Nó mơ mơ màng màng (chú thích là nó không biết hần biết nó khóc nhớ) , nó nhìn thấy hần đang lay mạnh người nó , nó bực mình nói :

- Để ngủ tí coi ... con gấu lấm lông kia . Đánh thức bà nữa bà vật xạch lông đấy

Tự dưng bị chửi oan ức , tự dưng cảm giác vừa rồi biến mất tiêu ... thay vào đó là cảm giác ghét cay ghét đắng . Hần tự nhủ : ” Giời , cái cảm giác vừa rồi chắc do bài hát ảnh hưởng đến mình ấy chứ chắc cũng chẳng liên quan gì đến nhỏ đó ! Thôi ... xử lý con vịt này đã , hơi đâu quan tâm đến mấy chuyện đó ” . Sau khi lấy lại tinh thần sau cái nghĩ thầm (Hoàn toàn sai lầm) của mình hần càng lay mạnh nó hơn . Nó vẫn không nhúc nhích , bất quá ... hần lật người nó qua . Do nó nằm có 1 nửa cái giường nên lăn đùng ra té . Đau điếng , nó la lên một cái :

- Ui dzaaaaaaa... Đứa nào chơi ác dữ dạ trời , mày có ác thì chừa tao ác , gãy sống lưng tao rồi Trời ơi

Hần nhìn thấy bộ dạng của nó , cười khoái chí . Nó gắng vịn cái giường mà đứng dậy , biết ngay là hần . Nó tức giận quát :

- Anh ghét tôi thì tôi chịu , làm quái gì hành hạ người khác thế hả ? Chết tiệt mà , chắc tôi đổi qua kêu anh bằng thằng dở hơi quá .

Hần nghe nói thế , kênh mặt nói :

- Ai đòi vật lông tôi ? Tôi kêu dậy thì không chịu dậy Tự lãnh hậu quả đi , đừng có mà nói lỗi cho tôi .

Nó bực mình , định đốp lại nhưng mà lại thôi : . Đau lưng với đau hông quá , lỡ đốp lại hần đánh nó thì đi đời . Nó rên rên , nhấc hông lên giường ngồi , khẽ kêu ” ui dzaaa... ” . Hần cảm thấy tội lỗi , nhưng bị thế cũng đáng ... ai bảo đòi vật lông hần chi (Bố... ông này tự trọng cao gớm . Nó ngồi trên giường , bực bội nói :

- Đi lấy cái sa-long-pát lại đây cho tôi đi . Đau hết cả người: . Đấy tôi xuống rồi định nói mình không có lỗi đấy à

Hần ngồi trơ ra đó , chẳng muốn đi tí nào . Nó ngồi trên giường giận dữ :

- Thằng dở hơi kia , đi nhanh lên ! Lấy ngay cái sa-lông-pát lại đây ... Đau khiếp thế này giờ . Nhanh lên , không thì đừng hồng mà về !

Hần lại ” lên máu ” (Đạo này 2 ông bà này thích lên máu Có khi nào đột quy chết không nhỉ) , hần nói :

- Hừ , ngồi đó đi .

Rồi hần bước ra khỏi phòng bệnh , nó ngồi xoa xoa cái lưng đau (Tội bà ý , té từ trên giường xuống chắt đau lắm) . Hần mở cửa ngõ đảo đảo :2T-ghost- (63):. ” Lạ nhỉ ? Mụ già y tế đi đâu mà gần hết buổi còn chưa về nữa ? Thôi kệ mẹ bà , lấy sa-lông-pát cho con khùng đó rồi mình về ... Lay cho nó dán xong vẫn

chưa hết đau , cho khỏi về nhà , he he (Giọng ông này đều nhẹ luôn á trời) . Cho nó hết đói , khỏi ai kiểm chuyện với mình nữa ! ” - Hấn nghĩ . Rồi hấn lại phòng kho để thuốc lấy , hấn lấy sa-lông-pát đem vô cho nó . Nó hậm hừ nói :

- Sao không để tôi chết luôn rồi anh hãy đem vô

- Tôi cũng định như thế á - Hấn đâm chọc nó lại

Nó nhứ mày , bực bội vô cùng nhưng đau quá , nó nghĩ nên dán sa-lông-pát rồi chửi nhau tiếp với hấn . Nó nói :

- Quay đi chỗ khác nhanh lên !

- Ô !! Sao lại phải quay đi chứ - Hấn ngây thơ hỏi (Ông này bị bệnh ” ngây thơ trong trắng ”)

- Thế anh định nhìn tôi vén áo lên dán à ? Thích thì cứ việc , tôi cũng chả thấy phiền đâu - Nó vừa đâm chọc vừa thách thức . (Cái bà này 1 tí nét cũng không có nữa)

- Cô tưởng tôi không dám à ? Cứ làm đi , tôi nhìn cho cô xem . Đến lúc đó đừng có mắc cỡ mà nói ” Anh ơi , quay chỗ khác dùm em đi ! ” đó à nha . - Bị thách thức , tự dưng lòng tự trọng của hấn bị kích thích , liền phát ngôn ra câu đó mà chẳng nghĩ đến hậu quả của nó

Nó quay lưng qua , vén áo lên (Kéo đến giữ lưng để dán thôi nhớ , nghĩ bậy nghĩ bạ là tán chết à nha) ... Những đường cong quyến rũ lộ rõ ra :2T-phaobinh-(39);, da nó vừa hồng hồng lại vừa trắng nữa nên nhìn cứ tưởng như một kiệt tác đặc sắc . Hấn bắt đầu ân hận về cái câu trả lời hời hợt của mình , hấn nghĩ : ” Ui , cái con vịt bầu này sao lại có thân hình đẹp thế nhỉ ?2T-phaobinh-(33);, biết thế chẳng thèm nhìn ... ” (Chẳng thèm nhìn cơ đấy , các cậu thấy ông này biện minh hay không) . Tuy nghĩ thế nhưng do lần đầu tiên thấy con gái đang ” vén áo ” như thế nên ... mặt hấn đỏ lên , chẳng hiểu sao tìm hấn lại đập ” thỉnh thỉnh thỉnh ” liên hồi như thế nhỉ ?

4. Chương 4

Nó dán xong , nhìn hấn đang ngượng đến đỏ hấn cả mặt . Nó cười trêu chọc :

- Ui dzời , play boy mà biết đỏ mặt cơ đấy ? Lần đầu nhìn thấy da thịt con gái à

Hấn bị nói trúng tim đen , giật nẩy mình hồi hộp . Rồi hấn nói băng quơ :

- Thứ như cô ai thèm nhòm , da thì đen ... môi thì thâm ... răng thì lòi xỉ (ông này toàn thích nói sai sự thật không hà trời 21) . Cô lại là con vịt bầu lùn tịt nữa chứ (Cái này đúng , bà Yun cao có 1m7 , trông khi đó hấn cao 1m8 lận) . Xấu xí , ai thèm nhòm

Nó tức giận , đứng lên ... nhưng do đau lưng với ê hết mông , nó không giữ thăng bằng được , lảo đảo ra sàn nằm (Ui , tưởng tượng cảnh này tớ thấy tội bà Yun quá , 2 cú rồi ... cú nào cũng đau cả . Gặp tớ chắc tớ nhập viện luôn quá) . Nó nằm trên sàn lăn qua lăn lại , miệng lẩm bẩm rên rỉ và chửi hấn :

- Đau quá ... Ái ái ... Kệ mẹ ông , thẳng đờ hơi thích gây sự với con gái ! 64 ... Ai dzaaa , đau quá ... đau quá đi . Thế này thì làm sao tôi đứng dậy đây hở trời . .

Hấn vội bước lại nhìn , ui ... cảnh tượng nực cười nhất hấn từng thấy 115 . Nó đang cong queo xoa cái lưng đau 42 , vừa rên vừa lẩm bẩm chửi ... lại còn thêm cái mặt nửa đau nửa bực bội nữa . Mấy cái đó hợp lại khiến hấn muốn nhin cười mà không được . Hấn cười khặc khặc , khiến nó càng bực bội hơn . Rồi hấn nghiêm mặt lại , bế xốc nó lên :-O (Có chúa mới biết hấn bế bả như thế nào , khi mà bả đang cong queo trên sàn như thế) . Nó giật mình mở to mắt . Hấn đang bế nó đi ra khỏi phòng bệnh . Đến cửa , hấn kêu với vẻ nửa châm chọc nửa buồn cười :

- Thò tay ra mở cửa đi má ! Không mở rồi sao con bế má ra .

Nó vẫn trừng mắt ngạc nhiên nhìn ngẩn , hấn lại hỏi :

- Nhanh đi ! Hết tiết rồi kìa .

Nó thò tay ra , mở khoá . Vừa mở cửa ra thì thấy ông San đang định mở cửa đi vào (Chắc , vào mang tập cho nó á , hết tiết rồi còn đâu) . Nhìn thấy cảnh tượng hần đang bế nó , ông San không đổi kinh ngạc , ổng nói :

- Sao ... sao ... Yun ... mày ... sao ... sao lại như vậy

Ông San vừa nó vừa chỉ sang nó , rồi chỉ sang hần ... sau đó lại chỉ cái tay hần đang bế nó (Thử tưởng tượng xem nào lúc này lão lấp ba lấp bắp như con gà mắc tóc á) . Hần cũng giật mình , liền thả nó xuống . Nó được hần thả xuống , liền đứng khom khom người xoa xoa lưng cho đỡ đau . Hần thấy thằng bạn đang chết đứng ở đó , nói với giọng gượng ép :

- Tao lỡ hất nó xuống giường , nó bị đau lưng nên tao phải bế nó ...

Ông San bây giờ mới hiểu ra mọi chuyện . ổng cười cười đều đều , ổng đề nghị :

- Thế mày đi đi , tao bế Yun ra . Thằng Chan đợi ở ngoài ý , đang bị mấy em bu

Hần gật đầu rồi lạnh lùng bước đi không thèm quay mặt lại nhìn, để nó ở đó với ông San . Tự dưng nó thấy hụt hẫng ? Tại sao thế nhỉ ? Lạ quá , mình bị gì thế này ? . Giọng ông San như kéo nó ra khỏi cái mơ suy nghĩ rồi nùi đó :

- Anh bế em nhé !

- Bé làm quái gì ? Anh cứ cho em mượn vai để vịn là được rồi ! - Nó nhăn mặt , tỏ vẻ không muốn

- Ôi , ra chỉ mỗi thằng Jun bế em được thôi - Ông San trêu nó

- Nói linh tinh gì thế ? - Lại bực bội (Bà này riết mau có nếp nhăn lắm nà)

- Thôi thôi , anh đùa tí thôi mà - ông San nhe hàm răng ra cười với nó (Có ai mà cười với tớ thế chắc tớ ngất mất , nhìn tởm)

Nó vịn vai ông San , khó nhọc bước đi . Phải chi để ông San bế thì đã khoẻ rồi , nhưng nó chẳng thích ... chẳng hiểu sao nó chỉ thích được hần bế thôi Sao nhỉ ... cảm giác như được ba bế hồi bé , cảm giác an toàn xâm lấn con người nó , nó muốn được vòng tay đó ôm , được vòng tay đó bảo vệ , được hưởng trọn hơi ấm từ vòng tay đó . Vòng tay rắn chắc , đôi vai rộng ... nhưng nó không xác định được , rốt cuộc cái cảm giác của nó khi được hần bế là gì (Ngốc gì mà ngốc thế bà Yun)

Bước ra khỏi phòng y tế , ông Chan đang đứng đợi với 2 , 3 đứa con gái xinh xinh . Ông hét ôm eo lại vuốt má , rồi hôn má , thậm chí hôn môi . Dù nó cũng hay làm vậy với đám con trai ... nhưng nhìn cảnh đó nó bực mình dễ sợ . Nó kêu ông Chan :

- Anh Chan qua đây dìu em này ! (Nó nghĩ ổng đang tán gái , kêu anh-em đi cho ổng đỡ mất mặt)

Ổng đi đi lại gần nó , lấy cặp da của nó đang đeo trên người ông San đồng thời ổng cũng nhìn chằm chọc nó cho đỡ tức (Tức vì tại sao hằng ngày ko kêu ổng bằng anh mà bây giờ lại kêu , ổng nghĩ bà Yun dở hơi số một ý) . Rồi ổng quay qua nói chuyện với ông San :

- Mày lo mấy em này dìu tao Nhớ

- Ừ , nhưng tao quét rác dìu mày mãi được à ? Chán mày quá !

- Thì quét lần này nữa thôi , hàng ” lăm ” rồi ! Tao tán nhằm gái làng chơi rồi mày ơi

Rồi ổng quay qua dìu nó , hần là không quên đạp chân nó trả thù vụ hồi sáng rồi (Ông này đều) , nó nghiêng rằng chịu đau ... không nói gì , mấy đứa con gái hồi này hỏi :

- Anh Chan , con nhỏ đó là ai vậy ?

- Em gái - ổng bình thường trả lời .

- Nếu em gái mà được anh dìu như vậy em cũng muốn dc làm em gái anh nữa á - Một trong những mấy đứa con gái đó nói . (Mấy con này nói mà ko biết nhục)

- Thôi, mấy cô im đi ! Tôi về cho đỡ phiền phức - Tự dưng ổng câu

Nó nãy giờ im lặng , chẳng muốn nói gì . Hôm nay , Durin sẽ về , nó biết là ổng đã biết chuyện đó nên khi nghe mấy con nhỏ đó nói nhảm ổng nói năng như thế là đúng rồi 90 .

Nói về Durin tí nhé :

Durin là bạn thân của nó , thân ... rất thân ấy . Cái gì nó cũng nói cho Durin nghe , trừ một việc ... đó là sở thích của nó 25 . Không ai biết được điều đó cả , nó muốn để dành việc người đầu tiên biết được sở thích của nó sẽ là người nó xem là quan trọng nhất . Nó luôn nghĩ như thế .

Durin và ông Chan yêu nhau , chính xác là vậy đấy ! Họ đã từng hạnh phúc bên nhau một thời gian dài . Rồi Durin phải đi Mỹ để du học . Tất nhiên là dù xa nhau nhưng họ vẫn yêu nhau tha thiết . Nhưng sau 3 tháng (tính từ ngày Durin đi du học) , Durin nói lời chia tay và kêu ông Chan quên Durin đi , Durin đã có bạn trai mới rồi . Từ khi chia tay với Durin , ông Chan như người mất hồn , sống chết không rõ . Lao đầu vào thuốc lắc , đi sà , gái gú , rượu bia , đua xe ... biến thành một con người như bây giờ đại ca trường Nights , ăn chơi số 1 , quây kinh khủng , đi thâu đêm thường xuyên ... Là dân hiphop chính hiệu , nhảy dance và poppin cực chuẩn .

Sự thật thì ... Durin có nói với nó , Durin rất yêu ổng ... nhưng Durin không dám trói buộc ổng nữa 42 . Durin không muốn ổng cứ đợi Durin , Durin phải để cho ổng được tự do ... Durin không muốn ổng sống trong 2 năm chờ đợi nên Durin quyết định chia tay 41 . Durin không muốn giày vò bản thân và cả ông nữa .

Về đến nhà , nó nằm phịch lên giường (Bà này thích ngủ ghê ý nhỉ) . Phòng nó màu đen , rèm cửa cũng màu đen , cái gì cũng màu đen cả .

Hình nộm , đầu lâu ... ở khắp mọi nơi . (Thử tưởng tượng ra đây là sào huyệt của quái thú thì phòng của bà Yun là thế á ! 114) Phòng nó có giá sách to như ở thư viện , toàn bộ thuộc thể loại kinh dị hoặc ma quái . bà cũng có vài cuốn là chuyện thần bí mà theo dạng " khoa học không chứng minh được " á nha) . Rồi kể giá sách ấy là một chồng video , toàn phim kinh dị hoặc khoa học viễn tưởng 19) Bó tay bà này ==) .

Nó với tay lấy một cái đầu lâu lên , và ngắm nghía cái đầu lâu đó . Mỗi lần làm như thế nó thấy thanh thản hẳn ra , dần thì thành thói quen (Ui , con gái ai thế đầu hả bà Yun , bà này chắc bị thần kinh thật rồi .. Nó mong đến chiều nhanh hơn một tí để nó ra sân bay để đón người bạn thân bao năm không gặp của nó , rồi chốt nó thiếp đi

Nó mơ , trong mơ nó gặp

Lời hứa và Durin xuất hiện .

Nó mơ , nó đang ở một nơi rất xa ... xa lắm (Có khi nào ở ngoài vũ trụ không nhỉ) . Nơi đó có một cây hoa anh đào đỏ , hoa đã bắt đầu nở hết ... chỉ còn vài nụ còn úp như chưa muốn phải nở , có lẽ hoa sợ mình sẽ nở rồi lại tàn như nó . Nó nhìn cây hoa anh đào đỏ ửng cả một vùng , rồi nhín quanh , chẳng thấy gì cả ... tứ phía đều là sương mù và sương mù (Sợ) . Nó bước đến dưới gốc cây anh đào và ngồi xuống . Ở sau cái đám sương mù đó có một cái bóng nhỏ bé , một cậu nhóc ở đâu chạy ra gọi tên nó :

- Yun , Yun ơi ...

- Nhóc sao biết tên chị (Nó nói với vẻ ngạc nhiên :-O)

- Yun này , tớ là Jun mà ... sao Yun lại nói thế ? (Cậu bé nhăn mặt lại)

- Jun ? Jun nào cơ ? (Nó lại ngạc nhiên nữa , lần này lại ngạc nhiên hơn mấy lần vì Jun là tên của hân á) .

Bỗng dưng có một bóng người nữa từ sau cây đào chạy ra , kêu lớn :

- Jun ơi , Jun ơi ... cứu Yun với , ba lại đánh Yun rồi

Thì ra là một con bé , nó vừa chạy vừa khóc lại vừa meo meo kêu tên thằng nhóc hồi nãy . Thằng nhóc nhìn con bé , rồi lại quay qua nhìn nó :

- Chị không phải là Yun , chị là ai mà đến chỗ này ? (Nhóc dí sát mặt của mình vào mặt nó , trừng mắt lên hỏi với cái vẻ nghiêm túc lắm)

Nó quay qua nhìn con bé . Trời ... con bé này chính là nó mà , nó 12 năm trước đây mà (nó bây giờ 17 tuổi) , còn cậu nhóc này ... cậu nhóc này là ai đây ?

Cậu nhóc thấy nó ” mồm chữ A miệng chữ O ” chẳng thềm nói nữa , quay phắt qua cô bé đang khóc vừa rồi , nói nhỏ nhẹ ... dịu dàng , vừa nói nó vừa móc trong túi quần ra một viên kẹo :

- Yun ngoan , Yun đừng khóc nữa . Jun tặng viên kẹo này , ăn đi rồi đừng khóc nữa . Kẹo của Jun là kẹo ngon nhất quả đất này , Yun ăn vào sẽ không thấy đau nữa . Yun đẹp nhất nên đừng khóc nữa Yun nhé !

Con bé nhìn thằng nhóc , đưa tay ra lấy kẹo rồi ôm chầm lấy thằng nhóc khóc lớn :

- Ba Yun ... ba Yun đánh Yun và cả mẹ Yun nữa ... Ba Yun độc ác quá ! Ba Yun muốn giết Yun ... Ba Yun không yêu Yun , bây giờ không ai yêu Yun cả

Thằng nhóc để con bé ôm , vuốt ve tóc con bé , thằng bé nói :

- Còn Jun , Jun yêu Yun và mãi chỉ yêu mỗi Yun . Hứa với Jun , không được khóc nữa . Những nước mắt của Yun không được rơi một cách hao phí như thế , nó chỉ được rơi vì Jun thôi . Được không ? (Thằng nhóc vừa nói vừa đẩy con bé ra , đưa ngón tay út ra có ý muốn con bé hứa với nó. Rồi nói tiếp:)

- Cậu này Jun mới học được trên truyền hình ý!

- Ừm ...

Con bé đưa tay ra , móc ghéo . Thằng bé thơm lên má con bé , con bé được thơm khoái tí , mặt ửng đỏ vì ngượng . Nó nhìn hai đứa con nít trước mặt , tự dưng nước mắt ở đâu rơi . Thì ra bấy lâu nay nó không khóc vì có một lời hứa với một người , thì ra là vậy ... Tại sao nó lại quên chứ ? Tại sao kí ức quan trọng như thế nó lại quên bồng đi . Nó muốn nhìn hai đứa nhóc đang đứng trước mặt nó lâu hơn nữa ... để nó có thể nhớ ra cậu nhóc đó là ai , nhưng thân thể nó dần trong suốt ... trong suốt rồi ” Bụp ” , nó biến mất khỏi giấc mơ . Nó choàng tỉnh dậy , mồ hôi nhễ nhại , mắt nó có ướt ... ừ , nó mới khóc . Nó nhớ lại giấc mơ , ngay cả trong mơ nó cũng nhớ đến ngày hôm đó ... cái hôm mà ba nó muốn giết nó sao ? Nó lại nhớ đến cậu bé tên Jun kia , rốt cuộc cậu bé ấy là ai ? Là ai mà lại quan tâm nó thế ? Nhưng nó biết , nó không khóc đến tận giờ thì chắc hẳn cậu bé đó rất quan trọng đối với nó .

Nhớ lại một mạch những kí ức đã bị chính nó lãng quên từ lâu , nó ôm mặt khóc . Bờ vai nhỏ nhắn của nó run rẩy , nấc nghẹn ngào . Tình cờ ông Chan đi ngang qua phòng nó , nghe tiếng nấc ... từ phòng nó vọng ra (sắp có chuyện vui rồi) , ông tưởng mình nghe lầm nên để tai sát vào cửa thì đúng là tiếng nấc của nó , không nhầm được . ” Đúng rồi , là con Yun ... nó đang khóc , đây là lần thứ 2 nó khóc rồi ! :-O (ông chưa biết nó khóc trong phòng y tế nhớ) Tại sao lại có tiếng nấc thế này ? , lại lớn nữa chứ ! ” - Ông nghĩ . Hiếu kì quá , ông gõ cửa :

- Yun ơi , mày đang khóc đấy à ?

Im lặng ...

- Yun ơi , mày mở cửa ra tao hỏi cái này !

Im lặng ...

- Yun ... Yun ... mày sao thế này ? Mở cửa cho tao nhanh lên (Ông sợ hãi , vừa nói vừa đập rầm rầm vào cửa)

Nó bước chân xuống giường , mang dép vào . Nó bước đến mở cửa cho ông Chan . Ông Chan nhìn nó ... không khỏi giật mình :

- Y...u...n , mày sao thế này ? Sao mắt lại đỏ thế kia ... rồi hỏi này tao nghe tiếng nấc nữa ... của mày thật đấy à ? Sao lại như vậy ... (Ông ấy sợ hãi nói)

- Đi theo em .

Vừa nói xong , nó kéo ông ấy vào phòng nó . Nó phá lệ rồi , nó đã không đợi được người nó yêu thương thật sự để nói ra bí mật này , nó đã cho ông Chan biết trước . Có lẽ , nó quý ông Chan như một người anh nó thật rồi ! .

Bật đèn , nó lừa những hình nộm , đầu lâu qua một bên để tạo thành đường cho ông Chan đi . Ông Chan giật mình , ” Cái quái gì thế này ? Sao toàn ... màu đen thế ? Sao ... hình nộm rồi đầu lâu rồi cả con rắn kinh dị kia nữa ... Cái này là phòng con Yun sao ? Gìời ơi , kinh quá đi mất ! Con này bị thần kinh rồi gìời ơi) .

Nó ra hiệu cho ông Chan ngồi lên giường , ngồi cạnh nó . Ông Chan đi lại rồi ngồi thì ý của nó , nó nói :

- Em có chuyện muốn hỏi anh !

- Sao không xưng mày-tao nữa mà xưng anh-em nghe kinh vậy mày . Hôm nay mày bị sao thế ?

- Từ nay em sẽ gọi anh bằng anh . Vì em quý anh như một người anh trai thật sự , anh là người đầu tiên được xem phòng em . Anh phải biết được điều đó chứ , sao lại hỏi vợ vẫn như vậy ? (Nó tuân một hơi không cho ông Chan chen vào)

Ông Chan ngó người ra : ” Thì ra nó đã bắt đầu xem mình là anh trai rồi ! Thế mà trước giờ mình cứ ghét nó . Chắc , phải bắt đầu nghĩ khác về nó thôi ! ” . Ông nhìn nó nói :

- Ủ , tao cũng xem mày là em gái tao lâu rồi (Láo , vừa nghĩ ” trước giờ mình cứ ghét nó ” , thế mà dám nói ” lâu rồi ” , nói dối mà không biết ngượng kìa) .

Rồi ông nói tiếp :

- Mày kéo tao vào đây có gì không ?

Nó nhìn ông Chan , nói ghen ngào :

- Hồi trước em có chơi với ai tên Jun không ?

- Hừm ... để tao nhớ xem ... (Ông vừa nói vừa xoa cằm ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ)

- À , có ... Hồi trước mày thường hay chạy ra chơi với thằng Jun , đi đâu cũng leo đèo theo nó . Lúc nào bị ba đánh mày toàn chạy đi tìm nó thôi . Mày nhắc mới làm tao nhớ , không thì tao cũng quên bống đi . Chắc chắn

Nó thần thờ ngồi đó , là hấn sao ? Tại sao lại là hấn ? Rốt cuộc là thế nào ? Hấn có nhớ gì về nó không ? Hay là hấn cũng quên nó như nó quên hấn .

Ông Chan ngồi đó nhìn nó , im lặng ... không nói gì .

—

Tại nhà của cậu chủ tập đoàn Bùi Tịnh :

Còn hấn , từ lúc bé nó tới giờ cảm giác đập thành thịch ở tim vẫn chưa hết . Mà hấn cũng không hiểu sao mình lại bé nó nữa , chắc lúc đó hấn điên .

Hấn nằm trên giường , vò đầu bứt tóc tự hỏi bản thân mình . Rồi hấn chịu không nổi , ngồi lên vi tính để online . Hấn sign in yahoo , ông Chan buzz hấn .

Chan-kun : Hồi này con Yun khóc .

Jun.love : Thì liên quan gì tao ?

Chan-kun : Nó khóc vì mày á , thằng khùng

Jun.love : Ồ , sao lại vì tao ? Tao có đánh có chém có giết nó đâu mà khóc vì tao . Đm mày bị điên à

Chan-kun : Mày đừng nói mày quên con bé hồi lúc mày 5 tuổi nhớ , cái con bé mà hay kiếm mày để khóc á Còn nhớ không ?

Jun.love : Tất nhiên còn nhớ chứ !

Chan-kun : Thế nó tên gì

Jun.love : Tên gì mà Du...Du...rin Đúng rồi , là Durin

Chan-kun : Mà y diên à ? Durin là tên ... của con bạn thân của con bé đó

Jun.love : Ở , sao mà y biết rõ thế

Chan-kun : Vì con bé đó là em tao mà . Hồi nãy nó hỏi tao nên tao mới nhớ ra , chứ tao cũng chả nhớ

Jun.love : Thật á ?

Chan-kun : Ừ , con bé đó là em tao .

Jun.love

Jun.love : Thôi tao off , bb mà y

Chan-kun : pp thẳng khùng

Jun.love was offline .

Hắn ngồi phịch xuống giường . Tự hỏi : " Là nhỏ đó thiệt hử trời , sao lại là nhỏ đó hử giời " . Rồi hắn nhớ ra cái ghé tay của ngày xưa , cái lời hứa , cả cái viên kẹo nữa (Bởi thế nên lão mới thích ngậm kẹo mút ý . Nhớ lại câu ông Chan nói hôm bữa : " Từ khi sinh nhật 5 tuổi đến giờ , nó chỉ khóc có một lần ... " , hắn lại được một phen vò đầu bứt tóc . Hắn nằm nghĩ hoài không ra tại sao là nhỏ đó , mà không phải là cái cô tên Durin gì đấy . Tại sao cô bé quan trọng đó mà hắn lại nhớ nhầm tên chứ ? Bực mình , hắn nằm phịch xuống giường ngủ cho đỡ rắc rối .

Sự thật là ...

Có một hôm Yun bị cha đánh đến nỗi không đi được , nó đành nhờ Durin lại báo dùm cho Jun . Hắn nghe tin liền chạy tốc khối . Khi đã biết mọi chuyện êm xuôi , hắn hỏi Durin :

- Cám ơn em , em tên gì ý nhỉ ?

- Durin

- Cám ơn em vì báo cho anh biết nhé !

- Không có gì , Yun nhờ em mà

Nụ cười Durin như thế nào nhỉ ? Nó hút hồn hắn một cách lạ thường , liệu đây có phải là tình yêu sét đánh không ? Durin ... cái tên để lại ấn tượng cho hắn . Nên khi qua Mỹ hắn cứ nhớ tới Durin mà quên bồng đi Yun , dần dần hắn cứ tưởng cô bé mít ướt , đáng yêu mà hắn yêu hồi bé là Durin .

(Sẵn tiện cho tác giả chú thích tí ... Là hắn đáng nhẽ lớn hơn mọi người 1 tuổi , nhưng ngày hắn sinh lại là 31 tháng 12 , mà lại sinh lúc 12h30 tối nữa chứ , nên trên giấy khai sinh là sinh cùng năm với bọn kia luôn) .

Tại nhà của nó :

Nó đang diện một bộ đồ phá cách . Nó đam mê màu đen nên lâu cũng đâm sang thích rock . Nó mặc quần short ngắn , bên trong là quần lưới màu đen , áo hay dây quàng một cái khăn màu đỏ sọc đen . Nó đi giày cao ống , đeo vòng gai . Bông tai thì nổi từ tai qua miệng , nhìn nó đậm chất rock thời đại .

Tối giờ rồi , nó phải đi rước Durin thôi ! Nó đi ngang qua phòng ông Chan , gõ cửa :

- Tối giờ rồi , anh có định đi không đấy ?

- Ừ , mà y đợi anh tí ... Anh ra .

Ông Chan mở cửa . Hôm nay ông ấy cũng diện đồ phá cách như nó , nhưng của ông là hip-hop chứ không phải rock . Ông mặc quần tụt , áo thun sát nách mỏng mà dài thắt lưng . Hai tai của ông đeo hai đôi bông to tướng (Nhìn sang chết ý) , vẫn cái tai nghe phone gác trên cổ , ông ấy cuối xuống mang giày converse cổ cao vào . Ông cũng với tay lấy bọc nilông có đựng quà . Nó thấy , lại nói :

- Lần nào đi cũng mang quà theo hết à ?

- Ừ , vì tao thích mà

Durin về đây 2 , 3 lần . Lần nào ông ấy cũng mang quà theo . Có lẽ khi Durin về nước , ông ấy là người vui nhất và cũng là người khó chịu nhất . Ông bước ra ngoài cửa , nó bước theo . Mẹ nó đang trong bếp , nó không muốn nhìn thấy mẹ trong lúc này ... Nếu nhìn thấy mẹ chắc nó sẽ cụt hứng mất . Nó lặng lẽ đi theo ông Chan không nói tiếng nào .

Ông Chan dẫn chiếc ô tô ra , mở cửa ngồi vào . Rồi mở cửa kính nhìn nó , hỏi :

- Mày lên anh chở hay tự đi ?

- Tự đi ! (Nó trả lời quả quyết)

- Ừ , lấy chiếc mô tô đua của tao ra mà chạy . Hôm nay đặc biệt ày mượn đấy !

- Ô , làm gì mà tốt thế nhỉ Em nghi ngờ anh ấy nhé Đưa chìa khoá đây mới chạy được chứ .

Ông thấy chìa khoá cho nó , nói với giọng đầy hàm dọa :

- Mày làm xước vết nào tao cắt đầu mày đấy

- Biết rồi ! Đi đi , tí em đuổi theo

Ông đạp ga chạy vụt đi . Nó cũng lên xe mô tô của ông , đề ga mà chạy vèo theo . Đi ngoài đường ai cũng nhìn chiếc xe ô tô và mô tô chạy với tốc độ kinh hồn , mà cái người điều khiển chúng thì đẹp đến thế cơ chứ ! . Ông ấy dừng lại trước cửa sân bay . Nó đến sau một tí , thắng kết tại ra hẳn nửa vòng cung trên mặt đất . Ông mở cửa bước xuống , nó mở mũ bảo hiểm ra rồi bước xuống xe . Hai người trở thành trung tâm nhìn của tất cả mọi người ở đó . Bước vào trong , ông và nó vẫn nổi bật nhất . Hai người dáo dác tìm Durin rồi thì cái bóng dáng xinh đẹp đó , thực nữ đó cũng xuất hiện . Hai người họ la í ới :

- Durin ơi , Durin ơi , đây này ! ở đây này ...

Một cô gái tóc dài , ăn mặc không sành điệu lắm nhưng vẫn rất thời trang và hiện đại , khuôn mặt trắng hồng , má lúm đồng tiền ... đôi môi đỏ mọng , thướt tha , thực nữ mà lại yêu kiều chạy lại phía họ . Người con gái đó là Durin . Đầu tiên Durin ôm chầm lấy nó , xuyết xoa :

- Nhớ mày quá đi mất Yun ơi , gặp được mày mừng quá !

Rồi quay qua ông Chan , nói :

- Em ... về rồi ! Lần này em về luôn , không đi nữa .

Ông Chan với nó đồng thanh nói :

- Thật không ???? Thế thì thích quá rồi

Rồi ông Chan đưa quà cho Durin , nói :

- Quà của em

5. Chương 5

- Cám ơn ... anh .

Hai người họ vẫn thế ! Ngượng ngùng khi nói chuyện với nhau , rõ còn yêu nhau sâu đậm nhưng lại chẳng dám đối mặt với điều đó . Nó chen vào phá huỷ bầu không khí ngượng ngùng :

- Đi đâu chơi không ? Đi bar nhé !

Durin vốn không thích mấy chỗ đó nên thẳng thừng từ chối , thấy vậy ông Chan cũng từ chối theo . Im lặng , rồi tự dưng Durin nhìn nó nói :

- Ô , mày chuyển sang ăn mặc theo rock rồi à ? Tao nhớ lần trước mày đón tao là mày mặc style hip-hop mà ?

- Ủ , tao muốn là tao thật thôi ! Hay vậy nè , tao dẫn mày về nhà tao . Tao sẽ ày xem phòng tao

- Ô , trước giờ mày có cho tao xem đâu Bây giờ sao đổi tính thế ? Mà thôi , thế cũng được . Vậy về nhà mày nhé !

Nó gật đầu rồi quay qua nhìn ông Chan , nói :

- Xe em hết chỗ , anh chờ Durin đi

- Ủ , để anh chờ (Ông nói với vẻ mặt bình thường , nhưng lúc này thì mừng tít áy chứ lị)

Nói rồi họ đi ra chỗ đỗ xe ban nãy . Rồi Durin vào xe ông Chan ngồi , thấy hành lí ở phía sau xe . Ông ấy kéo cửa kính xuống thò đầu ra ngoắt nó lại gần nói nhỏ :

- Mày chạy đâu thì chạy đừng có lẻo đẻo theo sau tao à nha .

- Anh khỏi nói em biết rồi ! Phien quá . Đi đi nhanh rồi còn về nhà đấy !

Ông kéo cửa kính lên . Đạp ga phóng vèo vèo . Nó ngồi lên xe mô tô , đội nón bảo hiểm , nhìn đồng hồ mới 4 giờ , còn 3 tiếng nữa mới tới giờ hẹn với ông San . Nó bắt đầu lên ga phóng vèo theo hướng khác . Nó đi lang thang khắp thành phố . Nó vào câu lạc bộ " Rock with me ! " (Tác giả chế thôi) , nó ngồi đó nghe nhạc rock ... rồi sẵn tiện nó kêu một ly rượu nhẹ uống .

- Hôm nay câu lạc bộ có game show đặc biệt dành cho các bạn yêu rock , đèn sẽ bắt ngờ soi trúng một bạn nào đó và bạn đó sẽ lên đây chơi rock với band nhạc X4 (Không biết đặt tên gì nữa , đặt đại vậy ... mà cứ tưởng tượng band nhạc này nổi tiếng đi ha) .

Tiếng người dẫn chương trình quen thuộc của câu lạc bộ - Chị Thảo (chị Thảo là người nó quen , với lại nó trong câu lạc bộ này cũng đã rất lâu rồi) .

Những đứa là crazy fans rock la rần rờ . Mấy đứa là fans rock bình thường như nó cũng la hét không kém . Nó thì chỉ ngồi đó uống ly rượu nhẹ của mình . Đối với nó , ai chơi rock cũng được , miễn dễ nghe thì ok . Rồi bỗng nhiên có ánh sáng lướt ngang qua nó , à không ... nói chính xác là soi trúng nó luôn ấy chứ . Chị Thảo nói lớn :

- Mời bạn gái may mắn đó lên sân khấu ! Hãy biểu diễn bằng chính khả năng của mình nào

Nó giật mình , đứng lên và bước lên sân khấu . Nó nhìn chị Thảo , nói nhỏ : " Chị bỏ cho em được không ? Đạo này em chẳng có hứng chơi đâu ! " .

Rồi bà cũng lí nhí lại với nó : " Cưng mà bỏ là chị đào mồ tự chôn mình đấy " . Nó bí quá , không biết làm gì . Rồi chị Thảo nói (bằng mic-rô

- Nào các bạn , ột tràng pháo tay cho huyền thoại rock - Bạch Ánh Linh .

Cả câu lạc bộ cứ ồ lên mãi . Nó từng chơi rock ột ban nhạc nổi tiếng , là giọng hát chính của nhóm đó . Nó có thể chơi cả bass và trống nữa . Mọi người gọi nó là huyền thoại vì nó thật sự là một rocker chuyên nghiệp , không một crazy fans rock hay một fans rock bình thường là không biết nó , tiếng tăm của nó lừng lẫy cả một thời .

Nó nhìn chị Thảo rồi nhú mồm , chị Thảo ra lệnh cho nó chơi đi . Bất quá , đánh liều ... Nó hát chính , giai điệu từng bừng kích thích trí não mọi người vang lên . Tay trống trong band nhạc đó đập hai dùi trống lại với nhau rồi kêu to : " One , two , three ... " . Nhạc bắt đầu nổi lên . Nó bắt đầu hát :

You had my heart

and well never be world apart

Maybe in magazines

but you'll still be my star

Baby cause in the Dark
 You can see shiny Cars
 And thats when you need me there
 With you Ill always share
 Because
 When the sun shines
 We'll shine together
 Told you Ill be here forever
 Said Ill always be your friend
 Took an oath
 Imma stick it out till the end
 Now that its raining more than ever
 Know that we still have each other
 You can stand under my Umbrella
 You can stand under my Umbrella
 (Ella ella eh eh eh)
 Under my umbrella
 (ella ella eh eh eh)
 Under my umbrella
 (ella ella eh eh eh)
 Under my umbrella
 (ella ella eh eh eh eh eh eh eh)

....

Với chất giọng khoẻ khấn , trầm trầm mà không quá trong , nó như khuấy động cả một vùng trời . Từng câu từng chữ của nó vang ra làm kích thích mọi người một cách kì lạ . Mọi người nhảy tưng bừng ... la hét ... Kết thúc bài hát , nó nghiêng mình về phía sau và đẩy mic-rô về phía trước ... trông nó thật điêu luyện . Mồ hôi nó nhễ nhại , hoà vào với tiếng la hét , vỗ tay và huyết sáo ầm ĩ bên dưới ... bỗng dưng nó thấy sức sống ở đâu lại tràn về .

Trở lại làm Yun thật sự . (A)

Lợi dụng lúc mọi người không để ý , nó chuồn ra ngoài . Hít hà không khí buổi tối , tự dưng nó thấy mình thanh thản ... nhẹ nhõm hẳn ra . Nó nhìn chiếc mô tô đua của ông Chan rồi nghĩ thầm : " Hừm ... Hiếm khi ông ấy ỉnh mượn xe . Chẹp ! Đi bão thôi , lâu rồi không bão thềm chết được " . Nó nhìn đồng hồ , bây giờ là 7 giờ đúng , nó chợt nhớ tới cuộc hẹn với ông San , nó móc phone ra gọi ông ấy . Bên đầu kia vừa "alô" thì nó nói :

- Hôm nay không đi bar với anh được , thôi nhé !

Nói xong nó cúp máy cái rụp . Khoá máy , nó leo lên xe phóng đến trường đua .

Trong xe ông Chan ...

Bầu không khí căng thẳng này thật ngọt ngào , nó khiến cả Durin và ông Chan cảm thấy khó chịu 41 . Thu hết can đảm , ông Chan lên tiếng :

- Durin này ! Lần này ... em về không đi nữa à ?

- Ủ , em ở đây với anh và Yun (Vẫn cái nụ cười thiên thần đó , Durin quay và nói với ông Chan)

Ông Chan âm ừ một hồi , rồi lại nói tiếp :

- Em về đây ... em có muốn quen lại với anh không ?

Durin nhìn ông Chan không chớp mắt , câu hỏi đối với Durin bất ngờ quá . Durin đâu nghĩ ông Chan vẫn còn muốn yêu và quen lại với nó . Durin lại nhìn ông Chan , tự dừng tình cảm bao lâu nay chôn giấu tận đáy lòng cứ tuôn trào ra (Trào như núi lửa ý) . Nhưng thế nào đây ? Durin không thể nhận lời ông ấy được . Durin nghĩ mình sẽ làm tổn thương ông ấy thêm lần nữa . Durin khẽ lắc đầu , nói nhỏ hẹ như chẳng muốn cho ai nghe (Nói thế nói làm gì Cam luôn cho tác giả nhờ) :

- Em nghĩ mình không thích hợp với anh !

Ông Chan nghe được những lời đó như ngàn mũi dao cắm vào . Ông ấy đập thẳng gấp :-O , xe giật lại , hai người chồm về phía trước rồi lại ngã về phía sau ghế (Điều đó là đương nhiên rồi) . Durin giật mình nhìn ông . Ông chan trừng mắt nhìn lại , hỏi đau lòng :

- Em không còn tình cảm với anh sao ? Em không thích hợp với anh sao ? Buồn cười ... buồn cười quá đi mất ! Ha ha (Lão này đã đến giờ lên cơn)

Tiếng cười của ông Chan vang lên khắp xe ... một tiếng cười đau đớn . Tiếng cười đó , nó cứa vào gan ruột của Durin . Đau gấp trăm nghìn lần nỗi nhớ xa cách khi nó đi du học (Đau thế này phải vào viện khâu lại thôi) . Durin rơi nước mắt , nước mắt uất ức mấy năm nay trào ra đau xót , Durin cất tiếng ... mọi đau khổ đi ra cùng tiếng nói của Durin :

- Tại sao anh lại như vậy ? Tất cả vì em sao ? Thuốc lắc , vũ trường , rượu bia , thuốc lá , con gái ... (toàn tệ nạn xã hội , sợ ông này thật) Tất cả vì em sao ? Em yêu anh , yêu anh nhiều lắm nhưng không được , em chia tay anh vì muốn anh tự do ... chứ em đâu muốn anh ra nông nổi này ? Anh muốn em phải là sao đây ... làm sao đây ?

Nói rồi Durin khóc lớn hơn . Ông Chan nhìn Durin với ánh mắt ngỡ ngàng. Mọi chuyện sao cứ rối rùi thế này ? Ông Chan ôm Durin vào lòng , vuốt ve từng mớ tóc , nhẹ nhàng nói :

- Đừng như thế nữa , hãy về bên anh ... Anh sẽ cho em hạnh phúc

Durin rút người vào trong lòng của ông Chan . Ấm áp , tình yêu chan chứa ... Đúng rồi , Durin muốn ở trong vòng tay này mãi 91 .

Chỗ hần đang ” đủ ” :

Trường đua . Hần đang ở đây , ngồi trên chiếc mô tô phân khối lớn 63 . Phía sau là một cô gái sexy và quyến rũ , cô ta ôm eo của hần . Hôm nay trường đua có tổ chức cuộc đua mô tô nhận cúp nên tất nhiên ... là làm sao mà không có mặt hần được chứ (Tay chơi chuyên nghiệp làm sao bỏ qua được dịp vui này chứ) .

Cô gái đứng trên bức tường , phất cờ trắng đen . Hần nổ máy , phóng vèo vèo . Những chiếc xe lạng lách nhau , ngồi sau xe ai cũng có một cô gái quyến rũ (Ước gì mình được làm mấy tay đua này) . Hần lần lượt vượt qua mọi đối thủ của mình , chỉ còn một tí là đến đích ... ai cũng nghĩ hần là người chiến thắng cả . Nhưng ... từ đâu một chiếc xe màu xanh , bay từ phía sau lên ... bay hần qua đích 93 . Nói chính xác là chiếc xe đẩy đã thắng . Chiếc xe màu xanh đó rơi xuống đất , thắng kết lại tạo hần một nửa vòng tròn trên nền đất cát của đường đua 22 . Một cô gái bước xuống , mở mũ bảo hiểm ra . Hần nhìn thò lỗ , miệng lắp bắp :

- Con... nhỏ...đ..ó ...là...con ..vị..t bầ...u mà ...

Cô gái ngồi sau hần không nghe rõ , hỏi hần :

- Anh nói cái gì vịt bầu cơ 112

Nó đi ngang qua chiếc xe của hấn với cô gái đó , nhếch miệng cười thách thức 6 rồi lại đi sang chỗ một chàng trai cũng đang chở một cô gái sếch-xè-xi 4 . Nó với anh chàng đó hôn môi nhau (Ui ui , ai còn bé che mắt lại kéo bị đầu độc nhé 71) . Chàng trai nói :

- Em đấy à ? Chẳng phải bỏ rock với đua xe rồi sao ?

- Thế anh không muốn gặp em à ?

- Làm gì có chuyện đó

- Dẫn em đi gặp mọi người nào , Tuấn

Tuấn là người trong hội đua xe của nó . Nó và Tuấn khá thân với nhau , nên việc hôn nhau chỉ là một cử chỉ bình thường của họ 62 .

Tuấn trông vẫn như hồi đó , modern cực , tóc nhuộm hung đỏ , tai đeo gần chục cái đôi bông ... bấm đủ chỗ . Tuấn và nó tiến về phía hấn với một đám người ở đó , Tuấn nói :

- Linh về rồi đây này 29 .

Cả đám cứ nhoi nhoi lại gần nó , cười đùa thân thiện như đã thân nhau từ rất lâu . Hấn đã ở cái hội đua xe này gần 6 tháng rồi mà không biết là nó từng ở đây :-O . Thường thì hấn ở các hội khác nhiều nhất cũng 1 tháng , nhưng hội này đặc biệt ... Hội này mỗi lần đua xe đều cá độ , mà châu nào cũng to . Tiền bạc không phải vấn đề chủ yếu hấn muốn ở lại hội này , mà vì các hội trước đều toàn bọn tép rêu chẳng có trình độ 70 . Còn hội này tuy không được biết đến nhiều nhưng kĩ thuật đua và trình độ thì có thể xếp chung với các nhà chuyên nghiệp ấy chứ 73 .

Không ngờ con nhỏ đó lại quen thằng trưởng hội nữa chứ . Tuấn thấy vẻ mặt của hấn thì nói :

- Linh đấy ! Trước là chủ hội ... Anh em ęc như thế toàn là nhờ Linh đấy 7

Trố mắt nhìn nó , hấn cứ ngỡ nó ngoài ăn chơi với cái lũ con trai ra thì chẳng có gì đặc biệt cả 15 . Hấn đầu nghĩ đến là nó đua xe tầm cỡ đến như thế . Tuấn nói thêm :

- Linh còn chơi cả rock nữa đấy 100 ! Anh nghe chú mày cũng thích rock lắm mà , bảo Linh chỉ cho 35 . Huyền thoại một thời đấy !

Lại trố mắt , hấn nghĩ : ” Cái con vịt bầu đó cũng biết chơi rock nữa sao :-O ” .

Nó đi lại gần hấn , nhìn sang Tuấn nói :

- Đua nữa không , hôm nay mới tẩu được chiếc xe của thằng anh .

Tuấn nhìn nó , gật đầu ok . Rồi nó quay sang nhìn hấn :

- Đồ gấu lắm lông , biết đua xe không ý nhỉ ?

- Tất nhiên là biết , mà vịt bầu như cô mà cũng biết đua xe cơ đấy

- Thật chẳng hiểu sao hồi bé tôi lại hay chơi với anh ấy nhỉ ?

Câu nói của nó như đánh thẳng vào tâm lý của hấn . Hấn cúi lên :

- Chơi thì đã sao , chơi với tôi bực bội lắm à ?

- Ủ , đúng đấy ! Phiền nữa chứ !

- Vịt bầu vô dụng .

- Ủ để xem ai vô dụng , đua thử xem ai thắng 70 .

- Ok , nếu cô thua thì hãy tự nói mình là “vịt bầu vô dụng” , còn nếu tôi thua tôi sẽ tự kêu mình là “con gấu lắm lông vô dụng” . Okie ?

- Ok 98 .

Nó quay phắt qua Tuấn , nói nhỏ :

- Cầu chúa cho em thắng đi nhé !

- Thắng bé ấy làm sao thắng được em (Tuần nói cười cười , bốn cột 37)

- Biết thế nhưng ... chưa biết được , nhờ em thua thì sao Cho em bùa may mắn nhé ! 68

Rồi Tuần hôn nó một cái 104 . Hồi đó nó mỗi lần nó đua , Tuần đều cho nó một cái hôn xem như bùa may mắn . Nó quý Tuần , nó luôn xem Tuần như một người anh trai và một người bạn trai của mình cũng không chừng 37 .

Hắn thấy cảnh nó hôn Tuần tự dưng đâm ra khó chịu . Chẳng muốn nhìn , hắn bực bội quay mặt đi 81 . Cô gái ngồi sau xe hắn đã bỏ đi lúc nào chẳng biết . Hắn leo lên xe , đội mũ bảo hiểm vào , rồ ga " ùn ùn " 115 . Nó cũng bước lên xe , đội mũ bảo hiểm ... cũng rồ ga " ùn ùn " 58 .

Lần này , cô gái đứng trên bức tường không phất cờ nữa mà thay vào đó là tiếng súng bắn lên trời 76 (Có khi nào trúng con chim ko ta nếu trúng thì có món chim quay ăn rồi ý nhờ) . Nghe tiếng súng , hắn biết đây là cuộc đua lớn của hội 46 . Sau đó , hắn và nó lao đi với vận tốc kinh hồn . 72 (Đề nghị các bé nhỏ đừng nên chạy xe như thế , chết thì ko ai đền cho đâu)

7 : Trở lại làm Yun thật sự . (B)

Lao đi trong sự phấn khích lạ thường , hắn và nó chẳng nghĩ ngợi gì ngoài cái đích đến đó (99):. Trong đầu nó và hắn chỉ có CHIẾN THẮNG CHIẾN THẮNG , lòng tự trọng không cho phép họ thua cuộc . Hắn vượt lên nó , hắn lách qua bên phải . Nó rồ ga lách qua trái để vượt lên hắn . Thấy vậy hắn lại lách qua trái để cản nó lại ở phía sau . Bực mình , nó giảm tốc độ . Rồi chạy vèo lên , hắn không kịp lách qua để chặn lại liền bị nó vượt qua (44):. Đích còn lâu mới đến , hắn chạy với tốc độ tối đa (72):. Vượt qua mặt nó lần nữa . Thấy hắn quay lại nhìn mình với nụ cười xem thường , nó không chịu nổi , nổi đóa lên giận dữ :

- Mẹ kiếp , nếu cuộc đua này tao thua tao không phải con người

Chạy một hồi lâu , đích đến đã gần đó , hắn vẫn đang ở trước mặt nó , vẫn đang dẫn đầu (41). Bí quá , nó không biết làm gì , tình cờ nó nhìn thấy mấy tảng đá bên đường xếp tự nhiên thành một đoạn dốc , nó nảy ra sáng kiến . Nó rồ ga nhanh hết mức có thể , phóng lên mấy tảng đá đó rồi lao hắn về phía đích đến , nó cán dây ruy-băng màu đỏ (58):. Tưởng chừng như thắng chắc nhưng ai ngờ ... lúc mà nó phóng qua đích cũng là lúc hắn cán vạch đích ở dưới ():.(Huề nhau rồi nhá) . Mọi người nhìn hai người họ trong ngõ ngang , trước giờ có ai đua xe với nó mà huề được đâu . Rồi thì " Ủ queo ù queo ù queo " (18) Tiếng còi công an á)

Chưa kịp xuống xe " tính sổ " xem ai thắng ai thua để lấy tiền cược thì đã nghe tiếng còi hú của công an giao thông (75):. Ai cũng lo bản thân , chạy đảo chạy để . Nổ máy " rùn rùn " phóng như điên như dại , như cuồng dâm giáo chủ , như vừa giết người xong (Nói quá rồi nhể) , trong đầu thì lạy trời cho công an đừng bắt được , còn tính mạng thì giao cho trời định , " Sống chết mặc bay " () kiểu này không chết cũng bại liệt) .

Hắn với nó cũng chạy đi tránh công an (Công an mà tóm đc thì ... em ơi , chúng mình về quê " đua trâu " em nhớ) . Mà không hiểu sao hắn với nó cứ chạy chung đường , nhiều lúc hai người tìm cách queo hướng khác thì vẫn đụng độ nhau . Sức người chịu đựng có giới hạn , mắt nó như nổi đom đóm , nó chửi :

- Mẹ bà thằng dở hơi , chạy đi đâu thì chạy đừng có mà chạy theo bà nữa

(Lúc này nó bực quá chịu không nổi rồi nên đếch có biết ai với ai cả . Chắc , đúng là giận quá mất khôn)

Hắn cũng " lên máu " , hắn chửi lại quyết liệt :

- Ô , con điên kia , tôi đã chạy theo cô đâu nào ? Cô chạy theo tôi thì có . Vịt bầu toàn cản đường , cút ngay cho đỡ phiền phức ! Đúng là chỉ tổ xui xẻo .

Biết mình không nói lại hắn nên ức không chịu được nữa (33):. Nó phóng xe lên để chạy song song với hắn (Tại lúc này hết đua rồi nên cả chạy sau hắn ý mờ) . Khi đã song song với hắn rồi thì nó giơ chân mang giày cao ống , đập một nhát vào chân hắn rõ đau (Thúi móng thì tác giả không chịu trách nhiệm nhớ) . Miệng lảm bảm :

- Cho chừa này ! Đồ gấu lấm lông

Hắn bị đập ngay chân , đau rên rỉ . Bất đắc dĩ hắn phải dừng xe lại mà soi bàn chân ” lấm lông ” của mình có bị sao không . Còn nó thì vẫn chạy , vừa chạy nó vừa cười sặc sụa với vẻ hài lòng ():. Hắn thấy bộ dạng của nó , máu lên tới đầu , gân máu ở mắt nổi lên trông cứ y như con bò điên muốn húc người . Hắn nói lớn khiêu khích nó :

- Vịt bầu , có ngon thì đứng lại đây . Đừng có mà hèn , chơi tôi xong rồi bỏ chạy à ? (28):.

Nghe thấy lời khiêu khích của hắn , nó bị kích thích ngay . Quay đầu xe lại chỗ hắn đang dừng xe , nó bỏ nón bảo hiểm xuống và bước xuống xe . Nó đi lại gần hắn rồi thụi nó hắn một nhát vào bụng (Bà này vẫn thích bụng ấy nhỉ Lúc nào cũng chỉ có bụng và bụng thôi (68):) . Nó nói châm biếm :

- Đấy , tôi không chơi hèn với anh nữa .: Tôi chơi ” quân tử ” với anh này (26):.

Hắn nhìn nó với ánh mắt đỏ hoét vì tức . Mặt lúc này cũng đỏ vì tức giận . Ôm bụng hắn chửi :

- Cô giỏi lắm ! Con vịt bầu điên khùng kia , cô sẽ biết tay tôi

Nó ngồi xổm xuống trước mặt hắn , dí mặt mình sát lại rồi đưa con mắt ra nhìn hắn thách thức :

- Anh làm gì tôi nào

Hắn nắm lấy đầu nó :-O , do quá bất ngờ nó chưa kịp phản xạ gì . Hắn kéo mạnh đầu nó vào đầu hắn , rồi ” Cốp ” . Hai cái đầu ” giao nhau ” tại một điểm .

Nó ôm cái đầu đang đau như búa bổ của mình . Nó nói bờ cợt :

- Đầu anh làm bằng thép hay sao mà cứng thế ! Tôi còn tưởng con gấu lấm lông như anh có cái đầu mềm như xôi nếp ấy chứ

Hắn biết mình đang bị xem thường , nhào vô đánh nó ” bán sống bán chết ” . Quên đi mấy cái vết thương vừa rồi , họ lao vào đánh nhau như những kẻ thù ” lâu năm không gặp ” (Mà đã nói lâu năm không gặp thì biết là nó quyết liệt thế nào rồi nhé Tác giả khuyến khích các bạn yếu tim nên tưởng tượng nhiều vào , vì nếu các bạn muốn chết thì cứ tưởng tượng đi) .

Hai người họ nắm đầu , móc họng , đấm đá tứ lưà khứa đã rồi cũng đuối (Hai ông bà này đánh nhau đéch phân giới tính ý nhờ) . ” Bốn mắt nhìn nhau trào máu họng ” , cơn tức giận vẫn bùng bùng như núi lửa . Nó với hắn xây xước tùm lum , tay chân thì bầm dập . Nó thì bị nặng nhất là cái miệng với cái tai , do đôi bông nó mang , hắn nắm lấy kéo kéo đau điếng hết người (hèn là đồ lợm nên dứt , không thì bả phải đi khâu mấy mũi ở miệng rồi Lúc đó mà là mỹ nữ cái nổi gì nữa) . Còn hắn , hắn bị nặng nhất là cái bụng , do nó cứ nhắm vào bụng đập tới mà .

Hai người nhìn nhau thở hổn hển . Tự dưng nó đứng dậy , leo lên xe phóng đi một mạch không nói gì (5):. Hắn ở đó nằm ôm bụng , lăn qua lăn lại (Ai thấy cảnh anh chàng play boy thể này thì mất hình tượng mất) , rồi cũng leo lên xe phóng về . Tàn cuộc chiến

Về đến nhà của nó ...

Nó vừa bước vào nhà là thấy ông Chan với Durin quần quýt nhau mà chẳng để ý đến nó (75): (Durin ngồi bên đùi ông Chan ý nhờ) . Nó biết ngay là hai người trở lại với nhau nên cũng chẳng muốn phiền họ ” yêu thương ” nhau . Nó đi ngang qua hai người đó . Lúc này thì mới để ý đến sự hiện diện của nó , ông Chan nhìn lên giật mình , Durin cũng nhìn lên ... giật mình nốt () Đây thì người ta có câu ” Đồng vợ đồng chồng tát biển đông cũng cạn ” Còn hai ông bà này thì ” đồng vợ đồng chồng ... giật cái mình cũng giống ”)

Nhìn nó bây giờ như con điên mới trong trại ra , đầu tóc bù xù . Vớ lưới thì rách te tua , mặt mày thì như bị mèo cào , tay chân chỗ xanh chỗ tím (Dị nhân (:) . Ông Chan hỏi nó:

- Mày đi đâu mà ra nông nổi này thế

Durin cũng chen vào tiếp phần :

- Mày bị sao thế này ? (: Mày lại đánh nhau à ... sao lại ra nông nổi này ! (43):

Nó quay sang nhìn Durin nói :

- Ủ , đánh nhau với bạn ông Chan .

Durin há hốc mồm , còn ông Chan thì biết ngay là nó đánh nhau với hấn nên chẳng ngạc nhiên gì ():. Durin quay sang mắng thương ổng :

- Anh làm gì chơi với cái loại người đầy thế ? Đi đánh cả em gái của bạn thì chơi làm gì ! (26):

Ông Chan vội bào chữa ngay :

- Đâu có , tại nó kiếm chuyện với thằng Jun mà . Có phải tất cả đều tại lỗi thằng Jun đâu . Với lại nó là bạn thân của anh mà ! Anh biết nó là người tốt mà ! :

Rồi Durin véo mũi ổng , ổng khoái cười hả hê (67):. Nãy giờ nó nín xem Durin với ổng ” diễn vở uyên ương lâu ngày chia cắt ” nên cũng chẳng nói gì . Mà chẳng nhẽ nó đứng hoài ở đây ? Bỏ lên phòng thì chẳng phải nhục lắm sao . Nó bèn chen ngang cuộc ” âu yếm ” đó , nó nói với ông Chan :

- Mày với Durin quay lại rồi thì mai mày đúp tiết dẫn Durin đi chơi đi . Hết tuần này mày hãy lên lớp . (55):

- Mày không nói tao cũng làm thế ! Mà sao không kêu tao bằng anh nữa đi ? (76):

- Tao chẳng thích , tự dưng đi đú xong chẳng muốn kêu mày bằng anh nữa. Như bình thường đi , tao cũng chẳng muốn có thay đổi . (71):

- Thôi được rồi , tao chiều mày Ai bảo tao để ra sớm hơn mày 10 phút chi

Nó nhìn ông Chan đang lên mặt muốn nói mình là ” anh trai ” nên phải chịu thiệt (6):. Nó liền không kìm nổi cái tính nóng nảy mà đá vào bắp chuối ổng một cái . Mấy cái đá đó thì chẳng nhằm nhò gì với ông ấy , nhưng ổng lại vờ đau rồi la choai choai lên . Nó cười ha hả . Rồi nó quay qua nhìn Durin nói :

- Mày cũng học ở lớp tao phải không ?

- Ủ , bác trai sắp xếp cho tao rồi . Với lại tao cũng ở nhà chung với anh Chan và mày luôn

- O , thế thì tốt . Chơi cho đã cái thành phố này đi rồi hãy đi học

- Ủ . Mà cái vụ phòng mày ấy ...

Durin chưa kịp nói hết lời thì bị nó cắt ngang :

- Thôi , để sau đi . Mày ở đây còn dài mà Còn nhiều thời gian , lắm dịp để xem . Tao lên phòng đây , mệt quá rồi !

Durin gật đầu với vẻ thông cảm . Rồi cũng lờ nó đi mà nói chuyện với ông Chan tiếp (Bà này xem trọng người yêu nà) . Nó bước lên lầu , mở cửa phòng của mình . Lấy hộp sơ cứu ra mà bôi lên mấy vết thương , rất rất nó rên rên :

- Mẹ kiếp , hai lần rồi chẳng có lần nào nhường mình . Đúng là đồ con trai thô lỗ .

Dán băng keo cá nhân lên đàng hoàng , chải đầu tóc lại , thay đồ ra . Nó nằm phịch lên giường ngủ , mệt mỏi . Nó vờ về cái đầu lâu rồi ngủ đi . Nó nói mớ :

- Hôm nay là Yun của ngày xưa ... Khò khò ... Hôm nay mình lại là mình ... khò khò ... Và ngày mai cũng thế ... Khò khò ... Mình chẳng phải nhớ gì về thằng nhóc ngày xưa nữa ... Khò khò ... Khò khò (Bà này ngày như điên ý nhĩ)

Tại nhà hấn ...

Bước vào nhà, hấn nhìn bốn hướng (63):. Không có ai ngoài mấy bà osin cả , ba mẹ vẫn đi làm chưa về . Hấn chán nản bước lên phòng rồi ngồi lên giường sát trùng vết thương (74):. Nhớ lại cái cảm giác khó chịu khi hấn nhìn thấy Tuấn hôn Yun , hấn tự hỏi cái cảm giác lúc đó là gì nhĩ và hấn cũng chẳng hiểu làm quái gì mà hấn phải khó chịu khi thấy cạnh tượng đó nữa (98):... Hấn vẫn chưa nhận ra ... đang có ... điều gì đó đang thay đổi dần trong mình ():

Hắn thay đồ ra (115):. Cái bộ đồ hắn thích nhất đã bị rách tùm lum , còn cái bụng thì đồ hắn lên , nhìn cứ như mới quần nóng về ý (17). Bây giờ bụng vẫn còn đau điếng , hắn rên rỉ , nguyên rửa kẻ làm hắn ra như thế này :

- Mẹ bà con vệt bầu đó , lúc đó mình mà còn sức mình không vạc lông nó mình đếch là con người nữa Lạy trời cho nó gãy xương đi (Ông này ác như thú)

Rồi hắn nghĩ lại lời hồi trưa ông Chan nói với hắn , nó chính là con bé của ngày xưa (7):. Hắn lăn lộn trên giường suy nghĩ , khi mới nghe ... hắn còn cảm thấy rung động một tẹo (Nhớ là một tẹo thôi nhớ) . Sau khi gặp nó , chửi nhau với nó , đánh nhau với nó thì cái cảm giác đó mất tiêu , thay vào đó là cảm giác ghét cay ghét đắng như bình thường (80):. Hắn thở dài (cả thước lặn á) , tự nhủ : ” Thôi , xem như mình không biết gì đi . Thế cho rảnh nợ ! (95):” . (Thăng đàn ông chẳng có trách nhiệm)

Nhìn đồng hồ , bây giờ là 11h đêm . Hắn nằm đó , nhắm mắt ... Thở đều đều rồi chìm vào giấc ngủ sâu và dài .

Thế là chấm dứt một ngày quan trọng .

Nụ hôn thứ 2 .

Sáng

- Dậy đi mày , dậy nhanh lên . Mẹ mày không dậy tao đá nha . (Vẫn là giọng ông Chan , nghe mà phát ghét)

- Đá thì đá đi , tao ngủ tí đã ... (Nó nói mớ) (Đúng là cái miệng nó hại cái thân ý nhờ)

- Hừ ... mày thách tao đó hả ?

Im lặng , nó nằm đó ngủ , ngáy khò khò . Như bị thách thức , ông Chan giơ chân lên đá nó một cái (77) lúc này ông được vô phòng nó rồi nà , lúc đầu cũng đc vô như ko đc mở đèn , nên chả thấy gì đâu) . Hướng trọn cái đá từ ông Chan , nó từ trên giường lăn đùng xuống đất :-O (Ui mẹ ơi , chết bà Yun rồi) . Lờ mờ thức dậy , nó thấy ngoài ông Chan ra còn có hai người lạ đang đứng trước cửa phòng nó . Nó lơ ngơ hỏi ông Chan :

- Ai đứng trước cửa phòng tao thế ?

- Mày điên à ? Durin chứ ai ?

(E hèm , chú thích là phòng tối thui nha , chưa có mở đèn á)

Ừ nhỉ ? Nó quên rằng hôm qua Durin đã về nước và hiện đang ở nhà nó . Rồi nó chỉ tay qua người kẻ bên Durin hỏi :

- Cái đứa cao cao đấy là ai ? (Lúc này bà còn ngáy ngủ nhớ)

Ông Chan đáp tỉnh bơ :

- Thăng Jun chứ ai ?

Nghe đến tên hắn , nó vội mở mắt to ra , nhìn thật kĩ xem có đúng sự thật không . Ui giời , hắn đang khoanh tay nhìn nó trong cái bộ dạng ” nửa trên giường , nửa dưới đất ” mà cười khoái chí ():. Nó biết ngay mục đích của hắn đến đây là để dẫn mặt nó mà , nó vội đứng dậy ... Đi đến chỗ hắn , trừng mắt nhìn hắn , nói to :

- Cười quái gì thế thằng dở hơi kia (39):

- Ô , buồn cười cười không đc à ? Luật pháp đâu ra cái điều nào là cấm công dân cười đâu nào (Hắn khiêu khích nó)

- Hơ , đá đều hay đá nhóc . Gấu lăm lông đến đây làm gì thế nhỉ ? Đừng nói là đến đây xin ăn đấy nhé .

Hắn bị nó hạ nhục , ức không chịu nổi , liền đáp trả lại ngay :

- Đến để xem cô bị đá như lúc này đấy :.

Chợt nhớ ra từ đầu đến cuối hẳn trông thấy tất cả , mặt nó tái mét lại :-O . Hẳn biết nó đã rơi vào bẫy của mình , nên nói lí nhí ... đủ để nó nghe :

- Cô khôn hồn thì đừng có mà kiếm chuyện với tôi nữa . Nếu còn thì đừng trách tôi nặng tay ().

Nó giận dữ , nhú mày , trừng mắt nhìn hẳn (bà này trừng mắt riết không khéo lòi mắt ra luôn ấy). Nó nói một hơi , không cho ai chen vào :

- Anh cứ việc làm gì thì làm đi . Dù gì thì tôi cũng chẳng cần phải giữ thể diện làm gì Mà anh cũng không biết nhục à ? Đi tranh chấp với đứa con gái như tôi (26):. Đúng là đồ gấu lấm lông , anh có giỏi thì làm đi . Tôi chẳng sợ anh đâu , người như anh cho về làm osin cũng chẳng thêm . Đúng là được mỗi cái thân con trai , còn tính tình như ích kỉ nhỏ nhen như bà già mấy chục tuổi ấy (80):

Bị chơi một hơi không đỡ được , hẳn bèn im lặng . Nắm chắc phần thắng , nó cười ha hả như con điên . Nãy giờ nó không để ý , ông Chan với Durin đang cười lằng lóc . Hai ông bà nghĩ hai người này thật trẻ con , ở đâu cũng có thể cãi nhau được (58). Hẳn bị cười , què ... bí quá lấy đại một câu hi vọng lật ngược tình thế :

- Vịt bầu mặc pijamma buồn cười nhờ ! Càng nhìn càng ra dáng con vịt bầu đấy (Vịt bầu thì xinh xinh chứ sao)

Ông trời không phụ lòng người ” tốt ” (Ui giời , lão này mà tốt chắc mình thành bà tiên nhân hậu quá) , nó bị lép vế . Bực mình bỏ đi , chạy vô phòng tắm . Durin với ông Chan được mẻ cười đến nát bụng , vừa cười vừa nghĩ : ” Đúng là trẻ con có khác ” . Hẳn bây giờ mới để ý đến sự hiện diện của Durin , hẳn chỉ tay vô Durin rồi hỏi ông Chan :

6. Chương 6

- Nhỏ này là ai đây mày ? (25):

- Bạn gái tao

Hẳn giật mình , có bao giờ mà hẳn thấy ông Chan có bạn gái đâu :-O . Trước giờ có lằng nhằng thì lằng nhằng nhưng ông Chan cũng chỉ qua đường thôi chứ chẳng cho làm bạn gái chính thức , hẳn nghĩ ngợi một hồi khá lâu . Durin nhìn thấy hẳn như thế , vội làm quen :

- Chào anh , em là Durin ... bạn thân của Yun và là bạn gái của anh Chan .

Dĩ nhiên Durin không quên nở nụ cười thân thiện , chính cái nụ cười đó làm tim hẳn ré lên (103):. Hẳn thần thờ . Ông Chan biết có cái gì đó không ổn , nhú mày huých vai hẳn một cái nói :

- Bạn gái tao chào hỏi mà mày mặt điên vậy đó hở ():

Hẳn vội ậm ừ rồi nói :

- Anh là Jun , bạn thân của thằng Chan (35):

Durin nghe tên này quen quen , để tay lên cằm nghĩ ngợi . Rồi chợt nhớ ra điều gì đó , Durin nói :

- Anh là cái anh hay chơi chung với con Yun hồi bé đúng không ?

Hẳn giật mình ... thì ra đây là Durin , cái người mà hẳn nhớ nhầm tên với nó >”

- Ừ , em có phải là cô bé đi báo tin không ?

- Ừ , đúng rồi

Rồi thì hai người như bắt được vàng , cứ nói nói rồi cười cười (Đúng là bà tám , ông tám) . Ông Chan nhú mày , cảm thấy bất an ... dường như ông nhận ra có cái gì đó không ổn ở hẳn . Ông bắt đầu dăm chiêu suy nghĩ . Nó thay đồ xong , bước ra ngoài . Nhìn hẳn với Durin đang nói chuyện với nhau rồi nhìn sang ông Chan đang nhú mày suy nghĩ , nó biết ông Chan khó chịu nên liền chấm dứt cuộc nói chuyện của hẳn và Durin :

- Đi học được chưa bà tám với ... con gấu lấm lông .

Ông Chan nhìn nó thâm cảm ơn . Nó lấy balô đeo lên người rồi đi xuống lầu . Nó khựng lại , quay qua nói nhỏ với ông Chan :

- Dẫn Durin đi chơi đi , không cần đi học đâu À mà không cần cảm ơn tao vụ vừa rồi đâu

- Thôi được rồi , mày cứ đi học đi (101):.

Rồi nó bước tiếp , không thấy hấn đi theo , nó quay lại hỏi :

- Thăng đỡ hơi kia , anh không định đi học đấy à ():

- Được rồi , cô lảm chuyện quá đi (62):.

Thế là hấn và nó đi học cùng xe với nhau . Trên xe chỉ có hai người , ngồi ở ghế sau , hai người hai bên ... quay mặt qua 2 cái cửa sổ (115):. Nhíu mày khó chịu , nó nghĩ : " Đúng là oan gia ngõ hẹp , biết thế chẳng kêu hấn đi chung làm gì " . Còn hấn thì nghĩ : " Hờ , cái con vịt bầu chết tiệt , bực mình thật ! Chuyện hồi nãy còn chưa trả thù được nữa " . Không khí trong xe bỗng trở nên u ám ... bởi vì trong xe đang có hai người đang thù nhau , điện phóng ầm ầm ():. Cái không khí đó đáng sợ đến nỗi ông tài xế vừa lái xe mà vừa chảy ... mồ hôi hột . Đến trường , hấn và nó cùng bước xuống (63):. Ai cũng nhìn họ , bọn con trai thì nhìn nó rồi nhìn sang hấn nghĩ là hai người đang quen nhau . Bọn con gái cũng nhìn hấn rồi quay sang nhìn nó và cũng nghĩ là hai người quen nhau . Nhưng bọn con trai thì chẳng dám nghĩ sẽ ganh đua gì với hấn , bởi vì hấn thể thì ai dám động . Còn bọn con gái thì ganh ghét , chua ngoa nên tìm đủ mọi cách để làm hại nó . (Dựa vào chân yếu tay mềm như chúng mày mà làm hại được bà Yun sao)

(E hèm , giải thích tí nào (53):. Hôm nay là ngày thứ 2 nó đi học , nhưng hôm qua thì mọi người đã biết được bộ mặt thật của nó nên nó nhanh chóng được biết hết rồi . Cả cái vụ nó ở trong phòng y tế với hấn cũng bị ông San đồn rần lên hết , thế nên mấy con nhỏ thích hấn tìm cách hại nó là đúng rồi (73).

Bước lên lầu để vào lớp . Đi cùng đường lại cùng học một lớp , hấn và nó cảm thấy khó chịu (82):. Trên đường đi không đập chân cũng véo tay nhau (6) Đúng là hai ông bà này như chó với mèo) . Đứng trước cửa lớp , tự dưng hấn đổi giọng nhẹ nhàng :

- Yun vào trước đi , tớ vào sau . Nhường cho Yun đấy (Ôi mẹ ơi , thay đổi bất ngờ , nghi quá nghi quá)

Nó nghi nghi nhưng vẫn mở cửa ra trước , kết quả là ... nguyên một chậu nước tưới lên người nó (98):. Ướt đầm , nó không khỏi ngạc nhiên . Bọn con gái ở trong đấy thì cười ha hả , bọn con trai thì hồi hả chạy lại hỏi nó có sao hay không gì gì đó (Đúng là lũ con gái với bọn con trai lớp này hâm no.1) . Hấn nhìn nó ướt khắp người , cười khắc khắc khoái trí (73):. Bây giờ nó hiểu tại sao đột nhiên hấn tử tế thế ! Tức điên , nó kéo đại một thằng con trai trong lớp lại rồi nói nhỏ :

- Cậu chạy xuống dưới dùng một xô nước rửa sạch được không ?

- Mình ... mình (Thăng đó vừa nói vừa ngượng ...) (Trai đại có khác)

Nó không muốn mất thời gian , kéo thằng con trai đó lại hôn cái chụt (104): rồi nói :

- Đây là tiền công , ấy lấy cho tớ đi nhé ! Càng bẩn càng tốt !

Nhìn nó hôn đứa khác , tự dưng hấn cảm thấy khó chịu . Chỉ muốn chạy lại đánh cho thằng kia như tử , rồi sẽ hôn lại nó để tẩy đi cái vết hôn vừa rồi . Hấn chợt giật mình vì cái ý nghĩ điên rồ của mình ... :-O:-O

Cậu trai được người đẹp hôn như láng láng cả người , liền chạy xuống dưới ngay (72):. Chưa đầy 5 phút đã có một chậu nước rửa trên tay . Hấn nhìn nó để cao cảnh giác ... nhưng muộn rồi . " Rào rào " ... hấn cũng ướt đầm hết người (98):. Bây giờ thì ngược lại , bọn con trai thì cười ha hả ... bọn con gái thì la á á lên (la như hẹp bị chọc tiết lợn ý) . Nó nhếch mép cười khinh bỉ rồi nói :

- Bẩn rồi đấy ! Gấu đã lấm lông ... bây giờ lại thêm bẩn nữa , tôi không biết nên gọi anh là gì đây :.

Hấn cũng nhếch mép cười khinh khinh nó :

- Cô đấy à ? Nhìn lại mình đi , vịt bầu trụi lông ():

Hắn nhìn nó , vì ướt hết nên bên trong áo có gì in hẳn ra ngoài hết (12):. Hắn đỏ mặt , cởi áo khoác ra đưa nó , nó ngạc nhiên :-O . Hắn nói nhưng không nhìn mặt nó , quay qua hướng ngược lại để che đi khuôn mặt đang đỏ vì ngượng (chep , tức là mặt quay lại đối nghịch với cái tay đưa á) :

- Chùm vào , tôi không muốn đứng kế người thích ” khoe hàng ” như cô đâu (75): (Xời , quan tâm người ta thì nói đại đi)

Biết bị đâm chọc , nó cũng nói :

- Cám ơn áo anh nhé ! Lòng gấu đúng và mềm thật đấy Ha ha

Hắn bắt đầu hối hận vì đã đưa áo cho nó . Mắt hai người lại nổi đom đóm , đầu óc bị cái chữ TRÁ THÙ làm mù mị ():. Nó lao lại hắn , hắn giật mình . Nó giơ chân lên đá vào bụng hắn , nhưng hắn né được (71):. Nắm tay nó kéo qua , không may cho hắn là hắn đạp ngay vũng nước , hắn trượt chân té xuống (Trời hại nhe con (17) . Nó bị hất xuống đất ngay sau đó , còn hắn thì đề lên người nó ... Thế là ” môi ” chạm ” môi ” .

Dưới sự la hét của bọn con trai và cả mấy đứa con gái lớp VIP , các lớp thường cũng chạy ừa ra coi cái cảnh tượng ” anh chàng play boy và cô nàng play girl hôn nhau dưới đất ” (71). (Đúng là hại người hại ta mà)

9 : Sự xuất hiện bất ngờ .

Cả bọn cứ ồ ồ lên như mới thấy người ta hôn nhau lần đầu . Hắn không phản ứng gì , cứ để mặc đó ... vẫn để môi nó chạm môi hắn . Mặt nó không có tí cảm xúc nào (Thật ra là bả đang vờ ấy chứ ở đó mà không có cảm xúc nào) . Nó nhắm mắt lại để cảm nhận nụ hôn đó , dù chỉ trong 1s . Nó đẩy hắn ra , rồi đứng phắt dậy . Nói :

- Anh cũng rảnh quá nhỉ ? Cứ thích đề lên người của người khác mà hôn à ?

Hắn không nói gì , mặt đỏ lựng . Hắn nghĩ : ” Sao ... Sao lại thế này , sao tim mình lại đập nhanh thế này :2T-ech- (3):” . Nó nhìn thấy bộ dạng của hắn , nhếch mép cười rồi nói :

- Phiền anh bảo dùm với bà cô là tôi không học nhé ! Đồ gấu lảm lông vẫn là đồ gấu lảm lông thôi !

Nó đi bình thường như không có chuyện gì xảy ra cả , hắn bây giờ đang ngồi phịch dưới đất trước cửa lớp ... hắn nhìn theo nó . Đây là nụ hôn thứ 2 của hắn với nó , nhưng nụ hôn trước là do nó muốn trả thù ... còn nụ hôn này hoàn toàn bất ngờ và chẳng có mục đích gì cả . Thế sao lại làm hắn hồi hộp thế (11):? Áo khoác của hắn vừa rồi cho nó mượn bây giờ cũng nằm gọn dưới đất . Hắn ướt nhẹp , đứng phắt dậy , cuối người nhặt áo rồi đi xuống lầu ... đến phòng y tế (2):.

Bọn con gái theo thích hắn cứ bực bội không chịu nổi . Bọn nó cứ xì xào nhau này nọ . Nó đi ngang qua các lớp khác , nghe ngóng được :

- Cái con đấy hình như play girl đấy mà ạ

- Được anh Jun đưa áo cho khoác rồi còn làm màu

- Con đấy chắc cố không nhận áo để khoe hàng chứ gì

- Con đấy bị thần kinh đấy !

Nó bực mình , đi lại chỗ mấy con nhỏ đang xì xào . Đạp bàn cái ” Rầm ” làm ai cũng hốt hoảng , nó nói với cái giọng đầy châm biếm và đe dọa :

- Các cô muốn hắn ượn áo hay là hôn hít gì đấy thì tìm hắn mà nói , phiền phức gì phải nói xấu tôi

Bọn con gái run rẩy , sợ sệt . ” Đúng là con gái ! ” - Nó nghĩ . Rồi nó đi xuống vườn cây ở dãy sau lớp học cũ . Nó ngồi xuống gốc cây , nghĩ tới nụ hôn vừa rồi , toàn thân nó như tan chảy . Mặt nó tự dưng đỏ lên trông đáng yêu vô cùng . Nó lấy tay che đề lên mặt cho đỡ ngượng , nó hít hà . Nó cười khi khi một mình . Bây giờ nó vẫn chưa hiểu tại sao nó lại có mấy hành động kì quái đó (35):? (Nhưng rồi bà sẽ hiểu thôi , bà thông minh với ranh mãnh lắm mà sao trong chuyện tình cảm ngu ngốc thế cơ chứ)

Đang đỏ mặt thì ... có một bóng người đi vào , nó biết không phải ông Chan vì ông Chan giờ này chắc đi lang thang ở đâu đó với Durin rồi . Nó ngược mặt lên ... không tin vào mắt mình nữa , ... người đó là người nó không muốn gặp nhất trên đời này ! Tại sao người đó lại ở đây ? ...

Tại phòng y tế ...

Hắn đi vào , không hiểu bà cô y tế đi đâu mà vắng mặt mãi (Đi theo dzai rồi (100):) . Lần nào lại cũng chẳng thấy . Hắn đi vào phòng bệnh , leo lên giường nằm mà nghĩ ngợi . Hắn cho tay vào túi quần và lấy ipod ra nghe , hắn bắt chéo chân ... nhịp nhịp theo giai điệu của bài hát , hắn nghĩ ngợi mông lung . Rồi tự dừng cái hình ảnh hồi nãy ở đâu chạy vọt ra , hắn giật mình . Thịch , thịch , thịch , thịch ... tiếng tim đập sao càng lúc càng lớn mà lại càng nhanh ấy nhỉ ? . ” Hức , mẹ ơi đừng nói mình bị bệnh tim ghen trời Sao bình thường mình khoẻ mạnh lắm mà , tự dừng hôn nhỏ đó cái tim mình đập nhanh vậy nè . Lạy trời con đừng bị bệnh tim , con còn trẻ lắm ông trời ơi ” - Hắn nghĩ .

Rồi có tiếng mở cửa phòng y tế . Hắn giật mình , cứ tưởng là nó nên vội bước xuống giường vén rèm ngó ra . Không phải ... là một con nhỏ ốm yếu không tìm được bà cô y tế nên vào đây nằm nghỉ . Cái con nhỏ đó vừa nhìn thấy hắn (Hot boy - play hot của trường) thì mặt đỏ như sốt , chân tay run rẩy , nhỏ đó bỏ chạy mất dép .

Hắn không lý giải được cái hành động đó của nhỏ đó . Cả cái hành động vén rèm trắng lên xem ... có phải nó không cũng vậy >”

Hắn tự nhủ : ” Đừng nói là mình thích nhỏ đó rồi ghen trời :-O ”

Tại lớp 11 VIP ...

Ông San nói với Hanri :

- Mày thấy dạo này thằng Jun có gì khác thường không ?

Hanri trở mặt ra trả lời :

- Có gì đâu ? Mà ý mày nói là sao ?

Ông San nói :

- Thì là từ khi hôm qua tới giờ thấy nọ lạ lạ ấy .

- Ý mày nói là có liên quan đến Yun chứ gì ?

- Ủ , thì thế đó !

- Tao không nghĩ như vậy đâu (Hanri lắc đầu)

- Sao mày biết , hồi nãy mày có ra xem chuyện nó với Yun kiss nhau ” trên thảm cỏ ” đâu

- Thế vụ kiss đó có cái gì mà làm mày nghi ?

- Mặt thằng Jun đỏ hỏn lên . Lúc mà con bé Yun đẩy nó ra á , tao thấy nó hình như hơi thất vọng thì phải . Mà trước giờ mày thấy nó kiss đứa nào mà mặt nó đỏ không ?

- Ủ nhỉ ...

Tại vòng quanh thành phố ...

Durin và ông Chan đang trong quán kem Ý . Hai người đang ăn kem và trò chuyện với nhau rất vui vẻ . Ông Chan nói :

- Anh yêu em thật đấy nhé !

- Xì , biết rồi ! Anh nói mãi ... : (Durin ngượng ngùng nói)

- Vì anh vui và cả vì anh rất rất yêu em nữa

- Thế thì mang hạnh phúc lại cho em đi (32) Durin giỡn)

- Tất nhiên rồi , nói ngốc thế ! (10): (Ông Chan mỉm cười)

Rồi thì ông ấy chồm đến hôn ngay môi Durin . Mặc kệ ánh mắt của mọi người đang tập trung về hướng họ , họ hôn nhau say đắm như chưa bao giờ được hôn . Chỉ có thể nói rằng : ” Họ đang rất hạnh phúc ! ”

Vườn sau dãy lớp học cũ ...

Nó lấp bắp nói không nên lời :

- Anh ... anh ... làm gì ... ở đây ... ?

Một giọng con trai đặt kết , nhưng rất truyền cảm :

- Chỉ xa nhau một thời gian mà em quên anh rồi sao ? (Nói đến đây chàng trai kia nhếch miệng cười trêu đùa) . Anh về đây tìm em !

Mặt nó bầm tối xâm lại , nó nhú mày nhìn chàng trai đang đứng trước mặt nó ... Nó nói với giọng hậm hực :

- Anh tìm tôi làm gì ? Anh định đùa giỡn tôi lần nữa à , Shin ?

Chàng trai bỗng nhú mày , nói :

- Khi xa em anh mới biết mình yêu em đến chừng nào ! Từ trước đến giờ anh không hề có ý đùa giỡn với tình cảm của em !

- Tôi có tình cảm với anh à ? À không , nói chính xác là tôi không biết mình có tình cảm với anh mới đúng . Khi anh đi , anh yêu cô gái khác tôi chỉ thấy nhói trong lòng mà chẳng hiểu vì sao mình lại như thế ! Anh nghĩ tôi là cái loại người gì để anh muốn đùa giỡn là đùa giỡn ?

- Đừng như thế ! Anh xin em đấy , anh xin lỗi em mà ... đừng nói những lời đó với anh .

- Anh tưởng tôi là con ngốc như hồi đó à ? Trong band nhạc anh quan tâm tôi nhất , tôi không biết từ bao giờ tôi đã chú ý đến anh quá mức có thể rồi ! Đừng dùng những lời đó để lừa được tôi (Nói đến đây , bỗng dừng nó nhếch mép cười khinh bỉ người con trai đang đứng trước mình)

- Em từng yêu anh mà đúng không ? Đúng không ? Bây giờ anh quay về rồi , tại mình lại bình thường như xưa nhé ! Xa em , anh đau khổ lắm rồi !

- Không , tôi chưa từng yêu anh cả . Tôi chưa từng yêu bất kì ai , chẳng qua là tôi quan tâm anh hơn bình thường thôi . Chẳng qua là tôi đau khi anh đi , khi anh yêu người con gái khác thôi ! (Thế mà còn nói là không yêu , đúng là bà này mù tịt về tình yêu mà (7):) Buông tha tôi đi , tôi chẳng yêu anh đâu !

- Anh yêu em anh yêu em ... anh yêu em ...

Chàng trai gào lên và ôm chầm lấy nó . Tự dưng cuống họng nó ứ nghẹn , nó không biết là nó đang khóc , nó đau vì cái quái gì ? Chính người này đã bỏ rơi nó mà ? Nó đã yêu người này đâu mà phải khóc ? Thật vô vẩn !

Quay về quá khứ .

Shin , Uro , Kira và nó từng thành lập một band nhạc (23):. Lúc đó nó chỉ là một con nhóc 14t học đòi làm play girl , Shin là trưởng nhóm . Shin lớn hơn nó 1 tuổi , là chàng trai đào hoa , thích chăm sóc con gái và luôn dịu dàng . Shin và ngày xưa chẳng khác nhau mấy , ăn mặc rất rock , là một rocker nổi tiếng , tóc tai luôn đậm chất dân rock ; luôn đeo khuyên ở lỗ tai , mũi và miệng ; xăm hình con bướm ở bắp tay trái ... cái hình xăm đó , nó cũng có một cái ở bắp tay phải , đó là lời hứa hẹn mà nó muốn xoá cũng chẳng xoá được .

Shin dạy nó chơi bass , chơi trống , luyện thanh luyện âm cho nó thành một rocker chuyên nghiệp . Ai cũng nói Shin luôn quan tâm chu đáo đến nó , mà đúng thế thật ... Shin quan tâm nó , tốt với nó một cách khác thường . Không biết từ lúc nào , nó đã chú ý đến Shin hơn một người anh trai , một người bạn bình thường . Nó xem Shin là một-người-bạn-đặc-biệt-hơn-cả-một-người-bạn-đặc-biệt (Tức là vô cùng đặc biệt á)

Rồi một hôm , trời mưa to ... nó tối trễ và thấy một cảnh không nên thấy , Shin đang hôn một cô gái ... một cô gái xinh đẹp . Họ âu yếm nhau , vuốt ve nhau ... nó như rơi xuống vực thẳm , nó bỏ chạy ... trong trời mưa . Rồi sau đó , Shin giải tán band nhạc ... Shin đi Mỹ , Shin nói dối nó Shin đi cuối tuần nhưng Shin đã đi vào ngay ngày sau hôm đó . Shin lừa dối nó , rồi lại một cơn mưa rơi ra từ mắt nó . Nó phủ nhận mọi

thứ , tình cảm , sự quan tâm ... thay vào đó , nó cho là mình đã quan tâm Shin hơn bình thường một tí thôi (một tí thôi nhé) . Nó chôn chặt Shin ở đáy lòng nó . Nó chưa biết yêu !

sau sẽ có chuyện vui giữ chú Shin và chú Jun , rồi giữ Durin và Yun nữa , rồi ông Chan với Jun nữa Đủ thử hằm bà lằng nhằng

7. Chương 7

- Ít nhất là ở trước mặt anh (Shin nói rồi chặc chặc lưỡi , trêu đùa)

Nó nín bặt , không biết đáp lại thế nào . Thấy vậy , Shin nói :

- Em đưa tay cho anh

Nó đưa 1 tay ra cho Shin , tay còn lại vẫn kiên quyết nắm cổ áo lại để che đi những vết hôn vừa rồi Shin gây ra . Nó tự nhủ : ” Lại thế , chỉ vì cái hình xăm ngớ ngẩn đó mà mình phải nghe lời anh ta đến chừng nào đây (2):Ngày xưa thật ngu ngốc , tại sao lên để anh ta xăm lên mình con bướm này chứ ... bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi (117):” . Shin thấy vậy , nói:

- Đưa 2 tay cho anh nào ! (Come on babe , đưa tay cho anh ấy đi)

- Không thích .

Shin ngạc nhiên , đây là lần đầu tiên nó phản kháng lại Shin , trước giờ nó vẫn luôn ngoan ngoãn vâng lời Shin ... dù cho đúng hay sai , to hay lớn , có thể nói là bất-cứ-chuyện-gì .

Hắn với con nhỏ hồi nãy đứng ở đó , hắn nhìn hai người họ ... bực bội không chịu được , trong mắt hắn thì hai người họ như có một thế giới riêng không chen ngang vào được . Tuy là bực bội vô cùng nhưng không hiểu sao hắn vẫn đứng đó nhìn , có lẽ vì hắn muốn xem nhỏ đó phản ứng như thế nào cũng nên . Đứng lâu , nhưng hắn không có vẻ gì là gấp gáp , còn con nhỏ hồi nãy thì nôn nóng giữ lấy rồi , con nhỏ đó ọ ọ :

- Anh đứng đây làm gì , chúng mình vào sau cái cây cũng được mà . (24):

- Anh thích thế , nếu em không muốn thì về đi

Nhỏ đó đành im lặng mà đứng đó , hiếm có dịp được âu yếm với hot boy của trường mà (3):. Shin nhìn hắn cười đắc thắng rồi nhìn nó nói thêm lần nữa:

- Đưa hai tay cho anh .

- Tôi đã nói là không thích mà .

- Anh nói lần nữa , đưa hai tay cho anh :.

Nó biết Shin sắp nổi đóa lên . Mỗi lần Shin nổi đóa lên dù là ai đi nữa cũng có thể ra tay được , có khi giết người Shin cũng dám làm (15):. Cũng chính vì một lần Shin nổi đóa mà nó đã bị Shin làm nhục đến cỡ nào , Shin nói lời ngon ngọt để xoa dịu nỗi mất mát cái quý ngàn vàng của một cô gái ... thế là Shin đã xăm con bướm đó để trối buột nó với cái lời hứa là :

Khi nào con bướm này phai đi thì em sẽ không còn là của anh nữa , em sẽ được tự do . Còn nếu không , em sẽ chết với anh ... cả người em yêu cũng thế , sẽ chết hết . Và khi con bướm này còn thì em vẫn phải nghe lời anh ... làm bất cứ điều gì anh muốn , nếu không ... em chết cũng không yên đâu . (18):

Lúc đó , nó vẫn còn xem Shin là một người vô cùng đặc biệt với nó (Sao bà ngu thế Yun) . Và nó ngây thơ nghĩ rằng Shin làm như thế là vì quá yêu nó , nên đã chấp nhận để Shin xăm con bướm đó (19):. Nó đâu biết , mình lại bị lợi dụng như một con rối (:.

Nó suy nghĩ một hồi rồi cũng đưa hai tay ra , cổ áo không được giữ lại , bung xuống , lộ rõ những vết hôn vừa rồi >”

- Giời ạ , tưởng chỉ là play girl ... chỉ làm mấy chuyện này ở ngoài chứ . Ai ngờ lại làm cảm ở trong trường . Uống công là tiểu thư nhà họ Bạch gia giáo (98):.

Nó nhúu mảy , ánh mắt long lanh như cầu xin hấn hãy cứu nó ... nhưng vô ích , hấn không hiểu (Ngu vừa thôi cha nội). Hấn nắm chặt tay con nhỏ hồi nãy rồi kéo ra phía sau thân cây (dạng như đầu lưng lại với nhau á) , hấn bắt đầu hôn nhỏ đó , nhỏ đó la rồi ngất đi trong khoái cảm (Con này đậm vật (5)

- Ừm ... ừm ... Jun đúng là ... ừm ... ừm ... hôn gi..ỏi... nhất.. ừm .. ừm .. đấy ... ừm ừm (Cẩm trẻ em đọc cái này)

Nghe được những tiếng đó , nó thấy se thắt tim lại , nó nhúu mảy khó chịu ... nó tự nhỏ : ” Chẳng nhẽ mình thích hấn thật rồi sao ? Chỉ mới gặp nhau thôi mà ... làm sao nhanh thế được ! ” . Shin biết nó đã rơi vào bẫy của mình . Sỡ dĩ Shin muốn nó đưa 2 tay ra là cố tình muốn cho cổ áo bung xuống để hấn thấy mấy vết hôn đó , kích thích hấn làm tổn thương nó . Nó biết chuyện đó là do Shin chuẩn bị sẵn nhưng không còn cách nào khác . Shin là như vậy đấy , luôn dùng thủ đoạn để gây tổn hại người khác , những lời nói ra chẳng bao giờ thật lòng . Nó cảm thấy hơi đau và khinh bỉ Shin dù cho là nó không còn bất cứ tình cảm gì ngoài căm thù cả . Shin cười gian đắc thắng rồi ra lệnh cho nó :

- Ngồi vào lòng anh này !

Nó đi đến gần Shin , ngồi vào lòng Shin , ngoan ngoãn như con cún ... Shin vòng tay qua eo nó , rồi nói tiếp :

- Hình xăm đó còn chứ ?

- Còn , nếu không tôi nghe theo lời anh làm gì ?

- Được , ha ha , tốt lắm Con bướm đôi của chúng ta

- Anh im miệng đi , chỉ vì con bướm đó mà anh biết tôi khổ sở thế nào không ?

- Hừ , em nói thế với anh mà được đấy à ? Đừng thế chứ ... đã từng với nhau mà ! (Thằng chó đẻ Dám chơi đùa bà Yun)

- Đợi đến lúc con bướm này phai đi , tôi sẽ đánh chết anh

- Nếu được thì em cứ đánh , anh chỉ sợ em không nỡ tay thôi

- Anh ... anh ... (Nó tức giận đáp)

Hấn ở bên kia nghe hết tất cả (Shin cố tình cho nghe mà) Hấn tự dừng nghe những lời đó cảm thấy ghen tức vô cùng , phồng mang trợn má (làm như con nít á) đi qua phía Shin và nó đang ngồi. Chỉ thẳng vào mặt Shin rồi hỏi :

- Con vịt bầu kia , thằng này là thằng nào đây

Shin nhìn hấn cười ha hả , châm biếm , nhìn Shin bây giờ chẳng khác gì những tên vô học . Shin nói :

- Yun , nói cho hấn biết anh là gì của em đi !

Nãy giờ , khi thấy phản ứng của hấn , tự dừng nó vui chết được , cười khì khì một mình mà chẳng để ý đến lời nói của Shin (Đáng đời , ăn cục què rồi ghen con) . Shin trừng mắt tức giận , nói chậm rãi và nhấn mạnh từng chữ :

- Nói cho hấn ta biết anh là gì của em đi !

Nó giật mình , hiểu ý Shin nó nhìn hấn , nói :

- Đồ gấu lắm lông , anh cần biết để làm gì ? Đừng nói là để đến nhà xin ăn đấy nhé !

- Cô ... cô ... Thì cô cứ nói đi .

- Anh là gì mà tôi phải nói cho anh biết ?

- Cô ... Thôi , không nói với cô nữa .

Nói rồi hấn bỏ đi trong sự ghen tức . Ừ , hấn đang ghen ... nhưng là một cái ghen không được thừa nhận (Hấn tự nghĩ thế thôi =.= , chứ cái ghen của hấn khiến bà Yun vui lắm ý) . Quay lại nó , nó mỉm cười dịu dàng nhìn theo bóng hấn , bỗng Shin lên giọng :

- Em yêu cậu ta à ? (45):

- Ủ , tôi yêu đấy !

- Hờ , anh cứ tưởng em bú đống bình đến nỗi không thừa nhận chứ ! Lòng tự trọng lúc trước của em đâu rồi

- Anh ta là ngoại lệ ():

- Em nên nhớ , đừng có phản lại lời hứa của chúng ta đấy ! Anh sẽ giết em ... và cả hắc nữa (18):

- Nhưng tôi vẫn được quyền anh ta đúng không ?

Shin nghĩ ngợi : ” Nếu như thế thì có thể nó sẽ đau khổ đấy nhỉ ? Như thế thú vị hơn ” . Rồi Shin nói :

- Ok . Điều đó là đương nhiên , nhưng sẽ tổn thương nhiều đấy !

Nó đứng dậy , nhìn Shin với đôi mắt trong sáng nhưng u uất ... nó nói trong ánh nắng mặt trời sáng rọi :

- Tôi yêu trong đau khổ quen rồi !

Shin giật mình , bỗng dưng hắc thấy người con gái ngày xưa hắc lợi dụng khác xa nhau quá . Hắc tròn mắt nhìn người con gái đó bước đi . Hắc đổi ý định , hắc sẽ khiến nó là của hắc , hắc sẽ không cho nó yêu ai khác ngoài hắc , hắc sẽ cho nó yêu trong đau khổ đến không chịu được thì thôi (thẳng này , sao mày ác thế hả).

Câu chuyện của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi

.

.

.

TG đã bỏ ra hàng tiếng đồng hồ để viết fic này

Nên hi vọng các bạn sẽ ủng hộ nó :-k

Và hắc là các bạn cũng ủng hộ tác giả

Bật mí cái này nhớ , tác giả yêu các bạn nào ủng hộ fic của tác giả nhất á

11 : Âm mưu của Chan , San , Kyo và Hanri

Cứ thế , 2 tuần trôi qua . Ngày nào Shin cũng leo đéo theo nó , kêu nó làm mấy cái chuyện khiến nó chẳng muốn tí nào , bực không chịu được . Còn hắc ... ngày nào cũng có cảm giác ghen tuông không rõ , và thế là lại quần quít lấy mấy cô gái khác để đừng có mà quan tâm đến cái chuyện đó nữa .

Ông Chan và Durin thì đi thăm quan hết thành phố rồi . Ngày nào cũng đi nên có lẽ là thuộc hết mọi ngõ ngách cũng không chừng .

Thế là ngày mai , lớp 11Vip lại chuẩn bị đón tiếp một thiếu nữ xinh đẹp vào học nữa ... Cái người-mà-ai-cũng-biết đó là bạn gái ông Chan , Durin ấy ! Ngày mai , Durin sẽ chính thức nhập học chung với nó và ông Chan .

Và nó cũng đã cho Durin xem phòng nó rồi . Lúc mới nhìn thì Durin xém ngất , ” Cái phòng này mà là của con gái à ? Giời ơi , giống cái hang động yêu quái hơn thì có ! ” - Durin nghĩ . Nhưng rồi nhìn cũng thấy thú vị , thế là lại đắm ra thích thích . Tối nào cũng kéo qua phòng nó ngủ , riết rồi thành thói quen luôn .

(Bật mí luôn là bà Yun dạo này thay đổi nhiều lắm ý - chắc do lão Jun chứ ai . Bả cho ông Chan vào phòng mà mở đèn luôn nhé ! Còn cho bà Durin ngủ chung nữa . Bả cũng bắt đầu hiền hiền lại rồi á - hiền hiền thôi chứ chưa có hắc là hiền luôn nha dzời . Ít đi chơi lại nà , ít hẹn hò với mấy thằng dở hơi luôn nà . Ôi , lão Jun ơi ... lão có phải thần tiên không mà lão lại có sức mạnh to lớn , có thể làm thay đổi một con ” quỷ cái ” nhanh thế hả)

Sáng ...Chủ nhật .

- Hai cô nương , mặt trời lên tới đỉnh rồi kìa ... Dậy dùm con - Giọng ông Chan

Nó và Durin nằm lẩn lóc trên giường . Durin thì lồm khồm ngồi dậy dụi mắt rồi , còn nó thì còn nằm đó mà ngáy khò khò . Hôm nay là ngày nghỉ , nó chẳng buồn nghe lời ông Chan dậy sớm nữa . Nó muốn ngủ ... cho đã đời . Ông Chan thấy nó nằm ngáy , giơ tay lên đập vô đầu nó một cái :

- Mày dậy ghen chưa ? Hôm nay phải dẫn Durin đi chơi nữa đó ! - Ông Chan gắt với nó

" Bực mình ông này ghê , mình ngủ tí có chết thằng nào đâu . Đúng là người yêu là no.1 mà " - Nó nghĩ . Rồi tiện chân nó đạp ổng một cái " đúng-chỗ-hiểm " , ổng bị đạp đúng-chỗ-hiểm ... đau không thể đỡ nổi , tay ôm chỗ-hiểm mà nằm lẩn lóc trên sàn (Đúng là con trai hổ báo thì chỉ có chỗ này là điểm yếu thôi) ... Ông Chan la oái oái , mà cái sàn nhà thì toàn đầu lâu với hình nộm , mà ông này thì " hơi " sợ ma nên lẩn qua gặp cái đầu lâu ... ổng giật mình , lẩn qua bên kia ổng thấy cái hình nộm ... lại giật mình . Chịu không nổi ổng nhin đau , đứng phắt dậy chửi nó :

- Mày để mấy thứ này trong phòng mà không gớm sao Mày sống được mà không bị đau tim chết cũng là một kỳ tích đấy

Nó lù khù ngồi dậy để trả lời ổng , nó nói trong cơn mê (Tức là nửa tỉnh nửa ngủ , mắt nhắm mắt mở ý) :

- Thì ai bảo mày sợ ma làm gì , tao đây không sợ nên tao mới không chết . Còn như mày sống ở cái phòng này thì tao chắc qua ngày hôm sau mày chỉ còn lại cái xác khô thôi .

Bị nói trúng tim đen , ông Chan què trước mặt người yêu , nín ... không nói nữa . Từ nãy giờ Durin nhìn hai anh em nó cãi nhau mà ôm bụng lẩn trên giường , cười ra cả nước mắt . Rồi nó nói với Durin :

- Cười ít thôi má , cười nhiều mồm rộng thì ai yêu .

Durin giỡn lại với nó :

- Anh mày yêu chứ ai yêu Phải không anh Chan (Durin vừa nó vừa chớp chớp nhìn sang ông Chan để trêu ổng)

Ông Chan mắc cỡ (ông này mà mắc cỡ thì ... tác giả chẳng dám tưởng tượng đâu) , không nói gì . Nó nhìn ông Chan đỏ mặt , cười khằng khặc :

- Mày ... mày ... mà cũng biết mắc cỡ á Đau bụng tao quá ... " Chan đại ca " của trường Nights ... biết mắc cỡ kìa . Mẹ ơi , không ngờ " đại ca " mắc cỡ cũng giống như con nít 3 tuổi á (Nó ôm bụng vừa cười vừa nói , tất nhiên là nó nhấn mạnh chữ đại ca để cho thêm phần gây cấn rồi)

- Im mày đi ! (Ông cáu với nó)

- Tao đi tắm đây . Mày cũng kêu con này này đi tắm đi (Nó vừa nói vừa chỉ chỉ sang Durin rồi nó nói tiếp) Tao kêu nó không chịu , nó đang đợi " chồng " nó kêu nó mới chịu đi tắm đấy (Nó nhấn mạnh chữ chồng , ý muốn trêu hai người họ là vợ chồng ý mờ)

Đúng là hiệu quả ngay lập tức , hai người họ đỏ mặt ... nhìn đáng yêu hết sức . Nó cười cười rồi đi vào nhà tắm , " Cứ nhìn họ hạnh phúc thế mình cũng thấy vui vui . Thôi thì cứ để họ hạnh phúc thế đi , biết đâu lại hay ... nhỉ ? " - Nó nghĩ .

Nó vào phòng tắm , cởi đồ ... Nó vịn vòi sen , nước chảy róc rách ... chạm vào da thịt nó mát lạnh , nó thở dài mệt mỏi . Hai tuần nay không có ngày nào nó không nghĩ đến tình cảm của mình đối với Jun , nó đang nghi ngờ rằng có phải nó yêu Jun thật rồi không ? Lần trước nó có nói với Shin là nó yêu Jun ... nhưng nó vẫn chưa dám chắc , vì nó sợ bị tổn thương . Mỗi lần nhìn Jun hôn hít , ôm eo , thân mật với cô gái khác là nó lại cảm thấy tim mình se thắt lại ... Có phải là nó đã đặt niềm tin vào Jun và đã yêu Jun thật rồi không ?

Mãi lo suy nghĩ , nó bỗng dưng thấy đầu óc quay cuồng cuồng ... Mọi vật bị nhoè ra rồi đen thui . Nó nằm phịch xuống đất với trạng thái êva hoàn toàn == (trẻ em chưa đủ tuổi vị thành niên cảm mơ mộng đến nhớ) . Ông Chan ở ngoài nói chuyện với Durin đã 30 phút mà chưa thấy nó ra , cứ nghĩ là nó muốn sửa soạn cho đẹp để đi chơi nên cũng thôi .

Rồi hẩn ở đâu , chạy xông thẳng vào phòng ông Chan với Durin đang "tắm " (E hèm , đi chơi tập thể mà lị , mà phòng đó không phải là của bà Yun nha , hồi nãy đi sang phòng khác rồi) . Thở hổn hển , tay nắm

chặt , mặt tái mét ... Hôm nay hấn mặc style hip hop trong đẹp cực kì (rất là xì tin , modern mờ lại chuẩn nữa nhớ) , thế mà lại phán một câu làm cả ông Chan và Durin nằm lăn ra đất cười :

- Nhà vệ sinh ở đâu ... Tao ... tao mắc ... đái ... quá

Ông Chan cười chảy cả nước mắt , vừa cười vừa nói :

- Mày đi xuống dưới mà đi , nhà vệ sinh trên này con Yun tắm rồi

- Thôi đi bố , mắc muốn chết ... Bố kêu nó lợi cầu thang nữa để xuống dưới chắc con làm tại chỗ luôn quá

- Thế mày lại mà kêu nó nhanh lên đi

San , Kyo và Hanri cũng đã có mặt tại phòng đó . 5 năm người họ cười hấn là thằng ngốc . Ai đời nào cậu chủ tập đoàn Bùi Tịnh , hot boy của trường , play boy nổi tiếng mà lại ... như thế Liên tưởng đến họ chỉ biết ôm bụng cười mà thôi

Hấn chạy lại nhà vệ sinh . Đứng trước cửa , hấn đập cửa ầm ầm hỏi nó :

- Nhanh lên đi con vịt bầu kia , nhanh lên coi

Im lặng , không ai trả lời .

- Nhanh lên đi , cô định ở trong đấy bao lâu nữa

Im lặng , vẫn không ai trả lời .

- Đây , không định trả lời tôi luôn đấy à ... cái con vịt bầu xấu xí kia

Im lặng , hấn bắt đầu thấy lo . Hấn chạy qua phòng , hỏi ông Chan :

- Cái con vịt bầu đó ở trong phòng tắm bao lâu rồi ?

- Chắc cũng khoảng 30 phút ...

Durin chen ngang :

- Chính xác là 40 phút

Bây giờ mới biết Durin ở đây , này giờ hấn lo đi ” giải quyết của nợ ” nên không để ý . Nhìn Durin trong bộ pijamma màu hồng xinh xắn , tìm hấn ré lên ... mà không hiểu lý do tại sao . Ông Chan nhú mày hỏi :

- Mày hỏi thế có gì không ?

Định thần , hấn nói :

- À ừ , tao gọi mãi mà con vịt bầu đó chẳng trả lời ... Mà với lại , tao mắc quá ... rồi !

- Sao lại nhỉ ? Bình thường nó tắm hơn phút là quá lắm rồi .. Để tao xem nào ...

Trước cửa toilet ...

Ông Chan , hấn , Durin và 3 thằng ôn dịch kia đập ầm ầm vào cửa hỏi :

- Yun ơi , mày có đấy không ?

Im lặng .

- Yun , mày có có đấy không ?

Im lặng .

- Có chuyện rồi ! - Ông Chan hét hải .

8. Chương 8

Thế là 5 thằng con trai ” sức như trâu ” hợp tác lại phá cửa . Cửa bung ra , nó nằm im đó , ướm nhẹp ... để lộ cái lưng với đường cong sắt sảo (E hèm , bả nằm đưa lưng ra phía cửa nhớ ... Tác giả muốn thế để đừng có nhìn thấy mấy chỗ nhạy cảm ý mà) . Thấy cảnh tượng đó , 4 thằng con trai (3 thằng ôn dịch với ông Chan) đỏ mặt mà xoay lưng đi chỗ khác ... cả Durin cũng ngượng ngùng với cảnh tượng đó . Còn hấn , tuy cũng ngượng ngịu lắm nhưng vội vớ lấy cái khăn rồi trùm lấy thân hình nó , bế nó lên , chạy thẳng vào phòng hồi nãy ông Chan với Durin tắm (Vì phòng đó là gần nhất) . Bốn thằng con trai với Durin ngẩn tò tè mà chạy theo hấn .

Hấn đặt nó xuống giường , quên đi ” cái của nợ cần giải quyết ” Hấn vội lấy chăn che lại ... chứ nhìn hồi thì không biết có chuyện gì xảy ra đâu à nha . Ông Chan vào đầu tiên , hốt hải lại nhìn nó ... nhìn mặt nó trắng bệch , không có tí máu . Ông sợ quá móc điện thoại ra gọi cho bác sĩ riêng lại khám . Còn 3 thằng kia thì vẫn còn bị cảnh tượng hồi nãy ám ảnh ... ngượng ngịu chẳng dám vào . Durin vào với vẻ mặt lo lắng , nhìn nó ... rồi nói với hấn và ông Chan :

- Hai người đi ra ngoài đi , em thay đồ cho nó ..

- Ủ ... thế bọn anh ra nhé ! Em thay đồ cho nó nhanh nhanh rồi ... để bác sĩ khám nhé ! Lão già ấy nói sẽ lại ngay đây

- Ủ , em biết rồi ... Hai anh ra nhanh đi - Durin vừa nói vừa đẩy đẩy hai người đó đi .

Durin khoá cửa lại và mặc đồ cho nó .

Ngoài phòng ...

- Thiệt là tao không ngờ mày làm như vậy đấy !

- Ủ đúng rồi đấy , tao ngượng còn không dám nhìn nữa ấy

- Mày đúng là gan thật ... lúc mày chạy nhìn mày vừa sợ vừa ngượng ...không thể hình dung ra đâu là thằng Jun play boy nữa

Ba thằng ôn dịch nhiều chuyện hùa nhau nói . Ông Chan nãy giờ đứng nghe , bây giờ mới lên tiếng :

- Mày không đi ” giải quyết ” nữa à ?

Hấn giật mình nhớ ra , tự dưng ” cái của nợ cần giải quyết ” đó quay lại , hấn nói lấp bắp :

- Tao ... tao ... đi đây

Nói rồi hấn phóng vèo vào nhà vệ sinh . (E hèm , lấy tạm bộ cái cửa che lại Vì một dây thì chỉ có một cái nhà vệ sinh ngoài , mà một dây thì hơi bị dài à nha nên nếu mà mắc quá , đợi đi hết dây lâu này cũng đã làm tại chỗ rồi ấy) . Ông Chan ở đó vuốt cằm đắm chiêu suy nghĩ :

- Thằng này thích con Yun hay sao ấy nhỉ ?

3 thằng ôn dịch kia đoán được ổng nghĩ gì , liền xía mở vào :

- Ủ , thích là cái chắc rồi

- Chắc , tao cũng nghĩ thế ... Mà không biết chừng nào nó biết đây nhỉ ? - Ông Chan nói

- Thằng khờ đó thì làm mẹ gì biết sớm thế Hay tụi mình giúp nó đi - Hanri lên tiếng

- Giúp không Chan , Kyo ? Tao là tao đồng tình với thằng Hanri đấy - San nói

- Tao chả có ý kiến gì , tụi mày thế nào thì tao thế đó - Kyo nói (Lần đầu tiên thấy ông này nói chuyện đó nha)

- Ok , nếu tụi mày đã thế thì ... tao cũng phải giúp thôi . Âm mưu thế nào thì sẽ bàn kĩ lại sau Trước tiên là xem nó thích con Yun như thế nào đã . Phải thử thách nó thì mới cho phép nó với con Yun chứ Chứ không nó lại gạ gẫm con Yun ... thì khổ chết em tao ấy chứ

- Thế thì mới thú vị , đúng không - Cả 3 thằng nói cùng lúc .

Thế là 4 thằng cười đều ... mà lại cười lớn nữa chứ . Durin thay đồ cho nó xong rồi , mở cửa kêu ông Chan đang cười ha hả :

- Xong rồi đấy , anh định cười cho ruồi vào miệng rồi mới nín à ?

- Không có , chỉ là đang vui nên cười thế thôi mà - ông Chan bào chữa ngay .

Hắn ” giải quyết của nợ ” xong , người nhẹ như tên . Cùng lúc đó ông bác sĩ già cũng đi vào , khám bệnh cho nó . Hắn chạy theo để đến kịp xem tình hình thế nào . Khám xong , ông bác sĩ già phán :

- Chỉ là suy nghĩ nhiều rồi bị áp lực thôi ! Cứ để cô ấy nghỉ một tí là sẽ khỏe lại thôi ! Tôi về đây

Ông bác sĩ già bước ra về , không ai tiễn cũng chẳng ai thềm nhìn ổng . Ổng nghĩ : ” Đúng là bọn trẻ bây giờ , tiểu thư cậu ấm thì chẳng xem ai ra gì ” (Ổng già mà đi ghen tị với lớp trẻ à) .

Hắn nghe đến chữ ” áp lực ” liền nhớ đến cuộc nói chuyện cách đây hơn 2 ngày của Yun và Shin , máu muốn nổi lên tới đầu , định tìm Shin đánh ột quả đấm nhưng mà hắn lại nghĩ nên ở lại thì tốt hơn ... Hắn lo cho nó.

Hai ngày trước ...tại vườn cây sau dãy học cũ .

- Em đang nghĩ gì đấy ? - Shin hỏi

- Chẳng nghĩ gì cả , tôi nghĩ gì cũng phải nói cho anh nghe sao ? - Nó gắt

- Hừ , dạo này em hay làm anh bức mình đấy ! - Shin bắt đầu hậm hừ .

- Mục đích của tôi là vậy mà - Nó đáp lại .

Rồi ” Bốp ” xin tán vào mặt nó , Shin xoa mặt nó rồi cười đều :

- A ... anh lỡ tay ! :

Nó sợ Shin , nó sợ Shin sẽ giết nó , rồi giết luôn Jun ... nên nó cũng chẳng nói gì , im lặng . Chỉ nhếch mép cười khinh khỉnh . Shin nói tiếp :

- Em đừng dại mà phản kháng lại anh , không tốt đâu ...

- Nhưng ...

- Không nhưng nhị gì sất , em muốn anh ta chết luôn à ? - Shin gắt với nó

- Tôi ...

- Ha ha , nhắc đến hắn là em lại bị như thế ! Em bị mất ngủ cũng vì hắn đấy à ? Ha ha , thằng đấy có phúc thật đấy ! (Shin cười khốn nạn)

- Tôi khinh anh !

Lại ” Bốp ” , thêm một cái tát vào má nó . Shin lại cười đều :

- Ối , anh lại lỡ tay rồi ! ... Tội em quá nhỉ ? (71):

- Anh làm gì tôi cũng được , nhưng không được động đến anh ta ..

- Ha ha , anh sẽ không động đến anh ta ... nhưng sẽ làm em mất ăn mất ngủ vì sợ hãi . Em cứ chờ đi !

Hắn vô tình đi ngang được , nghe thấy . Thấy Shin tát nó , hắn thấy đau ở ngực , hắn định lao ra cản và tán lại Shin gấp 100 lần nhưng rồi hắn nghĩ : ” Mình là gì của nhỏ đó đâu ... Bây giờ mà ra cản rồi nhỏ đó kiếm chuyện với mình nói không cần thì mình bị què à ? Chắc nhỏ đó làm gì thằng đó rồi bị đánh chứ gì ! ” hắn ta ” mà thằng đó nói là ai ấy nhỉ ? Sao nhỏ đó cứ phải bênh vực thế ? Hừ , không rồi hơi mà đi để ý mấy chuyện đó ! ” .

Rồi hắn bỏ đi ... nhưng ngực vẫn cảm thấy đau . Người đó là ai mà nó lại ra sức bảo vệ hắn thế ? Hắn vẫn chưa biết ... hắn là người đó . (Thằng này ngu vãi đái , thế mà không biết)

Mở đầu thử thách thứ nhất .

Chiều tối (Khoảng 7 -8 giờ) ... Chủ nhật .

Tại vila của tập đoàn Bạch .

Người nó rả rời . Nó đã tỉnh nhưng mắt vẫn nhắm , nó mệt đến nỗi không còn chút sức lực nào để mở mắt nữa . Nó nhớ tới câu nói của Shin :

- Ha ha , anh sẽ không động đến anh ta ... nhưng sẽ làm em mất ăn mất ngủ vì sợ hãi . Em cứ chờ đi !

Rồi nó nghĩ : ” Thế thì anh làm được rồi đấy ! Tôi đã mất ăn mất ngủ rồi lại nằm một cục ở đây ! Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc đâu ... anh làm tổn hại tôi cũng vô ích thôi ! Dù tôi có chết tôi cũng không để anh động đến Jun ” . (Bà này bảo vệ người mình yêu kinh thật)

Hắn ngồi đó , từ sáng đến giờ hắn chưa có hạt cơm vào bụng :-O. Ông Chan , Durin và 3 thằng ôn dịch kia rủ đi ăn nhà hàng nhưng hắn không chịu , hắn bảo ở lại xem con vịt bầu ra sao . Lúc đó Durin ngây thơ định nói là Yun không sao , nhưng ông Chan kéo tay Durin đi , không cho Durin nói . Ông Chan muốn tạo không gian riêng cho hai người đó (Ông này khôn lại tâm lý nữa) .

Hắn ngồi trên ghế cạnh giường Yun , bụng đói meo ... đầu thì buồn ngủ kinh khủng (Hắn có thói quen là trưa phải ngủ nhưng hôm nay lại không ngủ lên đâm ra mệt mỏi thế á) . Hắn bắt đầu gật gù buồn ngủ , nhưng nhìn nó mặt vẫn trắng bệch (Tại hắn nghĩ thế thôi chứ từ sáng tới giờ cũng hồng lên 1 tí mà lị) , hắn sợ nó xảy ra chuyện gì nên đành chống cằm ... căng mắt ra mà canh chừng .

Nhưng , hắn chịu không nổi nữa , gục cạnh giường của nó . Hắn mơ ... và trong giấc mơ hắn thấy mình nắm tay nó , nên ở ngoài đời thực hắn cũng lấy tay mình đan xen vào tay nó . Hắn chỉ có một cảm nhận ... ấm áp và hạnh phúc vô cùng .

Nó cảm thấy hơi ấm từ một bàn tay to lớn . Nó bắt đầu gắng sức mở mắt , lơ lơ ... nó nhìn thấy một bóng người đang ngồi gục bên cạnh . Nó cố mở mắt to hơn để nhìn rõ , ... thì ra là hắn , nó giật mình trong sự vui sướng (18):.

Nó nghĩ : ” Tay hắn ấm thật ! ... Phải chi mình được nắm bàn tay mình mãi thì tốt quá ! ” . Bất giác , theo phản xạ ... nó cười một nụ cười hạnh phúc . Rồi nước mắt ở đầu đó chảy ra . Do nằm ngửa nên có độ dốc khá lớn , giọt nước mắt rơi xuống trên tấm ga trải giường , tạo thành một vệt tròn . Nó yêu Jun thật rồi ... thật sự là yêu rồi nhưng biết làm sao đây ? Nó không thể thể hiện ra , nếu thể hiện ... Shin sẽ còn dùng nhiều thủ đoạn để hại Jun . Nó sợ ... nó sợ mình sẽ gián tiếp làm hại đến Jun mất ! . Nó bị Shin khống chế rồi ... nó không muốn Shin khùng lên , như thế thì Jun sẽ chết mất , chết thật đấy chẳng chơi ! (Thằng Shin mất dạy Mày mà ở ngoài đời bố đã ày chết rồi)

Nó nhắm mắt lại để cho dòng nước trong mắt chảy , nó không muốn trở về thực tế làm quái gì nữa ! Nhưng còn hắn ... nếu không còn hắn nó sống còn ý nghĩa gì nữa ? Ba nó đã muốn giết nó , mẹ nó thì sống mù quáng trong tình yêu rồi ... Còn ông Chan , đã có Durin , nó không muốn phiền hà hai người đó . Nó siết chặt tay hắn ... vừa khóc lại vừa cười (Bà này là quái nhân nà Người ta có câu : ” Vừa khóc vừa cười ăn mười cục shit ” Thế bà này có nên ăn không)

Hắn bị cái siết chặt của nó làm thức giấc . Lần thứ 2 ... hắn thấy nó khóc , tự dưng hắn thấy đau lòng . Hắn không xác định được tình cảm của mình ! Tại sao khi bên nó , hắn cảm thấy hình như hắn yêu nó thật , yêu thật sự đấy ! . Nhưng mỗi lần gặp Durin , hắn lại cảm thấy tim mình cứ đập thốn thốn ... Rốt cuộc hắn yêu ai đây ?

Hắn vội bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn đó mà lay nó dậy :

- Vịt bầu ... vịt bầu ... cô tỉnh chưa

Nó mở nhẹ mắt , mỉm cười không nói gì . Rồi nó lại nhắm mắt , hấn ngạc nhiên trước thái độ của nó ! Tại sao phải nó lại vừa khóc vừa cười như vậy ? Bỗng dưng hấn nhớ tới " hấn ta " (" hấn ta " trong cuộc đối thoại ở chap trên ý) . Hấn tự nhủ : " Chắc do hấn ta chứ gì " (Con lạy cha nội hấn ta là cha nội đó) . Khó chịu vô cùng , ngực như muốn nổ tung ... Hấn không chịu được nữa , đứng phắt dậy để đi ra ngoài ... Hấn không muốn có cái cảm giác này nữa . Nó mở mắt và ngạc nhiên , không hiểu sao hấn lại như thế , nó đã nắm tay hấn chặt ... nay càng chặt hơn , nó không cho hấn đi (32):. Hấn quay lại nhìn nó , rồi hất tay nó ra ... nói mà chẳng biết lời nói của mình vô tình làm đau một người con gái :

- Cô bị điên đấy à ? Con vẹt bầu xấu xí như cô mà cũng có tư cách nắm tay tôi sao

Hấn nói thế ... và cứ tưởng nó sẽ dốp lại như bình thường (24). Nhưng không , nó nhú mày nhìn hấn , hấn thật sự không khỏi ngạc nhiên trước cách hành động của nó :-O . Hấn quay lưng , định đi ra ngoài để dừng cảm thấy bức tức , ghen tuông nữa ... nhưng nó lại nắm lại không cho hấn đi . Không hiểu nổi nó nữa , " Không phải cô đang nghĩ đến hấn sao ? Lại còn nắm tay tôi kéo lại làm gì ? " - Hấn nghĩ . Rồi hấn nói một cách vô tình :

- Cô lo mà nghĩ đến người cô yêu đi , đừng có mà nắm tay tôi nữa . Con vẹt bầu như cô không có tư cách nắm tay tôi đâu .

Khi nghe đến tiếng người-cô-yêu , nó như bị ông trời giáng một cái ngay đầu ! Nó nghĩ : " Người tôi yêu là anh mà , anh nghĩ người tôi yêu là ai mà anh lại nói thế ? " . Tự dưng dòng nước mắt tổn thương chịu đựng trong 2 tuần qua không mồi mà cứ trào ra , nó đưa tay gạt mãi mà không hết !

Hấn lại ngạc nhiên , hai mắt lại xuất hiện hai dòng nước mắt của nó như xé hết ruột gan hấn ... Đau vô cùng (Lão này thật sự là thích Yun chứ có thích bà Durin đâu) . Hấn đâu có biết những lời nhất thời ghen tuông của hấn như cửa từng nhất vào tim nó ... đau đến thế nào đâu . Nó từ từ thả lỏng tay hấn ra rồi nói , giọng không run nhưng lại yếu ớt vô cùng :

- Ừ thì tôi như thế đấy ... không đủ tư cách nắm tay anh đâu . Anh cứ đi đi ... và đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa .

- Hừ , tôi mà thêm xuất hiện trước mặt cô sao ? Đồ điên , cô không xuất hiện trước mặt tôi là mừng cho tôi rồi .

Rồi hấn bước ra khỏi phòng . Nó lặng lẽ nhìn bóng hấn đi , nó nghĩ : " Lại đánh mất nữa à ? Có phải anh ta ghét mình rồi không nhỉ ? Mình cứ tưởng mình yêu trong đau thương quen rồi chứ ! Nhưng sao lần này nó đau gấp trăm lần trước thế này ? Ngay cả lúc biết Shin lừa dối mình cũng chẳng đau thế này ! Rốt cuộc là sao đây ? "

Hấn vừa đi vừa tức giận , đi đến gần cầu thang hấn chịu không nổi . Nắm tay lại và đánh thẳng vào tường , máu tuôn ra (7). Đúng lúc 5 người kia đi ăn về , thấy hấn bị thế lo lắng hỏi :

- Mày có sao không ? - Ông Chan

- Sao lại để chảy máu thế này ? - Hanri nói .

- Mày điên hay sao mà lại tự đánh rồi để tự chảy máu thế kia ? Tự biên tự diễn à hay mày muốn làm đạo diễn - San nói

- Kê nó đi ! - Kyo vẫn lạnh lùng nói (Ông này đúng là lạnh thật Mấy chap rồi nói được có 2 lần :-O)

- Anh bị sao thế ? Có cần em băng lại không - Đến lượt Durin hỏi , với vẻ mặt lo lắng .

Tự dưng tim hấn đập thối thức , chẳng hiểu lý do vì sao nữa (18): (Hừ , không hiểu nổi ông này đang muốn gì đây (6):) . Hấn nghĩ : " Chắc có lẽ mình thích Durin ... chứ không phải thích con vẹt bầu đó đâu ! , làm sao mà có thích con vẹt bầu đó được chứ , nhưng ... Durin đã là bạn gái của thằng Chan ... ! " . Vừa nghĩ hấn vừa nhìn đăm đăm Durin làm ông Chan khó chịu , ông ấy thấy hấn thật sự không ổn rồi . Ông ấy kêu :

- Này !

Hắn giật mình , nhìn ông Chan đang khó chịu , biết là ông Chan đã nhìn thấy tâm tư hắn . Hắn nói nhanh rồi bước xuống lầu ra khỏi cửa đi về :

- Tao về !

Durin quay sang ông Chan hỏi :

- Anh Chan này , sao Jun lại nhìn em thò lỗ thế ? :-O

- Anh không biết ! Có lẽ Jun thích em cũng không chừng !

- Anh đừng nói thế chứ , rõ ràng hồi nãy anh bảo Jun thích Yun còn gì

- (ông Chan không biết nói gì , im lặng)

Ba thằng ôn dịch và ông Chan chơi với Jun từ nhỏ nên nhìn thấy một trong 5 đứa có biểu hiện gì là biết ngay . Như lúc này , hẳn là Jun thích Durin rồi ... nhưng còn ánh mắt và hành động Jun dành cho Yun ... cũng là thích vậy >”

Tại Nhà hàng Shuki ... 1 giờ 30 phút trước :

Năm người ngồi một bàn to , dài khoảng m (Nhà hàng hạnh Vip màlì) . Ăn những món ngon nhất của nhà hàng , xung quanh ai cũng nhìn 5 người họ . Cử chỉ tao nhã của họ khi cầm dao , nĩa ... làm lên vẻ quý phái , nhưng chẳng kém phần năng động của tuổi trẻ (Cậu chủ , cô chủ mà sao lại không tao nhã đc) . Mọi người cảm thấy ngưỡng mộ họ , rồi ông Chan nói với Durin :

- Bọn anh có chuyện này muốn nói với em

Durin ngừng ăn , hỏi :

- Chuyện gì thế anh ?

- Chuyện thằng Jun và Yun .

- Họ thế nào ?

- Hình như thằng Jun thích Yun - San chen ngang .

- Thế thì nói với em làm gì Vụ hồi sáng là em biết rồi .

- Nhưng bọn anh định sẽ giúp bọn nó - Hanri nói .

- Ủ , bọn anh muốn giúp bọn nó thành một đôi , nhưng phải qua nhiều thử thách , em là bạn thân của Yun nên bọn anh định hỏi ý kiến ấy mà - Kyo lên tiếng với khuôn mặt lạnh băng (118):

- Em thì chẳng thành vấn đề gì cả , em thấy Jun với Yun rất hợp nhau ấy

- Thế thì tối nay 3 đứa mày ở lại đây , bàn về thử thách thứ nhất nhá - ông Chan nói với ba thằng kia (17):

- Ok - 3 thằng ôn dịch nói (101):.

Tại phòng Yun đang nằm ...

5 người họ chạy lên chỗ phòng Yun đang nằm . Đẩy cửa vào thấy Yun đang nằm chồm chăn che kín đầu . Durin thấy không ổn , đề nghị mọi người đi ra khỏi phòng để Durin nói chuyện riêng với Yun . Sau khi tổng được 4 thằng con trai ra , Durin khoá cửa lại , lại gần giường và giở chăn lên . Nó giật mình , ngước lên nhìn Durin ... Durin ngạc nhiên , sợ hãi nhìn nó ... Mối nó đang chảy máu , chắc do cắn chặt quá nên đã bật máu lúc nào mà không hay . Máu chảy ròng ròng , Durin vội chạy đi lấy khăn giấy lại lau cho nó . Durin nhìn nó thương xót hỏi :

- Chuyện gì xảy ra với mày thế ?

- Shin về rồi ! ... (Nó lo lắng đáp)

Durin trừng mắt nhìn nó , như không tin vào điều mình vừa nghe ... miệng nói lắp bắp :

- Hắn ... về...từ...k..hi ... nào

- Hai tuần nay rồi !
- Thế anh Chan có biết không ?
- Thằng đấy có đi học đâu mà biết có hay không biết ...
- Thế còn vụ Jun ... hồi này ...
- Không có gì đâu , chỉ là chửi nhau như bình thường thôi ấy mà ... (Nó cười cười đáp)
- Thế môi mày ..
- Tao đã nói là không có gì rồi mà ! (Nó giận dữ đáp)
- Ủ , thế ... thì thôi vậy . Tao không làm phiền mày nữa ...

Durin thở dài rồi bước ra khỏi phòng (26). Nó nhìn Durin nghĩ : ” Xin lỗi ... ” . Nó nằm xuống , chồm chân kín lại , nó lại ngủ ... hôm nay nó đã đau đớn lắm rồi . Durin bước ra nhìn ông Chan , lắc đầu tỏ vẻ không ổn rồi kéo ông vào góc nhà , nói nhỏ :

- Shin về rồi ..

9. Chương 9

Ông giật mình , mặt đỏ lên vì tức ... gân máu phồng lên , nhìn ông ấy lúc này cứ như muốn giết người vậy
∴ Ông ấy hỏi :

- Thằng đó về hồi nào
- Yun nói 2 tuần trước ...
- Hừ , thằng chó đẻ ấy đừng để anh gặp lại ... Nếu gặp được anh sẽ giết nó (ông Chan nổi máu khùng lên :)
- Nhưng ... Yun không ổn lắm ! ...
- Nó bị sao à ?
- Hình như ... mà thôi , em cũng chẳng biết nữa .

Durin bước đi , thở dài thườn thượt . Trong đầu thầm nghĩ : ” Shin về ... lại sắp có chuyện rồi ! ” .

Ông Chan dõi theo bóng Durin , thầm nghĩ : ” Mọi chuyện sao cứ rối tung lên thế này ... Sao chuyện của con Yun với thằng Jun cứ điên điên khùng khùng sao ấy nhỉ ? Nhưng rút cuộc , thằng Jun thích ai đây ! Nếu nó thích Durin , mình sẽ giết nó mất ... (36):”

Tối ngày chủ nhật ...

Tại phòng ông Chan .

- Tụi mày định kế hoạch thế nào ? - Ông Chan hỏi
- Tao định thế này này ... #&#)&#)%# - Hanri đề nghị (Cầm đọc nhớ)
- Không , như thế không hay , phải như vậy *\$)#%\$#%\$ - San cãi
- Tao lại thấy không hợp lý , phải như kế hoạch của tao mới đúng ý - Hanri đốp lời
- Tụi mày nói nhanh đi , nếu không chuẩn bị kế hoạch nhanh thì không còn thời gian đâu . Chướng ngại vật lần này lớn lắm đấy - Ông Chan nói nghiêm túc nhưng lại đầy đe dọa
- Ủ thế thì sẽ thế này nhé \$\$*%*%*\$ - San đưa ra quyết định mới .
- Ok , nhất trí thế nhé ! - 3 thằng đáp (trừ Kyo ra)
- Tao lại thấy không được , phải cho logic và hợp hoàn cảnh , phải như thế này *\$*%\$*%\$ (Chan nói)
- Ok , kế hoạch thằng này hay . Quyết định thế nhé - Ông San nói

- Ok , quyết định vậy đi - 4 thằng cùng đáp

Họ ...

Jun , Yun , Durin , Chan , Shin ... Rồi sẽ đi về đâu ? (112):

Liệu họ có thành một đôi được hay không ? (7):

Rốt cuộc , thử thách đầu tiên của 4 lão quái này là gì ? (71):

sau các ấy sẽ được rõ trong chap sau

13 : Sự thật không phải thế !

Sáng sớm

Tại vila tập đoàn Bạch

Im lặng , không còn tiếng gọi của ông Chan nữa . Nó đã tự dậy rồi (Hôm nay có bão :-O , bà Yun dậy sớm đi học kìa bà con ơi) . Nó tắm rửa sạch sẽ và chẳng làm gì mạnh tay để ai phải thức giấc cả . Nó không muốn làm phiền mọi người .

Hôm qua , do bàn kế hoạch khuya quá nên ông Chan , San và Hanri vẫn còn ngủ khò khò (trừ Kyo ná) ... Còn Durin , do tối qua chẳng được qua phòng nó ngủ nên cảm thấy khó chịu , đâm ra mất ngủ ... nhưng đó chỉ là một phần , phần chính là do Durin nghĩ về câu nói của ông Chan : " Có lẽ nó thích em " , làm Durin suy nghĩ đến khuya mới ngủ được (7). Durin vẫn còn đang ngủ rất say và nó chẳng muốn làm phiền ai trong số họ cả (8). Nó rón rén mở cửa và đi ra khỏi phòng . Nó hít hà không khí ... cảm thấy một phần nỗi đau hôm qua đã vơi đi chút đỉnh .

Nó bước đi tiếp thì thấy Kyo , Kyo cũng đang định đi học . Thấy Yun , Kyo chỉ quay qua nhìn rồi lại hướng về phía trước đi ... chẳng thèm mở một lời , ví dụ như chào buổi sáng chẳng hạn . Thấy thế , nó hỏi với vẻ mặt khó chịu (vì bảo cho rằng Kyo chẳng tôn trọng bà ý mà) :

- Anh làm gì thức sớm thế ?

- Do thói quen thôi ! (Kyo lạnh lùng đáp)

- Hơ , sao từ bé đến giờ anh cứ làm mặt lạnh thế ? Không cười lên được à ? (Nó cắn nhằn ổng)

- Nếu ai đó làm anh vui thì anh sẽ cười - Lại khuôn mặt lạnh ngắt đó .

- Thế khi xã giao anh cũng không cười à ? Thế sao con gái theo anh lắm thế ?

- Toàn lũ ngu ngốc (Kyo nói ra chẳng thương tiếc) (Con gái theo dzai là con gái ngu)

- Em cũng nghĩ thế đấy ! Mà nè , hôm qua 4 người bọn anh nói gì thế ?

- Không có gì !

- Chơi với nhau từ bé mà anh còn giấu em à ?

- Bàn về kế hoạch cho em với Jun thành một đôi

Nghe đến Jun , bỗng dưng cảm giác hôm qua trở lại , nó lại thấy nhói nhói trong tim . Nó lại dăm chiêu nghĩ : " Mình nắm tay hắn ... không muốn cho hắn đi , thế nhưng hắn lại gạt tay mình đi . Hôm nay đối diện với hắn thế nào đây ? " . Nó xụ mặt xuống (4):. Không khí bỗng dưng trở nên nặng nề , Kyo lên tiếng phá tan bầu không khí đó :

- Này , em định đứng đó xụ mặt đến bao giờ ? Không còn gì nói nữa thì anh đi vậy !

- Khoan ... (Nó kêu ổng lại (19):)

- Có chuyện gì ? - Kyo hỏi lạnh lùng .

- Chuyện đó là thế nào ?

- Ý em là chuyện nào ? (Kyo tỏ vẻ không hiểu ý nó)

- Chuyện kể hoạch ấy ... là thế nào ? (11):

- Chỉ đơn giản là ghép đôi cho hai đứa thôi ...

- Nhưng hẳn không thích em đâu , mấy anh làm cũng vô ích ...

Nói tới đây bỗng dưng nó cảm thấy hụt hẫng dễ sợ , nó muốn khóc lắm ... nhưng mà hôm qua khóc cạn hết nước mắt rồi còn gì . Nó lại xụ mặt , bỗng dưng Kyo kéo nó vào ngực rồi nói dịu dàng :

- Khóc đi ! Thế thì dễ chịu hơn ...

Đôi vai gầy của nó run rẩy , nhưng không được nước mắt của nó gặng mãi cũng không ra . Kyo thấy như thế , Kyo hiểu nó cảm thấy như thế nào .. vì chính Kyo cũng đã từng trải qua rồi . Kyo kéo nó ra , rồi nói có pha tí đùa , muốn làm cho nó vui :

- Em đừng có để nước mũi vấy vào áo anh chứ !

Nó ngước mặt lên nhìn Kyo rồi đánh nhẹ vào bụng Kyo , vừa cười hô hố vừa nghĩ : " Sao lão này lại tốt với mình bất thường thế nhỉ . Nó nói để không bỏ lỡ cuộc vui :

- Anh bảo em khóc mà ... bây giờ em khóc không được nên lấy nước mũi bù !

- Nhưng em để nước mũi vấy vào áo anh thì làm sao anh đi học ?

- Anh thông minh rồi , học làm gì ? (Nó gian xảo nói)

- Ủ thôi vậy , chẳng nói với em nữa - Khuôn mặt lạnh như băng ... vẫn không có tí biểu cảm nào

Cách pha trò của Kyo tuy có một tí vụng về nhưng nó cảm thấy khá hơn rất nhiều , " Ít ra còn có người quan tâm mình " - Nó nghĩ . Rồi nó lại nhìn Kyo , nói với đôi mắt chân thành :

- Cảm ơn anh nhé !

Kyo đang hướng về phía trước bỗng quay lại đằng sau để hỏi :

- Cảm ơn về gì cơ ????

- Cái trò đùa của anh lúc nãy ý

- Cái đó là anh nói thật mà ! Đùa gì đâu ?

- Hơ , bây giờ anh có nhận không ? Không nhận là em đập ột cái văng xuống lầu đấy nhé !

Kyo không nói gì ... nhìn nó , rồi bỗng dưng Kyo cười ... một nụ cười đẹp như thiên thần , dịu dàng và ấm áp như nắng ban mai (71):. Nó giật mình , nhìn Kyo ... nó nghĩ : " Không ngờ ổng biết cười ... mà lại đẹp trai thế cơ chứ ! Nếu ổng cười nhiều chắc là đẹp hơn thằng Chan cái chắc rồi ... có khi đẹp nhất trường cũng không chừng ! (60): " . Nó vờ lấy tay che che mắt , nói bốn cọt :

- Ui ui , chói quá ! Chói đến nỗi đui mắt em rồi này !

- Chói thế sao ? Chỉ cười một cái làm gì đến nỗi đui mắt ?

- Ủi , anh không biết anh cười đẹp thế nào đâu . Em nói thật ấy !

- Hà ... (Kyo hít hà (26) Em nói đùa nghe hay thật .

- Em nói thật mà ! Em thấy anh lạnh lùng thế ... anh chưa yêu nhỉ ?

Nụ cười trên môi Kyo đột nhiên tắt hẳn , câu nói của Yun gợi về quá khứ của Kyo ... Kyo bỗng thấy đau lòng . Một hồi , Kyo đánh trống lảng qua chuyện khác :

- Anh phải đi học !

- Cho em đi xe ké với được không ?

- Ủ , tuy em thôi !

- Anh mà không có thì mai anh ở viện bó bột chứ chẳng phải ở đây mà nói chuyện với em đâu ...

- Ủ . Anh chịu thua em !

Tại sân trường Nights ...

Do sáng sớm nên chỉ lác đác mấy người thôi . Nó nhìn tứ phía rồi lại nhìn Kyo nói :

- Vắng quá ! Ngày nào anh cũng vào sớm thế à ?

- Không , anh ở ngoài ... có tí chuyện rồi vào chung với 2 thằng kia - Kyo không nhìn nó mà lại nhìn ra ngoài cổng trường với vẻ đăm chiêu . Rồi Kyo không đợi nó nói gì thêm , Kyo nói tiếp :

- Anh lên lớp , có lẽ có người muốn nói chuyện với em

- Ai cơ ? (Nó đưa cái mặt ngu đang ngạc nhiên ra hỏi)

Không trả lời , Kyo quay người đi lên cầu thang để đến lớp học . Nó nhìn thấy thái độ của Kyo , rửa thầm ổng : " Lão này chẳng xem mình ra gì , lạy trời cho lão đi cầu thang bước hụt chân ... té gãy xương đi " . Nó nhìn dáo dác một vòng sân rồi ... giật mình , có một bóng người y chang hấn , cũng đang mút kẹo đi lại hướng nó . Nó cầu mong đừng là hấn ... nhưng ông trời không cho , ổng muốn nó gặp hấn :-O. Hấn đang mút kẹo , đi đến gần nó rồi nói với vẻ thành khẩn :

- Ê , vịt bầu , cho tôi xin lỗi chuyện hôm qua nhé ! Tôi tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi , tự dưng lại đi chửi cô ... Mà lúc đó cô lại đang ốm nữa chứ . Xin lỗi ...

- Chẳng phải anh nói là không muốn nhìn thấy mặt tôi nữa sao ? (Nó vờ gắt với hấn nhưng lòng thì đang vui sướng vì hấn tự động xin lỗi nó trước (18):)

- Cô đừng có để ý chuyện đó nữa , tôi xin lỗi cô rồi mà ! (Hấn nhăn nhó khó chịu)

- Thế làm sao hôm nay anh lại vô sớm thế ? (3):

Hấn ậm ừ , rồi nói :

- Hôm nay , Durin nhập học ngày đầu tiên nên tôi ... vào sớm tí thôi mà

Nó ngạc nhiên , " Tại sao lại có Durin ở đây chứ ! Mình cứ tưởng hấn vì muốn xin lỗi mình mà vào đây sớm chứ ... Hừm ! " - Nó nghĩ . Nó nhìn hấn đang mút kẹo chùn chụt rồi hỏi :

- Durin nhập học đầu tiên thì liên quan gì đến con gấu lấm lông như anh ?

Hấn ậm ừ một hồi mới chịu nói :

- Vì tôi thích Durin

Nó giật mình , Tôi-thích-Durin ... 3 chữ này làm tan nát cõi lòng nó . Chết lặng . Nó nhớ tới người mẹ đang mù quáng trong tình yêu , tự dưng nó cảm thấy thông cảm với mẹ vô cùng ... Bây giờ thì nó hiểu rồi , cái cảm giác bị người mình yêu hắt hủi . Nó ngược đầu lên nhìn trời để ngăn cho nước mắt đừng chảy xuống . Nó im lặng , không nói gì nữa ... lặng lẽ nhìn bầu trời trong xanh đang nhoè đi trong mắt nó . Hấn thấy thế , nói lớn hơn :

- Này , vịt bầu ... tôi nói là tôi thích Durin , tôi muốn cô cô giúp tôi làm cho Durin ..

Nó nuốt nước mắt , không để cho hấn nói tiếp . Nó chen ngang :

- Chuyện của anh , anh tự đi mà giải quyết ! Tôi không quan tâm .

Nó nói xong rồi bước đi lạnh lùng , chẳng thèm ngoảnh mặt lại . Hấn nắm tay nó kéo lại , rồi hôn lên môi nó . Giật mình , không kịp phản ứng , nó hững hờ từ phía hấn . Định thần lại từ từ , nó không kháng cự lại ... nó muốn thời gian dừng lại (Bà này đều) . Rồi đột nhiên hấn đẩy nó ra , nhếch mép cười :

- Cô đã có người cô yêu rồi mà cũng còn để người con trai khác hôn à ??? Cô đúng là đồ con gái nham nhở đấy ... vịt bầu ạ

Nó nghe đến chữ người-cô-yêu ... thì tim nó như đang rỉ từng giọt máu . Nó nghĩ : " Rốt cuộc hấn ta nghĩ người mình yêu là ai đây ? " . Nó trả lời lại với cái giọng không run , nhưng yếu ớt :

- Người tôi là ...

Nó định nói người nó yêu là hắc nhưng đột nhiên nó thấy Shin ở sau gốc cây nhìn nó , nó sợ ... nên đành phải sửa lại thành :

- Người tôi yêu thì liên quan gì đến anh ! :

Người-tôi-yêu-thì-liên-quan-gì-đến-anh , nó như muốn nổi khùng nổ đơ lên vì câu trả lời của nó . Hắc đau ở ngay tim này , hắc nghĩ : ” Hừ , đúng là nhỏ đó chẳng yêu mình , mình nói thích Durin để thử nhỏ ... Đúng là nhỏ đó không yêu mình tặc rồi , sao tim mình lại nhói lên thế này nhỉ ... đau thế này nhỉ ? ” . Hắc gắt với nó trong sự ghen tuông , hắc đâu có biết ... những lời đó đã làm tổn thương một người con gái yêu hắc đến thế nào :

- Hờ , Cô thật hờ hênh (24):. Tôi cứ tưởng cô chỉ là con vịt bầu xấu xí thôi chứ , tôi đâu có ngờ cô lại ... đê tiện như vậy ... Đúng là xui xẻo cho cái thằng yêu cô mà !

Nó yêu hắc thế ... sao hắc lại nói như vậy . Nó giận , giơ tay lên tát cho hắc một cái ...

Câu nói của hắc chính là một con dao , đâm thẳng vào tim nó , giằng xé từng hồi ... Cái bạt tay đau điếng đã được in trên má hắc , nó nói :

- Con gấu lấm lông như anh không có quyền nói ra những lời đó !

Hắc ngạc nhiên trước cái tát của nó :-O . Trước giờ đánh nhau với nó hắc cũng chẳng đau thấy thế này , nhưng sao chỉ là một cái tát nhỏ nhoi lại làm hắc đau gấp trăm lần mấy cái đau đó . Hắc nghĩ : ” Hắc ta là ai mà nhỏ ấy lại phải bảo vệ như vậy ... Thế còn mình ? Bao giờ thì mình mới được nhỏ đó bảo vệ như vậy đây ? Chỉ đơn giản là tát cái người sỉ nhục mình thôi ... mình cũng đã man nguyện rồi ! Hắc ta là ai mà lại được nhỏ đó yêu đến vậy ? ” . Hắc nghiêng rằng , nói :

- Đồ vịt xấu xí ... cô đợi đấy !

Nó muốn bây giờ , ngay chính lúc này nước mắt rơi đi . Nhưng nước mắt lại không rơi , nước mắt tích tụ trong tim nó , tạo thành hàng ngàn con dao ... mặc sức đâm để tim nó rỉ máu . Shin bây giờ từ trong gốc cây đi ra , bước ra đằng sau nó ... luồng tay qua eo nó rồi nói đều :

- Làm tốt đấy ! Ha ha , anh còn tưởng em sẽ khóc chứ

Nó giật mạnh tay Shin ra , quay ra đằng sau tát cho Shin một cái thật mạnh (Được được , đánh thế mới được) . Cái tát của nó mạnh đến nỗi làm miệng Shin rướm máu . Shin nhìn nó như điên lên , ánh mắt nổi gân nhìn như muốn giết người nhưng nó là con gái nên Shin nhịn ... rồi Shin nói :

- Em làm quái gì phải tát anh ? Đm ...

- Tôi muốn anh đừng tiếp cận tôi nữa

- Hừ , em nói nghe dễ dàng nhỉ . Lời hứa của em vẫn còn đấy , con bướm còn thì em đừng hòng thoát khỏi tay anh

Nó lại giơ tay tát Shin một cái , lúc này máu từ miệng Shin từ từ chảy ra . Được nước lấn tới , nó đâm vào bụng Shin ... đánh túi bụi vào người Shin . Vừa đánh nó vừa lẩm bẩm chửi :

- Anh đừng tưởng mình sẽ không chế được tôi , anh làm như thế chỉ tổ phiền phức thôi . Đm ... anh đi chết đi , thẳng chó đẻ.

Đấm đá xong , nó đuối đến không còn sức lực (hôm qua bả vừa ốm mà lị) . Lúc này , Shin điên lên thật rồi ... mắt Shin đỏ lên , mặt bị nó đánh đá xước tùm lum , Shin nắm tay lại tức giận ... Nó nhìn Shin sợ hãi , Shin đứng dậy nghiêng rằng . Rồi nói :

- Được lắm ! Mày đánh tao ... tao ày khổ cả đời , con khốn ạ . Mà tát tao hai cái , tao tát mày lại 4 cái . (Thằng này ác như thú)

Nói rồi Shin giơ tay lên tát nó 4 cái liên tiếp vào má , 4 cái của Shin đối với 2 cái của nó thì thật là khác nhau ... 2 cái của nó tuy có mạnh như vẫn là nữ nên còn yếu , còn 4 cái của Shin ... lại mạnh gấp 10 lần của nó (Chết bà Yun rồi) . Mặt nó bắt đầu sưng lên , đỏ ửng , máu chảy từ kẽ miệng nó ra ... Tuy đau nhưng

nó vẫn cố nhếch mép cười khinh bỉ rồi phun nước bọt về phía Shin (Đáng đời thằng chó) . Shin như bị khiêu khích , hùng lên đến không thể tưởng tượng đây là anh chàng đẹp trai , dịu dàng trong lớp nữa :-O. Hấn nói :

- Con này mày giỏi ! :

Hấn nắm lấy hai tay nó rồi kéo sền sệt đi , nó không còn sức nữa ... nó mặc cho hấn kéo . Bây giờ vẫn còn sớm , nên chẳng có ai vào ... mà có nếu thấy cuộc ẩu đả của nó cũng chẳng dám can . Hấn kéo nó vào nhà của trường (e hèm , chỗ này ít người lui tới nha) , hấn quăng phịch nó xuống đó , khoá cửa lại rồi đứng ở ngoài nói lớn vào :

- Mày cứ ở trong đó đi con khốn , hết giờ tiết thứ 4 ... tao tính sổ với mày (22):.

Nó ngồi nhìn khoảng trống đen thui trước mặt , do cái tát mạnh quá nó choáng váng và cực kì mệt mỏi . Nó tựa vào một cái gì đó cạnh bên , sáng nay chưa ăn sáng nên bụng nó bắt đầu đói meo ... nhưng vội mở cặp ra lấy thanh chocola ra ăn (ôi ... chocolate) . Nhưng mặt đã xưng vù lên , nó ăn không được . Bực bội nó quăng thanh chocola đi , nhắm mắt nằm đó mà suy nghĩ về những câu nói vừa rồi của hấn . Đau lòng , nước mắt bỗng rơi ... Thì ra , nước mắt bây giờ không còn mặn nữa ... mà nó đã đắng đến kinh người rồi .

10. Chương 10

Tại lớp 11 VIP ... 4 ông tướng đã có mặt

- Kế hoạch thế nào rồi ? - ông Chan lên tiếng hỏi nhỏ nhỏ

- Không biết ! Tao đã làm gì đâu ? - Kyo nói lạnh lùng

- Mày không có vuốt ve con Yun rồi nói yêu nó à ? - ông Chan hả hốc mồm hỏi

- Không , tao chỉ an ủi thôi - Kyo nói

- Sao mày ngu thế ? Mày làm bể kế hoạch rồi đấy - ông San xía mỏ vô .

- Thế Yun bây giờ ở đâu ? - Hanri hỏi

- Ở dưới , chắc đang nói chuyện với thằng Jun - Kyo nói không một tí biểu cảm

Cả đám ngạc nhiên khi nghe Kyo nói , miệng không ngừng : " hử hử hử hử :-O" . Bỗng " Rầm " , cái cửa bị đập mạnh vào tường ... hấn bước vào trong sự ngỡ ngàng của mọi người . Ai cũng nghĩ : " Chẳng phải nó nói chuyện với con Yun sao ? " . Ông Chan tò mò nhìn nó đang tức giận , hỏi :

- Con Yun đâu ?

Hấn cau mày nhìn ông Chan , phán một câu với cái thái độ tức giận rõ rệt :

- Cô ta ở đâu thì liên quan gì đến tao ?

- Thằng Kyo nói mày nói chuyện với con Yun mà - Ông Chan ngạc nhiên hỏi

- Ừ , có ... nhưng tao bỏ đi rồi - Hấn nói bình thản

Ông Chan rửa thềm : " Thế là hư bột hư đường hết rồi " .

Thế là cả 5 người (San , Hanri , Chan , Kyo , Jun) không nói gì . Ông Chan thì moi truyện ra xem , ông San và Hanri thì tán gẫu chuyện trên trời dưới đất với nhau (Đúng là dân tám pro mà) . Kyo lấy ipod ra nghe nhạc . Còn hấn thì ngã ghế để tựa vào bàn phía sau rồi để hai chân lên bàn phía trước , mút kẹo chùn chụt .

Còn Durin ... Durin đang đứng ở ngoài hành lang giáo viên (trên lầu) để đợi bà cô dẫn mình vào giới thiệu với cả lớp . Durin đắm chiêu suy nghĩ về chuyện hồi tối khiến ... Durin mất ngủ .

Tiết thứ 1 ...

Shin vừa đi xuống phòng y tế để sát trùng vết thương (Thằng khốn nạn này thì ai mà khử trùng cho chứ) . Shin rất cẩn thận trong việc này , vì hắn nghĩ nếu để vi khuẩn vào thì rất nguy hiểm . Shin đi từng bước lên cầu thang , vừa đi vừa lẩm bẩm , cười độc ác :

- Con khốn ... mày giỏi lắm ! Để xem tao làm gì mày ? (73):

Shin vừa bước vào lớp 11 VIP thì ông Chan giật nảy mình :-O (OMG ...) . Mới đầu Shin cũng giật mình khi thấy ổng nhưng lúc sau thì từ cái giật mình chuyển sang thành nụ cười nửa miệng đều cáng (). Shin đi vào chỗ ngồi của mình (phía sau Jun và tất nhiên là phải đi ngang qua ông Chan) , vừa đi ngang qua ông Chan thì hắn đã bị ông Chan tóm áo lại , ông Chan tức giận nói :

- Mày làm gì ở đây ?

Biết trước được sẽ có chuyện này , Shin lấy tay gạt gạt tay ông Chan , nói đều :

- Làm gì thế chú em ? 3 năm không gặp sau lại hung hăng thế ?

Ông Chan tức điên lên :

- Đáng lẽ mày đang học lớp 12 mà , sao mày lại học lớp này ... Mày ...

- Ủ , anh đúng 1 năm đấy chú em ... (Shin trả lời như trêu đùa ông Chan)

- Mày ... mày ... cố tình phải không ? Mày định làm gì con Yun nữa đây ?

- Ổ , chú em cứ đa nghi , anh đã làm gì " Yun bé nhỏ " đâu nào ? Làm gì chú em lo lắng thế ?

- Mày ... Con Yun mà có chuyện gì mày chết với tao .. Tao giết mày đấy !

- Chú em bình tĩnh nào , chừng nào " Yun bé nhỏ " của chú em xảy ra chuyện gì thì chú em hãy nói thế ! Bây giờ thì bỏ tay chú em ra khỏi áo anh nào !

Ông Chan khùng lên , nhưng không làm được gì ... đành buông tay ra khỏi áo hắn . Chứng kiến mọi chuyện San và Hanri không khỏi ngạc nhiên , há hốc mồm mà nghĩ : " Cái gì mà nó điên lên thế nhỉ ?" . Còn Kyo , vì là thằng chơi thân nhất trong đám với ông Chan nên biết chuyện này lâu rồi ... chẳng ngạc nhiên gì cả . (Đúng là ... mình ưa mỗi Kyo trong đám này) .

Còn hắn ? Hắn thấy ông Chan hành động như thế cũng không khỏi ngỡ ngàng và hiếu kì . Hắn chồm lên hỏi ông Chan :

- Chuyện gì thế Chan ? Mày làm gì mà điên tít lên thế !

Ông Chan chưa kịp mở miệng nói thì tiếng Shin ở phía sau đã vọng lên :

- Muốn biết thì chú em cứ hỏi anh này !

Hắn quay ra đằng sau , nhướn mày với Shin . Hắn nói :

- Bạn tôi tôi hỏi , cần gì phải hỏi anh ?

- Ủ , thế thôi ... cậu chủ của tập đoàn Bạch chẳng biết nhiều về cô chủ tập đoàn Bạch bằng anh đâu chú em ạ ...

Hắn nghe thế , tự dưng thấy tức giận . Thầm nghĩ : " Thằng này có quan hệ gì với nhỏ đó mà biết còn nhiều hơn thằng Chan thế ? Hừ ... " . :

Hết tiết 1 (Durin đã vào lớp và hưởng ứng sự ủng hộ của cánh con trai và sự khinh thường từ cánh con gái giống như lúc nó mới vào)

Tiết 2 (Không ai chịu học cả , chỉ có Durin là chăm chỉ chép bài)

Hết tiết 2 ... (Ra chơi)

Tại phòng kho của trường Nights ...

Nó vừa đói , lại vừa khát . Ở đây nóng nực , mồ hôi nó chảy xuống mặt giống như xát muối vào mấy cái vết Shin tán vừa rồi (Thương bà Yun quá) . Vừa đau , vừa đói , vừa khát ... lại vừa tuyệt vọng về chuyện của Jun . Nó chỉ muốn chết đi thôi !

Nó ở đây 2 tiết học rồi , nó đã mệt lắm rồi ! Nó chỉ muốn thoát ra khỏi đây thôi ! Rồi bỗng nó nghe tiếng nói chuyện căng tay lên nghe , là tiếng ông Chan với hần :

Hần : Rốt cuộc cái thằng Shin đó là ai vậy ?

Ông Chan : Không có gì đâu ! Mà đừng quan tâm

Hần : Tao hỏi thật đấy ... là ai vậy ?

Ông Chan : Hừ , hần là kẻ hại đời em gái tao !

Hần : Là thế nào ?

Ông Chan : Hần cưỡng hiếp em gái tao , rồi hần khống chế nó bằng một hình xăm con bướm ... như một lời hứa

Hần : Hả ... Mà nói gì ? Cưỡng hiếp ... thằng đó và cô ta á ... ?

Ông Chan : Ừ .

Ông Chan : Mà tao cũng có chuyện muốn hỏi mày này

Hần : Chuyện gì ?

Ông Chan : Rốt cuộc mày yêu ai ? Em tao hay Durin ? Mà nói Durin thì đừng trách tao đánh mày

Hần : Hừm ... tao ... tao .. chắc tao yêu Durin ... nhưng ...

Gió xào xạt làm nó không nghe được đoạn sau của cuộc nói chuyện ... Nó cố căng tay lên nghe nữa nhưng không nghe được gì , họ đi mất rồi Nó nhớ tới lời hần vừa nói : " Tao ... tao ... chắc là tao yêu Durin .. " . Nước mắt nó lại rơi , nó đau khổ quá rồi ! Mọi chuyện cứ rối mù lên ... sao Shin không giết chết nó luôn đi , tại sao ông trời lại trở trêu thế này ? Cho nó nghe cái đoạn đối thoại này làm gì ? Để hành hạ nó à ?

Nó khóc tức tưởi , nó nức mạnh nhất nó có thể . Nó đau quá rồi ! Tim nó bị chính tay người nó yêu moi ra và bóp nát rồi . Nó mệt mỏi ... lắm ... lắm rồi ! Làm ơn ai đó cứu nó hay giết nó đi . Nó chỉ muốn chết thôi . (Trời ơi Yun ơi Bà chưa nghe hết đoạn mà)

- Mẹ ơi ... tại sao mẹ lại không nói cho con biết ... tình yêu nó đau khổ thế này ... để con tránh đi hả mẹ ... (Nó khóc lớn ...)

Nó lại nhớ lại lần nói chuyện của nó và mẹ nó trong ngày sinh nhật lúc 5 tuổi của nó :

Nó : Mẹ ơi , hay chúng ta bỏ đi đi !

Mẹ nói : Mẹ không thể bỏ trốn

Nó : Vì sao hở mẹ ?

Mẹ nó : Vì mẹ yêu ba con

Nó khóc và giẫy dụa : Không chịu đâu , ba muốn giết con Mẹ con mình bỏ trốn đi ... được không mẹ ?

Mẹ nó : Mẹ không thể xa ba con được , mẹ yêu ông ấy

Nó : Vì sao thế ạ ?

Mẹ nó : Vì Tình yêu

Nó : Tình yêu là gì ạ ?

Mẹ nó : Rồi lớn con sẽ biết !

Nó : Thế bao giờ thì mẹ bỏ trốn cùng con ?

Mẹ nó : Khi ba con xem sự hiện diện của mẹ là không có , khi ba con ruồng bỏ mẹ , khi ba con không còn yêu mẹ nữa . Khi mẹ chịu quá nhiều đau khổ từ ba con . Mẹ sẽ bỏ trốn cùng con

Nó : Yeah ! Thế chừng nào thì được hờ mẹ ?

Mẹ nó : Sắp rồi con ...

Nó : Yeah , con không muốn ở đây nữa đâu .

Có phải ... đã đến thời khắc nó bỏ cuộc rồi không ? Nó dựa vào vật cạnh nó , thở dài rồi lại khóc ... Nó đau .

Sự thật về cuộc nói chuyện của Jun và Chan ...

Ông Chan : Rốt cuộc mày yêu ai ? Em tao hay Durin ? Mày mà nói Durin thì đừng trách tao đánh mày

Hắn : Hừm ... tao ... tao .. chắc tao yêu Durin ... nhưng ... cái đó là lúc trước . Còn bây giờ tao nghĩ tao yêu Yun chứ không yêu Durin (27):. Mày yên tâm nhé ! Hồi tối qua tao đã nghĩ kĩ rồi , tao chắc 100% ... tao đang yêu Yun .

14 : Thoát nạn .

Tiết 3 (Bình thường ... Chẳng ai chịu học , chỉ có Durin năng chép bài . Durin được giáo viên khen là học sinh mới mà lại ngoan và xinh đẹp)

Tiết 4 (Chẳng ai chịu học . Cũng chỉ có mỗi Durin năng chép bài ...)

Hết tiết 4 (Ra chơi ...)

Tiết 5 (Vẫn là Durin năng chép bài)

Hết tiết 5 (Ra về , Shin đi xuống nhà kho)

Tại nhà kho của trường ... giờ ra chơi tiết thứ 4 ..

Shin nói sẽ lại đây vào giờ ra chơi nhưng lại không thấy Shin đâu cả , nó mừng thầm . Nó cứ tưởng mình thoát khỏi Shin rồi , nó không lo gì nữa nhưng nó lại đặt ra ình câu hỏi : ” Shin tha mình hôm nay ... chắc gì mình được Shin tha vào ngày mai , ngày kia ... Nếu thế , mình chỉ muốn gặp mặt hắn một lần thôi , một lần thôi cũng được ... ” . Chuyện nó thoát ra hay không ... không quan trọng . Nó chỉ nhìn mặt hắn ... thôi , chỉ một lần thôi cũng được . Sau đó , Shin muốn trả thù chuyện làm gì nó ... giết nó cũng được . Nó mặc . Chỉ cần cho nó nhìn thấy mặt hắn thôi ! Ai làm gì nó cũng được . Nó hoang tưởng ...

Tại cầu thang đi xuống dưới sân trường Nights :

Shin cùng một đám con trai , ăn mặc bê bối . Quần tụt hay sọc caro , có gắn xích gài :. Đầu tóc thì rock , chỗ đỏ chỗ xanh chỗ vàng . Nói chung , nhìn vào là đủ biết bọn vô học . Shin vừa đi vừa nói :

- Tụi mày biết con Linh lớp 11V không ?

Cả bọn đồng thanh đáp : - Có , con đó nổi tiếng xinh đẹp mà !

- Thế tụi mày thích nó không ? (3):

Cả bọn lại đồng thanh : - Đẹp thế không thích hơi phí ! (27):

- Thế tụi mày có muốn ” chơi ” với nó không ? - Shin nhấn mạnh chữ chơi (nghĩa bóng gió)

Một thằng trong bọn đó : - Muốn chứ , thèm chết mẹ đây này ! Nhưng tìm nó đâu ra mà ”chơi” ?

- Tao biết nó ở đâu , nếu tụi mày muốn nó thì ok . Tao đưa nó cho - Shin cười đều cả

Một thằng choai choai trong bọn đó : - Có thật là mày có nó không đấy ?

- Tao nói mà tụi mày không tin à - Shin trừng mắt nhìn bọn nó . Rồi nói tiếp :

- Nhưng với điều kiện là ... làm cho nó sống dở chết dở cho tao . Rồi một thằng quay video clip lại đưa tao . Được không ?

Cả bọn nói : - Ok . Không thành vấn đề .

Shin cười ha hả với vẻ toại nguyện . Shin dẫn tụi nó đi xuống sân rồi ... vào nhà kho .

Tại nhà kho lúc này ...

Nó biết đã hết giờ học , nó nghĩ Shin đã về nên cố tìm cách thoát ra . Nó đập cửa rồi kêu thét tùm lum nhưng chẳng có tiếng ai đáp lại . Bỗng ...

Nó nghe tiếng lục cục mở khoá , nó sợ sệt thu mình lại một góc trong nhà . Shin mở khoá bước vào cười đều cang . Shin bước lại gần nó và xoa xoa cái khuôn mặt sưng tấy lên vì 4 cái tán của Shin vừa rồi , nói đều :

- Khuôn mặt xinh đẹp thế này mà ... sao lại ra nông nổi này nhỉ ? :

Nó trừng mắt , tức giận . Nó giơ tay định tán Shin thì bị Shin chụp lại , Shin giơ tay kia lên tán nó một cái nữa ... đau điếng (Thằng này ác , 5 cái rồi) . Vết máu hồi sáng vừa mới khô bây giờ lại ra thêm vết máu mới .. chảy dài từ miệng nó xuống cằm . Nó gượng méch mép cười khinh lên nói :

- Anh giết chết tôi luôn đi !

- Không ... không : - Shin vội lắc đầu , ra vẻ không chịu . Rồi Shin nói tiếp :

- Như thế chẳng phải quá tốt với em sao ?

Nói xong Shin đưa tay ra hiệu cho bọn kia vào . Nó nhìn thấy bọn đó thì tái xanh mặt mày , nó hiểu Shin muốn làm gì nó . Nó chửi bới Shin :

- Mày có khôn hồn thì thả tao ra . Không thì tao chém mày chết !

- Em bình tĩnh nào ! Chỉ vui đùa tí thôi mà ... - Shin nói đều

Cái bọn đó , mỗi đứa nói một câu :

- Nào , cô em xinh đẹp ... chơi đùa với bọn anh một tí thôi ! Có mất mát gì đâu ?

- Ôi thôi , mặt cô em bị tán sưng hết rồi vẫn còn xinh chán

- Nhìn mặt cô em tự dưng anh ... hự hự ... chịu không nổi rồi (Ui == Cái này tác giả cũng không hiểu là gì nữa Tuy các ấy suy nghĩ thôi nhé)

- Ôi giờ , bây giờ cô em muốn lột áo hay lột váy trước đây ?

Nói rồi cả Shin và bọn đó cười ha hả . Bọn nó vịn tay nó , điên tít lên nó giơ chân lên đập vào chỗ-hiểm của từng thằng . Bọn nó lấy tay bụm chỗ-hiểm rên rỉ , thừa cơ nó đứng dậy chạy ra khỏi phòng kho . Shin thấy nó bỏ trốn liền chạy theo , chạy được một hồi thì Shin bắt được nó (hự , bị bắt rồi đây này) . Nó thở hổn hển dùng hết sức gạt tay Shin ra nhưng vô ích , Shin mạnh quá :-O. Shin nhìn nó với ánh nhìn điên dại , hấn nắm lấy áo nó ... kéo mạnh làm đứt hết cả cúc áo :-O. Bung ra thấy cái " áo đó đó " , giật mình nó liền lấy tay túm lại . Shin sợ ý để nó gạt tay ra , nó chạy hết sức có thể . Bây giờ không ai có thể nhận ra nó là con Yun play girl của ngày thường nữa ... Nó bây giờ , mặt sưng tấy ... đỏ như trái gấc , tóc tay bù xù , quần áo xóc xệch ... Cố gắng lắm nó mới chạy được ra sân trường . (Tội nghiệp bà Yun quá Đm thằng chó đẻ hành hạ phụ nữ mà)

Tại sân trường Nights vừa rồi ...

- Tụi mày đi trước đi , tao phải đi vệ sinh - Kyo nói với ánh mắt lạnh lùng

- Ủ , thế nhé ! Đi nhanh rồi ra , tụi tao đứng ngoài cổng đợi - Cả đám con trai đồng thanh đáp

Nói rồi Kyo đi vào phía toilet . Vừa " giải quyết " xong , Kyo lạnh lùng đi ra khỏi toilet nam mà đi ra sân để đi ra khỏi trường . Vừa bước chân lên sân trường thì Kyo thấy một bóng người rất giống Yun đang chạy ... với dáng vẻ như sắp ngất :-O . Kyo vội chạy lại xem thì đúng là Yun thật , chạy phía sau Yun là tên Shin . Kyo vội lạy kéo tay Yun ra phía sau mình . Kyo đối diện với Shin . Shin thở hổn hển nói :

- Mày tránh ra , chuyện này không liên quan gì đến mày thì đừng có xía vào (94):

Im lặng , Kyo nghĩ mình không cần thiết phải nói chuyện với hạng người chó đẻ này

- Tao nói mày tránh ra ! Nghe không ? - Shin cúi lên

Vẫn im lặng .

Shin tức quá giơ tay lên đánh Kyo , nhưng gần đánh được thì Kyo đưa tay ra chụp lại (Thế mới được chứ) . Kyo bẻ tay Shin ra đằng sau và quật mạnh xuống (Bật mí nhá Kyo là cao thủ Judo đó nha) . Shin bị quật mạnh xuống đau điếng , nhưng sức trâu mà ... vẫn gắng gượng dậy . Thấy vậy , Kyo dùng tay đánh vào lưng Shin . Shin đau quá , gục xuống đất . (Đánh thế mới vừa với thằng chó này chứ)

Kyo quay sang nhìn nó đang run rẩy , cởi áo khoác ngoài cho nó mặc vào (Ga-lăng góm) . Nó thầm cảm ơn Kyo , Kyo dìu nó xuống ban ghế đá gần đó ngồi rồi hỏi :

- Chuyện gì xảy ra với em thế ?

- Hắn ... hắn định làm nhục em lần nữa ... - Nó sợ sệt nói

- Thôi , không có chuyện gì xảy ra nữa rồi ... Em yên tâm đi

Nó nhìn Kyo với ánh mắt nghi hoặc , hỏi :

- Sao anh tốt với em thế ?

- Vì em rất giống một người .. - Kyo ngập ngừng

- Ai thế ?

- Người anh yêu ...

- Hả ? - Nó tròn mắt nhìn Kyo

11. Chương 11

- Nhưng em yên tâm , anh chỉ xem em như một người em gái thôi . Tuỳ cùng tuổi nhưng em bé hơn anh mấy tháng nên phải làm em ... Hà hà - Kyo cười giả tạo

- Ủ ... - Nó nhận ra nụ cười đó là giả tạo nên chỉ ậm ừ ...

- Đừng suy nghĩ nữa , em giống cô ấy ... nhưng em mạnh mẽ hơn nhiều ... Em không yếu đuối như cô ấy - Kyo nói với vẻ thoáng buồn .

- Ủ ... Em ..

Chưa nói dứt lời , tự dưng đầu óc quay cuồng . Nó ngất đi . Kyo thấy vậy bế nó đi ra với vẻ mặt không có một tí cảm xúc (118):. Kyo bế nó ra tới cổng trường . Bọn ông Chan , San , Hanri , hắn và Durin ngạc nhiên khi thấy Kyo bế nó trên tay (31):. Mà ngạc nhiên nhất là bộ dạng kia của nó :. Durin lo cho bạn mà khóc sức mướt . Ông Chan thấy có vẻ nghiêm trọng , vội hỏi :

- Ai làm nó ra nông nổi này thế ?

- Shin . - Kyo đáp ngắn gọn .

- Nó ... dám làm à ? Tao ... tao đi giết nó - Ông Chan nói rồi vọt chạy vào sân trường .

Cầm đảm định chạy theo ngăn ông Chan lại nhưng bị Kyo ngăn lại :

- Không sao đâu , dù gì thì thằng đó đánh cũng không lại thằng Chan ... với lại tao đánh nó rồi ...

Hắn nhìn Yun với bộ dạng thế kia đau lòng hết sức . Rồi hắn hỏi Kyo :

- Mày tìm được con vịt này ở đâu thế ?

- Ở sân trường , từ hướng nhà kho chạy ra - Kyo đáp lạnh lùng

Hắn ... giật mình , hắn nghĩ : ” Không lẽ những lời mình nói với thằng Chan ... nhỏ đó nghe hết rồi sao hở trời :-O” . Hắn vò đầu bức tóc , đột nhiên Kyo đưa Yun cho San bế . Kyo bước lại gần hắn vào tung một quả đảm , Kyo nói :

- Yun bị như thế là do mây gây ra đấy !

Do cú đâm quá mạnh , máu mũi hắn xịt ra . Ai cũng ngạc nhiên trước hành động của Kyo , trước giờ Kyo có như thế đâu , rất điềm đạm và thông suốt mà . Hanri hỏi :

- Mây bị gì thế ?

Không trả lời , Kyo lại gần hắn hơn nữa và nói nhỏ với hắn , mặc kệ hắn đang ngạc nhiên :

- Trân trọng Yun một tí đi , đừng để như tao lúc trước ...

Lại một phen ngạc nhiên , chẳng ai hiểu Kyo muốn nói gì . Hắn vẫn im lặng , Kyo vội nở một nụ cười đẹp như ánh bình minh nói :

- Nhớ , Yun là một cô gái tốt ... Đừng để như tao lúc trước , ân hận cũng chẳng còn kịp ...

Nói rồi Kyo bước lên xe hơi của mình mà đi về , bỏ lại những ánh mắt ngạc nhiên đến tột cùng của đám bạn và ánh mắt si mê của những đứa con gái ở quanh đó . Cả đám tự dưng xì xào :

- Trước giờ nó có cười đâu ... tự dưng hôm nay cười vậy trời

- Ủ , thằng này lạ quá ! Nó nói là nó lúc trước là thế nào ?

- Anh Kyo ... anh ấy vừa cười ... hử - Durin ngạc nhiên , đã nín khóc

- Trời trời , thằng này ... có vấn đề rồi

- Mà nó cười lên nhìn đẹp trai thật . Tao là con trai còn nghĩ vậy huống chi tụi con gái , không khéo nó mà cười nhiều là thành Boy đẹp trai nhất trường luôn ấy chứ !

- Mang tiếng bạn bè từ bé mà các anh không biết gì à ? - Durin hỏi

- Không biết gì hết á ... cả cái chuyện nó lúc xưa còn không biết nữa . Nó chỉ toàn nói cho thằng Chan nghe thôi !

- Hờ , nó chơi thân với thằng Chan nhất mà

Hắn không nói gì , im lặng . Hắn nghĩ đến câu nói vừa rồi của Kyo : " Yun bị thế là do mây đấy ! " ... Hắn tự hỏi : " Mình đã làm gì để nó bị như thế ? " Lại vò đầu bứt tóc (Lúc này máu mũi hết phun rồi) . Đột nhiên ông Chan chạy ra , nhìn thẳng San đang bế nó , ông nhìn nhìn bộ dạng của nó mà thầm nghĩ : " Nghiêm trọng rồi đây ! " . Ông Hanri hỏi đùa đùa :

- Mây giết thằng Shin chưa ?

Ông Chan cười cười nói :

- Thằng Shin bị Kyo quật ... nằm xuống đất rồi ! Tao cũng tiện chân tiện tay đá nó xịt máu mũi , xướn vào chỗ ... rách môi dưới tí thôi ! Ừa ... mà thằng Kyo đâu rồi ?

- Về rồi ! - Cả bọn nói (trừ hắn)

Hắn nghĩ ông Chan biết mọi chuyện của Kyo nên bước lại gần hỏi :

- Mây biết chuyện gì xảy ra với Kyo lúc trước không ? Vừa rồi nó đánh tao rồi nó nói gì lạ lắm , nào là như tao lúc trước ... hay gì gì đó

Quả là trời không phụ lòng người . Ông Chan im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Tao biết ...

Rồi ông Chan bắt đầu kể ...

15 : Bí mật của Kyo . Thành đôi

Trên xe hơi của tập đoàn Kyoto .

- Cậu chủ sao thế ? - Bác tài xế hỏi

- Không có gì đâu - Kyo lạnh lùng nói
- Cậu lại nhớ tới cô Uke ? - Bác tài xế hỏi
- Ủ , tôi đang nhớ tới cô ấy ... - Kyo nói thoáng buồn

Rồi 1 giọt , 2 giọt , 3 giọt ... nước mắt lăn dài trên má của Kyo . Bác tài xế im lặng .. không hỏi gì thêm , bầu không khí trong xe lúc này bị bao trùm bởi 1 sự yên tĩnh đau lòng .

Tại vila của nhà họ Bạch . Hiện tại là buổi chiều .

Ông Chan bắt đầu kể về chuyện tình của Kyo .

2 năm về trước ...

Kyo còn là một thằng con trai ăn chơi không biết chừng mực . Vì ỷ lại gia đình mình giàu có nên có một lòng tự trọng cao ngất trời . Có người còn đặt cho Kyo là ” công tử tiền rơi ” nữa chứ ! Bởi , khi Kyo làm rơi tiền ... dù lớn hay nhỏ cũng chẳng cúi xuống nhặt trừ khi có người cúi xuống nhặt cho rồi đưa mới nhận .

Kyo ngày đó có thể xem là ông hoàng ăn chơi thác loạn . Tuy mới lớp 9 nhưng Kyo đã có thân hình của một thằng con trai trưởng thành , chính vì điểm đó Kyo thay bồ nhanh như thay áo . Có những cô yêu Kyo thật lòng , không chịu chia tay thì Kyo thấy cho đám bạn , muốn làm gì thì làm ... chẳng quan tâm (Điểm này giống ông Jun ghê) . Kyo chơi guitar ở một quán bar nên cũng quen khá nhiều dân anh chị máu mặt , mỗi khi buồn bực cứ đến tìm họ ... họ sẽ chỉ cho nơi để đánh nhau . (Vì Kyo tập võ nên tất nhiên phần thắng là của Kyo rồi)

Rồi một hôm , Kyo cũng đến tìm họ ... họ cũng chỉ nơi để đánh nhau . Hôm đó , Kyo tìm đến nơi đó và dạy cho bọn kia một bài học . Khi đã đánh nhau thoải mái xong , Kyo phát hiện ra một cô gái ... hai tay bị buộc chặt , miệng bị nhét giấy . Kyo thấy thế nhưng cũng chẳng thèm quan tâm , bỏ đi . Bỗng cô gái lách theo ... Kyo bắt buộc phải cúi trối cho cô ấy . Vừa cúi trối ra cho thì bị ăn ngay tán , cô nàng tức giận nói :

- Anh bị điên à ? Thấy người ta gặp nạn mà không giúp hả ? Đợi người ta lách theo mới chịu giúp hả ? Anh là cái đồ máu lạnh mà ... Grừ , Hừ hừ

- Cô đánh nhầm người rồi đấy ! Cô có biết cô vừa đánh ai không ? - Kyo đe dọa

- Hừ , anh là ai tôi chẳng quan tâm ... Tôi chỉ thấy anh là cái đồ máu lạnh ... Thấy người ta gặp nạn mà ... không ... ừm ừm ừm

Cô nàng đang nói , tự dưng Kyo dùng 1 nắm hai tay cô nàng kéo áp sát vào tường , tay kia bóp cổ làm cô nàng không nói được . Kyo trừng mắt đe dọa cô nàng :

- Cô còn muốn nói gì nữa không ?

Cô nàng sợ quá bèn lắc đầu . Lúc này , Kyo mới buông ra rồi bước đi . Sau đó vài giây , cô nàng hỏi lớn Kyo :

- Anh không thấy tôi đẹp sao ? - (Không hiểu con này nó nghĩ gì mà hỏi thế nữa)

Kyo quay qua và cười nhạt nhẽo :

- Nhìn cô chẳng ra quái gì cả , xinh đẹp à ? Hoang tưởng ...

Cô nàng ngạc nhiên trước Kyo , trước giờ ai cũng bảo cô nàng xinh đẹp và bọn họ theo cô cũng chỉ vì cô xinh đẹp . Nếu nói xinh đẹp thì khó diễn tả hết ... cô nàng da trắng nõn nà , môi đỏ mọng , má hồng , khuôn mặt ngây thơ và xinh xắn . Thân hình cân đối , đôi mắt to và đen ... nếu ai nhìn vào đôi mắt tinh khiết đó thì có lẽ bị hút hồn ngay . Cô nàng cảm thấy thú vị đối với Kyo liền hỏi :

- Anh tên gì ?

- Kyo - Kyo quăng câu trả lời kèm theo ánh nhìn khinh khỉnh

- Tôi tên Uke , nhớ đấy - Cô nàng hét to

Từ ngày hôm đó , Uke luôn đeo bám Kyo ... Đôi lúc Kyo khó chịu nhưng Uke lại làm nó mất ngay , dần dần hai người họ có tình cảm với nhau . Rồi một ngày ... một bọn từng bị Kyo đánh tan nát muốn báo thù , bắt cóc Uke . Kyo biết tin liền chạy bán sống bán chết đến chỗ đó ... nhưng tiếc rằng , Uke đã bị bọn nó làm nhục đến nỗi khắp người đều bầm tím . Kyo vội đánh bọn nó dở sống dở chết rồi chạy lại xem Uke thế nào , Kyo khóc rống lên khi thấy cảnh tượng đó . Kyo cố gắng trấn an mình trong 1 tuần Uke nhập viện , nhưng ... Uke quá yếu đuối , dù yêu Kyo đến mấy cô cũng không tha thứ cho anh vì anh đến trễ , vì anh không bảo vệ được sự trinh trắng của cô . Cô ra đi , cô đi du học và bỏ lại Kyo một mình ở đây .

Kyo vốn lạnh lùng , ít nói , ít cười , ít biểu cảm ... từ cú sốc đó lại lạnh lùng hơn , ít nói hơn , hiếm khi thấy Kyo cười và hoàn toàn không còn biểu cảm nữa .

Tất cả , là lý do vì sao Kyo lại nói những lời đó với hân.

Trở về thực tại ...

- Hèn chi nó lại nói những lời khó hiểu như thế ! - Hanri lên tiếng

- Các anh không để ý tình huống của Yun có phần na ná cô nàng Uke đó sao ? - Durin lên tiếng

- Uke ... cái tên nghe quen quen ấy nhỉ ? Hình như tao nghe ở đâu rồi ý ! - San chen ngang .

Hân im lặng , không nói gì . Như chết đứng , hân thật sự không ngờ thằng bạn thân từ nhỏ của mình lại có những chuyện như thế giấu diếm mình ... Rồi hân nghĩ nếu như hồi sáng , Yun không thoát được thì hân sẽ như thế nào đây ? Hân sẽ như Kyo không ? - Hân lại được một phen vò đầu bứt tóc .

Ông Chan thấy vậy đặt tay lên vai hân an ủi :

- Con Yun mạnh mẽ hơn con nhỏ đó nhiều , mà đừng có lo

- Ủ ... - Hân ừ lí nhí , giống như chỉ ừ cho có lệ thôi

Rồi ông Chan quay sang 3 người kia , nói :

- Mà cái tên con nhỏ đó đó ... - Ông Chan nói đến khúc đó bỗng quên bật

- Nó tên Uke ba ơi - Hanri chen ngang vào

- Ủ ừ , Uke ... tên nhỏ này nghe quen quá ta ! Hình như nghe ở đâu rồi á

- Đúng đúng , tao cũng thấy quen nữa - Ông San đồng tình .

Rồi cả đám ngồi đó gặng nghĩ cho ra ai là chủ nhân cái tên này , mà mặc kệ hân đi lúc nào chẳng biết .

...

Note từ Tác giả :

Bí ẩn về cô gái đó , chắc có lẽ bạn nào đọc phần giới thiệu rồi cũng biết nhỉ ? Uke là tên của một người con gái ... có bản chất hiền lành và rất tinh khiết , nhưng lại bị biến đổi 180° bởi lần bắt cóc đó , cô nàng đã hoàn toàn biến thành một người thâm hiểm , cáo độc lớp nai tơ , sống cuộc sống hai mặt ... luôn tìm cách hại người , thứ mình muốn thì mình phải có được ... dù có dùng bất cứ thủ đoạn gì ! Còn việc hôn sự thì Nhà họ Hồ và nhà họ Bùi đã quyết định cho cô nàng và hân vào 1 năm trước rồi !

Tại phòng của Yun đang nằm ...

Nó bắt đầu tỉnh . Hai má của nó đã không còn sưng nữa nhưng còn rất đau . Nó lồm khom ngồi dậy , hít hà oxi . Nó không rõ cảm giác bây giờ của nó là gì ? Đau ? Bực bội hay muốn chết (!?) ... Nó chẳng hiểu được nó nữa . Nó với tay lấy ly nước ở tủ đầu giường , nhưng không cẩn thận nó để vỡ ... Do phòng ở nhà nó toàn cách âm nên những người bên kia chẳng thể nào nghe được .

Nó nhòm người xuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ , bỗng dưng nó đưa mảnh thủy tinh lên tay ... ngay chỗ mạch máu , định gạch một đường để máu túa ra rồi chết đi . Nhưng nó không có can đảm để làm việc đó , không ... phải nói nó không có sức mạnh để làm được việc đó chứ ! Nó không muốn xa hân , nó chưa nhìn hân một lần cuối mà .

Rồi ” lực cục lực cục ” , hấn bước vào phòng của nó đang nằm . Nó giật mình làm mảnh thủy tinh cắt vào đầu ngón tay nó , máu tuôn ra . Hấn quay qua nhìn thấy giật mình , chẳng biết làm gì hấn đánh liều ... dùng môi mút tay nó (Oẹ ... gớm quá) . Nó không kịp phản ứng gì nhưng nó rất vui ... rồi tự dưng nó nhớ đến cuộc đối thoại của hấn với ông Chan , nó liền giật tay lại . Hấn ngạc nhiên , hỏi :

- Cô làm gì đấy ? Không làm thế thì máu chảy ra hết mất !

- Anh đừng làm như thế với tôi - Nó nhú mày nói

- Vì sao - Hấn lại tròn mắt hỏi .

- Anh làm như thế tôi sẽ càng đau khổ hơn ... - Nó nghe đầu tim mình như ngừng đập.

Hấn không hiểu , tại sao đối xử như thế lại làm nó đau khổ . Hấn tò mò hỏi :

- Làm như thế thì tại sao cô lại đau khổ chứ ? Tôi đã làm gì động chạm đến ” hấn ta ” đâu ?

Nó nghe đến chữ ” hấn ta ” , lúc này nó không chịu được nữa ... Nó hét lớn :

- Hấn ta là anh đấy , là anh đấy ! Tôi yêu anh đấy ! Tôi yêu anh đấy , đồ gấu lấm lông ...

Nói rồi trên khuôn mặt nó xuất hiện hai dòng nước mắt . Hấn ngồi phịch xuống sàn nhà , mặt dần ra ... không ngờ nó lại yêu hấn ... Hấn lắp bắp nói như không tin vào tai mình nữa :

- Cô...cô...yêu...yêu...tôi...tôi...tôi á

- Bây giờ thì anh có thể sỉ nhục tôi như ban sáng . Anh là đồ độc ác đấy , anh có biết anh làm tôi đau thế nào không ? Tôi chỉ trách mình tại sao lại yêu anh sớm thế , tôi chỉ trách mình tại sao lại yêu anh đến thế thôi ! - Nó tức tưởi

Hấn vội đứng phắt dậy , lao đến ôm nó . Hấn nói với giọng ân hận :

- Tôi xin lỗi , xin lỗi cô ... Tôi không nghĩ rằng mình đã làm cô tổn thương như vậy ! Kyo nói đúng , cô ra nông nổi này là do tôi ... Tôi yêu cô , tôi thật sự yêu cô rồi !

Lần này đến lượt nó ngạc nhiên , nó không tin vào tai mình nữa ... không tin vào cái thế giới này nữa , nó cứ ngỡ nó đang mơ . Nó vội lấy tay tán mạnh vào má nó , nó thấy đau mà ... đây không phải là giấc mơ rồi . Nó luồn tay qua lưng hấn , ôm thật chặt ... ấm quá , hạnh phúc quá . Nó nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác này , bỗng cái câu nói đó ... cái câu : ” Tao ... tao ... chắc là tao ... yêu Durin ... ” cứ vang lên bên lỗ tai nó . Nó vội đẩy hấn ra . Nó nói với anh mắt nghi hoặc :

- Anh không yêu tôi

- Tại sao em lại nói vậy ? Anh yêu em ... - Hấn nói trong vẻ ngạc nhiên tột cùng .

- Chẳng phải ở nhà kho ... anh nói anh yêu Durin đấy sao ? - Nó nói , ánh mắt nó đau đớn

Hấn chợt nhớ ra cái cuộc nói chuyện của hấn và ông Chan ở khu nhà kho . Hấn bật cười rồi lại ôm nó vào lòng thật chặt . Nó ngạc nhiên trước thái độ của hấn , nhưng lại không nói gì ... cứ để cho hấn ôm . Một hồi , hấn nói :

- Haha , em đã nghe hết câu đó chưa mà đã vội kết luận thế ?

Nó chợt ngớ ra , đoạn sau có tiếng gió xào xạt làm át tiếng của hấn nên nó nghe không được . Nó vội lắc đầu . Hấn cười ha hả , nói :

- Để anh nói nguyên văn lại cho em nhé ! Anh nói là : ” Anh yêu Durin nhưng đó là lúc trước thôi ... bây giờ anh chắc 100% là anh yêu em ” .

Nó nghe được những lời đó , nửa tin nửa không ... nó hỏi :

- Có thật là anh nói thế không ?

- Ha ha , thật 100% ... không tin một tí em ra hỏi thẳng Chan xem - Hấn bật cười khi nghe nó hỏi câu ngớ ngẩn đó .

Nó nghe được những lời đó , hạnh phúc lan toả khắp người . Nó ôm chặt hần hơn cả lúc này . Hần cũng thế , siết chặt nhau . Họ đắm chìm trong hạnh phúc . Rồi hần kéo nó ra , đặt lên môi nó một nụ hôn . Lần đầu tiên hai người họ cảm nhận được hơi ấm của nhau , hạnh phúc và ý nghĩa của nụ hôn dành cho tình yêu thật sự .

Ngừng hôn , hần và nó nằm trên giường (Không có làm gì à nha) Hần lấy tay làm gối cho nó nằm , nó dựa vào và cười mỉm mỉm . Hần nhìn nó nói đùa:

- Lúc này nhìn em cứ như thực nữ ấy nhỉ ? Khác hẳn với lần đầu tiên gặp mặt
- Khi yêu nó phải khác chứ - Nó ngượng ngùng nói (Mình vẫn chưa quen với cái cách hình dung bà Yun ngượng ngùng kiểu này)
- Em ngốc thật - Hần lại trêu
- Ngốc gì cơ ? Anh nói em ngốc á ? Em đánh anh chết à nha - Nó ngồi dậy , nửa đùa nửa thật nó trêu hần
- Đấy , thế mới là Yun anh yêu chứ - Hần cười lớn rồi nói tiếp :
- Em ngốc vì em tự làm khổ mình ... với những chuyện chẳng xác định rõ ràng . Từ bé đã thế rồi !
- Anh nhớ chuyện lúc bé à ? Mà ý anh là thế nào ? - Nó ngạc nhiên hỏi
- Ủ , anh nhớ sắt ... trừ cái tên của em Anh nhầm với Durin nên anh cứ tưởng mình yêu Durin ... tới sáng hôm nay anh mới xác nhận lại chắc 100% là anh yêu em . Còn ý anh ấy à ? Ý anh là em đừng có nghe phân nửa mà hiểu lầm anh thế - Hần nói rồi cười ha hả .

Nghe hần nhắc đến buổi sáng làm nó nhớ đến Shin , nó lại sợ Shin sẽ làm hại hần ... Nó ừ lí nhí .

Hần quay qua ôm trọn nó vào lòng , dịu dàng và trìu mến . Nó hạnh phúc biết bao

Note từ Tác giả :

Hai người này mới đầu đã được tác giả tạo cho hình tượng là ngang bướng và thích đánh nhau . Bây giờ lại có những hành động thế này ... tác giả cũng không thể đỡ được . Tác giả cũng chẳng hình dung ra nó như thế nào ... nhưng cốt truyện nó đã thế rồi . Đành chịu thôi

Tại phòng của 4 người kia ...

Không có ai cả ... Trống rỗng .

Tại trước cửa phòng của Yun và Jun ...

Có 4 cái bóng người lấp ló ... là 4 người kia . Họ đang rình nghe chuyện của nó và hần . Ông Chan tắc lưỡi :

- Tuy cái kế hoạch thất bại nhưng mà thấy nghe bọn nó yêu nhau thế ... cũng được

Tự dưng có một bàn tay đập vào vai 4 người họ . Giật mình ... quay ra đằng sau , 4 người họ như muốn đập chết tươi đứa vừa đập vào vai họ .. Là Kyo . Kyo nhìn họ hỏi :

- Chuyện gì thế ?

Cả bọn nói không khớp nhau nhưng lại cùng 1 nội dung : - Đâu có gì đâu ... đâu có gì ..đâu có gì ...

Tuy là thế nhưng Kyo cũng đủ thông minh để đoán được chuyện gì xảy ra , Kyo đẩy cửa vào . Hần và nó đang ôm nhau giật mình ngồi dậy nhìn Kyo , Kyo nhìn hai người đó cười ... lại cái nụ cười như nắng ban mai đó ... làm sáng rực cả căn phòng . Kyo nói :

- Phải biết trân trọng nhé ! Mày đã không phải là tao lúc trước rồi đấy !

Hần cười ha hả khoái trí . Nó cũng cười theo . Rồi 4 người kia đúc đầu vào cười ké ... vừa mới cười ha ha ... vốn vẹn 2 tiếng thôi là ” bốp , bốp , bốp , bốp ” . Kyo kí đầu 4 người ... kể cả Durin cũng kí . Kyo quay sang 4 người họ nói với giọng trêu đùa :

- Cười ké là không tốt .

: Bắt đầu một tình yêu và một hiểu lầm tai hại.

Biệt thự của Shin ... buổi tối

Shin do bị Kyo quật quá mạnh và bị ông Chan ” xúc tác ” thêm nên Shin bị chấn thương cột sống . Hiện đang ngồi xe lăn . Biệt thự này là nơi Shin ở ... do ba mẹ Shin đang ở Mỹ nên Shin ở một mình ... chỉ một mình và một mình thôi . Shin lăn bánh đẩy xe ra vườn nhà , Shin nhìn xung quanh . Một không gian tĩnh mịch , người hầu đã đi ngủ từ sớm ... Ngôi nhà chỉ toàn một vẻ lạnh lẽo . Đối với Shin nơi này chẳng khác nào nhà hoang . Shin thở dài rồi lắng nghe tiếng con trùng kêu rít rít . Shin nhớ tới cảnh mình vui đùa cùng bạn gái ở Mỹ , tự dưng lòng cảm thấy nhói lên lạ thường .

” Mình về đây vì cái quái gì đây ? ” - Shin nghĩ . Rồi Shin lại tự nhủ : ” Vì bị tổn thương ! ” . Rồi 1 giọt , 2 giọt ... nước mắt lăn dài . Shin gào lên như con thú hoang đang điên cuồng , vừa gào thét Shin vừa khóc rống lên :

- Tại sao , tại sao cô lại đối xử với tôi như thế ! Tôi đã làm gì có lỗi với cô sao ? Tại sao lại bỏ tôi khi tôi còn bơ vơ trong tình yêu của cô chứ ? Tại sao cô lại ra đi và bỏ tôi lại một mình ở cõi đời lạnh lẽo này hả ? Cô nói đi ...

Shin nhớ về người con gái đã ruồng bỏ Shin mà đi tìm cái chết ... Điên tíu lên Shin nắm những bông hoa hồng đầy gai , nhổ đi rồi xòe bàn tay dính đầy gai của mình , Shin bóp mạnh làm máu phun ra ... Shin tức điên lên lần nữa . Đứng dậy định nhổ hết tất cả mọi thứ ở trước mắt nhưng do cột sống đang bị tổn thương nên liền lăn đùng té .

Nằm thoi thóp ở nền đất . Gào thét như con thú hoang trong màn đêm lạnh giá , lòng tê tái trước những kí ức đẹp đẽ ở bên Mỹ ... Shin ôm mặt khóc nức nở như một cô gái .

Người hầu lúc này đã tỉnh giấc và biết toàn bộ câu chuyện ... nhưng chẳng ai dám can ngăn con người điên cuồng kia . Mọi người chỉ chep lưỡi bàn tán nhau : ” Cậu ta là kẻ đáng thương ”.

Một tháng của Jun và Yun ...

Shin đã xin nghỉ học một thời gian vì bị chấn thương .

Từ ngày hôm đó , không cần ông Chan gọi nó đã thức sẵn ở đó . Nở một nụ cười tươi như hoa mà đợi hần lại đón đi học . Ông Chan nhận xét là chỉ mới có một tháng thôi nó đã thay đổi đến ” chóng mặt ” . Nó bắt đầu thích những vật có hình trái tim , trước giờ nó chúa ghét mấy thứ vớ vẩn này ... thế mà lại thay đổi chỉ vì hần , chỉ trong một tháng .

Dạo này ông Chan và Durin hay cãi nhau . Chẳng hiểu sao từ ngày nó và hần thành một đôi , Durin lại đâm ra bực bội rồi trút hết lên đầu ông Chan . Ánh mắt của Durin dành cho ông Chan không còn mặn mà , chan chứa tình cảm như lúc trước nữa . Ông Chan dạo này rất bất an , tình cảm dành cho Durin cả đời này ông Chan chẳng bao giờ thay đổi ... nhưng còn Durin , ông Chan lo lắng sẽ đánh mất Durin .

Ngày hôm nay , 14-2 (valentine)

Nó và hần cùng bước vào trường , tay trong tay rất vui vẻ . Bước vào cổng trường thì bỗng ... một đàn ” vịt ” chạy ù tới . Hai người họ , à không ... chỉ nó thôi , nó vẫn chưa nhận ra hôm nay là valentine . Mấy đứa con gái tay cầm những hộp quà xinh xinh , cứ dí dí vào người hần mà nói :

- Jun ơi , nhận quà của em này !
- Jun ơi , em yêu anh ... nhận quà của em này !
- Jun ơi , ăn socola của em này !
- Jun ơi , nhận của em này
- Jun ơi , anh theo bọn em mà bỏ con nhỏ này đi
- Jun ơi , anh quay lại làm anh như lúc trước đi . Và hãy cho em làm bạn gái của anh nhé !

12. Chương 12

Nó cũng chẳng thua kéo gì , một đám con trai cứ xắn tới mà đưa hộp socola cho nó :

- Yun ơi , nhận socola của anh nhé !
- Yun này , làm bạn gái anh được không ?
- Yun ... anh yêu em nhiều lắm !
- Anh thích em ...
- Chia tay Jun và yêu anh nhé ...

Chắc do ngỡ ngàng lẫn do ngỡ ngàng mà vừa nhìn thấy đám người đó chạy tới là họ đã buông tay nhau ra lúc nào không biết . Hấn và nó không hẹn mà cùng liếc qua đối phương làm hiệu , hấn và nó phóng vù ra khỏi đám đông mà nắm tay nhau thật chặt chạy khỏi trường . Nó nhìn mấy hộp socola của mấy thằng con trai hồi nãy tặng nó . Nó hỏi :

- Đây , valentine mà anh không định tặng em cái gì à ?
- Em cũng có tặng cho anh gì đâu - Jun bắt bẻ lại
- Ô , con trai phải tặng con gái chứ ! Anh đừng bắt con gái phải tặng lại nhá ... anh keo kiệt bủn xỉn vậy sao
- Nó đổi
- Thôi được rồi , đùa tí thôi làm gì mà cáu lên thế ! Tí đi mua ... - Hấn nói với vẻ tỉnh nghịch

Nó ừ nhỏ . Nó ghét cái cảm giác không được quan tâm chu đáo này . " Dù mình không nhớ thì anh ấy cũng phải nhớ hôm nay là valentine chứ ! Hừm .. Đã thế còn đứng đưng nhận quà của mấy đứa con gái khác ... Grừ " - Nó nghĩ .

Hấn nhận thấy vẻ buồn bực của nó nhưng chỉ cười mỉm mỉm . Hấn có " âm mưu " cả rồi. Hấn sẽ tổ chức valentine ở ven bờ hồ , và sẽ tặng cho nó một bó hoa , sau đó là một cái hôn rồi tiếp tục là một sợi dây chuyền xinh xắn ... chắc hẳn nó sẽ thích lắm . Nghĩ đến đây hấn sướng rên lên , run run người vì cảm thấy hạnh phúc lan tỏa khắp người .

Nó nhìn thấy thái độ của hấn , ghen tuông tự dưng " ghé thăm " . Nó hỏi với giọng ầm ức :

- Anh làm gì mà như con đười ươi thế !
- Anh có làm gì đâu ? - Hấn vội chối
- Không làm gì mà người thì cứ giật giật , miệng thì cười toe toét .. Bộ không tặng quà valentine cho em anh sướng lắm hở ? Hừ - Nó giận
- Đâu đâu nào ! Anh chỉ là đang nghĩ đến món quà bất ngờ dành cho em thôi - Hấn khéo léo xoa dịu cơn giận của nó

Nó nghe đến chữ món-quà-bất-ngờ bỗng bừng mắt sáng lên như con nít . Nó mừng rỡ hỏi :

- Quà gì , quà gì ... Quà đâu ? Đâu ? Đâu đâu ?
- Tối em sẽ biết - Hấn cười nham nhở .

Nó vừa hồi hộp vừa vui vui . Nó cũng không muốn biết sớm làm gì ! Cứ để bất ngờ cho thú vị . Hai người nắm tay nhau , cười nói vui vẻ trên đường . Bỗng ... họ nhìn thấy Shin , Shin đang đi đến hướng của họ .

Nó vội siết chặt tay hấn hơn . Hấn biết nó sợ , nên cũng siết chặt tay nó lại . Shin đứng trước mặt họ rồi nở nụ cười nham hiểm :

- Quen nhau từ lúc nào không nói cho tôi biết thế ?
- Chẳng phải anh đang ngồi xe lăn sao ? - Nó trừng mắt , khinh bỉ nhìn Shin

Shin đưa tay vuốt cằm nó rồi nói :

- Vì nhớ em đấy thôi !

Bực mình trước thái độ của Shin , hắn đẩy người Shin ra phía trước và hỏi với cái giọng hồ báo :

- Mà muốn làm gì bạn gái tao thế ?

- Làm sao là làm sao nào ? Người yêu cũ gặp nhau một tí , tỏ vẻ thân mật không được sao ? - Shin nhếch mép cười

- Tôi không phải là người yêu cũ của anh , điên khùng ! Anh muốn chết à ? Hay muốn tôi đánh cho gãy nốt cái cổ ? - Nó đe dọa

Shin không nói gì , chỉ nhếch miệng cười chua chát . Bộ dạng của Shin lúc này chẳng khác nào một con cún đáng thương . Nó vội đổi giọng :

- Đây , anh bị sao thế ?

- Chẳng sao cả , tôi chỉ muốn đến xin lỗi cô thôi - Shin nói nghiêm túc

- Tôi có nghe nhầm không đấy ? - Nó gắng hỏi

- Tôi nói tôi xin lỗi cô , xin lỗi về tất cả và tôi muốn bù đắp lại lỗi lầm của mình - Shin nói lớn hơn

- Bù đắp ? Anh bù đắp cho tôi bằng cách nào đây ? - Nó khinh

- Bất cứ điều gì cô muốn - Shin nói . Shin biết có thể nó sẽ cho ra điều kiện quá đáng nhưng Shin đã sẵn sàng , Shin chấp nhận mọi hậu quả do mình gây ra .

Nó để tay kia lên cằm vuốt vuốt suy nghĩ , rồi chợt nhớ ra còn chưa biết chọn quà gì tặng hắn . Nó quay sang hắn nói :

- Anh bỏ tay ra cho em nói chuyện với hắn một tí !

Hắn nãy giờ đứng nghe hai người nói chuyện , ghen tuông nhưng không muốn chen vào . Bây giờ nó nói thế càng giống như ” chắm dầu vào lửa ” ... hắn tỏ vẻ không chịu . Một hồi sau thấy nó kiên quyết quá hắn cũng đành phải bỏ tay ra , lòng thì ầm ục chịu không nổi . Nó ghé sát lỗ tai Shin rồi nói nhỏ :

- Tôi muốn nhờ anh dẫn tôi đi mua quà valentine !

Shin ngạc nhiên ... không ngờ một người con gái như nó lại muốn tặng quà valentine nữa chứ ! Shin cười rồi nói nhỏ với nó :

- Ok , tôi giúp .. nhưng phải có thù lao nha ! - Shin đùa

- Cái gì ? Anh nói bù đắp lỗi với tôi rồi lại nói muốn thù lao á ? - Nó gắt nhưng vẫn nhỏ tiếng .

- Ủ thì nói thế nhưng cô cũng phải cho tôi thù lao chứ , nếu không thì tôi lỗ nặng rồi

- Thù lao là gì - Nó đành hỏi

- Một cái hôn , xem như thù lao ... như thế quá dễ dàng với cô còn gì - Shin đề nghị .

- Cái gì cơ ? Hôn á ? Anh đi chết đi ... tôi có bạn trai rồi đấy - Nó gắt lên

- Nếu không thì cô cứ tự mà lựa quá đi - Nói xong Shin quay người đi

Nó trước giờ có biết lựa quà cho ai đâu , trước giờ có tặng quà cũng toàn quần gia mua ... Nhưng hắn là đặc biệt , nó muốn chính tay mình lựa . Nó suy nghĩ một tí rồi vội kéo áo Shin lại nói nhỏ : ” Ok , thế tối nay 6h anh lại nhà chờ tôi đi nhé ! ” . Shin gật đầu rồi bước đi .

Hắn ở xa nhìn thấy rõ cái thái độ của nó và Shin . Vừa tò mò muốn biết chuyện gì lại vừa ghen tuông , hắn khoanh tay lại đứng đó mà đập đập mạnh xuống đất . Nó bước lại nhìn thấy bộ dạng của hắn liền cười to :

- Giời ơi , ông tướng , anh làm cái gì mà như con nít thế kia ?

Hắn không nói gì , vờ dối . Nó thấy thế luồng tay qua nắm lấy tay hắn , bước đi . Nó cứ nghĩ hắn giận cũng được , tối nay khi nó tặng quà cho hắn xong thì hết giận ngay ý mà . Mà thật chất là từ lúc mà nó chủ động nắm tay hắn , hắn đã hết giận rồi . Hai người này .. ngốc thật !

Tối ... 6h , tại vila nhà họ Bạch .

- Nay , mày điên à ? Mày biết nó làm gì không mà lại đi theo nó ? - Ông Chan nói với giọng giận dữ

- Xời , mày yên tâm đi , Shin thay đổi rồi ... không sao đâu - Nó nói

- Mày biết gì ? Mà mày đi đâu đấy ? - Ông Chan hỏi dồn

- Biết , Shin nếu không thay đổi thì thôi ... nếu thay đổi thì rất là nghiêm túc (Nó nói với vẻ nó hiểu Shin nhất) Mà tao đi mua quà valentine cho Jun ... Thắc mắc gì không ? Mà đừng nói với Jun đấy nhé ! Tao muốn gây cho Jun bất ngờ (Nó nhe hàm răng đẹp ra cười) .

Ông Chan hiểu nó muốn gì , nên cũng đành im lặng . Gật đầu rồi để nó ra ngoài .

Nó vội lên xe mô tô của Shin . Shin cũng như nó , thích rock và đua mô tô nên lúc nào cũng kè kè chiếc mô tô cứng bên người . Phi xe với tốc độ nhanh như gió . Chẳng mấy chốc là đến tiệm bán thú bông , nó xuống xe ... nhém tí là nó choáng , ở đây toàn thứ dễ thương . Cái mà nó ghét nhất , khinh thường nhất . Shin không biết nên cứ tưởng là nó thích . Thúc dục :

- Vào lựa đi , chỗ này bán thú nhồi bông cho cả trai lẫn gái rất đẹp đấy !

Nó gượng cười rồi che mắt lại đi vào . Nó ghét nhất mấy thứ này . Mà vào trong rồi thì mới biết đâu là địa ngục , mấy thứ lòe loẹt này chẳng hợp với nó tí nào . Nó ngồi gục xuống , lắc lắc đầu ... Shin thấy thế hỏi :

- Cô bị sao vậy ?

- Không ... không có gì ! - Nó gượng nói

Nó nghĩ tới khuôn mặt tươi cười của Jun mà thu hết can đảm bước vào trong . Mấy thứ vớ vẩn đó vẫn lòe loẹt nhưng nụ cười của Jun thì vẫn làm nó thích hơn .

Nửa tiếng ..

1 tiếng ...

1 tiếng rưỡi ...

Lần lộn mãi mới tìm được thứ nó muốn . Là một con gấu nhiều nhiều lông cực , con gấu này làm nó nhớ tới Jun , nó bật cười hi hi . Shin nhìn nó cười bỗng thấy trong lòng vui đi một tí cảm giác tội lỗi ... Nó đưa cho chị bán hàng gói quà lại rồi đi ra , Shin và nó trán đầm mồ hôi , thở phì phò . Shin nói :

- Thù lao nhé !

- Tí đi rồi tính , tìm chỗ nào uống nước đã - Nó vừa nói vừa thở hổn hển

Nó lên xe Shin , Shin chở nó đến một quán nước . Quán này trang trí theo phong cách nhật rất dễ thương , lại choáng váng . " Mình ghét mấy thứ dễ thương mà sao cứ gặp hoài , có khi nào thằng này biết mà cố chơi mình không nhỉ ? " - Nó nghĩ . Sau đó , nó đề nghị :

- Đổi quán , tốt nhất đi bar

- Tuỳ cô thôi , cô phiền thật - Shin khó chịu

Đến quán bar quen thuộc , nó ngồi trên quầy nước kêu một ly rượu nhẹ . Nó rồi đó nhịp chân theo vũ điệu đang vang trong bar . Shin đang tán tỉnh và uốn éo với cô nàng nào đó . Nó cũng chẳng quan tâm , nó suy nghĩ : " Sao anh ta lại tốt với mình thế nhỉ ? Chẳng nhẽ lại có âm mưu ... Mà thôi , cứ để phòng hấn ta là được rồi " .

Quay lại với hần ...

Hần đang ngồi ở một quán bar nào đó ở gần quán bar của nó . Hần ngồi đó nhấm nháp rượu nhẹ . Nhiều cô gái lại quyến rũ và làm quen nhưng hần từ chối , hần nghĩ hần không nên phản bội lại nó . Kể cả mấy đứa hần quen mặt ở đây cũng từ chối nốt . Hần đã nhờ người thu xếp bàn ghế , hoa , socola ... còn dây chuyền thì hần đã tự tay lựa sẵn rồi . Hần nhấm nháp ly rượu rồi thấy buồn bực , xuống sàn nhảy vài bài rồi ra khỏi quán bar hít thở không khí .

Cùng lúc đó ...

Shin lại vỗ vai nó nói :

- Ra ngoài rồi trả thù lao cho tôi

- Anh phiền ra - Nó căng nhằng

- Nhanh đi , tôi dụ dỗ được cô ả rồi - Shin nói rồi chỉ tay sang cô gái vừa rồi Shin tán tỉnh .

Nó gật đầu hiểu , theo Shin ra ngoài . Shin dẫn nó qua khe trống của một dãy nhà với quán bar . Shin bắt đầu hôn nó , nó cũng đáp trả lại xem như thù lao cảm ơn .

Hần hít thở không khí rồi đi dạo vòng vòng , hần tình cờ thấy mờ mờ có hai người đang kiss nhau , nhưng hần không quan tâm ... hần đang nghĩ đến nụ cười rồi cái hôn nồng ấm của nó . Hần đi tiếp nhưng bất chợt nhận ra người con gái có vài nét giống nó . Hần tiến lại gần một tí ... không thể tin vào mắt mình nữa , hần ... hần ... hần ... thấy nó hôn Shin . Hần vụt chạy đi mà không hiểu sao mình lại chạy , hần có quyền lại can ngăn mà ... tại sao lại như thế ? Hần chạy mà chẳng hiểu mình định đi đâu. Dừng lại , hần cho tay vào túi áo rồi moi ra hộp quà đựng dây chuyền định tặng nó , hần giơ tay lên định quăng đi thì có một giọng con gái vang lên kêu hần :

- Anh Jun

Hần quay lại , là Durin ... Hần ngạc nhiên vì tại sao Durin lại ở đây . Durin đi lại gần hần rồi nói tiếp :

- Anh làm gì đấy ?

- Không có gì ! Còn em ?

- Anh Chan chẳng tặng quà cho em nên buồn quá em đi vòng vòng ấy mà - Durin nói với vẻ mặt hơi buồn .

Hần nghe đến chữ ” quà ” rồi nhìn ... hộp quà đang cầm trên tay . Hần nghĩ : ” Hay tặng cho cô ta (?) ” . Hần lấy hộp quà trước mặt Durin rồi nói :

- Cho cô ..

- Cái gì cơ ? Anh cho em à ? - Durin ngạc nhiên

- Ừ , nhận đi - Hần nói

Nói xong rồi hần đặt hộp quà lên tay Durin , chạy ra bãi chứa xe rồi leo phắt lên xe chạy về nhà để lại Durin ở đó với nụ cười mãn nguyện trên môi (!?)

Về đến nhà hần đập cửa cái rầm làm tất cả mọi người giật nảy người lên . Hần bước lên phòng rồi lấy điện thoại gọi :

- Anh hủy đám tôi mấy cái hoa chết tiệt ấy , cả cái bàn tiệc bên bờ hồ nữa ... Hủy tất hủy tất ! - Hần nói với giọng giận dữ

Đầu dây bên kia lí nhí : ” Vâng , thưa cậu chủ ” . Rồi hần cúp máy , quăng điện thoại xuống ... bể nát . Hần để tay lên mặt rồi luồng qua tóc rồi bực tức nói :

- Tại sao cô ấy lại hôn cái gã đó chứ , chẳng phải cô ấy có mình rồi sao ?

Tim hần đau thắt lại , vừa ghen tuông lại vừa đau lòng . Hần lại nổi giận và đập vỡ mọi thứ trong phòng , khiến cả ngôi nhà vang lên những tiếng vỡ leng keng rồi xoảng xoảng . Mọi người khiếp sợ .

Còn nó ... 8h

Nó ngừng kiss Shin . Nó nhìn đồng hồ và thấy đã đến giờ hẹn , nó nói :

- Xem như bây giờ tôi với anh chẳng còn nợ gì nhau nhá ! Đừng làm phiền tôi nữa và sẵn tôi cũng cảm ơn anh luôn .

- Ok - Shin cười cười rồi bước vào quán bar .

Nó vội đón một chiếc taxi , đến địa điểm mà hần đã nhắn tin cho nó . Nó đến nơi ... toàn bộ chỉ là một thảm cỏ xanh , mặt hồ trong xanh , những con chim săn mồi vào ban đêm bay trên trời . Nó thầm nghĩ : " Đây là món quà anh ấy định tặng mình à ? Mà anh ấy ở đâu nhỉ ? " . Nó thầm nghĩ hần nấp đâu đó nên kêu nhỏ nhỏ :

- Jun ơi , anh ở đâu thế ? Em đến rồi này !

Không ai trả lời , nó lại kêu nhỏ nhỏ nhưng lớn hơn lần vừa rồi :

- Jun ơi ! Em đến rồi này ... anh định chơi trốn tìm đấy à ?

Vẫn không ai trả lời , nó bắt đầu thấy thất vọng . Nó tìm ở các bụi cây gần đó , tìm những nơi có khả năng là hần nấp nhưng vô ích . Chẳng có ai cả , nó tự trấn an : " Chắc anh ấy đến muộn " . Nó ngồi trên thảm cỏ , hát vu vơ vài câu rồi nghĩ cảnh tượng Shin sẽ khoái tít về món quà của mình , nó lại mỉm cười khi khi . Rồi trời mưa ... 1 giọt , 2 giọt ... Một hồi sau mưa tầm tã , nó nấp ở một cái cây ở gần đó ... nhưng nước mưa vẫn thấm qua quần áo nó . Lạnh , nó run ... nó định về nhưng lại nghĩ Jun sẽ đến . Thế là nó lại đợi , mặc kệ trời mưa ... chỉ cần hần vui , nó sẽ đợi mà !

Đập phá một hồi mệt mỏi , hần nhìn ra trời . Trời đang mưa , hần tự dưng hỏi một câu nho nhỏ :

- Ông đang khóc thay tôi đấy à ?

Rồi hần nhớ tới nó , hần nghĩ : " Trời mưa thế này ... có khi nào cô ấy đợi mình không ? " . Nhưng ... suy nghĩ đó chợt vụt tắt và thay vào đó là " Không đời này , vừa rồi cô ấy còn kiss thẳng khốn nạn đó mà ! Không có chuyện đó đâu ! " . Không muốn nghĩ ngợi gì nữa , hần leo lên giường mà nằm ngủ ... Mặc kệ ư kia rơi tầm tã ... thấm ướt đầm quần áo của người con gái đang đợi hần đến đáng thương kia .

Nhìn đồng hồ , nó thấy bây giờ là 11h tối ... Nó bắt đầu tuyệt vọng nhưng nó không bỏ cuộc ... nó muốn đợi cho đến khi nào hần đến thì thôi . Nó ôm con gấu bông định tặng hần trong lòng , úp mặt xuống . Không rõ ... là nước mưa hay nước mắt , thấm đầm hai hàng mi của nó rồi !

" Mình đợi anh ấy đến mà, anh ấy sẽ đến mà ... Chẳng có lẽ do gì mà anh ấy lại không đến cả " - Nó nhủ . Rồi nó lại tưởng tượng lại nụ cười của hần , nó quyết tâm sẽ đợi đến khi nào hần đến thì thôi . Trời càng lúc càng khuya , mưa càng lúc càng lớn ... không chịu dừng . Có phải khóc thương cho nó không nhỉ ? Mưa không chịu dứt và người con gái đứng dưới góc cây đợi bạn trai của mình đến tặng quà valentine vẫn chưa về .

Bây giờ là 1 giờ sáng rồi , mưa vẫn chưa tạnh . Có lẽ sẽ mưa thâu đêm , có thể đến rạng sáng mới dứt . Nhưng nó vẫn muốn đợi .

17 : Đánh mất cả thể giới .

Tại nhà hần , hiện tại là 2h sáng :

Khi đã đập tan tành chiếc điện thoại cũ , hần đi ngủ và vội lấy sim thay vào điện thoại mới để dùng . Đang ngủ ngon , tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên bài right now (na na na) của Akon :

- Its been so long
that I havent seen your face
Im Tryna be strong
But the strength I have is washing away
it wont be long before i get you by my side
And just hold you, tease you, squeeze you
Tell you whats been on my mind

Hắn vội choàng tỉnh , là số của nó . Hắn ngần ngại mãi mới dám nhấn nút ” Nghe ” để nhận cuộc điện thoại đó . Đầu dây bên kia là một giọng nói run rẩy đến đáng thương :

- Hôm Hôm ... nay ... anh ... anh ... hẹn ... hẹn ... em ... đến ... đến ... sao...sao... anh... anh ... lại ...không ... không ... đến ... ?

Tiếng run lập cập , và kèm theo là tiếng “cách cách ” của những chiếc răng va đập vào nhau khiến hắn phải rùng mình , hắn nheo mắt khó hiểu rồi hỏi lại :

- Em nói gì cơ ?

Đầu dây bên kia thở thoi thóp , vẫn run rẩy , hỏi :

- Sao ... anh ... anh ... lại ... lại ... lại ... không ... đến ... đến ?

13. Chương 13

Bây giờ thì hắn hiểu rõ câu nói đó , hắn lại nhớ đến chuyện nó kiss Shin . Hắn ghen tuông phẫn :

- Em còn hỏi anh nữa sao ? Em còn không hiểu vì sao nữa à ?

Đầu dây bên kia im lặng . Tiếng thở thoi thóp không đều đặn vẫn hỗn hển , tiếng ” cách cách ” bởi sự va chạm của hai hàm răng vẫn còn . Nó vẫn run rẩy ... nhưng không nói gì , chỉ im lặng ... Cái im lặng chết người .

Hắn bực mình cúp máy . Nhưng thật ra hắn đang lo cho nó , hắn không hiểu sao nó lại run rẩy như thế ? Có phải có chuyện gì rồi không ? Hay là nó cố tình làm thế ? (!?) Tiếng chuông lại vang lên :

- Its been so long
that I havent seen your face
Im Tryna be strong
But the strength I have is washing away
it wont be long before i get you by my side
And just hold you, tease you, squeeze you
Tell you whats been on my mind

Hắn nhìn màn hình điện thoại , lại là nó . Hắn nghĩ nó đã phản bội hắn thì còn gọi làm gì ? Rồi hắn không chịu được nữa , hắn bấm nút ” Nghe ” và hỏi thẳng nó :

- Em bị làm sao thế ? Em biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

Đầu dây bên kia vẫn run rẩy hỏi :

- Em ... chỉ ... chỉ ... muốn ... muốn ... biết ... là ... là ... tại sao ... anh ... anh ... không ... không ... đến... thôi ... thôi !

Hắn bực mình trước thái độ giả ngu giả dại của nó , hắn nói lạnh nhạt :

- Em còn giả ngu giả dại trước mặt anh à ? Em có yêu anh thật không đây ? Em cố làm ra vẻ đáng thương đó để làm gì ? Có phải em làm chuyện có lỗi với anh rồi hay không ?

Đầu dây bên kia lại run rẩy , im lặng ... Hồi lâu , đầu dây bên kia nói tiếp :

- Không ... không ... có ! ... Em chẳng ... chẳng ... làm ... làm ... gì ... có lỗi .. lỗi ... với ... với ... anh ... anh ... cả

Hắn lúc này thì tức giận thật sự rồi . " Vậy thì cô vừa kiss ai đấy , kiss ai nào ? Tôi vì cô mà từ chối bao nhiêu người con gái , để chứng tỏ mình không phản bội cô . Còn cô thì sao nào ? Cô làm gì được cho tôi "

- Hắn nghĩ trong đầu và định nói ra luôn ... Nhưng lại nghĩ kĩ lại như thế quá nhẩn tâm . Hắn nói với giọng quở trách nhưng dịu hơn vừa rồi :

- Thế hồi tối nay em vừa kiss ai ? Em nói xem ? Chuyện đấy không phải có lỗi với anh sao ? Em không phản bội anh sao ?

Đầu dây bên kia bỗng dừng im bất . Một cái tiếng cách cách , tiếng run rẩy , tiếng thở thoi thóp không còn nữa mà thay vào đó là sự im lặng phải khiến người ta lo lắng và rung mình . Hắn bỗng thấy bất an , nhưng tự trọng không cho phép hắn nói ra . Suy nghĩ một hồi , hắn hỏi :

- Sao ? Em không nói được nữa chứ gì ? Thôi được rồi ! Anh biết em chẳng yêu anh nữa , chúng ta chia tay đi .

Hắn vừa nói vừa lấy tay còn lại nắm chặt phần áo ở bên trái của mình . Tim hắn đau , sao hắn có thể nói như thế với người con gái hắn yêu thương chứ ? Hắn tự trấn an mình : " Chỉ là một cái hôn thôi ! Một cái hôn thôi ! Mà có thể bỏ qua mà , mà cũng từng hôn những cô gái khác đấy thôi . Mà có thể rút lại lời nói vừa rồi đấy Jun à ! Mau rút lại đi ! " . Nhưng suy nghĩ của hắn vụt tắt khi nghe đầu dây bên kia nói :

- Tuy ... anh ... anh ... vậy ... vậy !

Rồi đầu dây bên kia cúp máy , tiếng " tút tút tút " cứ như xé từng mớ thịt của hắn . Đau không ? Đau chứ ! Đau gấp trăm ngàn lần ... đau vô cùng . Hắn buông điện thoại ra như người vô hồn , hắn nằm lên giường . Hắn dùng tay che đôi mắt mình , hắn không tin vào tai hắn nữa , hắn không tin ... những lời vừa rồi lại phát ra từ miệng của người con gái hắn yêu . Tiếng nói của nó run rẩy , đau đớn , nhưng lại dứt khoát vô cùng : " Tuy ... anh ... anh ... vậy ... vậy ! " . Là thế nào ? Hắn không hiểu ! Nó muốn nói gì đây ? Hắn không hiểu thật hay cố tình không hiểu đây ? .

Ngoài trời vẫn mưa . Không những mưa ngoài trời , trong nhà hắn cũng có mưa ... mưa từ đôi mắt của hắn . Mưa ngoài trời tầm tã bao nhiêu thì mưa trong đôi mắt hắn dữ dội bấy nhiêu . Nhưng mưa ngoài trời , làm sao thấu hiểu được nỗi đau khổ của hắn ?

Tại ven bờ hồ , nơi nó đang ngồi dưới gốc cây :

Nó vừa gọi điện thoại cho hắn xong . Đau điếng người ! Không phải là đau về thể xác , mà nó đau về tinh thần , về tình thương . Nó cầm điện thoại trên tay run rẩy , thở thoi thóp . Cái sương lạnh của buổi sớm khuya cộng thêm trời mưa dữ dội này ... đang thấm dần vào da thịt nó như một vết cắt rất sâu , nó tự hỏi rốt cuộc nó đợi ở đây vì cái gì ? Đợi ở đây để chịu mưa chịu rét ? Đợi ở đây để hạnh phúc với niềm vui sướng hoang tưởng ư ? Hay đợi ở đây để nghe những lời đau lòng đó ?

Nó không muốn như thế ! Nó cũng chẳng muốn có chuyện như thế xảy ra . Việc hắn nhìn thấy cảnh đó nằm ngoài dự đoán của nó . Mà nếu hắn có thấy nó cũng nghĩ rằng hắn tin nó mà bỏ qua . Tự dưng nó bật cười , nó cười chính bản thân nó đã quá ngu dại để ngồi chờ ở đây , quá ngu dại để bị sụp bẫy của Shin lần nữa . Nó giơ tay lên tự đánh mình , đánh vào đầu , tát vào má , rồi tay nó dừng lại ở mắt ... nó lấy tay nó sờ thử mi mắt , nó phát hiện ra trên mi nó có những giọt nước . Nó đưa tay ra rồi nhìn vào những giọt nước trên tay nó , nó tự hỏi : " Đây là mưa hay nước mắt ? " . Nó ngồi co ro ở gốc cây , nó không muốn về nhà . Nó muốn ở đây , cùng với con gấu lấm lông của nó mua định tặng cho hắn . Nó ôm chặt con gấu vào mà nói nhặng ngào :

- Đáng lẽ mày đã không ở đây để chịu mưa với tao đâu ! Đáng lẽ mày đã được hạnh phúc bên anh ấy ... hưởng trọn niềm hạnh phúc từ anh ấy dành ày , mà cũng có thể dành cho tao nữa . Do tao đúng không ?

Tao hại mày ? Tao hại anh ấy ? Tại tao đúng không ? Tất cả là tại tao đúng không ? ... Mày nói gì đi chứ ! Nó khóc , rồi nó tức giận quăng con gấu đi . Nó cúi mặt xuống giữa hai cái đầu gối mà khóc ngon lành . Tại sao ? Chỉ mới một tháng thôi mà ! Nó chưa hưởng được một tình yêu trọn vẹn mà . Tại sao lại là nó ? Tại sao không phải là một người khác ... ? Tại sao thế ? Lần nào cũng là nó sao ? Mọi đau khổ để dồn về cho nó thế này ?

Tại nhà của nó và ông Chan , ông Chan đang đợi Durin về :

Bây giờ là 2 giờ sáng , Durin vẫn chưa về , cả nó cũng chưa về . Lòng ông Chan thấp thỏm lo âu , ông ấy đã lấy xe chạy khắp ngõ ngách thành phố nhưng không tìm ra 2 người họ . Ông Chan thức đến giờ đến đứng ở trước cửa đợi nó và Durin về . Rồi cạch cạch , ông Chan vội chạy ra xem ... là Durin . Ông Chan mừng rỡ ôm Durin vào lòng . Nhưng ... Durin không ôm ông ấy mà lại đẩy ông ấy ra . Durin lạnh lùng nói :

- Chúng mình chia tay đi !

Ông Chan giật nảy người , không muốn tin vào điều đó , ông Chan cố ý hỏi lại :

- Em ... nói gì cơ ?

Durin nhúm mày khó chịu , nói với giọng quả quyết và lớn hơn hồi nãy :

- Em nói chúng ta chia tay đi !

Như sét đánh bên tay , ông Chan choáng váng . Nhìn người con gái mình thương bao lâu nay đang đứng trước mặt mình nói lời chia tay mà không hiểu lý do . Ông Chan vịn vai Durin lắc mạnh hỏi :

- Vì sao vậy ? Vì sao thế ?

Durin cười nhếch miệng , nói :

- Đơn giản là em yêu người khác rồi !

Lại thêm một đòn giáng vào đầu ông Chan . Ông Chan tốn hơn 3 năm để đợi một người con gái , đó là Durin . Đợi được 3 năm và cũng được quen nhau với Durin ... chỉ vỏn vẹn 3 tháng là chia tay sao ? Ông Chan như bị điên , quát vào mặt Durin hỏi :

- Thằng đó là ai hả ? Thằng đó là thằng nào ?

- Anh không cần biết ! Mai em sẽ dọn ra khỏi đây , em không còn lý do gì để ở lại đây cả - Durin nói lạnh lùng .

Ông Chan đau đớn , bao lâu nay tình cảm đối với Durin một mực không thay đổi , thế mà tại sao lại như thế ? Ông Chan vội ngăn Durin lại :

- Em không được đi , em phải ở lại đây ! Em không được đi ! Và em cũng không được quyền chia tay với anh

Durin nhếch mép cười khinh bỉ ông Chan , nói :

- Người ta còn tặng dây chuyền cho em nhân ngày valentine này (Vừa nói Durin vừa cúi xuống để khoe cọng dây chuyền hắc vừa tặng) Còn anh ? Valentine anh tặng gì cho em nào ? Chỉ một hộp socola dở tệ đó thôi á ?

- Nhưng hộp socola đó là do chính ta anh làm mà - ông Chan nói đau đớn .

- Em không quan tâm , anh cứ để em đi ... em chẳng còn yêu anh nữa đâu - Durin lạnh lùng nói rồi bước đi để lại ông Chan ở trước cửa nhà như chết đứng .

Cả thân người hoàn toàn bủn rủn , ông Chan té phịch xuống sàn nhà . Ông Chan bây giờ chẳng khác nào mấy thằng con trai thất vọng vì tình khác , ông Chan không khóc nhưng lại vô tri , vô giác đi . Ông Chan lẩm bầm :

- Không lẽ ... tất cả đã kết thúc rồi sao ? Ai đã làm cho Durin thay đổi ? Ai đã khiến Durin như thế này ?
Mình sẽ giết người đó !

4h sáng , ở nhà của hấn , mưa vẫn rơi :

Hấn nằm trên giường không ngủ . Không khóc nữa , nhưng cảm giác đau đớn vẫn còn đọng lại ở đây ... ở trong tim này . Hấn lần đầu biết yêu , lần đầu cảm nhận được tình yêu nó đau đớn và hạnh phúc thế nào ! Hấn ước gì thời gian có thể quay lại và hấn nhất định sẽ không nói ra câu đó . Nhất quyết không , có chết hấn cũng không nói . Vì sao ư ? Vì hấn yêu nó .

4h sáng , ở ngoài gốc cây chỗ nó đang ngồi , mưa đã dần nhỏ lại :

Nó ngồi đó , nước mắt khô rồi . Nó lờ mờ cảm nhận con gấu lông rồi áp nó vào lòng để cảm nhận hơi ấm . Nó thấy ấm , nó đang tưởng tượng mình đang ôm hấn , nó cười ... một nụ cười đau khổ . Bây giờ , ở khúc này đã có lác đác vài người đi tập thể dục . Khi mà họ nhìn thấy một đứa con gái ăn mặc theo style rock , đầu tóc moden mà lại đi ôm con gấu ngồi đó cười ... rồi bị ướm dẫm người thì ai cũng nghĩ nó bị thần kinh .

Nó ngồi đó hồi lâu , đặt tay lên ngực . Nó vẫn cảm giác được tim đang đập , nhưng cảm giác này là sao đây ? Cầm hấn ? Đau buồn ? Hay là hối hận ? Nó không biết . Bây giờ , trán của nó bắt đầu nóng , thân nhiệt của cơ thể nó càng tăng cao , hơi thở bắt đầu yếu , tay chân bủn rủn ... có lẽ nó bị sốt rồi . Nếu có thể , thì nó muốn ông trời cho nó chết luôn đi cũng được !

4h sáng , ở trước cửa nhà của nó và ông Chan :

Cậu chủ của tập đoàn nhà họ Bạch ngồi thẩn thờ ở đó . Vẫn như vật vô tri vô giác , cậu ta không cử động gì ... mặc cho gió lùa vào , mặc ư có tạt vào vai cậu ta . Cậu ta vẫn không có cảm giác . Cảm giác duy nhất cậu ta cảm thấy được lúc này là sự phản bội và đau đớn của người cậu ta yêu dành cho cậu ta . Rốt cuộc cậu ta đã làm sai điều gì để người yêu cậu ta ruồng bỏ cậu ta như thế ? Nghĩ mãi ... nghĩ mãi ... 2 tiếng đồng hồ rồi nhưng vẫn không ra . Cậu ta tuyệt vọng .

Họ - nó, hấn và ông Chan , lại cùng nhau đánh mất cả thế giới của mình trong một đêm mưa lớn . Ông trời muốn gì đây ? Trêu đùa họ à ? Hay muốn khóc than cho họ ? Họ đau đớn biết nhường nào , thế giới của họ đã bị chính người họ yêu đánh cắp , rồi bây giờ lại bị chính người họ yêu chà đạp nhấn tâm . Họ đã bị người mình yêu quay lưng , có ai hiểu được cho họ ? Có ai hiểu được ... Cảm giác cô đơn lạnh lẽo khi bước trên một con đường mà không có người mình yêu đi cùng nó đáng sợ đến cỡ nào ? Có ai hiểu được , thiếu hơi ấm và bàn tay của người đó thì mình sẽ khổ khổ thế nào ? Có ai hiểu được cho họ không ? AI hiểu được đâu chứ ! Hiếm ai hiểu được cho họ .

Note từ tác giả :

(!?) Có nghĩa là tác giả muốn nhấn mạnh sự khác thường ở đây . Cũng có nghĩa là nó không hợp lý đối với chúng ta và có thể khiến chúng ta bối ngỡ .

Dấu đó còn giúp tác giả diễn tả được cảm giác không rõ rệt về suy nghĩ của nhân vật đó . Hoàn toàn không giải thích được tại sao nhân vật đó lại (làm) nghĩ như vậy !

18 : Không đề .

Chủ nhật , là ngày nghỉ ... nhưng thật sự thì chẳng ai được nghỉ ngơi cả .

Tại vila của tập đoàn nhà họ Bạch ...

- Alo , phải nhà của bệnh nhân Bạch Ánh Linh không ạ ? - Một giọng nữ cất lên

- Vâng , đúng rồi ạ .

- Bệnh nhân Bạch Ánh Linh hiện đang ở bệnh viện , nếu chị là người nhà của bệnh nhân thì phiền chị vào bệnh viện gặp - Vẫn giọng nữ đó

- Sao ... sao ? Chị .. chị nói gì cơ ? ... Bệnh nhân gì ? Bệnh viện ... nào ... nào ... nào cơ

- Bệnh Viện XXX , phòng 2 , phiền chị đến ngay để làm thủ tục

Mẹ nó sững sờ buông điện thoại ra . Vội vàng khoác chiếc áo mỏng lên người rồi chạy vù ra ngoài cửa như một cơn lốc xoáy . Ra cửa , thấy ông Chan đang ngồi thần thờ đó , mẹ nó không khỏi đau lòng ... lay nhẹ người con trai mình mà thương xót nói:

- Tỉnh lại đi con ơi ... Em con đang ở trong bệnh viện kìa ! Tỉnh lại đi ... Chẳng nhẽ con định ngồi đây mãi sao ? ...

Ông Chan không phản ứng , mắt nhìn xa xăm về một hướng không định vị . Ông Chan không nghe mẹ nói , ông Chan vẫn ngồi như người mất hồn ... không còn sức sống .

Biết mình không làm được gì cho con trai , mẹ nó thở dài rồi chua xót chạy ra khỏi nhà để đón vội đón vàng một chiếc taxi đến bệnh viện .

Tại bệnh viện :

Nó không biết gì cả ! Nó không biết mình đến nơi đây bằng cách nào ? Và ai mang nó vào đây ? Mang nó vào một giấc mơ đẹp thế kia ? .

Nơi nó đang đứng trắng toát ! Nó thấy mình trong giấc mơ , nó cảm nhận được chính hơi thở của bản thân mình len qua từng kẽ tay . Nó thấy mình đang đi trên không trung và dường như ai đó đang đợi nó ở phía trước . Nó giơ tay ra và đón lấy cái người đấy ... Đó quả là một giấc mơ đẹp . Nó cảm thấy bình yên lạ thường trong giấc mơ này . Nó nắm lấy bàn tay đó , cảm giác hạnh phúc lại bao phủ lấy nó không buông tha ... Nhưng rồi nó bắt đầu sợ cảm xúc này , liệu nó có qua nhanh dễ dàng thế không ? Không kéo dài được sao ? Dù chỉ là trong một giấc mơ , một giấc mơ do chính nó tạo ra (!?)

....

Buồn cười ! Nó cảm thấy buồn cười cho chính cái số phận của mình . Mắt nó vẫn nhắm , không có giọt nước mắt nào rơi ra từ mắt nó cả . Cũng không có tiếng cười khô khốc nào , mặt nó trắng bệch . Nó đã chìm trong một đêm dài rồi .

” Thức đêm mới biết đêm dài ”

Đêm đó đối với nó , không những dài ... mà còn đau đớn .

Trên taxi :

Mẹ nó cứ lầm nhấm tên bệnh viện và số phòng mãi ... mẹ nó sợ quên . Con gái của bà đang ở bệnh viện và bà không hiểu tại sao lại như vậy ! Bỗng dưng bà thấy tủi thân và xấu hổ . Bà vội lấy điện thoại di động từ trong cái áo khoác hồi nãy ra , bà nhấn số của ba nó .

” Tút ... Tút ... Tút ... ” . Từng hồi chuông đổ làm bà như tăng thêm phần lo lắng và sợ sệt . Cuối cùng thì đầu dây bên kia cũng nghe điện với cái giọng mệt mỏi và khản đặc của một người đàn ông :

- Alo

Bà mừng rỡ , nước mắt rơi ... tạm thời bà chưa nói được gì . Lần đầu tiên từ hôm sinh nhật của nó , bà gọi điện mà ba nó bắt máy ... Bà cảm thấy hạnh phúc vô cùng . Rồi giọng người đàn ông đó vang lên :

- Alo , em có chuyện gì muốn nói với anh à ?

- Con bé Yun ...

Bà vừa nhắc đến chữ Yun thì bên kia đã cúp máy . Bà không hiểu tại sao ? Con của bà và ba nó mà ... tại sao lại thế ? Bà vội nhấn nút ” gọi lại ” . Khi đầu dây bên kia bắt máy thì bà vội nói với giọng quở trách :

- Con bé Yun nó đang ở bệnh viện đấy ! Anh còn là ba nó thì hãy quan tâm nó tí đi !

- Hừ , nó ở bệnh viện thì làm sao ? Chắc lại đánh nhau với bọn con trai hay gì đấy chứ đã làm sao đâu ? Mà lạy trời cho nó chết luôn đi , nuôi nó chỉ tổ phiền phức - Giọng người đàn ông bỗng hung dữ hẳn lên

Bà không nói gì nữa , cúp máy . Bà đau xót cho đứa con gái bé nhỏ của mình , đau xót cho chính bản thân mình . Bà vội cầm nước mắt mà bước xuống xe , đi vào bệnh viện .

Tại vila của nhà họ Bạch :

Durin kéo sênh sệch cái va-li to tướng của mình ra khỏi căn phòng to lớn đó . Nhìn ông Chan ngồi thẩn thờ ở bên ngoài cửa từ tối qua đến giờ mà nhếch miệng cười khinh bỉ (!?) Việc Durin muốn bây giờ là thoát ra khỏi căn nhà này càng nhanh càng tốt . Durin vội vàng kéo va-li ra khỏi cửa ... Đang kéo thì bỗng dừng một bàn tay nắm lại , Durin biết rõ đó là ai . Là ông Chan , không ai khác ngoài ông ấy được . Ông Chan nhìn Durin với ánh mắt đau đớn nhất từ trước đến giờ , ông Chan hỏi nó với vẻ tuyệt vọng :

- Em ... muốn đi thật à ? Có thể suy nghĩ lại không ?
- Không , tôi muốn ra khỏi căn nhà này càng nhanh càng tốt - Một lời dứt khoát được phát ra từ đôi môi mỏng và hồng xinh của Durin .
- Em có thể suy nghĩ kĩ lại được không ? Chỉ lần này thôi ? Được không ? - Ông Chan nén đau hỏi
- Không , tôi đã hết yêu anh rồi - Durin lại dứt khoát

Buông tay Durin ra , ông Chan như phát điên lên :

- Trời ơi , sao cô lại đối xử với tôi như vậy ? Mấy năm nay tôi yêu cô như thế không đủ để cô suy nghĩ lại sao ? Cô đi đi ... đi đi và đừng bao giờ trở lại đây nữa

Durin bắt đầu thấy sợ , nhưng vẫn cố cầm va-li mà chạy ra khỏi đó .

Ông Chan lại ngồi phịch trước cửa , ôm đầu đau như búa bổ . Đau cả tinh thần lẫn thể xác . Rốt cuộc tình yêu là gì mà khiến con người ra đau đớn thế ? Rốt cuộc tình yêu là gì mà khiến con người ta dễ thay đổi đến thế ? Mấy năm trong chờ không đủ để níu kéo người đó lại sao ?

Trong phút chốc , ý tưởng muốn chết loé lên trong đầu ông ấy . Ông ấy bước đến hồ bơi , nhảy ùm xuống ... thả trôi dạt mình ở hồ . Ông ấy là một thằng hèn , yếu đuối và nhục nhã .

Người hầu trong nhà sợ sệt , vội chạy ra kéo ông ấy lên . Bây giờ , ông ấy chẳng khác nào một con mèo ướt sũng bị bỏ rơi . Yếu đuối và đáng thương vô cùng . Ông ấy lại bị sốc một lần nữa ... Có lẽ lần này là lần cuối.

Tại nhà hần :

Tối qua do một quá hần thiếp đi lúc nào không biết . Tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm một đống ở dưới đất . Hần lồm khồm đứng dậy rồi ngồi lên giường . Hần nghĩ đến chuyện hôm qua và thở dài . Hần vội lấy điện thoại ra nhìn ... không có cuộc gọi nhớ hay mess nào mà hần chưa đọc . Hần bắt đầu thấy lo lắng cho nó . Hần vội thay đồ , vệ sinh cá nhân rồi phóng vù ra , leo lên xe hần chạy lại chỗ hẹn hôm qua (?).

Vừa đến nơi , hần thấy một con gấu được gói kĩ trong giấy bao nilong trong suốt . Trên mặt giấy bao nilong đó là những hạt mưa lẫn những hạt sương lẳng đọng lại . Ngỡ người , hần bị một bàn tay làm giật nẩy mình . Hần quay lại nhìn , là một bà lão già nua , tóc bạc trắng hết , da mặt nhăn nheo , độ khoảng ngoài 70 , đang chóng gậy ... Hần hoàn toàn không quen bà lão này , hần ngạc nhiên nhìn bà lão rồi hỏi :

- Bà có chuyện gì muốn nói với cháu à ?
- Bà lão cười cười , tay chân hơi run run ... chắc do tuổi lớn . Thấy thế hần liền đỡ bà lão , bà lão gật đầu cảm ơn . Tổ về hài lòng , bà lão nói :
- Cậu đang cầm cái gì đấy ? Con gấu này là của một cô gái mà ?
- Hần tròn xoe mắt , ngạc nhiên vô cùng ... hần hỏi :
- Cô gái nào hả bà ? Con gấu này ở đây ... thế cô gái đó ở đâu ?

Bà lão chắc lưỡi , nói với vẻ không hài lòng lắm :

- Tôi thấy cậu là người tốt nên mới nói cho cậu nghe . Cô bé ấy tội nghiệp lắm , đợi ai đó từ tối hôm qua ... khoảng 7h tối hay sao ấy ! Tội cô bé , đợi mãi mà không có ai lại , trời lại mưa ... cô bé ấy ngồi đó đến sáng vẫn không chịu về . Tay cứ ôm khăng khăng con gấu này . Mới vừa rồi , cô bé ngất . Bà già như lão vừa gọi điện cho xe cứu thương lại đưa cô bé ấy đi ... Thật tội nghiệp , không biết cái người mà cô bé đó đợi có tính người không nữa . Bất cô bé đó đợi nguyên một đêm , trời lại mưa tầm tã ... thế mà vẫn không đến . Chỉ tội nghiệp cô bé ấy thôi !

Từng lời từng chữ như xuyên thủng tim hần . " Vậy là hôm qua cô ấy đợi mình ở đây thật ! Vậy là cô ấy không giả vờ ? Sao mình lại nghĩ cô ấy giả vờ chứ ? Mình là thằng khốn nạn mà ! " . Rồi hần hỏi vợ bà lão :

- Bà có biết cô bé ấy đang ở bệnh viện nào không ạ ?

- Bệnh viện XXX .

- Cháu cảm ơn bà .

Nói rồi hần vội đỡ bà lão lại bằng ghế đá ngồi rồi phóng lên xe chạy một mạch đến bệnh viện .

Bà lão ngồi đó , lắc đầu chê : " Tuổi trẻ bây giờ , chẳng hiểu nổi ... ! "

Tại bệnh viện :

Gặp riêng bác sĩ hỏi thăm tình hình con gái của mình .

Mẹ nó gặp riêng bác sĩ vừa khám cho nó . Mẹ nó hỏi :

- Con gái tôi có sao không bác sĩ ?

- Do dầm mưa lâu quá nên bệnh nhân sốt rất cao dẫn đến bị giật kinh phong . Nếu đưa vào trễ một tí thì hậu quả có thể dẫn đến tử vong rồi ! - Vị bác sĩ lạnh lùng nói

- Thế bây giờ con tôi sao rồi hả bác sĩ ? Nó có bị gì không ? - Mẹ nó run rẩy nói

- Bệnh nhân không sao , nhưng phải ở lại kiểm tra xem thể nào mới được xuất viện . Tạm thời , bệnh nhân vẫn chưa tỉnh nhưng bà đừng quá lo lắng .

- Nó ... nó không sao phải không ạ ? - Mẹ nó vẫn run rẩy

- Vâng , nhưng mà gia đình có biết chuyện bệnh nhân bị bệnh tim không ? - Bác sĩ hỏi

- Sao ? Bệnh tim ? Bác sĩ nói gì ? - Mẹ nó ngạc nhiên ... Bà không nghĩ con gái mình lại dính liếu mấy cái bệnh quái gở này

Vị bác sĩ nhìn thấy thái độ của mẹ nó mà thông cảm . Vị bác sĩ điềm đạm đáp:

- Bệnh nhân bị bệnh tim bẩm sinh . Theo kiểm tra của chúng tôi thì là bệnh tim do di truyền tuy bệnh tình không diễn biến tệ nhưng tôi khuyên bà cũng nên cho bệnh nhân khám và chữa trị kịp thời thì tốt hơn .

Mẹ nó im lặng , không nói gì . Tay chân bủn rủn , tai nghe ù ù . " Bệnh tim bẩm sinh ư ? Bệnh tim á ? Con bé Yun bị mắc phải bệnh này sao ? " - Bà nghĩ .

Bà sợ sệt nhìn bác sĩ như cầu cứu :

- Thế ... thế ... tôi phải làm gì đây ?

14. Chương 14

- Bà nên bình tĩnh , mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đó . Bệnh tình của bệnh nhân hiện tại không có gì thay đổi , nhưng để đảm bảo an toàn chúng ta sẽ kê đơn thuốc cho bà . Tất nhiên là bà không nên để bệnh nhân

bị kích động . Nếu bị kích động mạnh sẽ xảy ra tình trạng nguy hiểm , có thể đe dọa tính mạng của bệnh nhân . Bà cũng đừng cho bệnh nhân biết rằng mình bị bệnh tim . Điều đó có thể làm bệnh nhân sốc !

Lại im lặng , bà không nói gì với vị bác sĩ này nữa . Quay lưng đi vào phòng của nó , ngồi xuống ghế cạnh giường vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp mà khổ khổ của nó .

Khuôn mặt trắng bệch trải qua biết bao đau đớn , bây giờ thì nhận được cái gì ?

Quầy tiếp tân của bệnh viện :

- Cô ... cô cho tôi hỏi bệnh nhân ... Bạch ... Bạch Ánh ... Linh ... Linh ở phòng mấy ... - Hấn vừa hỏi vừa thở hổn hển .

- Anh đợi một tí - Cô y tá vừa nói vừa đánh " cách cách " tìm dữ liệu . Khoảng 5s , cô y tá ngược lên nhìn hấn và nói :

- Phòng 2 ạ .

Không nói gì thêm , hấn phi một vòng quanh bệnh viện . Kiểm từ bên này sang bên kia , cuối cùng cũng ra phòng 2 . Hấn thu hết can đảm , thở dồn dập đẩy cửa vào phòng bệnh

To be continue

Vừa bước vào phòng ... hấn đã nhìn thấy một người con gái bị băng bó khắp thân . Máu đã khô , đóng lại trên những miếng vải băng , chắc là bị tai nạn giao thông . Trông có vẻ nặng lắm ! . Hấn chợt nghĩ đến bà lão lúc nãy , bà lão nói là nó chỉ bị gãy , nên cứ tưởng mình vào nhầm phòng . Hấn vội chạy ra nhìn lại số phòng , không sai vào đâu , là 2 ... chợt mặt hấn tái xanh lại . Hấn chạy vào , nhìn người con gái đang nằm bất động đấy , rồi lại quay qua hỏi cô y tá :

- Bệnh nhân nằm ở đây bao lâu rồi hả cô ?

- Mới vừa được cấp cứu xong - Cô y tá lạnh lùng . Rồi lại nói tiếp :

- Anh có phải người thân của bệnh nhân không ? Nếu không thì xin mời anh ra khỏi phòng để bệnh nhân được chuyển sang phòng hồi sức !

Nghe những lời này , mặt hấn bỗng dưng tái mét lại ... nhìn giống như chẳng còn giọt máu nào sót lại , thân thể hấn run rẩy . Nước mắt hấn trào ra , hấn nghĩ : " Đúng là Yun rồi ... " . Tim hấn đau nhói , từng cơn , từng hồi , tim hấn co thắt lại ... hấn không thở được . Hấn quỳ gối , đưa 2 tay lên mặt ... hấn không tin mình lại khiến cho Yun bị như thế . Cô y tá nhìn thấy thế cũng chẳng có thái độ gì , chỉ bảo hấn ra ngoài để bác sĩ còn làm việc . Hấn bắt đầu ngồi dậy , nhấc từng bước chân run rẩy , đi khập khểnh ra ngoài ngời .

Tự dưng một dòng kí ức ... hai đứa quen nhau chạy ùa về trong hấn như một đoạn phim . Hấn sợ hấn sẽ mất Yun , hấn sợ Yun sẽ không tha thứ cho hấn , hấn sợ tất . Rồi hấn như bị kéo ra khỏi những dòng suy nghĩ đó khi thấy một cặp vợ chồng chạy hối hả vào phòng 2 của Yun , họ khóc đau đớn ... rên rỉ than trách cho số phận con gái mình .

Hấn nhủ mãi suy nghĩ , không biết hai vợ chồng này , bán tín bán nghi hấn đánh liều hỏi cô y tá :

- Cô y tá ơi , bệnh nhân này tên gì thế ?

- Bùi Ngọc Quyên ! Anh không biết à ? - Cô y tá ngạc nhiên hỏi .

Hấn thì cũng chẳng khá hơn được gì , đứng ngơ ngác như " con nai vàng trên bãi cỏ xanh " . Nãy giờ tốn nước mắt vì một người con gái xa lạ , tự dưng hấn thấy buồn cười dã man . " Mình hồ nghi rồi ! " - Hấn thầm nghĩ . Hấn vội cảm ơn cô y tá rồi chạy vào ngoài hành lang mà cười hi hi như thằng điên vừa trốn trại ra . Chính lúc này hấn thấy yêu Yun hơn ai hết .

Rồi hấn chạy vòng vòng kiểm phòng 2 , nhưng tìm ra được thì cũng nhầm phòng . Bệnh viện này là bệnh viện lớn nhất ở thành phố nên có mỗi khoa được chia ra làm nhiều khu lớn , mỗi khu giống hệt nhau và cả số phòng cũng thế .

- Đề nghị trật tự cho bệnh nhân nghỉ ngơi - Một cô y tá nhắc nhở hấn .

Hắn âm ức , nếu là thường lệ thì hắn đã chửi mặt cô y tá đó rồi , vì ba hắn có tiền mà ... làm gì mà chả được . Nhưng trường hợp này ngoại lệ , hắn không muốn tốn thời gian vào việc cón con này . Hắn lại chạy đi tìm tiếp, hắn tìm đến và mồ hôi hột cũng chẳng thấy được phòng nào là phòng của Yun . Chịu hết nổi , hắn phải quay lại quầy tiếp tân lúc này để gặp lại cô y tá đó mà hỏi :

- Cô ơi , xin hỏi bệnh nhân Bạch Ánh Linh ở khu nào ạ ?

- Khu 1 của khoa nội , vừa này tôi định nói nhưng anh chạy mất rồi - Cô y tá tỏ vẻ trách móc .

Hắn thấy mình thật ngu ngốc . ” Bình thường mình thông minh lắm mà , sao lần này lại như thằng ngu thế nhỉ ? ” - Hắn tự trách . Không cảm ơn , hắn chạy thẳng đến khu 1 của khoa nội , căn phòng số 2 nằm ở cuối khu . Căn phòng ẩm ướt và lạnh lẽo ... Hắn bỗng thấy sợ .

Tại phòng 2 , khu 1 khoa nội , bệnh viện XXX

- Con ơi , ăn cháo này ! - Mẹ nó vừa thổi vừa thúc dục nó ăn cháo để chống đói .

Nó bây giờ đã tỉnh như tỉnh thần dường như vẫn còn suy sụp , nó chả muốn ăn gì nên lắc đầu từ chối . Mẹ nó thấy thế , thở dài rồi than thân trách phận :

- Thằng anh con nó đã khiến mẹ khốn khổ rồi ! Bây giờ lại đến con nữa à ? Hai anh em con muốn làm mẹ chết mới vừa lòng à ?

Nó không nói gì . Nó nghĩ đến ông Chan , ông Chan đã làm gì để mẹ phải đau lòng ? Nó muốn biết , nó tò mò ... nhưng nó chỉ im lặng , nó không muốn nói gì cho đến khi hết bệnh trở về nhà để giải thích mọi chuyện cho rõ ràng .

Rồi nó nghĩ đến hắn , nó biết là hắn đã hiểu lầm nó . Nó muốn giải thích ... nó muốn nói ra là nụ hôn đó chỉ là thù lao thôi , chỉ là một nụ hôn tạm biệt thôi . Nhưng có lẽ khi nghe chữ chia tay thốt ra từ hắn ... cổ họng nó lúc đó ứ nghẹn , nó chỉ nói được vồn vện một câu : ” Tuỳ anh thôi ! ” . Nó đau đớn .

Nó bỗng thấy căm ghét số phận của chính mình . Số phận đã đưa đẩy nó đến với hắn , rồi cũng chính số phận đã đưa đẩy nó xa hắn . Số phận muốn trêu đùa với nó chắc ? Nó căm ghét số phận ! Nhưng nó cũng phải cảm ơn số phận ... vì đã đưa hắn đến với nó . Đưa hắn đến để cho nó biết thế nào là yêu và được yêu . Nghĩ đến đây , nước mắt chảy ra ...

Mẹ nó nhìn thấy , cũng im lặng . Bà biết , đứa con gái bé bỏng của bà lúc này cần nhất là sự im lặng .

17 tuổi , Yun lần đầu tiên biết được ” yêu và được người ta yêu ” là như thế nào ! 17 tuổi , Yun bắt đầu mở ra trang vở mới của cuộc đời , cho chính mình ... cùng với hắn !

Đứng trước cửa phòng 2 , hắn hít vào thở ra gần cả chục lần nhưng chẳng có đủ can đảm để đẩy cửa vào . Hắn cứ ngần ngại mãi , đưa tay lên định đẩy vào rồi lại rút tay lại ... làm như thế gần cả chục lần rồi .

Rồi bỗng mẹ nó đẩy cửa ra ... và ” Kinh ” , cửa đập vô mũi hắn . Hắn ôm mũi nhảy dựng dựng lên vì đau . Mẹ nó thấy thế hốt hãi chạy lại hỏi :

- Cháu có bị sao không ?

Hắn xoa xoa cái mũi đang đau rồi nói :

- Không sao đâu dì ạ .

Mẹ nó nhìn hắn rồi suy nghĩ một hồi . Như hốt được mẽ cá to , mẹ nó nói với vẻ vui mừng :

- Cháu là Jun , bạn thân thằng Chan đúng không ?

- Vâng ạ - Hắn thành thật trả lời

- Nghe nói cháu đang quen nhau với Yun nhà bác , có thật không ? - Mẹ Yun thật thà hỏi

- Vâng , nhưng ... - Hấn lưỡng lự

- Thôi được rồi , cháu vào thăm nó đi ! Bác đi mua tí cháo cho nó đây - Mẹ Yun nói với vẻ thông cảm .

Nói rồi mẹ nó cầm cà-mênh đi mà không nhìn lại . Bà nghĩ chắc bọn nó sẽ giải quyết được chuyện tình cảm của mình mà không cần bà nhúng vào .

Hấn lặng lẽ đẩy cửa vào . Hấn nhìn thấy nó đang ngồi dựa vào giường mà nhìn đăm chiêu . Hấn đau ở ngực , bộ dạng của nó làm hấn đau .

Khi thấy hấn , mắt nó từ ngỡ ngàng đổi sang sợ hãi , rồi từ sợ hãi lại chuyển sang mừng rỡ . Nó vui khi thấy hấn đến . Nụ cười hiếm hoi trong lúc này của nó chợt xuất hiện , đẹp mà yếu ớt tựa vạt nắng trong bầu trời âm u . Nhìn nụ cười đó , hấn thấy mình thật khốn nạn và chó đẻ . Hấn tự trách mình đã không tin Yun , dù sự thật thế nào thì hấn phải tin Yun mới đúng chứ .

Hấn bước lại gần giường Yun rồi ngồi xuống ghé bên cạnh , nói dịu dàng :

- Khi em nhận làm bạn gái anh , em cũng bị bệnh ... anh cũng ngồi cạnh giường em thế này ...

Nói rồi hấn lấy tay mình nắm lấy tay nó . Nó không nói gì , mặc kệ cho hấn nắm . Hấn lại nói tiếp :

- Anh xin lỗi vì đã không tin tưởng em . Cho anh xin lỗi nhé !

Nó cười , rồi gật đầu . Nó bắt đầu mấp máy môi mình , nói :

- Về chuyện anh hiểu lầm em , em chỉ muốn nói đó là một nụ hôn tạm biệt thôi !

Nghe thấy , hấn như nhẹ nhõm hẳn ra , sự thật làm hấn thấy yêu nó biết chừng nào . Rồi hấn đứng dậy , ôm nó vào lòng . Nó cũng luồn tay sang ôm hấn . Cảm xúc dâng trào trong hai con người đang yêu thương nhau thắm thiết này . Buông lỏng nó ra , hấn hỏi :

- Em đã khoẻ chưa ?

- Khoẻ rồi ! Em vừa ăn hết một cà-mênh cháo đấy ! Anh không thấy à ? - Nó vui sướng đáp

Hấn nắm chặt tay nó , tự dưng nước mắt trào ra ... Hấn lẩm bẩm :

- Tốt rồi , tốt rồi ! Tí nữa là anh chết vì em đấy ...

Nó chỉ dịu dàng để hấn nắm tay mình , tay kia của nó vuốt ve tóc hấn ... nó cúi xuống hôn nhẹ vào má hấn . Nó không ngờ cảm giác khi lấy lại được thứ nó vừa đánh mất lại tuyệt vời đến vậy . Nó hạnh phúc quá ! Nó chỉ muốn thời gian ngừng lại mãi ... dừng lại giây phút này , để lưu giữ hình ảnh nó và hấn lúc này .

Hai người đã trở về bên nhau .

” Muốn yêu cho ra yêu một người phụ nữ , ta phải yêu nàng như là nàng phải chết ngày mai ” .

(Tục ngữ Ả Rập)

” Chân lý cuối cùng ở cuộc đời này là tình yêu có nghĩa là sống và sống là yêu ” .

(Voltaire)

” Ai khổ vì yêu hãy yêu hơn nữa . Chết vì yêu là sống trong tình yêu ” .

(Victor Hugo)

Tại vila của nhà họ Bạch

- Cậu chủ , xin ăn một tí gì đi ạ . Cả ngày nay cậu chẳng ăn gì rồi - Ông quản gia nói

Ông Chan chỉ khê lắc đầu , ông Chan chẳng muốn ăn gì cả . Ông Chan tự nhận thức được việc mình là kẻ hèn yếu , là một thằng con trai sống chui vào tình yêu và điều quan trọng là ông Chan biết Durin đã không yêu ông Chan thật sự rồi .

- Mình mà biết được thằng đó thằng nào mình giết nó - Ông Chan dai ngiến nói .

Bực mình và đau đớn , ông Chan chỉ muốn giết chết kẻ đã cướp đi Durin . Cướp đi người bạn gái ông Chan yêu tha thiết đến điên cuồng . Ông Chan muốn giết người !

Suốt mấy năm , ông Chan đợi được một người .. đợi một tình yêu . Ông ấy tin dù có xa cách mấy , tình yêu của ông ấy cũng làm Durin yêu thương ông Chan nhiều hơn . Thế mà giờ đây , đang ở ngay trước mặt lại đánh mất . Rốt cuộc tại sao ? Tại sao lại như thế chứ !

Ông Chan lại khùng lên và đập vỡ tung mọi thứ . Chửi mắng mọi người . Bây giờ , ông ấy chẳng khác nào chứng minh ọi người thấy mình là một thằng đàn ông hèn và nhục nhã .

Tại nhà Durin đang ở ...

- Trước tiên phải tìm cách hạ bệ được con Yun ...

- Ok

- Tiếp nữa là sẽ tiếp cận Jun

- Ok nốt

- Thế anh nhờ vài người giúp tôi nhá !

- Ok , không thành vấn đề

- Ha ha , tôi sẽ là bạn gái của Jun . Sớm thôi ... nay mai nữa thôi ! Ha ha , sướng chết đi được .

Durin bây giờ đang lập hẳn một kế hoạch tác chiến để đánh bại Yun.

Durin yêu Jun , đó là một sự thật . Durin biết rõ mình yêu Jun từ khi Yun làm bạn gái của Jun . Durin ghen tuông không rõ lý do và không biết từ lúc nào ánh mắt của Durin đã dành trọn cho Jun rồi !

Bây giờ , Durin muốn tranh giành Jun với Yun . Durin muốn chiếm hữu Jun , muốn Jun là của Durin ... chỉ Durin mà thôi ! Durin sẽ làm đủ mọi thủ đoạn , chỉ cần có Jun ... Durin bất chấp tất cả .

Cạnh Durin bây giờ là Shin . Hai người đang bàn kế hoạch với nhau . Rốt cuộc kế hoạch của họ là gì đây ?

19 : Ngày tươi đẹp (

Sân trường Nights :

- Mà làm gì gấp gáp thế Jun - Giọng ông San vọng lên

- Hôm nay Yun xuất viện - Vừa nói Jun vừa cười khoe hàm răng ra cười hà hà .

- Ủ nhỉ ? Nghe tin Yun nhập viện mà tụi này chưa đi thăm đc . Hay đi chung dịp này luôn đi . - ông San nói với vẻ mặt như mình vừa nảy ra một ý kiến ” to lớn ” , rồi quay sang Kyo hỏi :

- Mà đi luôn không ?

- Đi - Kyo ngắn gọn đáp

- Hanri thì khỏi nói rồi , tao đi là nó đi chứ gì ! Ha ha ... - ông San vừa nói vừa cười ” nở lỗ mũi ” . Hanri định rống lên cãi lại , nhưng mà là sự thật nên đành im re , không có động tịnh gì hết .

- Nhưng ... tao định chỉ tao và Yun thôi ... - Jun nói ngập ngừng , làm chen ngang vào tiếng cười của ông San .

- Hay nhỉ ? Có bạn gái lại quên bạn bè , mày trọng sắc khinh bạn rồi đấy nhé - Hanri đá đểu .

Bó tay ! Hẳn đành phải cho đám âm binh này đi theo . Cả đám đang cười nói vui vẻ thì tự dưng ở đâu đó , ló cái đầu Durin vào :

- Cho em đi với nhé - Vừa nói Durin vừa chớp chớp mắt để tỏ ra dễ thương

Hắn định nói ok nhưng Kyo chen ngang vào : ” Không ” .

Kyo dạo này quan sát kĩ Durin lắm ... Kyo biết Durin đã thay đổi và không đơn giản như ngày trước nữa . Ông Chan dạo này mất tâm , không đi học ... tối ngày chỉ núp trong mấy quán bar mà rượu rồi cặp bồ cặp bịch . Chính cái điều đó làm tăng thêm sự quyết đoán của Kyo về Durin .

Ở lớp , Kyo hay liếc qua nhìn Durin một cách mờ ám , đôi khi Durin bắt gặp được ánh mắt của Kyo nhìn sang mình ... cảm thấy gợn tóc gáy nhưng không dám nói gì , vờ ngu như không biết cho qua chuyện . Đây là chưa kể đến những lúc Kyo cười nhếch mép khinh bỉ Durin nữa , nổi cả da gà .

Cả đám hơi ngạc nhiên về thái độ của Kyo dành cho Durin . Nên ông San vội hỏi :

- Mày nói cái gì thế ? Durin là bạn thân của Yun mà ..

- Đúng đấy ! Tuy là chia tay với thằng Chan rồi nhưng không cần phải tẩy chay Durin chứ ! - Hanri hòa theo

- Tuỳ tụi mày , tao không thích ... - Kyo đáp lạnh lùng

Hắn thì không có ý kiến ý cò gì cả , chỉ im lặng mà quan sát . Durin dạo này thay đổi quá nhiều , ai cũng có thể nhận ra điều đó ... trừ hai thằng nhóc trên , cứ luôn bênh vực ” người đẹp ” nên đâm ra lú lẫn .

Durin nghe mấy lời của Kyo tự dưng thấy ảm ức trong lòng . Mà cái làm Durin ảm ức nhất chính là thái độ của hắn , thái độ dưng dưng chẳng quan tâm gì của hắn khiến Durin điên tiết lên . Durin bắt đầu nén giận , nén bực mà nở một nụ cười giả tạo :

- Thôi , các anh cứ đi đi ... em chợt nhớ em có việc bận nên em phải đi đây

- Biết thế thì hay đấy - Kyo nói một cách châm biếm .

Durin nhăn mặt , khó chịu vì lời nói Kyo , chịu hết nổi phán lại :

- Anh Kyo nói thế là có ý gì đấy ?

- Ý gì thì cô tự hiểu , cần chi phải tôi nói - Kyo lại châm biếm .

Durin không đỡ được cú phản công ” thâm hậu ” Kyo bèn im lặng không nói gì . Một lát sau , Durin lên tiếng nói nhỏ nhỏ :

- Em phải đi đây !

Nói xong Durin chạy vụt mất , nhanh như cơn gió . Chứ đứng ở đây một hồi chắc Durin sẽ bị lộ hết bộ mặt thật của mình mất ! Durin biết mình chẳng thể nào trả lời được câu hỏi cũng như thái độ của Kyo đối với mình . Chỉ đơn giản như là hỏi : ” Cô là Durin phải không ? ” thì Durin cũng chẳng trả lời được . ” Câu kim trong bọc cũng có ngày lòi ra ” mà !

Còn hai thằng ngốc nghếch Kyo ghét Durin vì chia tay ông Chan nên bá vai giả vờ trách móc , vẫn theo thường lệ ... thằng này nói , thằng kia hòa :

- Mày làm như thế là không tốt tí nào ! Ít gì thì người ta cũng là con gái !

- Ủ , đúng đúng , thằng Hanri nói đúng ! Ăn nói với con gái thế mà nghe được đấy ... đúng là thô lỗ mà . Bỏ ngay , sửa ngay nghe chưa mày

- Cô ta không đơn giản đâu - Kyo đáp lại lời trách móc của hai thằng ngốc đó bằng một câu nói lạnh lùng .

Hai thằng im bắt , không nói được gì nữa . Hai thằng bắt đầu thấy nản khi đi chung với gã ” âm u ” như là Kyo ... cho dù 3 người họ có chơi thân từ nhỏ thì vẫn thấy ngán đến tận cổ .

Còn hấn , hấn này giờ cũng không nói gì , im re . Thật chất thì hấn đang nghĩ đến khuôn mặt mừng rỡ của Yun khi thấy hấn đến đón xuất hiện , chắc hấn sẽ vui lắm đây . Hấn khoác balô một bên tay , còn tay kia thì thò vào túi quần lấy ipod ra nghe , vừa nghe nhạc hấn vừa cười khi khi ... chẳng để ý đến lời hai thằng gốc đó đá đếu mình :

- Thằng này yêu quá hoá ” rồ ” rồi !

- Nó bị Yun ếm bùa rồi đấy !

- Chắc thế rồi , chỉ có điên mới như thế thôi . Cười một mình ... mà lại cười hí hí nữa chứ . Như mấy thằng điên trong khoa thần kinh ra ấy !

- Kiểu này chắc tao phải đề nghị ba mẹ nó cho nó đi khám định kì ở bệnh viện điên 1 tháng 1 lần quá .

o0o

Tại phòng 2 , khu 1 khoa nội , bệnh viện XXX

Nó đang xếp đồ hộ mẹ vào va-li . Đáng nhẽ những công việc này là của osin làm nhưng mà do nằm viện 1 tuần rồi , gân cốt chưa được hoạt động nên nó muốn xếp đồ cùng mẹ để vừa thư giãn gân cốt vừa vui vui . Nó vừa xếp vừa nói hỏi mẹ nó :

- Mẹ này , thằng Chan sao rồi ?

- Mẹ đã bảo phải kêu bằng anh , không được kêu bằng thằng rồi mà . Nói con ngàn lần rồi sao không sửa vậy ? - Mẹ nó trách .

- Vâng ... vâng ... thế thì anh Chan bây giờ sao rồi ạ ? - Nó vội sửa lại cho vừa lòng mẹ .

- Chắc , nó không chịu về nhà ... cứ suốt đêm chui vào mấy quán bar rồi cặp bồ cặp bịch , đàn đúm khắp nơi . Có hôm nó về nhà dẫn theo hai đứa con gái . Mẹ thấy nhưng chẳng biết nói gì ... Chỉ vừa thương vừa trách nó thôi - Mẹ nó kể , thở dài ...

Nó cũng chán nản không kém gì mẹ nó . Nó không ngờ Durin lại chia tay ông Chan , chẳng phải Durin và ông Chan đã đợi nhau lâu vậy rồi sao ? Đến với nhau chỉ mới được 3 tháng thôi là đã chia tay rồi ... Lạ thật ! Nó không hiểu tại sao Durin lại làm thế ! Tò mò , nó hỏi thêm mẹ nó :

- Mẹ này , mẹ biết vì sao họ chia tay không ?

15. Chương 15

- Mẹ chịu , thằng Chan chả chịu nó gì . Còn con bé Durin thì dọn đi mất tăm rồi ... dọn ngay cái ngày mà con ngất ấy , nên mẹ cũng chả kịp hỏi - Mẹ nó bó tay >”

Bây giờ đến phiên nó thở dài , mọi chuyện cứ rối như đồng tơ ... chẳng hiểu sao cái đồng tơ này càng ngày càng rối , đã thế còn chẳng tháo ra được . Rốt cuộc Durin và ông Chan là như thế nào đây ? . ” Hầy ! Hơi đầu nghĩ mấy chuyện đó , miễn sau ổng vẫn là anh mình , Durin vẫn là bạn thân mình là được rồi ! ” - Nó trấn an .

” Bình ” - tiếng cửa va vào tường . Do tiếng hơi to nên làm giật mình nó , mẹ nó và mấy bệnh nhân phòng bên nữa . Đúng như dự đoán , chỉ sau mấy giây đã có một cô y tá chạy sang nhắc nhở hấn :

- Phiên anh giữ trật tự , nơi đây là bệnh viện . Bệnh nhân cần nghỉ ngơi .

Hấn nhìn cô y tá trừng trừng ... làm cô y tá đỏ hấn mặt , hấn cười cười với bộ mặt biết lỗi , nói :

- Ok , cô y tá dễ mến . Tụi này sẽ không làm phiền nữa ...

Nói rồi hấn trêu cô y tá bằng cách để tay lên đầu chào theo kiểu quân đội , vừa ngượng lại vừa e thẹn trước khuôn mặt đẹp trai của hấn , cô y tá vội đi nhanh ... nện giày cốp cốp xuống nền nhà . Rốt cuộc là ” gây ông đập lưng ông ” , cô y tá bị y tá trưởng xả một hơi phê lỗ tai . Thấy thế , hấn và hai thằng nhóc kia ôm bụng cười , nhưng sợ bị la nữa nên phải nhịn cười dữ lắm ... chỉ nghe được mấy tiếng nhỏ nhỏ ha ha ha ... còn nước mắt thì cứ thi nhau rơi vì buồn cười mà lại phải nhịn , đau hết cả bụng .

Nó nhìn thấy hấn , vui mừng liền chạy ra ôm cứng đơ , hấn cũng không chịu thua ... ôm lại luôn . Hai người lúc này như là một cặp vợ chồng trẻ bị chia cắt mấy trăm năm sau mới gặp lại ý . Cái cảnh này khiến hai thằng nhóc đó lại có thêm một pha cười đau cả ruột gan . Hai thằng nhóc đó ngồi xỏm xuống nền nhà mà tay chân quơ tùm lum , cười mà nước mắt cứ chảy ròng ròng .

Kyo kí đầu 2 thằng đó nghe ” Cốp , cốp ” rõ to . Kyo nói :

- Im lặng cho người ta còn ôm ấp chứ ...

Tự dưng được Kyo pha trò , hai thằng nhóc đó như đã buồn cười sẵn bây giờ lại có người chọc lét thêm , ôm bụng cười sặc sụa ... Kyo cũng cười , nụ cười sáng chói đó làm ” hoa cả mắt ” của mọi người trong phòng lẫn ngoài phòng , ai cũng bị hấp hồn một cách kì lạ . Nhưng mà chính nụ cười sáng như ánh bình minh ấy lại chen ngang vào cuộc âu yếm của hấn và nó . Hai người đẩy nhẹ đối phương ra , bây giờ mới để ý , thì ra này giờ mình đang bị đem ra làm trò cười . Điều này làm hấn và nó ngượng chín cả người . Ông San và Hanri nhìn thấy thế ... nên cười , đứng dậy đá đểu ... vẫn theo nguyên tắc , 1 thằng nói 1 thằng hùa:

- Sao ? Không đóng nữa đi ? Phim đang hay mà ... - ông San nói

- Ủ ... phim đang hay mà . Bệnh nhân và người thăm bệnh . Mai một tao có làm đạo diễn ... bộ phim đầu tay của tao chắc hẳn là bộ này ... Ha ha - Hanri ” phụ hoạ ” .

Hấn ngượng đỏ cả mặt , nó cũng vậy ... nhìn hai người này đáng yêu như là hai học sinh tiểu học vậy ấy ! Lúc này nó lại chưa thay đồ nữa chứ , mặc cái áo rộng thông thênh của bệnh viện ... trông càng baby hơn . Hai người tay trong tay , Jun siết chặt lấy bàn tay nó , nó cũng vậy . Hai người cứ thế nắm tay nhau mà chẳng để ý đến ai cả . Họ đã lạc vào thế giới riêng của họ ...!

Nãy giờ , mẹ nó ở trong giường bệnh nhìn ra ngoài không nói gì , chỉ cười cười theo thái độ khôi hài của lũ trẻ thôi ! . Mẹ nó cảm thấy bạn của nó rất thú vị , lại vui tính nữa . Rồi bà tự nhủ : ” Không biết bọn họ có làm cho thằng Chan dịu được phần nào đau đớn không nhỉ ... ? ” Thế là bà lại thở dài . Bà quả thật nói không sai , anh em nó như muốn bà chết mới vừa lòng ý . Hết em ngất , đến anh bị ” đá ” rồi đâm ra suy sụp , phải dùng đến rượu bia , thuốc lắc , gãi gú để giải sầu . Nghĩ đến mấy việc này bà lắc đầu thật mạnh rồi bất chợt có một ý nghĩ len lỏi trong đầu bà : ” Phải chi ba con Yun được như người ta ” ... Nghĩ đến đây , nước mắt bà lại rơi , có lẽ số phận của bà đã sắp đặt thế rồi vững nên . Bà không phản kháng lại được với số phận.

Nhưng điều quan trọng nhất là bà yêu gia đình này nên bà không thể bỏ rơi họ được . Bà yêu mến họ , ... cho dù họ có làm bà đau đớn thế nào bà cũng chấp nhận . Ai bảo họ là những người bà xem như mạng sống của mình làm chi !

o0o

Tại trường Nights :

- Kyo hình như biết mọi chuyện thì phải ?

- Thì tôi đã bảo cô đừng nên xem thường hấn còn gì !

- Đạo này anh không lên lớp thế ? Tôi phải ở trên đây để hứng mấy cái ánh nhìn ớn lạnh của hấn đây này

- Tôi vào đây học nữa để bị đánh à ? Cô dạy ngu tôi thế ?

- Hờ , thế kế hoạch A đã thế nào rồi ?

- Tôi thì ok , còn đợi cô thôi ...
- Tôi thì còn mấy ngày nữa mới xong
- Nhanh đi ! Con gái mấy cô phiền phức thật !

Shin và Durin đang nói chuyện với nhau ở băng ghế đá dưới gốc cây . Họ bàn về kế hoạch tác chiến phá hoại tình cảm của Yun và Jun . Nhìn họ lúc này cứ như mấy mục phu thủy trong các câu chuyện cổ tích ý , ác độc và thâm hiểm kinh khủng .

Durin lúc này thì đang cười nham hiểm , càng nhìn càng thấy đều cang và ác độc . Durin vừa bàn kế hoạch vừa nghĩ đến cảnh mình tay trong tay với Jun mà sướng rên cả người , thậm chí khen sao mình lại thông minh đến thế . Đúng là dân gian có câu : ” Chơi với bạn mà không cướp bồ bạn là đứa mất dạy ” , quả không sai tí nào !

Còn Shin , Shin dạo này không lên lớp , cúp tiết thường xuyên đến nỗi cô giáo phải la mắng ... nhưng vô ích , chứng nào tật nấy . Shin cúp học , một phần là do để thực hiện kế hoạch , còn phần chính là để gặp mặt đám của hắn . Nếu gặp đám của hắn thì tất nhiên sẽ gặp Kyo mà ... nếu gặp Kyo thì không biết kì này là bó bột hay ngồi xe lăn nữa . Từ cái vụ lần trước , tự dưng Shin thấy sợ Kyo một cách không điều kiện .

19 : Ngày tươi đẹp (2)

Tại lớp 11V

Lớp trưởng (Sali) đang điểm danh cả lớp xem có ai vắng không . Đang dò tờ giấy báo danh thì bỗng dừng lại ở tên của nó , hắn và mấy người kia . Sali hỏi cả lớp

- Yun có đi học không ?
- Có , nhưng cúp rồi - Một thằng con trai trong lớp lên tiếng
- Thế còn Jun ? - Sali hỏi
- Lớp trưởng bị mù mắt hay gì mà không biết nhìn thế ? Một đám cúp hết rồi ! - Một đứa con gái vọng lên với vẻ bức bối khó hiểu
- ” Mấy con nhỏ này đang ghen với Yun nên đi kiểm chuyện với mình đây mà ! ” - Sali thầm nghĩ . Rồi Sali chẹp lưỡi , lẩm bẩm chửi một mình :
- Nguyên một tuần nay chẳng có ai chịu học nghiêm túc cả ! Cuối cùng người bị la cũng là mình . Còn gặp mấy đứa con gái này thích kiểm chuyện nữa chứ ! hừm ... đúng là âm binh mà !.

Tưởng chừng như nhỏ đến không ai nghe được , nhưng không may cho Sali là đã bị một đứa con gái nghe thấy . Vừa định bước vào chỗ ngồi thì Sali bị con nhỏ đó bức bối túm lấy tóc của Sali giật mạnh về phía sau làm Sali té nhào , rồi kêu mấy đứa con gái khác hợp sức lại đánh hội đồng Sali . Sali do tự vệ nên cũng đánh trả lại . Thế là , lớp 11V xảy ra cuộc ẩu đả giữa mấy đứa con gái với nhau .

oOo

Trong lúc đó thì ...

- Anh há cái mồm to ra nào - Yun nói đều
- A ... a ... a

Yun đang bóc vỏ nho dúi cho hắn ăn (ôi ... cảnh này mình tưởng tượng ra ... sao mà muốn nôn quá) , hai người rất vui vẻ , miệng cứ cười tươi như hoa ==” . Ăn nho xong , Yun ngồi cạnh bên hắn , dựa vào gốc cây , thả hồn bỗng bèn theo gió ... Nó ngược nhìn lên bầu trời đầy nắng , rồi nó lại quay sang Jun , nó nói nhỏ đủ cho nó và hắn nghe :

- Nơi đây , em với anh gặp nhau lần đầu tiên này ! À mà không đúng , phải nói là lần đầu tiên chúng mình gặp ” lại ” nhau chứ

Hắn nhìn sang nó , mỉm cười dịu dàng rồi hòa theo trêu chọc :

- Đúng đúng , khi gặp em ... lúc đó em đang ngủ , anh còn tưởng mình gặp được tiên nữ ấy chứ ! Nhưng lúc mà em tỉnh , anh thấy mình đã hoàn toàn nhầm lẫn ... Em là con vịt bầu chứ không phải là tiên nữ

” Hự ! ” - Tiếng hắn la lên . Vừa nói dứt câu vừa rồi , thì một đấm của nó đã vào bụng hắn . Đấm hắn đau điếng cho đã rồi nó giơ tay vừa đấm hắn lên miệng , thối ” phù ” như là mấy chàng cowboy chuyên nghiệp , nhướn nhướn môi vênh mặt nói :

- Đây thì vịt bầu nhá . Cho dù bây giờ em là bạn gái của anh cũng chả có mà nhường anh đâu nhá ! Đừng có mà đùa với em như thế á

Hắn ôm bụng suýt xoa rồi ngược lên nhìn nó cười đều :

- Há há ! Chẳng phải em cũng bảo anh con gấu lắm lông đấy còn gì ? Thế thì phải để anh đánh lại mới công bằng chứ

- Xì , chẳng lẽ anh định đánh con gái à ? Thế thì anh chắc là mấy bà già ấy chứ chẳng phải con trai đâu ? - Yun nói móc hắn .

- Ha ha , anh không dám đánh em đâu . Đánh em , em đánh lại anh nặng gấp 2 lần ấy Thế thì như không thôi Không khéo lại lỗ to nữa ấy chứ

- Anh biết điều đấy ! . Thế mới là bạn trai của em chứ - Nó lấy tay vuốt tóc hắn , như là vừa thương vừa chế giễu ấy .

Hắn không nói gì nữa , ngồi nhìn bầu trời . Nhắm mắt hắn hít hà hương cỏ dại ở đây , đưa hồn bay theo những ngọn gió , hắn muốn mình hoà quyện vào gió của nó . Rồi hắn khẽ cười mỉm mỉm làm lộ ra hai cái má lúm đồng tiền xinh xinh như con gái .

Nó chăm chú quan sát hắn , nhìn má lúm đồng tiền của hắn mà không khỏi ngứa tay , nó liền để tay lên mặt hắn mà chọt chọt vào hai cái má lúm đồng tiền ấy , y như con ngốc . Chọt chọt xong rồi thì nó cười khây khẩy , lúc này thì thành ra vừa là con ngốc vừa là con điên thật rồi !

Còn hắn thì hắn cảm thấy cử chỉ của nó thật đáng yêu nên cứ để nó chọt chọt mãi . Một hồi sau không hiểu hắn suy nghĩ gì mà hắn quay qua nắm chặt tay nó , nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của nó , hỏi :

- Thấy gì trong mắt anh không ?

- Thấy ! - Nó quả quyết B-)

- Cái gì ? - Hắn hỏi

- Thấy em - Nó nói rồi cười hô hô trêu chọc .

- Hỏi nghiêm túc đấy , thấy gì không ? - Hắn vờ giở cái giọng giận dỗi ra

- Chắc , không ... chả thấy gì cả ! - Nó thành thật trả lời .

- Chịu thua đi rồi cho anh néo một phát vào má , anh nói cho nghe - Hắn đùa

- Không , never . Anh bẹo má em ... nhớ mai mốt nó xệ thì chết - Nó nói với vẻ nghiêm túc không ngờ làm hắn thấy buồn cười cực .

Hắn nhìn cô gái đang ngồi trước mặt hắn , hai tay ôm má , lắc đầu liên tục mà thấy thương kinh dị . Hắn nắm lấy tay nó để lên ngực mình , bảo nó :

- Cảm thấy gì không ?

- Thấy ... tim anh đập nhanh đấy ! - Nó cười dịu dàng nói

- O , thế còn tim em ? Đập có nhanh không ? - Hấn hỏi ngược lại

- Không - Nó dứt khoát

Hấn xụ mặt , nhìn trẻ con kinh khủng . Thấy vậy , nó cười cười rồi áp hai tay hấn lên má mình , nói :

- Nhưng mà trí óc em thì chỉ có hình ảnh anh thôi đấy nhé !

Hấn nghe được mấy lời đó , sướng đến tận ruột gan cũng vẫn còn sướng . Hấn lợi dụng tay hấn đang ở trên má nó mà nhéo một cái rồi cười khà khà khoái chí . Nó bị bẹo má , đau điếng . Nó nhảy dựng lên :

- Ui dza ... Ai bảo anh bẹo má em hả ? Mai mốt mà má em có xệ á , anh chết với em đấy !

- Bây giờ em chịu thua rồi , anh cũng bẹo má em xong rồi , thế muốn biết trong mắt anh có gì không ? - Hấn cười hỏi

Nó gật đầu ngồi xuống , nó nhích lại gần hấn tí . Nó giơ ngón trỏ ra ... và ... chọt vào hông hấn . Vừa giật mình vừa nhột hấn , hấn giật lùi ra đằng sau làm một cái " Kinh " , đầu hấn vô thân cây . Hấn choáng váng , còn nó thì sột vó lên . Nó đâu có nghĩ đến cái chuyện hấn định " độ đầu với cây xem ai đầu cứng hơn " đâu . Nó lấy tay xoa xoa đầu hấn rồi xụ mặt như con nít :

- Xin lỗi , em chỉ định trả thù cho vui thôi ... đâu có ngờ là anh lại cụng đầu vào thân cây chứ

- Không sao , không sao ... - Hấn vội an ủi

- Không sao thật à ? - Nó mừng rỡ

- Ủ , không sao Hà hà , mà em có định nghe anh nói ra đáp án không đấy ? - Hấn trêu

- Ủ thì anh nói đi , em nghe - Nó vừa nói vừa cười hà hà

- Trong mắt anh , có tình yêu ... - Hấn nói

- Anh sến ấy à ? - Nó trêu

- Ai yêu chả thế ! : - Hấn đáp lại

Thế rồi nó ngồi dựa vào vai hấn , hấn nhắm mắt lại để tận hưởng giây phút này . Một hồi sau , hai người ngủ ngon lành như hai đứa trẻ . Đầu hai người họ dựa vào nhau , không đủ là sát dính với nhau nhưng cũng đủ để kết dính lại với nhau cả đời .

Nhìn nó và hấn lúc này , như một bức tranh tuyệt mỹ được điêu khắc tỉ mỉ ... tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ .

Cô gái và chàng trai xinh đẹp khép hờ đôi mắt quyết rũ . Ánh nắng của mặt trời len lỏi qua những kẽ lá tạo nên những vạt nắng cứ như những chiếc đèn pha sắc sỡ muôn màu . Những vạt nắng đó đang in nhẹ lên hai người họ . Chim hót và bay quanh họ .

Nếu như một người hoạ sĩ chuyên nghiệp có thể cho ra một tác phẩm tuyệt đẹp thì họ hoặc là tình yêu của họ có thể cho ra một bức tranh tuyệt vời nhất thế gian . Bức tranh chỉ có họ mới tạo được . Một bức tranh mà các nhà hoạ sĩ dù có học , có luyện tập thế nào ... cũng không thể vẽ nên được .

oOo

Shin và Durin , shop bán dụng cụ chơi thể thao lớn nhất thành phố .

Hai người họ đang lựa những cây gậy đánh gold , không biết làm gì (!?) . Shin cầm vài cây lên soi soi rồi hỏi chủ tiệm :

- Cây này phải loại xịn không ?

- Vâng thưa cậu , cậu đúng là có mắt lựa chọn đấy ạ . Cây gậy này của chúng tôi là loại tốt lắm đấy ạ ! Có thể đánh gold bay đi rất xa , được nhập từ Anh đấy ạ . - Ông chủ tiệm nở một nụ cười tươi rói , lịch sự và tế nhị . (Rõ là dân chuyên nghiệp)

- Giá bao nhiêu ? - Shin hỏi

- Khoảng hơn 10 triệu* ạ - Chủ tiệm trả lời điềm đạm

- Ok

Nói rồi Shin búng tay cái ” Tách ” . Quán gia từ trong xe bước xuống , móc một tờ séc đưa cho Shin . Shin ghi số tiền rồi xé tấm séc đưa cho chủ tiệm . Sau đó ra hiệu cho quán gia đi vào xe . Shin lại quay sang hỏi Durin :

- Cô đã lựa được cây nào chưa ?

- Chưa ! Biết gì đâu mà lựa ! - Durin bực mình . Nãy giờ soi mãi cũng chẳng ra được cây nào , mà mồ hôi thì đã ra ướt đầm áo rồi . Durin ít khi chịu nóng nực như thế này lắm !

- Thế thì nhanh đi , hay cứ vớ đại lấy cây nào đó rồi đi về . Nóng thế này cô chịu được chứ tôi chịu không được đâu đấy - Shin cằn nhằn .

- Sao lại có thể tùy tiện như vậy cơ chứ ! Gậy gold dùng để thực hiện kế hoạch mà mua hàng lờm sao được ? Mà anh nói lạ nhờ ? Anh nóng làm như tôi không nóng ấy , ở cái nơi gì mà nóng như lò quay thế này thì ai mà chịu nổi - Durin bực mình quát vào mặt Shin . Rồi vội quay sang ông chủ tiệm nói :

- Đem cây gậy đánh gold tốt nhất của tiệm ông ra đây cho tôi !

- Vâng , xin cô đợi một tí .

Nói rồi ông chủ vội kêu nhân viên vào trong kho lấy ra . Nhân viên vào kho lấy ra , ông chủ đích thân mở ra đưa cho Durin , tiếp thị :

- Loại này được làm rất kĩ xảo , là loại tốt nhất được ...

Không đợi ông chủ tiệm nói hết , Durin chen ngang ... xất xược hỏi :

- Nói chi dài dòng , rốt cuộc là bao nhiêu tiền ?

- Cái này vô giá ạ , tùy cô đưa bao nhiêu cũng được .

- Nhanh đi đồ lùn , muốn biến tôi thành heo quay à ? - Shin bực bội thúc dục Durin .

Durin vội hừ một cái rồi kêu quán gia ghi séc . Trên séc ghi 100 triệu* . Vớ lấy cây gậy đánh gold , hai người leo lên xe mà ngồi đó cười ha hả . Thế là dụng cụ và đồ nghề của kế hoạch A đã chuẩn bị xong . Chỉ còn chờ cơ hội là có thể ra tay được .

oOo

Hai thằng nhóc ngu ngốc và Kyo :

Bây giờ , San và Hanri đang ở nhà ăn của trường để được bọn con gái quần quít lấy . San và Hanri vẫn chứng nào tật nấy , thích những bạn nữ xinh và thích được nổi bật trong đám đông .

Ông Chan đã hơn 2 tuần rồi không về nhà . Vần thuốc lắc , rượu chè , gái gú , đàn đúm ... chơi thâu đêm . Ông Chan vẫn còn ám ảnh bởi Durin , vẫn còn bị tổn thương ghê gớm . Ông Chan không dám chấp nhận sự thật , ông Chan sợ ... cái sự thật tàn khốc đó . Ông Chan muốn giết người , giết Durin ... giết chết cô ta . Giết cả cái thằng kia nữa , giết hết . Giết ... giết sạch . Ông Chan mang trong mình cảm giác hận thù khó tả .

Ông Chan là thằng con trai yếu đuối . Bây giờ thì chẳng ai phủ nhận được điều đó nữa rồi ! Thật sự ông ấy đã quá hèn yếu và nhục nhã . Ông Chan thành ra như thế là vì ai ? Vì ai ? Vì Durin ... đúng , là Durin . Chính Durin gây ra mọi chuyện .

Còn Kyo thì đang nằm ở trên băng ghế đá bắt chéo chân mà nghe nhạc . Nhắm mắt nhịp chân theo giai điệu của bài hát . Kyo nhép miệng theo lời bài hát . Kyo nghĩ đến Durin , Kyo phát dác ra hình như Durin

có ý với Jun và hình như cũng đang có âm mưu gì đó . Kyo luôn linh cảm thấy mọi chuyện chẳng lành sắp đến nhưng chẳng hiểu sao Kyo lại không muốn nói ra .

Trước giờ linh cảm của Kyo luôn chính xác . Có một lần Kyo linh cảm thấy có một chuyện chẳng lành đang đến , rất gần ... gần đến nỗi có cảm giác như là đang diễn ra vậy , thì ngay ngày hôm sau đó ... Uke xảy ra chuyện , và Kyo bị bọn đó bắn một phát đạn vào vai . Chuyện Kyo bị bắn chưa từng cho ai biết , kể cả ông Chan ... ba mẹ Kyo cũng chẳng cho biết , chỉ có ông bác sĩ già phẫu thuật lấy viên đạn đó ra mới biết thôi . Nhưng bây giờ thì ông bác sĩ đó đã mất rồi , nên có lẽ chỉ có một mình Kyo là biết chuyện này ... nó như bí mật của Kyo vậy .

Kyo lê tay đặt lên vai trái mình , Kyo vẫn thấy hơi nhói . Nhưng không phải nhói vì vết thương còn đó , mà nhói vì đã mất Uke . Kyo vội thở dài rồi rút tay nghe ra . Ngồi dậy , rảo bước quanh trường với tâm trạng nặng nhọc .

Kyo bắt đầu thấy cái nổi bất an vừa rồi như đang trở lại thì phải . Đang nhích gần lại , tuy hơi chậm nhưng dường như sắp diễn ra rồi . Rùng mình , Kyo cảm thấy gợn sống lưng mình . Lần đầu tiên trong đời , Kyo cảm thấy sợ hãi .

Note từ Tác giả :

* : Means author bịa đại , có lẽ hơi nhiều money ... but bọn nó là richers children nên cho xoàn xoàn thì còn đâu là story of quý-sở-tộc nữa , Right ? Trust me , please . I dont lie you :-k

P.s : Đạo này thích biết tiếng anh nên thông cảm Tác giả ngu tiếng anh mà cứ thích đú thể đấy , nửa tây nửa ta . Thông cảm nha :-k

19 : Ngày tươi đẹp (3)

Tại quán bar , nơi ông Chan đang ở :

- Anh Chan , anh không định về nhà thật à ? - Một giọng nữ vang lên , ngọt đến ngây ngất

- Về làm đéo mẹ gì ? Ở đây chơi không được à ? Sao cô hỏi nhiều thế ? Phiền chết được ! - Ông Chan bực mình chửi vào mặt nhỏ đó .

- Anh làm gì mà nổi cáu với em thế ? Tối nay ở lại nhà em nhá ... Được không ? - Con nhỏ đó hơi bực mình , nhưng nghĩ lại lâu lâu mới vớ được mẻ cá " đẹp " như ông Chan nên đành nhẹ giọng quyến rũ , mong sao ông ấy lọt bẫy .

- Ok , nếu cô muốn . Tối nay tôi sẽ ở nhà cô ! Nhưng với điều kiện là cô trả châu rượu này đấy nhé ! - Ông Chan vừa nói với vẻ đây là " một chuyện quen thuộc " vừa lấy tay chỉ chỉ vào " bãi rác " toàn rượu , thuốc lắc , bánh trái ... Nhìn mà phát hoảng ()

- Ok , không thành vấn đề ! - Con nhỏ đó liền nháy mắt tình nghịch với ông Chan . Nhưng ông Chan làm ngơ , chẳng thèm để ý đến con nhỏ đó làm gì cho tổ phiền phức .

Nhỏ đó nhìn thoáng qua cũng đủ biết là học sinh cấp 2 (OMG :-O Mình làm như nhuốc hình tượng hs cấp 2 rồi) . Con nhỏ lùn tịt , cao lắm cũng khoảng 1m6 . Nó dậy thì hơi sớm , phát triển tương đối cao hơn so với những bạn cùng trang lứa . Giọng nói còn trẻ con nên rất là đáng yêu . Nếu thằng nào " gà mờ " trong mấy truyện gái gú thì chỉ cần con nhỏ giở vài chiêu đơn giản thôi cũng đủ để mấy thằng ấy đi " châu diêm vương " rồi .

Học sinh cấp 2 vậy chứ con nhỏ được mệnh danh là " sát thủ của trai " ấy . Nhà con nhỏ cũng thuộc dạng giàu nên con nhỏ muốn có một căn hộ to để ở riêng , ba mẹ nó cũng chịu . Bởi thế nên cái căn hộ của nó thành cái động chứa trai bao giờ không biết nữa .

Còn ông Chan thì đạo này vẫn thế ! Kyo vì nghĩ ông Chan muốn giải khuây nên cũng chẳng khuyên ngăn bạn , mà Kyo biết , có khuyên cũng chẳng được .

Cuộc sống của ông Chan thiếu vắng Durin mới đó đã 1 tháng . Lòng căm phẫn và tình yêu đối với Durin vẫn sôi sục trong lòng , hai thứ đó cứ chiến tranh tình thần với nhau khiến ông Chan nhiều khi như muốn suy sụp hoàn toàn . Ông ấy không có đủ sức kháng cự lại hai thứ đó , ông ấy vô dụng trong việc điều khiển chính mình .

16. Chương 16

Đang nằm trên giường với con nhỏ vừa rồi thì có chuông điện thoại reo , ông Chan bị đánh thức ... bực mình chửi , kêu con nhỏ kia nghe hộ . Con nhỏ cũng chịu theo ý ông , con nhỏ nhấn nút ” Nghe ” rồi :

- Alô

Đầu dây bên kia im lặng một hồi , rồi nói tiếp (là một giọng nữ) :

- Xin lỗi , phải số của Tuấn không ạ ?

- Tuấn nào cơ ? - Con nhỏ nhúu mày không hiểu , nhỏ không biết ông Chan tên thật là Tuấn .

- Bạch Anh Tuấn ấy ! Có phải điện thoại của Bạch Anh Tuấn không ạ ? - Đầu dây bên kia thành thật hỏi Con nhỏ vẫn không hiểu , đành nói :

- Số này là của anh Chan , không có Tuấn hay Tú gì hết ! Nhầm số rồi .

Nói rồi con nhỏ cúp máy , quay qua ... con nhỏ nhém tí giặt mình , ông Chan đang nhìn con nhỏ với ánh mắt khó chịu và tức giận . Nhỏ không hiểu tại sao , liền nũng nịu nói cho qua chuyện :

- Anh làm gì nhìn em khiếp thế ? Nào , thôi ngủ tiếp đi nhé !

Không nói gì thêm , ông Chan chồm tới tán cho con nhỏ một phát rõ đau . Con nhỏ ôm mặt ngạc nhiên rồi khóc nức nở , má con nhỏ sưng tấy lên ... đỏ hoét . Ông Chan thấy vậy như khùng lên , chửi vào mặt nó :

- Mẹ mày , tao bảo mày nghe điện thoại chứ có bảo mày cúp điện thoại đâu ! Mày có biết ai gọi không mà dám cúp ngang thế hả ? Tán ày chưa nghe . Mẹ mày ...

Chửi xong , ông ấy vớ lấy quần áo của mình rồi mặc vào . Bước ra khỏi phòng đóng xập cửa lại , mặc kệ con nhỏ đang khóc nức nở trong phòng ... ông vẫn cứ bỏ đi như thế .

Thế , rốt cuộc ai mà lại khiến ông Chan giận dữ như vậy ? Đó là một bí mật . Tác giả chỉ có thể bật mí , người đó là một người ... có vai trò quan trọng ngang ngửa với Durin trong cuộc sống của ông Chan . Là một người mà chúng ta không biết , một người mà mãi đến chap cuối mới lộ diện . Người đó cũng là người mà khiến ông Chan thay đổi hoàn toàn ... một người yêu thương ông Chan và biết lắng nghe ông ấy thật sự . Là một cô gái tốt !

o0o

Cả bọn đều tập hợp lại nhà nó .

- Này , chủ nhật này bọn anh định đi đâu chơi không ? - Nó hỏi với vẻ náo nức

- Không - Cả bọn đồng thanh đáp

- Biết ngay mà - Nó vênh vênh mặt rồi nói tiếp :

- Thế đi khu vui chơi nhá !

Lời đề nghị của nó quá bất ngờ đối với mọi người trong nhóm . Ai cũng ngu người ra , kể cả hấn và Kyo cũng ngu mặt ra . Thấy thế , nó liền cười khúc khích rồi giải thích :

- Các anh chưa đi khu vui chơi lần nào chứ gì ? Lâu lâu thay đổi hương vị một tí , các anh toàn đi mấy chỗ cao cấp , dành cho VIP không thì còn gì vui nữa . Đúng không ? Chủ nhật này đi khu vui chơi nhá ! Nhá nhá ... nhá nhá - Nó cầu khẩn

Hắn nhìn nó đang nài nỉ cả bọn , cười khì khì . Hỏi vặn lại nó :

- Thế em đã đi lần nào chưa mà đòi dẫn bọn anh đi ?

Chắc , thành thật mà nói thì nó cũng chẳng có được đi lần nào ... nhưng vì nghe mấy đứa trong quán bar hồi đó nói nên tò mò , ôm ấp lâu rồi . Nay có cơ hội nên muốn đi cho biết . Mà nó cũng đâu có ngờ tới là hắn lại nói trúng tim đen nó nhanh như thế , nó ấp úng nói :

- Thì ... thì ... thì ... chưa ...

Cả bọn nhìn thái độ của nó cười rần lên . Hai thằng nhóc lăn lộn trên nền đất , 1 tay ôm bụng , 1 tay đập liên hồi xuống đất cười ha hả . Hắn thì vừa cười vừa quệt nước mắt , không ngờ bạn gái mình bấy lâu nay ranh mãnh , thông minh thế cũng có cái bộ dạng ” điên điên dại dại ” này . Một hồi sau , hắn liếc trộm sang Kyo , đúng như dự đoán ... Kyo cũng cười , vẫn là cái nụ cười đẹp như ánh ban mai đó . Đẹp thì đẹp thật ! Nhưng chẳng hiểu sao nó lại có một tí khôì hài lạ lùng .

Đạo này Kyo cười nhiều hơn , Kyo dường như đã thể hiện rõ hỉ , nộ , ái , ố trên khuôn mặt lạnh lùng của mình . Kyo như tìm lại được bản thân mình trước đây , lúc còn nhỏ . Hắn nheo nheo mắt liếc trộm Kyo rồi lại nhìn nó đang ngượng chín người , lúng túng chẳng biết làm gì . Hắn hỏi nó :

- Thế mà em còn định làm hướng dẫn viên cho bọn anh ấy à ? Em định cho bọn anh vào hang cọp chắc ?

Hai thằng nhóc kia nghe thấy lại có thêm trận cười quyết liệt . Chịu không nổi , Hanri lên tiếng xin hàng :

- Thôi ... thôi ... tha tao , bọn ... mày đừng có mà pha trò nữa ! Bọn mày mà pha trò nữa chắc một chút tao chết vì cười mất Cho ... tao xin nhá

Bây giờ thì đến lúc nó cười , nó cười quyết liệt ... nó cười sặc sụa . Nó nhìn thấy bộ dạng như ăn mày chết đói của Hanri mà không thể nào nhịn cười được nữa . Nhưng mà khổ nỗi là chỉ có một mình nó cười thôi ! Còn cả bọn thì đang chết đứng với cái kiểu cười nghiêng ngả của nó . Im lặng một hồi nhìn nó , cả bọn tự dưng cũng bị tiếng cười của nó kích thích ... làm cười theo luôn . Thế là hôm đó , ngôi nhà nhộn nhịp hẳn lên nhờ tiếng cười của bọn họ .

Mẹ nó rất hài lòng về việc này . Nhưng bà vẫn còn một chuyện vẫn chưa được hài lòng lắm ... Đó là ông Chan . Bà hoàn toàn bất lực trước thằng con trai khốn khổ này , bà đã nhiều lần gọi điện kêu ông Chan về nhưng vô ích , ông ấy không chịu về . Những lúc như thế , bà chỉ lắc đầu rồi thở dài thôi !

Đêm đêm , bà vẫn ra ngồi ở ngoài vườn , ngược lên trời à cầu nguyện sao cho có người nào đó kéo con trai bà ra khỏi địa ngục đau đớn đó .

Trên đời này không có việc gì chỉ cần xin xỏ , chỉ cần làm một lần là đạt được thành quả ngay . Phải qua nhiều thử thách mới có được , mẹ của Yun phải đợi đấy ! Phải kiên trì cố gắng nhẫn nại mà chờ đợi . Nhưng rồi mọi công sức của bà đổ ra không hao phí đâu , bà ấy sẽ có được thứ mình muốn ... Đó là thằng con trai của bà . Một thằng con trai tươi tắn và tràn trề nhựa sống .

Điều đó chắc chắn sẽ xảy ra . Chỉ cần con người chúng ta cùng hướng về một mục tiêu .

o0o

Tại biệt thự của Shin :

- Action .

- Chủ nhật kế hoạch sẽ bắt đầu .

- Ok , chủ nhật là thời cơ tốt để triệt hạ bọn nó

Hai người họ ngồi trên sofa cười ha hả sảng khoái . Bỏ công bỏ sức ra , cuối cùng cũng có dịp để thực hiện kế hoạch , không khoái sao được

Kế hoạch này tương đối công phu nên Durin tự nhủ là không thể để sai sót nào có thể diễn ra , tuyệt đối không ! Còn Shin , hẳn cũng như Durin ... nhưng còn một chuyện hẳn chưa chắc chắn , đó là Kyo . Shin e ngại Kyo , nói trắng ra là Shin sợ Kyo .

Nhưng mà kế hoạch lần này mà thất bại , Shin sẽ sống không yên thân với con ” quỷ cái ” kia đâu nên cũng cố gắng kìm nén sự sợ hãi của mình đối với Kyo . Shin không muốn nó và hẳn hạnh phúc , Durin cũng vậy ... Durin muốn chiếm hữu hẳn .

Hai con người đáng thương , cùng trong mục đích tội lỗi . Họ đạt được điều gì ngoài sự khinh thường của bạn bè và sự tẩy chay của mọi người nhỉ ? Đáng thương vẫn hoàn đáng thương !

: Kế hoạch thất bại . (1)

Một tình yêu của hai kẻ đáng thương bắt đầu nảy mầm .

Cuối cùng , chủ nhật cũng đã đến .

Nó đang khẩn trương chuẩn bị chu đáo mọi thứ cho chuyến đi chơi này . Vì là lần đầu tiên được đến những chỗ như thế nên nó rất là háo hức , tối hôm qua nó cứ lẩn qua lẩn lại mãi mới ngủ được .

- Mấy anh chuẩn bị xong chưa ? Đem tiền chưa ? Đồ ăn chưa ? - Nó hỏi

Hắn đang xếp đồ ăn ở trong bếp với mẹ nó , nói vọng ra :

- Đợi tí nào ! Làm gì mà hỏi thế ? Lần đầu đi chơi thì từ từ mới thích , em xong rồi nhưng anh đã xong đâu ?

- San , Hanri và Kyo xong cả rồi đấy ! Anh lè mề nữa bỏ anh ở lại luôn thì đừng có mà khóc xin em cho đi đấy nhé ! - Nó trêu

- Được rồi , được rồi ... Em cứ căng thẳng mãi - Hẳn nhai nó .

- Thôi , em ra đứng với mấy anh đây ! Anh liệu mà nhanh nhanh lên đấy nhé - Nó lại hỏi .

Hắn nghe thế cũng chẳng nói gì , chỉ vừa xếp đồ ăn vào hộp vừa cười khe khẽ . Mẹ nó nhìn thấy , tủm tỉm cười trêu :

- Con thích Yun đến thế à ?

- Dạ ... dạ ... dạ ... Dì hỏi sao ạ ? - Mặt hắn đỏ bừng , lúng túng trả lời .

Mẹ nó thấy thái độ của hắn đã trả lời cho hắn luôn rồi nên cũng chẳng hỏi nhiều . Bà thấy một cảm giác an tâm và ấm áp đang lan toả khắp người mình , bà biết ... con gái bà đã chọn đúng người . Bà thầm mừng cho con gái mình .

Hồi hẳn xong , nó quẩy túi xách lên vai rồi quay qua định bước tới chỗ mấy lão ấy . Khi bước được mấy bước thì nó nhìn thấy một bóng người , ngược lên nhìn . Là ông Chan , . Nó giật mình ... nó không ngờ ông Chan lại về nhà vào lúc này . Ông Chan bước vào nhà với vẻ mặt hậm hừ , nó biết ngay là ông ấy đã cãi nhau với 3 người ở ngoài đó . Ông ấy qua nó , không thèm ném ột cái nhìn . Không suy nghĩ gì nữa , nó bực mình kéo tay ông Chan lại mà hỏi :

- Một tháng nay mày đi đâu đấy ?

- Tao đi đâu thì liên quan gì đến mày ? - Ông ấy nhúu mày , khó chịu đáp lại .

- Ô , mày có biết một tháng nay mọi người đã lo lắng ày như thế nào không ? - Nó hỏi lại với vẻ không vừa lòng

- Lo lắng cho tao mà còn định rủ nhau đi chơi đấy à ? Mà lo lắng kiểu gì đấy ? - Ông ấy nói với vẻ xem thường .

- Hừ , không chấp với mày nữa - Nó nói rồi buông tay ông ấy ra , khoanh tay lại nhìn nhìn ông . Sau đó , nó lại hỏi ông với vẻ không hài lòng :

- Nói cho tao biết , một tháng nay mày đi đâu ?

Ông ấy nhìn nó với đôi mắt trong veo và đau đớn , không biết nói gì . Nó cứ tưởng ông ấy không muốn trả lời câu hỏi của nó nên lại gắt với ông ấy :

- Mày có biết mẹ đã lo ày đến thế nào không ? Mẹ tôi nào cũng mong ày bình an trở về nhà . Mày làm con kiểu gì đấy hả ?

- Tao làm sao thì có liên quan gì đến mày ? Mày đừng có lôi mẹ vào đây ! - Ông ấy trả lời với một giọng nói vô tâm

Nó điên tím lên vì cái thái độ đó của ông . Nó hỏi :

- Mẹ ngày nào cũng lo ày ... thế mà mày nói ra mấy cái lời đó à ? Mày có biết làm người , có biết làm con không đấy ? Mày bị đũa em như tao dạy đời mà không biết nhục à ? Mày còn thua con chó đấy !

Nghe thế hơi khích , nhưng ông Chan vẫn không có bất kì thái độ nào chứng tỏ ông ấy đang tức giận . Lạnh lùng quay người định bước vào . Nó không hiểu tâm trạng của ông lúc này , nó chỉ nghĩ ông là thằng con mất dạy nên liền nắm chặt tay lại nghe " rắc rắc " rồi kéo người ông quay qua , đâm ọt đâm vào mặt . Máu từ mép miệng chảy ra , ông Chan đưa tay lên quệt vết máu rồi lại lạnh lùng quay người bước đi .

Như bị khiêu khích , nó điên tím lên phẫn :

- Mày đừng nghĩ mình chia tay với Durin rồi thì như thế chứ ? Mẹ lo ày lắm ... ơ ... ơ ... ơ

Chưa kịp nói hết câu , nó đã bị ông Chan hù đứng tim rồi . Ông ấy đánh mạnh vào tường , sát mép mặt nó . Ông ấy nhìn nó , nói với vẻ đờm buồn :

- Mày thì hiểu gì tao ?

Nói rồi , nước mắt lăn dài trên má ông . Ông ấy đang khóc . Nó không biết làm gì trước tình huống này , đành đưa tay ra ôm ông rồi vỗ nhẹ nhẹ vào lưng như đang an ủi đứa bé nhỏ . Nó nói :

- Được rồi , bây giờ mày về nhà với mẹ và tao nhé ! Mẹ đau buồn lắm đấy ! Tao là em mày tao còn buồn nữa huống chi mẹ . Mẹ đẻ ra mày mà .

Ông Chan nghe được những lời đó ... tự dừng một dòng cảm xúc âm áp và êm ái chạy khắp người . Ông gục đầu vào vai Yun , nói nhỏ nhỏ :

- Tao biết , nhưng ngôi nhà này ... chứa quá nhiều thứ về cô ấy ! Cô ấy là người tao yêu ... là người tao yêu đấy ! Mày hiểu không ?

Rồi ông Chan luồn tay qua nó ôm cứng ngực . Nó chỉ lắc đầu rồi thở dài ngao ngán , nó nghĩ : " Không ngờ ông ấy lại yêu Durin thế , đàn ông trên đời này mà được như ông ấy chắc tuyệt chủng hết rồi quá ! Thế mà Durin không biết quý trọng , thật là đáng thương " .

Nó vẫn lấy tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng ông , nó đang vụng về an ủi ông ấy .

Hắn và mẹ nó khi nghe tiếng cãi nhau liền chạy ra xem . Hắn định ra ngăn nhưng lại bị mẹ nó dùng tay chặn lại . Hắn ngạc nhiên không biết gì , liền hỏi :

- Dì ... Dì để con ra ngăn họ !

- Thôi ! Để anh em nó tự giải quyết .

- Nhưng ... Yun làm sao mà làm lại thằng Chan chứ ? - Hắn lo lắng hỏi

- Thì con cứ đứng xem thôi , đừng nhúng tay vào . Dì biết tụi nó sẽ tự giải quyết được mà ! - Mẹ nó kiên quyết nói

- Nhưng ...

- Không nhưng nhì gì hết ! Dì là mẹ của bọn nó - Mẹ nó chen ngang vào , nói với giọng đầy dứt khoát .

Hắn im lặng , không nói gì nữa . Tự dưng lúc này , hắn thấy người phụ nữ trước mặt hắn thật tâm lý làm sao . Yêu con nhưng lại không chiều con , bà muốn con của mình tự đứng vững bằng đôi chân của họ . Hắn thăm thẳm ngưỡng mộ bà . Hắn bắt đầu cười tủm tỉm .

o0o

Tại khu vui chơi Water Clan

Cuối cùng thì ông Chan cũng bị lôi kéo đến khu vui chơi . Đứng trước cổng khu vui chơi , nó cười lớn , khoái chí nói :

- Ha ha , cuối cùng cũng đến được đây rồi !

- Đừng cười vội , em định cho ai hưởng dẫn bọn anh đây ? Bọn anh lần đầu đi đến chỗ này đấy ! - Kyo chen ngang vào làm nó cụt hứng .

Nhưng không bỏ cuộc , nó nhướn mày vênh mặt với Kyo , rồi thò tay vào túi xách móc bản đồ ra , nói :

- Bản đồ đây ! Anh khỏi lo nhá

Cả bọn nhìn bản đồ , tạm thời yên tâm . Ông Chan ngó ngang ngó dọc từng lum như một đứa trẻ . Đây cũng là lần đầu tiên ông ấy đi vào mấy chỗ này nên cảm thấy vừa tò mò vừa hứng thú . Ông ấy thúc dục :

- Vào nhanh đi mày , vào để tao còn chơi nữa . Nhìn hay thế chứ ...

Bọn nó gật đầu , đưa vé cho bảo vệ rồi đi vào . Lúc nào cũng thế , một đám con trai đẹp cùng với một đứa con gái xinh như nó luôn là trọng tâm của mọi người . Ở khu vui chơi này cũng chẳng ngoại lệ gì . Vừa bước vào là được tất cả mọi ánh mắt chăm soi rồi , tự dưng nó cảm thấy khó chịu . Kyo cũng chẳng thích nơi ồn ào nên đề nghị :

- Đi đâu đấy chơi một trò đi !

Cả bọn gật đầu đồng ý . Nhìn tứ phía , mỗi người một ý kiến . Ông Chan thì nói chơi đập vẹt cho lãng mạn . Ông San thì đòi chơi tàu lượn siêu tốc . Hanri thì lại đòi vào quán cà phê , vì mấy quán cà phê trong đây nhiều bạn nữ xinh lắm cơ . Nó và hắn thì cùng chung ý kiến là đi nhà ma . Kyo thì im lặng , chờ quyết định của mọi người .

Sau mấy lần tranh giành , đôi co . Cả bọn quyết định đi nhà ma . Mua vé , bước vào nhà ma . Không khí bắt đầu trầm xuống và đen thui . Nó bắt đầu thấy thích thích , nó luôn thích mấy cái thứ kinh dị này mà . Hắn và mấy ông kia thì thấy bình thường , chẳng có gì đặt sắc . Riêng ông Chan , sợ muốn tè ra quần . Ông ấy nổi tiếng là đại ca trường Nights , đầu đội trời ... chân đạp đất , nhưng mà điểm yếu duy nhất là sợ ma chết được . Ông ấy bắt đầu run run , chen lên chính giữa làm cả bọn buồn cười chết được . Rồi tự dưng có một bàn tay ở đâu đó nắm lấy chân ông , ông la lên thất thanh . Lại được đem ra làm trò hề , cả đám lại cười lăn lộn . Cả Kyo cũng cười , lần này không cười sáng chói nữa mà cười trẻ con . Thì ra đại ca trường Nights " có khác " nhỉ ?

Bước ra khỏi nhà ma , cả bọn vẫn chưa quên được cái hình ảnh ông Chan sợ sệt , la lên trong đấy . Lại cười lẫn lóc như bọn điên mới xuất viện . Còn ông Chan thì mặt tái xanh lại , ông ấy có bao giờ thừa nhận mình sợ ma đâu ... bây giờ thì không muốn cũng phải thừa nhận . . Tội nghiệp ông ấy !

Cười hả hê , ông San lại đề nghị :

- Tàu lượn , tàu lượn ... nhá nhá tụi mày .

Cả đám ok rồi lại mua vé vào . Nó ngồi ở hàng ghế đầu tiên cùng hân , ông Chan và Kyo ngồi hàng ghế tiếp theo , và tiếp theo nữa là San và Hanri . Tàu bắt đầu khởi động , nó nhắm mắt hít hà khoái chí . Hân cũng thế , Kyo cũng thế , San cũng thế . Tội mỗi Hanri tay chân run run , sợ độ cao nhưng muốn chơi một lần cho biết nên đánh liều làm đại .

Tàu xuống dốc , nó la lên khoái chí . Nó nhìn hân cười ha ha , mặt nó lúc này bị gió làm biến dạng đến buồn cười . Nhìn mà không nhịn được cười hân ôm bụng cười khắc khắc . Tàu chạy nhanh với tốc độ kinh hoàng , chạy theo hình zích zắc rồi lại theo hình số 8 , cứ 4 ... 5 vòng như thế .

Dừng lại , bọn nó bước xuống dưới ngồi xuống băng ghế đá nghỉ ngơi . Hanri cười ới lên ới xuống , mặt mại xanh le ... ” Thì ra ai cũng có trò mình thích , nó mình không thích . Đi cái này tiện phết nhỉ ? Mọi được điểm yếu của mấy lão cáo già này Sướng thế cơ chứ ! ” - Nó thầm nghĩ rồi lại thầm cười đều .

Nghĩ ngơi xong , cảm bọn rủ nhau đi mua nước . Đúng là đi đến đâu cũng bị chú ý . Đi mua nước cũng thế , bó tay . Đám con trai thì bị mấy nhỏ con gái bu kín . Còn nó thì bị mấy thằng con trai bu ... thật là ruid nặng , nó chẳng ưa .

Gắng lắm mới chen được ra khỏi đám đó . Mua nước ở những nơi này thật là vất vả , cả bọn ngồi dưới băng ghế đá lúc này hút rột rột chai nước suối . Tặc lưỡi , ông San nói :

- Hồi này tao hơn 10 em xin làm quen . Hanri ! Mà được mấy em ?

- Không biết , cũng được hơn 10 như này .

Rồi 2 thằng ngố này đưa mắt nhìn sang hân , hân cười trừ . Không nói gì , hân biết nói ra nó sẽ buồn à xem nên hân đành im lặng . 2 thằng ngố biết hết cách , đổi đối tượng ... 2 thằng đó đưa mắt sang Kyo hỏi :

- Được mấy em ?

- Hơn - Kyo nói

17. Chương 17

- Ô ... ơ ... ơ ... Thằng này được cái quái gì mà thu hút các em thế nhỉ ? - San tức tối nói

- Đúng rồi ... tao có hơn 10 em , nó hơn em Nó gấp đôi tao rồi - Hanri cũng không kém .

Hai thằng ngố ngồi đó tức lên tức xuống , rên rĩ làm nó và hân buồn cười chịu không được . Thì ra , cuộc sống bình thường lại vui đến thế . Uống nước hơi nhiều tự dưng nó thấy buồn ái Nó xin phép đi vệ sinh tí xíu rồi quay lại . Nó đi đến nhà vệ sinh gần nhất chỗ đó , nó nhịn hết nổi rồi

oOo

Shin và Durin đang ngồi ở một chỗ nào đó .

Shin và Durin dĩ nhiên là đang ở WaterPlan rồi , nhằm vào đâu được nữa . Shin và Durin đến đây để thực hiện kế hoạch . Shin đưa ống nhòm để lên mắt rồi quay sang Durin nói :

- Nó đi vệ sinh rồi ! Tới giờ hành động rồi đấy !

- Ok , cây gậy đánh gold đâu ? Đưa tôi nào !

Shin vội lấy cây gậy đánh gold mua hồi hôm cho Durin . Durin cầm lấy rồi bước đi về hướng nhà vệ sinh nó vừa bước vào .

oOo

Rốt cuộc là cái gì đây nhể sau đi rồi biết há

Nó vào nhà vệ sinh tất nhiên là để ... đi vệ sinh rồi Mở cửa phòng , nước bước vào ... khoá cửa lại . ()

Durin lúc này đang cầm cây gậy đi về phía nhà vệ sinh đó . Trên đường đi , quả thật là gây chú ý cực kì . Water Clan tuy là khu vui chơi lớn nhưng chẳng có chỗ nào để đánh gold cả . Mà đằng này một cô nàng xinh đẹp như cô ta ... lại xách theo cây gậy đánh gold thì làm sao mà không bị chú ý được cơ chứ !

Cô ta đến nhà vệ sinh , đẩy cửa vào . Vừa bước vào là chửi lầm bầm nhỏ nhỏ :

- Cái gì mà thối thế không biết ? ()

Sao đó , Durin đến từng phòng gõ cửa để xác định xem Yun đang ở phòng nào . Gõ hết cửa này đến cửa khác mà không biết nó đang ở chỗ nào , lòng vừa lo sợ lại vừa nôn nóng , cô ta gõ liên cánh cửa ở cuối cùng :

- Có ai ở đó không ?

- Có người rồi - Một giọng nữ vang lên .

Mà ông trời lại trở trêu thế nhỉ ? Nó đang ở trong phòng đó đấy ! Mà cũng lạ , nó hoàn toàn chẳng nhận ra giọng của Durin , chắc là lúc đó cô ta ... do thối quá đã bịt mũi lại làm biến đổi giọng đi rồi .

Xác định được Yun đang ở đâu rồi , Durin cười thầm . Thế là bước 1 của kế hoạch đã thành công . Durin vội nhìn quanh rồi bước đến chỗ một xô nước bẩn dùng để lau chùi nhà vệ sinh (Kinh quá) , cô ta nhìn mà tái mặt hết ... nhưng vẫn cố gắng cầm lấy quai của xô nước . Cô ta tiến lại gần phòng của nó đang đi vệ sinh và ... " hây da hấp " , xô nước bắn ào ào xuống người nó

Nó đang chuẩn bị bước ra khỏi phòng vệ sinh thì ào , một xô nước bắn từ " trên trời " rơi xuống . Làm ướt hết quần áo , đầu tóc nó ... mà khổ cái là nước thối đến phát khiếp () . Nó không hiểu gì cả , nhưng trước cái cảnh này thì điên tí lên . Nó đập văng cả cửa phòng , mà hùng hổ đi ra .

Vừa bước ra nó như chết đuối . Ai đây ? Ai đang cầm cái xô màu đỏ chứa nước bẩn đó ? Là Durin . Nó không tin vào mắt mình nước , cố gắng nhắm mắt lại rồi lắc đầu liên tục ... may ra cái " ảo ảnh " đó biến mất . Nhưng mà đã là ảo ảnh đâu , là người thật ấy chứ ! Nó ngạc nhiên vô cùng , còn Durin thì cười đều cả răng . Nó lấy tay quệt nước bẩn trên mặt rồi hỏi Durin với cái giọng cậu-tớ chứ chẳng còn là mày-tao như bình thường nữa:

- Cậu ... cậu đang ... cầm cái gì ... đấy hả ?

- Cái xô - Durin trả lời bình thường như không có chuyện gì , thái độ này khiến nó đã ngạc nhiên nay càng ngạc nhiên hơn .

- Vậy cái xô màu đỏ là thế nào đây ? - Nó ngạc nhiên hỏi

- Để tạt ... - Durin vẫn đáp lại bình thường

- Vậy cái xô nước bẩn vừa rồi là cậu tạt tở đấy à ? - Nó bắt đầu thấy lỗ tai lùng bùng nhưng vẫn cố hỏi

- Ủ , tôi làm đấy ! - Durin vừa nói vừa cười khinh khỉnh .

- Tại sao ? Tở đã làm gì cậu đâu ? - Nó cảm thấy khó chịu

- Có đấy ! Cô cướp Jun của tôi - Cô ta nói với cái giọng châm biếm " toàn diện "

Bây giờ ... dường như nó đã hiểu ra vấn đề . Ra việc Durin chia tay với ông Chan là có liên quan đến Jun ! Thì ra là Durin đã thích Jun từ lâu mà nó không biết . Nó bắt đầu cảm thấy ân hận vì đã quá thân với cô ta .

Không phải ân hận vì cô ta vừa tạt nước bẩn vào nó , cũng không phải vì cô ta chia tay với ông Chan , càng không phải vì chuyện cô ta thích Jun mà đâm ra ân hận . Cái chính ở đây là nó cảm thấy Durin quá thâm hiểm và độc ác , quá dễ thay đổi , quá xem thường tình cảm của ông Chan dành cho Durin .

Nghĩ đến đây , tự dưng nó giật cả người . Nó nhớ lại có lần mẹ kể cho nó là chuyện chia tay của ông Chan có liên quan gì đó đến sợi dây chuyền gì gì ấy , nó và mẹ nó cũng chẳng biết rõ nữa . Nó liền đắm chiêu suy

nghĩ mà chẳng có căn cứ : ” Chẳng nhẽ ... sợi dây chuyền đó ... là Jun tặng Durin ... ? ” , tự dưng tim nó nhói lên mà chẳng hiểu vì sao ! Nó thấy mình thật ngớ ngẩn .

Thấy nó thay đổi biểu cảm liên tục , Durin đâm ra chán nản . Cô ta đứng đó nhịp chân mà nhìn nó suy nghĩ , một hồi sau chịu không nổi nữa cô ta đành lên tiếng phá tan suy nghĩ của nó :

- Cô không muốn biết tôi đến đây làm gì à ?

Nó đang suy nghĩ , tự dưng bị hỏi thế giật mình mà phản xạ hỏi :

- Cái gì cơ ?

Durin tự dưng cười phá lên như con điên . Một hồi sau , cô ta nghiêm giọng lại hỏi :

- Cô không định hỏi tôi đến đây để làm gì à ?

- Không , vì tớ biết cậu đến đây để làm gì rồi ! - Nó đáp lại ngắn gọn .

- Thế thì tốt , xem này ...

Không đợi nó đáp trả , Durin giơ cây gậy đánh gold nãy giờ giấu phía sau lưng lên và quất mạnh vào đầu nó .

Nó choáng váng . Mới đầu còn hơi tỉnh , nó nói :

- Cậu làm gì đấy ? Cậu ... Cậu ... Tôi còn tưởng cậu là bạn tôi chứ ...

Vừa dứt câu thì ngất lịm , chẳng biết gì cả . Bây giờ thì cả một màu đen bao trùm lấy nó .

Trước khi nó ngất , nó kịp nhìn thấy nụ cười thoả mãn của Durin . ” Có thật là Durin hận mình thế không ? ” - Nó vội nghĩ rồi chìm vào không gian màu đen ấy .

Durin đánh nó xong rồi đặt cây gậy xuống , dùng chân đung đưa vào người nó xem có thật là nó đã bất tỉnh chưa . Xác định là chắc chắn rồi , Durin cười thâm hiểm rồi nói nhỏ :

- Từ nay , cô chẳng còn là gì của tôi nữa đâu . Nay mai khi cô là dĩ vãng rồi thì Jun sẽ là của tôi .

Nói rồi cô ta cười hà hà mãn nguyện . Cười một lúc thì giật mình , từ đầu nó chảy ra mấy vệt gì đó đỏ đỏ ... Mấy vệt đỏ cứ thay phiên nhau chảy ra thành vũng . Bây giờ thì Durin mới phát hiện ra đó là máu . Cô ta luống cuống hẳn lên , vì trong phim ” hoạt hình ” mà cô ta từng xem có thấy đánh vào đầu mà chảy máu đâu . Shin thì biết được sẽ có máu nhưng cũng chẳng thèm nói làm gì , cứ làm cho nó bạo lực thì Shin càng thích . Durin sợ sệt , móc điện thoại trong túi ra gọi cho Shin . Shin vừa bắt máy định alo thì cô ta đã nhảy vào mồm Shin mà nói :

- Nhanh nhanh lại đây mau lên . Con Yun nó ra máu đầu rồi này

- Tôi đang đứng trước nhà vệ sinh đây , cô mở cửa ra đi chứ ! Nãy giờ kéo cửa cứng ngắt làm sao mà tôi vào lôi xác cái con đó ra được .

Durin bây giờ mới nhớ ra . Để cho kế hoạch thành công mỹ mãn thì Durin đã dùng cây chổi bắt chéo thanh cửa ở trong lại cho đừng có ai vào . Durin gấp rút chạy ra quảng cây chổi đi mà mở cửa . Nhìn thấy Shin , cô ta kéo rồi chỉ chỉ nó nói :

- Chảy máu rồi này ! Anh giải quyết đi chứ !

- Rồi , cô xê ra để tôi kéo xác cái con nhỏ này ra chứ !

Durin xê người ra để cho Shin bế xồm người nó lên . Máu chảy thành giọt rớt xuống nền gạch .

o0o

Hắn và bọn kia ngồi đó vừa ngồi đó nói chuyện vui vẻ vừa hút rột rột chai nước suối . Rồi tình cờ hắn nghe mấy người ở công viên bàn tán :

- Chắc , cái cô gái đó xinh như thế mà lại ăn chơi thế nhỉ ? Trông thì ăn mặc cũng dễ thương ... thế mà lại cầm cây gậy đánh gold ghê ghê đó ! Chắc để đánh nhau chắc rồi !

- Ủ ! Chân thon dài này , môi hồng , má ửng đỏ ... lại thêm cái da trắng nõn nà nữa chứ ! Thêm chết vật ấy , thế mà lại dân anh chị . Chịu thôi ...

Mới đầu hấn cũng chẳng thèm để ý gì . Vì hấn nghĩ mấy cái dân anh chị đi đánh nhau là chuyện bình thường như ở huyện ấy mà . Nhưng nghe thấy mấy người đó tả lại cái con nhỏ đó thì hấn thấy có vài điểm giống ; 1 là nó , 2 là Durin . Vì trên đời này có ai mà đẹp như 2 cô ả đâu

Hấn đứng phắt dậy , đập vào vai hai người kia mà hỏi :

- Cái cô đấy đi về phía nào vậy ?

Hai đứa đó khinh khỉnh hấn , cười cười nói cho có lệ :

- Đi về hướng vệ sinh ấy !

Hấn ngó người ra . Nếu là nó thì lúc nãy vào nhà vệ sinh rồi , bây giờ vào làm quái gì nữa . Thế thì chỉ còn có khả năng cô gái đó là Durin thôi . Mà Durin sao lại cầm cây gậy đánh gold làm gì ? Hấn bắt đầu cảm thấy lo .

Do suy nghĩ hơi lâu nên tay hấn vẫn chưa rút khỏi vai hai người kia . Hai người kia cũng thuộc dạng hổ báo nên hằm hừ nói :

- Này , phiền bỏ tay ra khỏi người tao dùm nhá ! Mày có biết mày đang làm mất thời gian của ai không hả ?

Hấn giật mình bước ra khỏi dòng suy nghĩ đó . Không nói gì , hấn cho hai đấm vào hai mặt thẳng đó rồi chửi :

- Đm mày , mày biết động đến ai không ? Động đến bố là đi đời nhá con !

Một trong hai thẳng đó nhóm dậy định đánh lại hấn thì bị thẳng kia ngăn lại , nói lảm bảm gì đấy rồi hai thẳng chia đi mất tiêu .

Hấn thấy thế cười hà hà rồi quay sang 4 thẳng con trai đang ngồi hút ông hút kia mà nói :

- Tao thấy hình như Durin đang ở đây thì phải !

Nhắc đến chữ Durin thì 4 thẳng có những thái độ khác nhau : Kyo thì nhúu mày khó chịu ; Hanri và San thì khoái chí vì sắp được gặp người đẹp ; còn ông Chan thì đang vui bỗng hoá đau buồn ... nhưng vẫn cố giữ thái độ đứng đưng . Một hồi , Kyo nói với về lo lắng :

- Có phải hai thẳng hồi nãy nói Durin đi về hướng nhà vệ sinh không ?

- Ủ ! Đúng rồi - Hấn trả lời ngây ngô

- Có chuyện rồi ! - Kyo cắn móng tay rồi đứng dậy chạy nhanh lại chỗ nhà vệ sinh .

Cả bọn chẳng biết quái gì cả nhưng vẫn chạy theo . 5 thẳng con trai đang chạy với tốc độ chóng mặt .

o0o

Đến nơi , đúng như dự đoán của ông Chan . Shin đang bế xốc Yun , còn Durin thì lẻo đẻo theo sau , trên tay là cây gậy đánh gold . Hấn thở hổn hển , tay chóng trên đầu gối nên chưa kịp nhìn thấy . Kyo lay mạnh người hấn nói :

- Này , đừng có mà thở nữa ... Nhìn kia !

Hấn ngược lên nhìn theo lời ông Chan, Yun đang nằm trên tay Shin ... Đầu rỉ máu xuống đất . Không suy nghĩ gì , hấn lao đầu vào Shin và Durin như con thêu thân .

Shin và Durin không lường trước được việc sẽ thế này nên không kịp phản xạ , hấn đấm cho Shin một cái rồi giật Yun từ tay Shin .

Shin bị đánh một cái mạnh làm mất đà mà té nhào xuống dưới đất . Đứng lên định đánh lại thì ... Kyo không biết từ đâu bước tới nắm lấy tay Shin rồi quật mạnh xuống đất . Từ khi bắt vào Water Clan đến giờ , Shin cố tình tránh mặt Kyo ... tưởng mọi chuyện êm xuôi rồi chứ ! Thì ra muốn tránh mà chẳng được . Rồi Shin vội nghĩ thầm trong bụng : ” Kì này lại ngồi xe lăn nữa rồi ! ”.

Durin đứng đó như trời trồng , cô ta định bỏ chạy nhưng chẳng còn sức lực đâu cả . Cô ta bị ông Chan kéo người lại mà chẳng hiểu lý do .

Ông Chan nhìn cô ta với cái vẻ vừa thất vọng vừa căm phẫn rồi nói :

- Cô vừa làm gì em gái tôi đấy ?

Cô ta im lặng , không nói gì ... à , thật chất là chẳng biết lựa cái cơ nào để biện minh ình thôi . Ông ấy lại nói tiếp với cái vẻ đau đớn :

- Cô có biết mình vừa làm gì không ? Cô làm gì tôi cũng được , tại sao lại động đến người thân của tôi nữa cơ chứ ! Rốt cuộc cô muốn cái gì đây ?

Vẫn im lặng . Lần này thì ông ấy cũng chẳng buồn nói gì vì đã nói hết rồi còn gì . Rồi ông ấy ngồi xổm xuống nền gạch mà ôm mặt đau đớn . Ra người ông Chan yêu là như thế ! Đau như hàng ngàn mũi tên đâm vào . Ông Chan tự đặt hàng loạt câu hỏi ình : ” Tại sao cô ấy lại ra thế chứ ? Tại sao ? Vì ai đây ? Rốt cuộc là tại sao ? Con Yun nó đã làm gì cô ấy đâu ... tại phải phải làm nó ra nông nổi này cơ chứ ! Rồi ... tình cảm của mình , cô ấy xem là cái gì đây ? Trời ơi ... Sao ông không biết tôi luôn đi!”

Hắn đang bế xốc Yun . Hắn vừa nhìn thấy máu ... thì đã hoảng hồn . Hắn lay nhẹ người nó mà nói với khuôn mặt tái mét , xanh lè như không còn giọt máu nào :

- Yun ... Yun ... Nghe anh gọi không ? Mở mắt ra , mở ra nhanh lên ! Bạch Ánh Linh , có nghe anh nói không ?

Im lặng , người con gái trong tay hắn bây giờ chẳng có cử động nào cả . Hắn sợ sệt , hắn ôm đầu Yun vào ngực rồi nói lớn :

- Tỉnh lại đi ! Anh xin em đấy !

Hắn bật khóc . Nhìn nó thế này hắn còn đau hơn gấp trăm ngàn lần , hắn chỉ mong sao người bị thế này là hắn thôi !

Rồi tự dưng hắn đứng phắt dậy , nuốt nước bọt . Nhìn mấy thằng bạn đang xử lý hai thủ phạm đấy rồi chạy vù đến bệnh viện gần nhất . Mặt hắn đầm nước mắt và máu của Yun .

—

Đám đông ... Đám đông ... Đám đông ...

Mọi người ở khu vui chơi như tụ tập lại xem . Họ chỉ xì xào mà chẳng có thái độ nào là muốn giúp cả .

Con người thật là chẳng có lương tâm !

Trong giấc mộng của nó :

Nó chạy từng bước một ,

Nó đuổi theo ánh sáng duy nhất trong không gian đó . Chạy ... chạy ... chạy .

Nó muốn nắm lấy cái gì đó gọi là sự hi vọng . Ánh sáng càng ngày càng nhỏ lại ! Có phải ánh sáng không muốn nó với tới không ? Nếu như vậy thì cần gì phải xuất hiện để nó phải rong ruổi chạy theo ? Sao ánh sáng lại tàn nhẫn như thế ?

Lấy hết sức bình sinh của mình ra mà rượt , mà đuổi lấy ánh sáng đó . Cuối cùng , nó cũng với được . Nhưng ... trong khoảng không ánh sáng đó là gì !? Hình ảnh ? Kí ức ... hay là tương lai ?

Nó nhìn thấy Durin ,

...

Cô ta đang dùng một cây gậy đánh gold đập vào đầu nó . Nó choáng váng , ngất . Nó nhìn thấy cô ta cười sảng khoái , nhìn thấy cô ta đang hạnh phúc vì trông thấy nó như thế ! Tại sao thế ?

Nó để ánh sáng vượt khỏi tay nó . Bỗng dưng thân thể nó chảy máu , máu rỉ từ trong ra và đau đớn . Vì quá đau , nó nằm phịch xuống mà tay vẫn cố gắng níu lấy ánh sáng.

18. Chương 18

Ánh sáng bỗng sáng lên , ánh sáng trầm ngâm nhìn nó . Rồi ánh sáng lại bỏ đi , ánh sáng vụt chạy nhanh rồi ” Bụp ” , ánh sáng biến mất .

Nó nhìn ánh sáng biến mất một cách đau lòng . Có phải là số phận của nó đã như thế không ? Có phải nó sắp chết không ? Có phải rằng từ nay nó chẳng còn được gặp lại Jun , gặp lại ông Chan , Kyo , San , Hanri và mẹ nó nữa không ? Nó còn nhiều điều chưa nói hết mà ? Nó chưa nói với hân nó yêu hân mà ? Sao lại như thế ?

Nó không cho phép mình chết !

o0o

Trong bệnh viện Hurts world :

- Tất cả nhanh lên , để nạn nhân lên rồi đẩy vào phòng cấp cứu ... Khẩn trương lên ! - Một giọng nam nghe vừa già dặn vừa lo lắng vô cùng .

Hắn chạy theo cái cáng mà nó đang nằm bất động . Toàn thân đầm mồ hôi . Hắn cố hết sức để thở đều mà chạy theo . Mặt hắn tái xanh , tay chân run rẩy .

Đến cửa phòng cấp cứu , hắn bị một cô y tá chặn lại không cho vào . Đành thế , hắn lê mấy bước mệt mỏi lại chỗ ghế đợi . Hắn thở hổn hển từng hồi một , tim vẫn còn đập nhanh .

Tay và áo hắn dính đầy máu của nó . Bỗng dưng hắn bật khóc ngon lành , tiếng khóc nhỏ nhí ... chẳng ai nghe được cả . Hắn muốn cầm nước mắt nhưng chẳng được , nước mắt cứ rơi ra như thác đổ . Nước mắt rớt xuống nền gạch bệnh viện tạo thành những vệt hình tròn , nhỏ và trong suốt .

Hắn dùng răng cắn chặt tay mình để nén đi tiếng nấc . Lúc này , tay hắn cũng bắt đầu chảy máu do hắn cắn mạnh quá . Nhưng lạ thay , hắn không cảm thấy mùi tanh hay đau đớn . Hắn đang lo cho nó .

Đèn cấp cứu tắt phụt , cánh cửa mở ra . Khí trong phòng đầy tràn ra làm lạnh lẽo cả một cơ thể con người . Hắn đứng phắt dậy , chạy ù đến vị bác sĩ lúc này . Hắn lắp bắp hỏi :

- Cô ... cô ... cô ... ấy ... ấy ... không ... không ... sao ... sao ... sao ... sao ... chứ ... chứ ... ạ !

Bác sĩ nhìn hắn , không tỏ vẻ khó chịu hay thông cảm gì cả . Bác sĩ lạnh lùng nói :

- Nạn nhân do bị đánh vào đầu khá lâu mà chưa được đưa vào bệnh viện nên bệnh tình nặng hơn bình thường . Lại thêm bệnh tim di truyền nữa nên cơ hội sống sót rất mỏng manh . Nhưng cái đó chỉ là suy đoán ban đầu của chúng tôi , còn việc qua khỏi hay không là tùy thuộc vào nạn nhân . Anh đừng quá lo lắng !

Hắn nghe đến đây , mặt lại tái mét . Hai tay hắn bấu chặt vào nhau . Rồi hắn nhìn ông bác sĩ già đang đứng trước mặt , hắn nói với vẻ sợ hãi :

- Thế ... thế thì ... làm ... sao ạ ?

- Cậu nên động viên bệnh nhân để nạn nhân có ý chí mà vượt qua được . - Bác sĩ nói
- Thế , bây giờ tôi có thể vào thăm cô ấy không ? - Hấn hỏi với vẻ bình tĩnh hơn hồi nãy một tí
- Sau khi bệnh nhân chuyển sang phòng bệnh , anh có thể vào thăm .

Hấn không nói gì nữa , chỉ im lặng . Hấn bước lại chỗ dây ghế đợi hồi nãy mà ngồi xuống như kẻ thất thần . Hấn dựa đầu vào tường , nước mắt không rơi mà lại đến .

Ông bác sĩ già nhìn thấy bộ dạng của hấn từ xa , chỉ khẽ lắc đầu . Rồi ông ấy bước lại gần hấn . Xé toạt tâm trạng của hấn bằng một câu hỏi :

- Cậu có phải là người thân của bệnh nhân không ?
- Sao ? À , không ! - Hấn giật mình
- Vậy cậu là gì của bệnh nhân ?
- Bạn ... trai - Hấn ấp úng
- Vậy thì phiền cậu gọi ngay người thân của bệnh nhân vào để làm thủ tục !
- V..ân..g

Lóng ngóng , hấn vội móc lấy cái điện thoại trong túi quần ra . Nhấn số mẹ nó mà gọi. Chuông đổ nhưng không ai trả lời .

15 phút sau

phút sau

Vẫn không ai trả lời , hấn bắt đầu sốt ruột . Bồn chồn lắm nhưng chẳng biết làm gì . Ông bác sĩ già đó đã đi lúc nào rồi không biết , bác sĩ quý thời gian mà ... hấn chẳng trách ông ấy làm gì .

o0o

Tại khu vui chơi Water Clan

Đám đông tan ra từ từ . Nạn nhân đã được đưa đi , nhân vật chính đã bị đánh lặn đùng ra đó , chẳng còn gì thú vị nữa .

- Giải quyết bọn này sao đây ? - San lên tiếng hỏi
- Không biết , hay quăng tụi nó cho cảnh sát đi - Hanri bực tức đáp

Kyo im lặng . Lặng nhìn ông Chan ôm mặt khóc .

Durin đứng như bị trời đánh . Mặt mày sụp xuống . Cô ta còn biết làm sao đối mặt với hấn đây ? Cô ta còn cái gì để tiếp cận hấn đây ? Cô ta không biết .

Bỗng dưng nước mắt cô ta rơi , rơi xuống thành vũng xuống nền gạch trước mặt ông Chan . Ông ấy ngược lên rồi đứng dậy . Ông ấy nhúm mày nhìn cô ta . Không biết ông ấy nghĩ gì , ông ấy đưa tay lên gạt nước mắt cho cô ta .

Cô ta ngạc nhiên nhìn ông ấy . Cô ta cũng chẳng hiểu ông ấy làm gì !

Sau khi đã gạt nước mắt xong , ông ấy tự đứng lại kéo mạnh người cô ta vào lòng mà ôm cứng ngắc . Cả bọn ai cũng ngỡ ngàng khi nhìn thấy cảnh tượng đó . Và cũng dĩ nhiên , Kyo không ngạc nhiên ... vì Kyo biết chắc rằng ông ấy sẽ làm như vậy .

Ông ấy ôm cô ta trong niềm nhớ nhung thương tiếc , ôm thật chắc như đã lâu ... lâu rất lâu rồi chưa được ôm . Nước mắt lại rơi nhiều hơn , ông ấy nói nhỏ nhỏ bên tai Durin :

- Anh luôn nhớ em . Sao em lại đối xử tàn nhẫn với anh như vậy ? Sao vậy ? Tình yêu của anh không đủ để được em đáp trả lại sao ? Nếu như có thể chết mà để em nhớ anh suốt đời , anh nguyện chết ngay đây , chỗ này , nơi này . Chỉ duy nhất là muốn em nhớ đến anh . Anh xin em , đừng đối xử tàn nhẫn với anh như thế !

Durin lặng người nghe những lời đó . Tự dưng tình yêu mấy năm cách trở của hai người trỗi dậy . Thứ tình yêu đó len lõi trong cô ta , nó len qua nước mắt , len qua máu , len qua những chi tiết nhỏ nhất trong thân thể của cô ta .

Lặng ... lặng ... lặng .

Cô ta không nói gì . Ông ấy cũng không nói gì . Cả bọn cũng chẳng nói gì .

o0o

Phòng bệnh :

Cuối cùng thì hắn cũng gọi được ẹ nó . Chuyện là mẹ nó đi ra ngoài mà để quên điện thoại nên không biết . Khi về nhà thì thấy mấy cuộc gọi nhỡ liền mở lên xem rồi gọi lại cho hắn . Khi nghe tin xong mẹ nó đã xém ngắt , bà cố gắng lắm mới chống cự được để ngồi trong cái phòng này .

Phòng bệnh , có hai người đang rơi nước mắt . Một người đàn bà trung niên đẹp lão và một anh chàng đẹp trai trẻ chung , họ đang cùng nhau khóc .

Trong phòng bệnh , ngoài hai người đó ra . Còn một cô gái . Đầu cô quấn băng trắng toát , tay chân lạnh ngắt . Nhìn cô chẳng khác gì những xác ướp thời cổ đại . Đôi mắt đẹp của cô bị hàng lông mi dài và cong che khuất , những ngón tay gầy guộc xương thẳng ra đến tội nghiệp . Khuôn mặt cô trắng bệch , chẳng còn hồng hào nữa . Quần áo của cô gái bây giờ đã được thay , váy dài hơn đầu gối một tí , màu hồng nhìn xinh xắn chẳng kém gì cô .

Tất cả mọi thứ ở căn phòng bệnh này , vừa đẹp lại vừa bi ai . Bao giờ thì cô gái mới tỉnh đây ? Bao giờ thì hai người kia ngừng khóc ? Không ai biết được . Có lẽ ... rồi cô gái sẽ chết !

To be Continue ...

Next ...

Bây giờ là buổi tối . Nhấc từng bước mệt mỏi , ông Chan đang đi trên một con đường vắng . Gió lùa qua mát lạnh . Lòng ông ấy cũng thế , lạnh và đau đớn vô cùng .

Ra cái " tình yêu từ một phía " nó là thế . Ra cái đó nó đau đớn thế . Trước giờ có đánh chết ông ấy cũng chẳng nghĩ mình sẽ ra thế này .

" Còn đâu là mình nữa ? " - Ông ấy tự hỏi .

Rồi ông ấy lại bước đi . Từng bước , từng bước một ... Thế giới quay cuồng , tim đau nhức nhối ! Có ai cứu vớt được ông ấy không ?

-o0o-

Tại phòng bệnh :

Mẹ nó và hắn vẫn ngồi đó . Hắn thì nắm chặt tay nó , còn mẹ nó thì chỉ ngồi đó lặng nhìn đứa con gái đáng thương của mình .

Hết lần này đến lần khác , chỉ cần nó có một tí hạnh phúc là vụt tắt ngay . Ông trời còn có mắt à ? hay ông có mắt mà lại bị mù loà ?

Đôi mắt khép nhăm , ngón tay gầy guộc trắng muốt vẫn xương thẳng . Khuôn mặt trắng bệch đến thảm thương . Trông thấy cảnh tượng này thì đồ ai mà nghĩ đến đây là một cô gái xinh đẹp , hoạt bát và dễ thương đây !

Từ sáng đến giờ , hắn chẳng ăn gì . Bụng thì reo inh ỏi nhưng tâm trí vẫn không cho phép mình ăn uống . Hắn đành nhịn đói thôi !

Mẹ nó thấy thế cũng đã nhiều lần mang cháo hay cơm vào mà " dụ khị " hắn ăn . Vô ích , hắn chẳng muốn ăn . Cả thói quen ngủ trưa hắn cũng bỏ , thật sự là chẳng có hứng để làm mấy chuyện vô bổ đó .

...

Tay nó lạnh quá , lạnh đến thấu xương thấu thịt hân . Hân nắm đôi bàn tay đó , áp lên má rồi nói dịu dàng :

- Em phải tỉnh , em mà không tỉnh thì anh biết phải làm sao đây ? Anh không thể tưởng tượng được cảnh mà thiếu vắng em đâu . Tỉnh dậy nhanh đi ...

Lại bật khóc , tiếng khóc đứt quãng . Lúc cao , lúc thấp ... không rõ ràng cũng chẳng mơ hồ mấy , đủ để cho người ta biết : tại đây , chính nơi này , có một người con trai đang khóc .

-o0o-

Tại một ngôi nhà nào đó :

Ngồi bên bậc cửa sổ , Kyo thẩn thờ nhìn ra khu vườn của nhà mình mà trầm ngâm suy nghĩ . Lúc này Kyo mang một vẻ đẹp lạ lùng : vừa bơ vơ vừa sâu lắng .

Mở toang cửa sổ , gió lùa vào căn phòng của Kyo . Không lạnh cũng chẳng ấm áp . Kyo đưa tay ra đón lấy những chiếc lá nhỏ đang rơi xuống từ trên cây . Gió bắt đầu thổi mạnh làm cho lá rơi càng nhiều . Bắt được một chiếc lá , Kyo khẽ để lên mũi mà ngửi.

Có thể mọi người nói đây là một hành động điên rồ , nhưng đối với Kyo ... đây là một hành động đương nhiên và dễ hiểu mỗi khi cậu ta buồn .

Uke và Kyo đã từng thế này . Uke ngồi trong lòng cậu ta mà đưa tay ra đón lấy những chiếc lá rơi vụn vỡ như vậy . Rất dịu dàng và xinh xắn .

" Tách tách " . Nước mắt lăn dài trên má , từng giọt một rơi xuống thành cửa tạo nên những hạt nước nhỏ . Ký ức và hiện tại , sao nó cứ na ná nhau như thế nhỉ ? Uke ngày xưa , và Yun bây giờ ... sao giống nhau một cách khác thường thế kia ?

o0o

Tại telephone public :

- Mẹ , con muốn về lại Mĩ

- Không được , con phải ở lại đây !

- Nhưng bây giờ con muốn về lại Mĩ . Mẹ ... con xin mẹ đấy !

- Không được là không được . Ba con không cho đâu ! Nghe lời mẹ , ở bên đấy đi con !

- Nhưng ...

- Không nhưng gì hết , ba con không chịu đâu . Nghe lời mẹ đi !

- Vâng ...

Durin nói lí nhí rồi gác điện thoại . Durin tuốt dần theo miếng kính của hộp điện thoại công cộng . Cô ta vừa gọi điện ẹ mình , và cô ta muốn quay về Mĩ . Nhưng thật sự là ông trời quá trớ trêu , cô ta lại không được về .

Ba mẹ cô ta là ba mẹ nuôi . Nhưng đối với cô ta , họ còn thân thương hơn là cả ba mẹ ruột thịt . Cô ta vì quá quý trọng họ nên nói gì thì luôn giữ lời , luôn là đứa con ngoan.

Và cũng chính vì cái " nói gì thì luôn giữ lời " đấy mà bây giờ cô ta lại ngồi điên điên dại dại ở đó .

Chuyện là ,

Trước khi quay về nước , cha cô ta đã phản đối cô ta rất kịch liệt , ông nói đang học dang dở bên đây về nước thì rách việc hết . Nhưng vì do tình yêu của ông Chan cứ lôi kéo cô ta , cô ta đành hứa là chỉ cần ông cho cô đi ... cô sẽ không về nữa .

Đấy , rõ là " cái miệng nó hại cái thân mà " !

-o0o-

Tìm thức của nó :

Léch thân thể bê bết máu của mình . Nó gượng dậy mà đuối theo ánh sáng . Vô ích , ánh sáng đã bay đi rồi , ánh sáng mất rồi . Sự hi vọng của nó cũng mất luôn rồi .

Nó thả người xuống không gian đen tối đó , nó co người lại rồi ôm mặt khóc nức nở . Nó không còn được gặp hân sao ? Không còn được gặp ông Chan sao ? Không còn được gặp mẹ sao ? Không được gặp Kyo , San và Hanri nữa à ?

Nó vẫn chưa nói với ba là nó đã rất từng yêu ba và muốn ba hãy yêu thương nó như trước đây mà .

Nó chưa nói với hân rằng nó yêu hân , yêu hơn tất cả mọi thứ nữa mà ?

Nó cũng chưa nói với mẹ là nó muốn mẹ hãy sống hạnh phúc ! Cả ông Chan nữa , nó chưa kịp nói với ông ấy là ông ấy rất quan trọng với nó !

Sao vậy ? Chẳng nhẽ nó phải đóng lại trang vở cuối cuộc đời mình khi vẫn còn ở tuổi 17 sao ?

” Bất công quá , bất công quá ... ông trời ơi ... ” - Nó rên lên từng hồi .

Rồi nó ngất lịm , thân thể dần tan rã và biến mất . Bay đi , như những hạt tro bay trong gió . Yếu ớt mà đau thương .

-o0o-

Phòng bệnh

” Tít tít tít ” . Tiếng của máy đo nhịp tim tự động trở nên thất thường . Hân hoảng hồn mà chạy ra kêu bác sĩ . Hân kêu trong tiếng nấc :

- Bác sĩ ơi , bác sĩ ơi ... không ổn rồi !

Mẹ nó và hân , hai con người này ... rồi ra sao đây ?

To be continue

21 : Em-yêu-anh (.

-0-

Tại phòng cấp cứu :

- Máy trợ tim ... ống dẫn khí ... máy đo huyết áp ...

Nghe loáng thoáng đâu đây tình huống rất khẩn cấp . Tim mạch không ổn định , huyết áp tăng cao bất thường .

Rõ là cái chết đã rình rập rồi còn gì ! Tử thần sắp đến đón nó rồi . Tử thần sẽ đón nó vào lòng để mà đi đến một nơi xa , xa hơn nơi đây gấp trăm nghìn lần . Và cũng có thể là ở nơi đó , nó sẽ chẳng còn được gặp lại bất cứ ai nữa ...

A ! Nó nhìn thấy Tử Thần . Tử Thần cầm một cái rìu hình vòng cung sắc bén , trông chẳng khác tí nào trong những truyện kinh dị nó từng đọc .

Bây giờ thì Tử thần đến đón nó thật rồi !

Chẳng phải mình hoá thành tro rồi sao ? Sao lại nhìn thấy được tử thần nhỉ ? - Nó nghĩ .

Tử Thần bước đến gần nó một cách nghiêm trang rồi nói :

- Cô có nguyện vọng gì trước khi chết không ?

- Tôi muốn sống !

- Cô khôn lỏi quá nhỉ ? Chết và sống khác nhau , điều này tôi không đáp ứng cho cô được !
- Vậy tôi muốn được gặp mặt mọi người lần cuối . Trong chính cái thể xác này !
- Thế thì chẳng phải sống lại còn gì , điều này tôi cũng chẳng đáp ứng được !
- Thế phải làm sao đây ? Tôi còn nhiều điều chưa nói được với họ .
- Chỉ có 1 cách , nhưng khi chết thân thể cô sẽ chẳng còn nguyên vẹn .

Nguyên vẹn ? Tôi cần nguyên vẹn làm gì ? Tôi chỉ cần được gặp những người tôi yêu quý thôi ! - Nó giận dữ trong cơn nghĩ ngợi . Rồi nó nói :

- Được , hãy nói cách của ông đi .

- Cô sẽ xuất hồn ra khỏi xác và được gặp họ lần cuối . Cô có thể nhìn thấy họ ở mọi hướng , nhưng họ lại không thể nhìn thấy cô cũng như chẳng thể nào chạm vào cô . Và sau khi cô dùng cách này thì thân thể cô sẽ bị mất đi một phần gì đó để bù đắp lại nguyên vẹn của mình : có thể là gan , thận , tim ; thậm chí là mắt , mũi ... của cô . Thế nào ? Nếu cô muốn , tôi sẽ giúp cô .

Trầm ngâm suy nghĩ một hồi , nó gật đầu đồng ý . Từ thân gơ cây rìu lên rồi ” Bụp ” , hồn nó lìa khỏi xác .

Nó nhìn thấy các bác sĩ , các nữ y tá đang khẩn trương cứu sống nó mà nghĩ một cách khinh thường họ :

Bây giờ thì cứu được gì nữa , chỉ tổ làm hư cái thân xác đó thôi ! Điên rồi ...

Nó lượn một vòng , rồi xuyên qua cánh cửa phòng cấp cứu . Nó đã ra ngoài .

-o0o-

Ngoài phòng cấp cứu :

Hai tay hấn bầu chặt nhau . Móng tay của ngón tay này bấm mạnh vào kẽ hở của bàn tay kia . Buốt đến tận xương , nhưng hấn chẳng có cảm giác gì . Hấn chỉ biết cảm giác đau nhói khi thấy nó như thế thôi .

Còn mẹ nó , bà đang ngồi đó mà khóc . Đứa con gái duy nhất bà cần rằng chịu đựng để cứu mang bây giờ đang hấp hối , làm sao bà vui được . Tiếng nấc của bà càng lúc càng lớn , lan rộng khắp một khu . Nghe vừa buồn vừa uất hận .

San , Kyo và cả Hanri cũng có mặt . Ba thằng con trai đứng đó chảy từng giọt mồ hôi , sợ điếng hồn khi mà hấn gọi bảo Yun đang trong tình trạng nguy kịch . Lần thứ hai trong đời , Kyo biết sợ . Kyo cũng lo lắng , San cũng thế và tất nhiên Hanri cũng vậy . Song , chẳng ai hiểu được cảm giác của hấn . Nó không đơn thuần là đau , là lo lắng , là khiếp sợ mà nó còn phức tạp hơn nhiều .

19. Chương 19

Còn ông Chan , ông ấy vẫn chưa biết gì cả ! Điện thoại tắt , không liên lạc được .

-0-

Bay trên không trung , nó từ từ sà xuống gần họ . Người đầu tiên nó đến gần , không phải là hấn mà là mẹ nó . Nó không muốn hấn là người đầu tiên nghe nó nói ra điều quan trọng , vì thường là những việc quan trọng ... quan trọng nhất luôn để cuối cùng .

Nó đáp xuống đất , kế bên là Tử thần . Nó quỳ xuống trước mặt mẹ nó , nó áp bàn tay lên mặt mẹ nó một cách cẩn thận . Nó nói nhỏ nhẹ :

- Mẹ , bao năm qua con biết mẹ đã chịu nhiều cực khổ và tủi hờn để nuôi con lớn . Con biết mẹ chịu đựng ” người đàn ông ” đó chỉ vì mẹ muốn con có người cha , có người nuôi nấng như bạn bè ; để con không tủi thân . Con biết , điều đó chỉ là một phần , phần chính là mẹ yêu ” ông ta ” . Nhưng mẹ ơi , con vui lắm . Con yêu mẹ . Từ trước giờ luôn thế , yêu mẹ hết sức con có thể .

Nói xong , nó trầm ngâm nhìn mẹ nó . Bà chẳng có bất kì biểu cảm nào , điều đó như ngàn mũi dao đâm vào tim nó .

Nói mà người khác không nghe thì nói làm gì ? - Nó nghĩ .

Nó khẽ lắc đầu đau đớn .

Nó bước lại gần ba thằng con trai , nhẹ nhàng vòng tay ôm cả ba . Nhưng thân thể nó trong suốt mất rồi , nó cố ôm mấy cũng bị xuyên qua thôi . Nước mắt lại lặng lẽ rơi , nó nhìn họ rồi nói :

- Cám ơn ba anh , cám ơn đã quan tâm em . Cám ơn vì những lúc thế này chẳng ai bỏ rơi em cả .

Rồi nó khẽ hôn lên má từng người một cái , chẳng hiểu sao chẳng chạm được vào nhau mà nó lại thấy ấm áp thế này . Nó nhận ra mình rất quý ba người họ .

Rồi nó nghĩ đến ông Chan . Ông ấy không có ở đây , điều này làm nó thất vọng . Nhưng nó đâu thể nào ra khỏi nơi này , nó sợ lắm !

Anh em nó không có duyên gặp nhau rồi !

-0-

Đây ! Cuối cùng thế cũng đến hồi quan trọng . Hấn - người nó chẳng muốn xa nhất - bây giờ đang run bần bật . Thấy thế , nó khẽ ngồi xuống , cạnh hấn . Nó tựa đầu vào vai hấn , nhưng cố tựa nhẹ để tránh bị rơi xuống , vì nó trong suốt mà .

Nó lấy tay nó , đặt lên bàn tay hấn một cách nhẹ nhàng . Nó thầm nói :

- Điều em hối hận nhất là chưa tạo được nhiều kỉ ức cho anh . Có lẽ khi em chết rồi chẳng lâu sau anh sẽ quên em , nhưng em sẽ chẳng thể nào quên anh được đâu . Anh là người duy nhất cho em biết được tình yêu là gì , cho em biết ngoài những đau khổ ra còn nhiều hạnh phúc . Trước khi chết , em muốn nói rằng em yêu anh , yêu lắm , thương lắm . Anh không nghe được cũng chẳng sao , em chỉ nói ... đủ để em nghe , đủ để em hiểu . Em-yêu-anh !

Rồi nó bật khóc , nó lấy tay ôm mặt . Nước mắt rơi , nước mắt lặng lẽ nhỏ giọt ... nhưng lạ thay , nước mắt không trong suốt . Nó nhỏ giọt xuống đùi và tay hấn .

Cảm nhận được có thứ gì đó mát mát lạnh lạnh rơi trúng tay và đùi hấn . Hấn không biết , đưa mắt nhìn . Ra là nước mắt , nhưng hấn đâu có khóc . Thế , rốt cuộc là ai khóc ?

Hấn nhìn xong quanh , chỉ có mẹ nó khóc . Nhưng mẹ nó lại cách xa hấn , làm sao nước mắt của bà lại có thể ở đây . Hấn ngước lên , thấy gì đây ?

Hấn thấy một cái bóng lơ mơ đang cạnh mình . Hấn khiếp sợ nhưng đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh , hấn nhìn cái bóng lơ mơ đó ... đoán ngay ra được cái bóng đó là nó !

Hấn nheo nheo mắt nhìn . Nó cũng ngạc nhiên vì sao hấn lại nhìn thấy nó ? Cả Tử thần cũng thế ! Có phép lạ chăng ?

Hấn chòm người đến ôm nó trong sự ngỡ ngàng của nhiều người , họ tưởng hấn đau khổ quá hoá điên . Mặc kệ họ , hấn ôm nó . Nó cũng ôm lại . Hai người ôm nhau rồi cùng nhau khóc .

- Em sẽ chết ! - Nó nơi với vẻ vừa tuyệt vọng vừa nuối tiếc .
- Đừng chết , anh xin em . Đừng chết mà ... - Hấn nói lí nhí
- Nhưng em phải chết , Tử thần đến đón em rồi !
- Đừng ... xin em đấy ! Đừng chết ... Anh phải làm sao khi thiếu em đây ? Anh sẽ phải yêu người con gái khác sao ? Anh không thể tưởng tượng được đâu ...
- Đừng như thế , em sẽ rất đau lòng ...
- Xin em , đừng chết !

Nó đau đớn nhìn thẳng con trai đang trước mặt mình thật kĩ . Kĩ nhất từ trước đến giờ . Nó muốn lưu lại tất cả hình ảnh về người con trai đó , nó muốn mọi thứ về người con trai đó ... nó đều có thể nắm bắt được .

Nhưng cái nhìn đó chẳng được bao lâu thì Tử Thần đã đến gần nó và nói :

- Bây giờ thì cô phải chết !
- Nhưng tôi chưa muốn đi .
- Phải đi , đây là giao kèo giữa tôi và cô .
- Xin ông , cho tôi 1 tí thôi .
- Không được .

Nghe được những lời đó , nó bỗng dưng thấy đau đớn lạ lùng . Nó khóc gào lên , nó khóc lớn nhất từ trước đến giờ . Cổ họng nó bây giờ rất và đau như rỉ máu . Hấn cũng nghe thấy nhưng không muốn nói gì , chỉ muốn ôm nó .

Rồi những thứ tình cảm đó cũng chẳng làm rung động được Tử Thần . Tử Thần kéo hồn nó đi .

Giật mình khi bỗng dưng nó biến mất , hấn với tay ra nắm lại . Nó cũng cố kéo tay hấn lại , nó không muốn đi .

Cố quá cũng chỉ thành quá cố , cuối cùng thì nó vẫn để vượt tay hấn . Nó bị Tử Thần kéo đi một cách không luyến tiếc .

Để vụt mất người mình yêu , hấn gào thét như thằng điên . Mọi người không hiểu tại sao nhưng vẫn để hấn làm thế , mọi người cứ nghĩ để hấn như thế thì tốt hơn .

Nhưng mọi chuyện đâu chỉ dừng ở đó , nó không cam lòng trước kết quả thế này . Nó gạt tay Tử Thần mà bay đến bên hấn . Hai người ôm nhau , bỗng dưng bao quanh họ xuất hiện một luồng ánh sáng kì ảo .

Ánh sáng đó như một vầng hào quang của thiên thần , nó sáng và đẹp . Yun nhận ra đó chính là cái ánh sáng mình thấy trong tìm thức . Thì ra ánh sáng đó không có bỏ rơi nó , ánh sáng vẫn bảo vệ nó .

Trong phút chốc đắm đuối trong tình yêu , nó nhìn thấy Tử thần mỉm cười (!?) . Miệng Tử Thần lép nhép :

- Đây là ân huệ cuối ta dành cho cô .

Nó bắt đầu sợ hay nhưng muộn rồi . " Phụt " , Tử thần hồ biến làm hồn nó biến mất .

Hấn thấy thế cứ tưởng là người mình yêu phải chết , nên hấn gào thét , rên rỉ , xin xỏ ... mong sao Tử Thần đừng mang nó đi .

Nhưng liệu có được không khi Tử thần đã biến mất cùng với nó ?

Hai người đó rốt cuộc sẽ đi về đâu ? Tình yêu của họ sẽ mang được gì cho họ ?

To be continue

21 : Em - yêu - anh (2)

-o0o-

Next ...

Đền phòng cấp cứu tắt .

Ông bác sĩ già bước ra với vẻ mệt mỏi vô cùng . Mấy tiếng đồng hồ qua , mãi chiến tranh với sự sống chết của bệnh nhân làm ông như bị già đi mất chục tuổi vậy .

Lúc này nhìn mặt ông xanh xao bất thường . Đây có phải là vụ đầu tiên ông nhận đâu ? Thế sao ông lại xanh xao như thế nhỉ ?

” Chắc do ca phẫu thuật kéo dài khá lâu ! ” - Ông tự trấn an mình .

Rồi ông lại lặng lẽ thở dài ... Sau đó là lắc đầu . Ông không muốn nói gì cũng chẳng muốn thêm điều gì nữa. Ông đã quá mệt mỏi vì ca phẫu thuật này rồi

-0-

Ngoài phòng cấp cứu . Chỗ ghế ngồi đợi , có năm người đang hồi hã ... :

Như thường lệ , ai cũng như ai . Khi thấy người thân mình nằm trong cái ” địa ngục ” đó thì làm sao mà tránh khỏi lo lắng và khiếp sợ chứ ! Hẳn và mọi người cũng thế thôi !

Dĩ nhiên , mẹ nó và hẳn khi đã nhìn thấy ông bác sĩ già rồi thì liền chạy lại hỏi tới tấp :

- Con gái tôi thế nào rồi bác sĩ ?

- Cô ấy thế nào rồi ?

- Con gái tôi ... nó ra sao ? Ông trả lời tôi đi chứ !

- Cô ấy sẽ sống chứ ?

Những lời hỏi thăm bệnh tình người thân tuy không có ác ý gì nhưng vẫn làm ông bác sĩ già khó chịu . Ông ấy cau mày lại rồi nói với giọng nửa nghiêm khắc nửa khó chịu :

- Qua cơn nguy kịch rồi nhưng có tỉnh lại hay không thì chúng tôi vẫn chưa xác định được . Tùy thuộc vào ý chí và trạng thái tinh thần của bệnh nhân . Nếu không may , cô ấy có thể sống cuộc sống thực vật cả đời .

Lặng thinh .

Không một tiếng nói . Không một tiếng động hay khóc than .

Họ ngồi đó hoặc đứng đó thở dài sau mấy tiếng đồng hồ chờ đợi trong sự đau đớn .

” Họ chấp nhận sự thật bằng cách : Một là im lặng , hai là khóc than . Song , hai cách đó vẫn là con đường duy nhất để họ biết được điều đó ”

(Sưu tầm)

Có lẽ trong trường hợp này , họ chọn cách một . Sự im lặng .

Im lặng đến chết người , im lặng đến đau thương . Họ cần in một không gian để bình tĩnh lại và nhìn nhận sự việc .

” Yun chưa chết ! Chúng ta vẫn còn cơ hội mà đúng không ? ” - Hẳn tự nhủ .

Tuy nghĩ thế nhưng ý chí và hành động chẳng thể nào thống nhất với nhau trong lúc này . Hẳn đưa tay lên đầu , nắm mạnh tóc mình mà giật giật , vò vò .

Còn những người kia ? Họ cũng chỉ im lặng .

Ba thằng con trai đẹp đứng đó mấy giờ liền không ngồi . Chân gác nhẹ lên tường , tay chống nạnh hoặc bỏ vào áo khoác hoặc bỏ vào ống quần .

Bây giờ nghe tin đó thì chân tay đã run rẩy mà ngã khuỵ xuống , ngồi xuống sát tường như ba thằng ăn xin thất thần , vừa nghèo vừa đói . Còn đâu vẻ phong lưu , hào nhoáng và lạnh lùng của họ thường ngày ?

Thế , mẹ nó thì sao ?

Bà ngồi cách xa phòng cấp cứu một tí để tránh bị sốc khi bác sĩ bước ra khỏi phòng. Bà để tay lên trán gạt những giọt mồ hôi đổ vừa rồi . Rồi bà dùng hai tay vừa gạt mồ hôi mà úp vào mặt , và cắn môi để nén đi tiếng nấc mạnh .

....

Bà đang khóc , nhưng chẳng ai nhận ra bà đang khóc cả . Vai bà không run , tiếng nấc khi khóc đã bị ức chế bằng cách cắn chặt môi lại , nước mắt không nhỏ giọt .

Bà thở dài trong sự tuyệt vọng .

Đứa con gái bé bỏng của bà đã trải qua nhiều đau đớn và tủi hờn . Đứa con gái bé bỏng có vẻ ngoài cứng rắn nhưng thật chất rất yếu đuối và dễ mềm lòng . Đứa con gái bé bỏng của bà , nó nét đẹp như thiên thần và có nụ cười xinh như một đoá hoa đang đến thời kì hé nở .

Đứa con gái bé bỏng của bà ... đứa con gái bé bỏng của bà ... đâu rồi !? Bây giờ nó đâu mất tiêu rồi ? Đứa con đáng thương của bà .

-0-

Trong một căn phòng lớn :

- Mẹ , con muốn xin mẹ một điều cuối cùng .

- Con nói đi !

- Con muốn về Mĩ .

- Mẹ đã bảo là không được rồi ! Con có biết ngày con quyết định về nước ba con đã tức giận thế nào không ? Ông ấy đã đập tan một chiếc ô tô bằng cây rìu đòn củi đấy ! Con cũng đủ thông minh để biết việc này nghiêm trọng đến cỡ nào mà !

- Nhưng ... mẹ ơi , ở đây con đã làm quá nhiều việc sai trái rồi !

- Chẳng bao giờ muộn để sửa chữa lỗi lầm cả con à ! Nghe lời mẹ ở lại nước đi con ... Quyết định của mình là do mình chọn, do đó con phải đi hết chặn đường này !

- Nhưng mẹ ơi , con nhém tí đã lỡ tay giết chết cô bạn thân từ bé của mình rồi !

- ...

Ngừng một lâu , người đàn bà bên đầu dây kia nói tiếp :

- Ý con nói cô bé tên Yun mà khi bé cứ thích đi theo con ấy à ?

- Chính con ... chính con đã nhém chút nữa giết chết Yun rồi mẹ ơi ... Mẹ ơi ... Con làm sao đây ?

Giọng nói của cô gái trẻ đứt quãng . Thay vào khoảng cách đó là những tiếng nấc nghẹn ngào , vừa tủi nhục lại vừa ân hận .

Người đàn bà bên đầu dây bên kia không nói gì nữa . Bà cười trừ , nhưng cô gái trẻ đâu biết bà đang cười trừ và đang rất lo lắng cho cô . Cô gái trẻ nghĩ ngợi một hồi rồi nói :

- Mẹ , ... con nhớ mẹ !

- Mẹ cũng nhớ con . Cả ... ba cũng thế !

- Con yêu cả nhà mình

- Ủ , mẹ cũng yêu cả nhà mình .

- Con phải từ biệt mẹ ... cả cha rồi ! Thật ra , Yun đang trong bệnh viện và đang rất nguy kịch . Do con hại cô ấy ra nông nỗi đó , con không còn thiết phải sống nữa rồi ... Ý chí con không cho phép con làm điều đó ... Mẹ ơi , con phải chết ngay bây giờ !

Giọng cô gái trẻ lại đứt quãng . Tiếng khóc một ngày một lớn , lớn đến nỗi lan rộng cả một gian phòng chỉ trong tích tắc . Người đàn bà bên kia bắt đầu lo lắng , thở dốc mà khuyên ngăn cô gái trẻ :

- Đừng nghĩ dại dột con ơi . Công ba mẹ nuôi con lớn khôn thế này không phải là để con chết oan ức như vậy đâu ! Nghe lời mẹ , bình tĩnh con ơi ...

- Mẹ ... mẹ ơi ...

Giọng cô gái trẻ vang lên , gào thét ... làm xé rách cả một không gian đen kín . Buồng lồng điện thoại cầm trên tay , cô gái trẻ để người mình thả tuột theo vách tường . Tiếng khóc ngày một nhỏ đi , căn phòng trở về vẻ lặng thinh vốn có của nó .

À vâng , cô gái trẻ đó là Durin và người đàn bà đó là mẹ nuôi của cô ta .

-0-

Bệnh viện Hurts World :

Bên giường bệnh , hần đặt đầu của mình lên giường mà ngủ ngon lành . Tay vẫn nắm chặt tay nó .

Bàn tay trắng muốt và xương trắng bây giờ không còn lạnh nữa , vì đã được một hơi ấm từ bàn tay khác truyền qua rồi còn gì ?

Sự ấm áp đến cũng nhanh mà mất cũng nhanh như lúc nó đến .

Luôn có những hiểm họa rình rập họ mà . Không cái này cũng cái khác , không cách này cũng cách khác , nói chung : chẳng bao giờ bền bĩ .

-0-

Linh hồn nó bị kéo theo Tử thần . Nó không hiểu tại sao Tử thần lại không bay về phía cửa ngục mà lại bay về thân xác đang nằm bất động của nó . Nó nhủ mãi khó hiểu . Thấy được điều đó , tử thần giải thích :

- Điều cuối ta làm cho cô . Thực hiện nguyện vọng được sống của cô .

Nghe những lời đó , nó không nén được sự ngạc nhiên . Nó hỏi :

- O ... ông nói thật hay nói đùa với tôi thế ?

- Ta nói thật , ta cho cô sống . Nhưng với một điều kiện ...

- Lại điều kiện , ông nói nhanh đi ! - Không đợi Tử thần nói hết câu , nó ngắt lời .

- 6 tháng sau , chính ngày sinh nhật của cô . Ta sẽ lại đón cô đi .

” Cho tôi sống rồi lại để tôi chết , ông đùa à ? Lão quái thú ! Tử thần cái đêch gì mà khốn nạn thế cơ chứ ”

- Nó lắm bảm chữ . Tay để lên miệng , vừa cắn móng tay vừa suy nghĩ một cách tích cực .

- 6 tháng đủ để cô tạo được kí ức với người mình yêu . À mà thôi ! Nếu cô không chịu thì ngay bây giờ tôi có thể để cô chết !

” Lão già khôn lỏi , bà thích sống chứ chẳng ham chết đâu ! ” - Nó lại lảo bào chữ . Rồi nó như bắt được một hủ vàng , mắt nó sáng rỡ . Nó nhìn Tử thần rồi nói :

- Ok , 6 tháng sau ông hãy đến đón tôi . Mà bây giờ làm sao tôi tỉnh đây ? À mà hỏi nhá ... làm sao ông lại đổi ý nhanh thế ? Lúc này còn kiên quyết thực hiện giao kèo mà.

20. Chương 20

Tử thần nhìn nó , nhíu mày một cách ngần ngại rồi mới nói :

- Vì cô có một thứ tình cảm mãnh liệt mà Tử thần như ta không có cũng nhưng không hiểu được . Và còn nữa , cô là cô gái thú vị nhất từ trước đến giờ ta gặp : không sợ ta lại còn mắng chửi ngược lại ta nữa ...

" Tử thần già như ông cụ rồi còn để ý mấy chuyện này . Như con nít t không bằng ! " - Nó nghĩ một cách châm biếm . Như tiếp lời Tử thần , nó nói :

- Bây giờ thì cho tôi chui vào cái xác điên đại đó đi .

- Được rồi !

Tử thần bắt đầu niệm một câu thần chú gì đấy ! Chắc là " gà quay , tôm xào gang bơ , cánh gà chiên ... hô biến mau hiện ra cho ta nhập " .

" Bụp " - Một tiếng nổ nhỏ . Linh hồn nó nhập vào xác .

Song , điều đó chẳng làm nó tỉnh giấc ngay . Nó vẫn còn thấy đầu óc đen kịt , không chút hình ảnh nào được tua qua . Ý chí nó muốn vượt nó dậy nhưng thân xác nó chẳng cho nó làm được điều đó !

-0-

Căn biệt thự có lá vàng rơi lác đác . Không gian tĩnh mịch nhưng bình yên lạ thường :

Kyo đã về đến nhà . Kyo lặng lẽ bước vào phòng rồi quăng giỏ sách một góc ; tiến lại chiếc giường đơn màu gỗ nâu , Kyo thả mình trên đó .

Kyo nhắm mắt rồi dùng hai cánh tay che đi đôi mắt đang nhắm của mình . Kyo không khóc , không có tí cảm giác nào . Tuy nhiên , Kyo cảm thấy thân xác mình mệt mỏi và rã rời vô cùng .

Khi nghe tin Yun nguy kịch , cả bọn chạy như bay mà quên bém đi mọi thứ . Qua đường cũng không để ý xe , nhém tí nữa thì sáng mai ... tờ báo CÔNG AN sẽ đăng rằng :

- Vào này hôm qua , có một toán thanh niên khoảng chừng ba người . Ước đoán là 17 tuổi đã băng qua đường mà không chú ý đến đèn giao thông , đã bị xe va trúng và tử vong ngay tại chỗ .

Nghĩ đến đây , tự dưng Kyo phì cười .

" Thoát chết trong gang tặc ấy nhỉ ? " - Cậu ta thầm nghĩ .

À , Kyo cũng biết cười một mình cơ đấy ! Tất cả là nhờ công của lũ bạn đó đấy ! Tự dưng Kyo thở phào nhẹ nhõm rồi thầm cảm ơn bọn chúng .

Kyo chìm vào giấc ngủ sâu mà quên bém thay đồ hay tắm rửa .

-0-

Bệnh viện Hurts World , khu , khoa ... , phòng ... :

- Quần áo của cháu này . Vào nhà tắm công cộng gần đây nhất mà tắm rửa đi . Người cháu toàn máu và nước bắn không còn gì !

- Nhưng ... cháu chẳng quen mấy chỗ như thế !

- Thế thì cháu dùng nhà tắm của bệnh viện nhé ! Sạch hơn một tí ...

- Vâng , thế cũng được ạ .

Hắn cầm lấy bộ quần áo trên tay mẹ nó rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng để tiến lại nhà tắm của bệnh viện .

Mẹ nó nhìn theo hấn , bà biết tối nay hấn nhất định không về nên đã chuẩn bị sẵn quần áo và thức ăn cho hấn rồi ! Bà cảm thấy lúc này bà như đang chăm sóc hai đứa con ấy !

Bà bước lại ghé ngồi cạnh giường . Đưa tay ra nắm lấy bàn tay của nó mà áp lên mặt , bà khẽ than thở :

- Con gái của mẹ chịu nhiều cực khổ rồi .

Ngừng giây lát , bà lại nói với cái giọng trách móc :

- Đáng nhẽ con không nên có người cha như vậy . Đáng nhẽ ra mẹ không nên yêu thương người đàn ông như thế ! Thà có một người cha nghèo nàn còn hơn là có một người cha như thế con nhỉ !?

Lại ngần ngại , bà nói tiếp :

- Thôi , con gắng tỉnh lại nhé ! Mẹ yêu con .

Nói rồi bà khẽ đặt môi mình lên trán nó . Một nụ hôn chúc ngủ ngon như lúc nó còn bé.

Nãy giờ bà cứ như là độc thoại một mình ấy. Nhưng bà cảm thấy rất vui , hoá ra tình cảm của bà dành cho chồng mình chẳng sâu đậm như bà tưởng . Bây giờ bà mới hiểu ra : bà có thể vứt bỏ ông ta bất cứ lúc nào bà muốn ...

Nhưng bà không được phép làm vậy ! Bà là một người mẹ , một người vợ có trách nhiệm mà . Bà sẽ làm cho con mình hạnh phúc .

Bà cười cười hạnh phúc rồi như một mũi dao đâm vào tim bà , bà nghĩ đến bệnh tim của con mình . Bỗng dừng tim bà co thắt lại , hàng chuỗi ý nghĩ lại hiện ra trong đầu bà một cách không định vị được :

” Bệnh tim , nó có nặng đến nỗi cướp đi tính mạng con bé Yun không nhỉ ”

” Nhỡ Yun chết thì sao ? ”

” Mình phải làm sao để con bé mau tỉnh lại đây ? ”

” Mình cần một kế hoạch cho ngày mai ! Phải nhanh chóng lên thôi ! ”

-0-

Nhà tắm công cộng của bệnh viện Hurts World :

Vặn vòi sen , nước từ vòi sen chảy xuống da thịt hấn . Thấm thấu vào tế bào da từng cơn lạnh buốt .

Lần đầu tắm ở mấy cái nơi quỷ quái này , hấn đột nhiên cảm thấy chán nản tột độ . Suy cho cùng thì cậu chủ của một tập đoàn lớn nhất nhì thế giới làm quái gì mà phải vào tắm mấy chỗ dơ dáy bẩn bẩn này cơ chứ !

” Tắm xong mình sẽ ăn gì đây ! Sau đó mình sẽ kể vài câu chuyện hay có Yun nghe . Bác sĩ dặn là phải kích thích não bộ của Yun hoạt động lại còn gì ! Chắc Yun thích truyện kinh dị lắm đây ... Thằng Chan có lần nói với mình thế mà ! ” - Hấn vừa dùng xà bông xoa xoa người vừa cười cười lại vừa nghĩ ngợi .

Tắm xong , hấn mặc bộ đồ mà mẹ nó đưa rồi dùng khăn lau lau đi cái đầu đang ướt nhẹp của mình .

Bình thường đầu hấn vuốt keo dựng dựng lên trông xì tai vô cùng . Bây giờ ướt nhẹp , xẹp xuống trông hấn không xì tai nhưng lại mang vẻ quyến rũ nam tính một cách mãnh liệt . Tin chắc rằng không một cô gái nào có thể cưỡng lại sức quyến rũ đó .

Lau khô đầu tóc , hấn bước ra khỏi phòng tắm với vẻ mặt khó chịu . Hấn lí nhí chửi vài câu tục tiểu rồi lại đi về hướng phòng của nó .

Phòng bệnh của Yun :

Hắn nhìn thấy mẹ nó đang nắm tay nó âu yếm , thế là hắn tiến lại gần mẹ nó . Lấy tay mình đặt lên vai mẹ nó rồi nói nhỏ nhẹ , tất nhiên là có cả lễ phép trong đấy :

- Dì về đi , ở đây có con lo rồi !

- Không được đâu , con nói thế nhưng dì vẫn thấy lo lắm ...

Biết mình không khuyên được bà nên hắn cũng im lặng . Hắn leo lên giường bệnh kế bên rồi lấy tay gối đầu suy nghĩ :

” Khi Yun tỉnh mình sẽ dẫn Yun đi đâu chơi nhỉ ? ”

” Khu vui chơi được không nhỉ ? Hay hồ bơi ? Hay là một buổi tiệc ven hồ ? ”

Túm tùm cười trong suy nghĩ đó , hắn không biết mình thiếp đi từ lúc nào nữa .

Mẹ nó nhìn hắn ngủ mà cười hiền . Bà lấy chăn đắp cho hắn . Bà thấy hai đứa bé đang nằm cạnh bà thật đáng thương và hiền lành .

Trong phút chốc , ý nghĩ ” bọn chúng như anh em ” hiện lên trong bà . Bỗng dưng , bà nhớ đến thằng con trai đang lạc lõng giữa đường phố . Bà thu mình lại rồi thở dài . Không biết bây giờ ông ấy đang ở đâu nữa !

To be continue ...

Em - yêu - anh (Cuối)

-o0o-

Quán bar quen thuộc trên đường Monters :

- Anh ổn chứ ?

Tiếng một cô gái lạ vang lên . Giọng cô gái vừa trong lại vừa ấm áp . Một giọng nói có sức hút kì lạ , một giọng nói truyền cảm đến bất ngờ .

- Ủ , anh không sao ! Em đến rồi à ?

Bây giờ là giọng nói của một người con trai . Không quá khàn cũng chẳng quá trầm , nghe hay hay mà lại đắm đuối .

Cô gái và người con trai ngồi cạnh bên nhau . Hỏi qua hỏi lại xã giao một tí rồi cười đùa thân mật , có vẻ rất là vui .

Cô gái đó ước chừng khoảng tuổi trở lên , khuôn mặt xinh đẹp theo kiểu cổ điển , ăn mặc hợp thời nhưng lại không quá hở hang . Đường cong trên cơ thể được uốn nắn một cách tinh xảo , môi hồng bóng lưỡng , má đỏ đỏ , làn da ngăm đen . Tóm gọn : cô là người phụ nữ mà cánh đàn ông luôn muốn sở hữu .

Và tất nhiên , chàng trai kia là ông Chan rồi . Ông Chan thì khỏi cần phải nói , nice body , khuôn mặt đẹp , lông mày rậm nhìn là mê .

Ngồi ở quán bar , ông Chan đang nhấp từng ngụm rượu . Rượu lạnh đến nỗi chỉ cần nó đi xuống đâu là ông ấy có thể cảm nhận được ngay .

- Anh không định về nhà à ? - Cô gái đột nhiên hỏi

- Không cần !

- Thế anh hẹn em ra đây làm gì ?
- Cho anh ngủ nhờ nhà em .
- Chẳng phải thường ngày anh vẫn ngủ ở nhà mấy cô gái trẻ đó sao ?
- Nhưng hôm nay lại khác .
- Thế sao anh không gọi một trong những cô đó mà lại gọi em
- Vì anh biết em chẳng bao giờ bỏ rơi anh ở mấy cái nơi nhơ bẩn này
- ...

Hơi ngạc nhiên , cô gái trầm ngâm suy nghĩ trong ít giây rồi nói tiếp :

- Chịu , anh vẫn bướng và cứng đầu thế !
- Học hỏi từ em mà !
- Hừ , chán anh thật ...
- Em vẫn luôn thế nhỉ ?
- Ủ , vẫn già hơn anh đấy ! Khôn hồn thì anh lễ phép với em một tí đi !
- Sula là bà già . Ha ha
- Anh quá lắm rồi đấy !
- Ủ , anh say rồi

Ông Chan bắt đầu dựa vào cô gái . Cô ta không nói gì , mặc kệ cho ông ấy dựa dẫm vào mình . Một hồi sau , ông Chan đưa tay lên vuốt tóc cô gái . Ông ấy nói :

- Tiếc quá ! Nhìn em thế này anh lại thêm được quay về quá khứ
- ...
- Lúc đó anh thú thật là anh đã yêu em . Nhưng ... cũng chẳng hiểu sao nữa ! Chẳng dám đáp nhận lại cái lời yêu đó !
- ...
- Này ! Em nghe anh nói chứ ?
- Ủ , em có nghe .
- Tối nay cho anh ở nhà em nhé !
- Ủ , tùy anh thôi ! Nếu anh không chê nhà của bà già này bẩn
- Em còn dỗi vạ hồi nãy anh trêu em là bà già à ?
- Ai mà không dỗi được chứ !
- Thế anh xin lỗi ...

Cô gái bật cười tha thứ khi nghe lời xin lỗi của ông ấy . Tiếng cười không lớn lắm nhưng nghe rất giòn tan .

Cô gái đó tên là Đặng Thuỳ Trang , là một nhà thiết kế thời trang với tên gọi thân mật là Sula . Tuy rằng một khối con trai chờ cô sét duyên để được làm chồng , nhưng đến bây giờ cô vẫn còn độc thân .

Sula và ông Chan quen nhau tại một quán bar nào đó ở một cái đường lớn lớn nào đó , cả hai người họ cũng chẳng nhớ rõ nữa .

Hôm đó trời mưa hơi to , vô tình họ cùng đực mưa tại một quán bar gần đó . Thế là họ quen nhau , rồi một thời gian họ yêu nhau . À mà không hẳn là yêu nhau , chỉ có một mình cô ta yêu thôi , còn ông Chan thì ... chưa xác định được tình cảm của mình .

À ! Ngoài ra cô ta còn là người đầu tiên quen ông Chan lâu nhất . Họ quen nhau trong 6 tháng , thời gian dài đấy nhỉ ? Thời gian mà người ta bảo ” yêu người này nhưng lại nhớ người kia ” ấy !

Sáng , trưa , chiều , tối họ quần lấy nhau . Thế nhưng khuya thì Sula ở cạnh bạn trai hiện tại của mình , ông Chan thì cố gắng nhắn tin hay gọi điện cho Durin.

Đùng một cái , cô ta và ông ấy quen nhau đã 6 tháng . Cái hôm kỉ niệm thì cô ấy lại nói với ông Chan là phải đám cưới . Ông ấy hơi hoảng hồn nhưng không sao , ông ấy dễ quên lắm !

Thấm thoát , kể từ cái ngày đó thì cũng đã hơn 1 năm rồi ! Hai người họ vẫn liên lạc với nhau , và vẫn quý trọng nhau ... cho dù là đối phương đã có gia đình hay đối tượng đi nữa .

-0-

Một căn hộ lớn , thuê ở chung cư trên đường Manta :

- Giận nhau với chồng hay gì mà nhà trống trơn thế kia ? - Ông Chan nhìn dáo dác rồi tò mò hỏi

- Ủ , anh ta ngoại tình ! - Sula đáp lại thản nhiên như không có chuyện gì

Rồi đột nhiên ông Chan ôm eo cô từ phía sau , cô giật mình đẩy ông Chan ra . Ông ấy nhìn thái độ của Sula , lúc đầu hơi ngạc nhiên , sau đó lại cười khằng khặc :

- Thì em cũng ngoại tình đấy thôi !

- Anh điên quá ! Vào nhà đi ...

Bước theo cô , ông Chan vừa đi vừa lấy Chan hất tung quần áo rơi trên nhà . Ông ấy lắc đầu , chẹp lưỡi nói với giọng trêu đùa :

- Nhà em vẫn bẩn thế ! Sao không mượn osin về mà dọn dẹp đi !

- Không !

- Sao thế ?

21. Chương 21

- Em đi làm suốt ngày , để con osin ở nhà ắt đồ à ? Chưa kể đến nhờ thằng chồng em nó làm bậy với con osin đó thì sao ?

- Ô ... hoá ra chồng em là thế ! Thế cưới nhau làm gì cho khổ đấy ?

- Ba mẹ sắp đặt ! Thật chất anh ta chỉ được cái gia tài kết sù với cái đầu rỗng thôi chứ chẳng còn cái gì ra hồn cả !

- Ồ ... Ra em hám tiền thế !

Rút điều thuốc ra , Sula dùng bật lửa châm vào để hút . Rút một hơi rõ dài , cô ta nói tiếp :

- Anh hiểu tính em quá còn gì !

- Em cũng ăn chơi đấy nhỉ ? Vậy sao không bỏ hần đi cho rồi !

- Làm đơn li dị rồi , chỉ đợi hần kí vào là ok . Chia tay , em lãnh nửa gia sản .

- Thông minh thật !

- Em mà lì , ha ha .

Hai người họ ngồi xuống phòng khác rồi nói chuyện với nhau . Căn nhà như bỗng sinh động hẳn lên . Họ cười rất lớn và nghe rất hài , có lẽ lâu rồi không gặp , họ có nhiều chuyện muốn nói với nhau cũng nên .

-0-

Bệnh viện Hurts World , khu , khoa ... , phòng ... :

Hắn nằm trên giường bên cạnh ngáy khò khò . Còn mẹ nó thì nằm ở sofa , thu mình vào một tấm chăn mỏng mà ngủ . Hôm nay bà đã quá mệt mỏi rồi , bà cần nghỉ ngơi .

Tay nó nhích nhích , lông mày nó giật giật . Đây là dấu hiệu cho biết nó sắp tỉnh dậy . Mắt nó bắt đầu hé hé mở . Nó nặng nhọc mở đôi mắt ra , gượng lắm mới mở được hết đôi mắt . Nó đưa mắt nhìn chung quanh trên trần , rồi nó lại nhìn sang trái , sang phải

Nó sang trái , nó thấy hắn đang nằm ngáy khò khò tự dưng không nén được cười . Nó định cười lớn nhưng mà miệng mở ra không được . Miệng nó khổ và nứt nẻ quá ! Nó sợ nếu cười sẽ chảy máu , nên mới nhịn cười .

Mà ông trời cũng ác , làm sao nó nhịn được khi người con trai nó yêu đang ngáy như bò rống thế kia ? Thế là nước mắt chảy ra , không phải nước mắt vì đau buồn hay xúc động , mà là nước mắt vì cười mà cười không được .

Một hồi sau , nó lấy lại tin thần . Nó vội thở dài thườn thượt rồi đưa mắt về phía trước nhìn mẹ nó . Nhìn xong nó lại thở dài .

Người ta bảo : ” Thở dài mau già ” nhưng mà không sao . Già hay không cũng đến một con đường : đó là chết thôi mà !

Rồi nó nhắm mắt lại để ngủ . Ngày mai hứa hẹn với nó nhiều điều tốt đẹp !

Ngày mai nó sẽ khoẻ hẳn .

Ngày mai nó sẽ thấy nụ cười hạnh phúc của hắn .

Ngày mai nó sẽ bắt đầu tạo kí ức của nó ọi người .

Ừ , ngày mai ... ngày mai ... ngày mai ... và tương lai .

Đúng là con bé ngốc . Nó vẫn ngây thơ không nhận ra rằng mọi đau đớn trong cuộc đời nó còn chưa kết thúc ! Đó chỉ mới là bắt đầu !

-0-

Tại căn biệt thự to từng được ví như là ” ngôi nhà hoang ” :

- Thưa cậu chủ , bây giờ đã khuya rồi ạ . Mong cậu chủ vào ngủ sớm , kéo mai lại ốm nặng ạ !

- Ngủ mẹ gì mà ngủ ! Không thấy đang ngồi xe lăn à ? Cút đi ! Biến đi ... Không ngủ nghỉếc gì hết !

- Nhưng thưa cậu chủ ...

- Không nhưng nhịn gì hết ! Tôi đã nói là cút thì cút đi ... đừng có lải nhải ở đây với tôi nữa .

Vị quản gia nghe thế , vừa cảm thấy mình bị xúc phạm vừa hổ thẹn cho thân phận của mình . Vị quản gia già lặng lẽ khép cửa phòng lại rồi đi ra.

Từ hôm ở Water Clan về , không ngày nào là Shin không mơ thấy ác mộng . Không mơ thấy mình bị ma bắt cũng gặp mình bị giết chết !

Đúng là quả báo mà !

Mà buồn cười nhất là đợt chấn thương ở cột sống lần trước chưa lành hẳn thì lại thêm chấn thương mới này , cũng đúng ngay cột sống . Thế là lại ngồi xe lăn , mà lần này lại ngồi lâu hơn nữa mới chết chứ !

Ông trời có mắt rồi đấy !

Đáng đời cho kẻ đáng thương , mình không có được hạnh phúc thì thôi ... đằng này còn muốn người khác giống mình . Một mình chịu khổ được rồi ! Kéo người khác vào làm gì ?

Trời báo may mắn con ơi !

” Bao nhiêu kế hoạch , bao nhiêu tiền bạc , bao nhiêu công sức ... để đổi lấy cái chiếc xe lăn bản thủ này à ? ” - Shin suy nghĩ trong cơn tức giận . Một hồi , Shin rửa thầm :

- Mẹ kiếp ! Rốt cuộc thế nào đây ? Có bao giờ mình sai rồi không nhỉ ?

Thế là lại thả người mình trên chiếc xe lăn . Shin trượt dài ra đó , Shin đau đớn vô cùng . Mọi thứ trước mặt Shin bỗng dưng trở nên ảo rờ rệt . Mọi kí ức của Shin , bây giờ nếu có một điều ước thì Shin chỉ muốn ước cho kí ức đó biến đi mãi mãi thôi ...

Shin làm nên tội nên tình gì mà phải gánh chịu thế này chứ ?

Shin lại nhớ về người bạn gái đã chết của mình . Đau mà chẳng dám nói mình đau , kìm nén cũng vô ích . Đầu Shin muốn vỡ mất rồi ... !

- Mình phải làm sao để có được cuộc sống hạnh phúc như khi ở bên cô ấy đây ?

- Mình không biết ... Mình không biết ! Mình không biết gì hết ... không biết gì hết ... Trời ơi !

Thì ra Shin vẫn là con người đáng thương nhất !

22 : Sầm sỡ

-o0o-

Bệnh viện Hurts World , khoa ... ; khu ... ; phòng ... :

Nó ngồi dựa mình vào gối , mắt nhìn xa xăm ra cửa sổ . Nó nằm viện cũng đã 1 tuần rồi , không biết bên ngoài có những chuyện gì nhỉ ? Nó tò mò và thèm được chia sẻ chung .

Mẹ nó đẩy cửa phòng , bước vào . Trên tay bà là một tô cháo nóng hổi , thơm thơm mùi hành phi . Bà đến gần cái bàn gỗ rồi nhanh chóng đặt tô cháo xuống . Bà vội đưa hai tay mình lên tai để cho đỡ nóng . Rồi bà quay qua nhìn nó , cười hiền bảo :

- Ăn cháo này con .

- ...

- Ăn này , mẹ mới mua đấy ! Nóng hổi ...

- ...

- Con lại buồn chuyện bé Rin (tên gọi thân mật của Durin) à ?

- ...

Nó không nói gì , chỉ thở dài trừu . Mẹ nó cũng khẽ lắc đầu . Một tuần nay nó kén ăn thấy rõ . Da thịt từ hồng hào bắt đầu chuyển sang nhợt nhạt , nhìn nó chẳng khác gì que tăm .

Dù cho ba có khuyên nó , có bảo nó thế nào thì cũng vô ích , nó chẳng thèm ăn . Mỗi lần nó ăn gắng lắm cũng được 2 muỗng , nhiều lắm là khoảng 4 muỗng thôi . Thế thì hỏi sao không ốm ?

Dạo này hần cũng đến thăm nó thường xuyên lắm ! Hần lúc nào cũng hơn hớn , nhảy tưng tưng vào gặp nó . Nhưng không hiểu sao nó chẳng thấy vui , mà thay vào đó là cảm giác tội lỗi . Mỗi lần nó cố gắng cười thì hình ảnh Durin lấy cây gậy đập vào đầu nó rồi cười sảng khoái là nó cụt hứng ngay . Khuôn mặt tươi cười của nó bây giờ chẳng khác nào một cái mặt nạ . Vô hồn , vô tri , vô giác và vô cảm .

-0-

Mẹ nó nhìn nó , tim nhói lại vì đứa con bé bỏng của mình . Bà nói nhẹ nhàng :

- Hay mẹ gọi Jun vào nhé !

- Không cần đâu mẹ - Nó lắc đầu ngán ngẩm

- Thế thì mẹ phải làm sao để con ăn đây ? - Mẹ nó bắt đầu thấy ư ử ở cổ họng

Nó nhìn mẹ nó với vẻ thông cảm . Nó biết nó thế này thì chắc chắn là bà đau lòng lắm ! Mà còn chưa kể đến vụ ông Chan không về nhà nữa . Nó biết bà dạo này chịu nhiều tổn thương rồi !

Bất đắc dĩ , nó đành gượng cười rồi nói :

- Con sẽ ăn mà !

- Mẹ dứt con nhé !

- Không cần đâu ạ , mẹ cứ để đây ... tí con ăn - Nó ngụy biện .

Nghe được những lời đó , mẹ nó cũng thấy ấm lòng phần nào . Bà lại gần nó hơn nữa , đưa tay đặt lên trán nó rồi vuốt vuốt mái tóc bóng mượt của nó . Bà lại khẽ đặt nụ hôn của mình lên trán nó , bà cười tí mắt rồi nói :

- Cứ như thời gian quay trở lại ấy con nhỉ ?

- Vâng , thời gian quay trở lại trước ngày sinh nhật kinh hoàng đó ! - Nó đáp với vẻ thản nhiên .

Bà lặng người .

” Tại sao nó lại nhắc đến chuyện này nhỉ ? ” - Bà tự hỏi rồi như tiếp lời nó , bà nói :

- Con biết chuyện gì à ?

- Vâng ... - Nó khẽ khàng đáp

- Chuyện gì ? Nói mẹ nghe được không ? - Bà không giấu nổi vẻ ngạc nhiên mà hỏi nó

- ...

Nó ậm ừ một tí rồi nói :

- Con bị bệnh tim ! Đúng không mẹ ?

” Bệnh tim ư ? Sao nó lại biết ” - Thất thần , bà tự hỏi mình .

Vẻ mặt của bà lúc này như tái xanh lại . Đôi mắt tròn to của bà căng ra . Lòng mài mảnh khảnh nhả lại . Bà hiết sức ngạc nhiên . Như không tin vào tai mình , bà hỏi ngược lại nó :

- Con nói gì cơ ? Bệnh tim gì ?

- Mẹ đừng giấu con nữa . Lúc mẹ nói chuyện riêng với bác sĩ ngày hôm qua con đã nghe hết rồi !

- Con ... con ... - Bà lắp bắp nói

- Con biết , nhưng mẹ đừng lo . Con chưa chết ngay bây giờ đâu ! - Nó nói lại với vẻ như biết trước được mọi chuyện sẽ xảy ra vào tương lai .

- Con nói gì thế ? Bệnh tim vẫn còn cách chữa mà , con đừng nói như con sắp chết đến nơi rồi ấy chứ ! Con ..

Không đợi bà nói thêm , nó ngắt lời :

- Mẹ , xin mẹ đừng nói nữa . Bệnh của con thì bản thân con hiểu rõ nhất mà !

Im lặng , bà hoảng hốt vì câu nói vừa rồi của nó . Thế là bà lại ôm mặt khóc . Nó chồm người lại gần bà rồi vòng tay ra ôm trọn lấy , nó muốn an ủi bà .

-0-

Đại sảnh bệnh viên Hurts World :

Hắn đang mặc bộ đồng phục , vai quẩy giỏ xách mà tung tăng đi vào . Vừa đi hắn vừa nhìn xuống cái khay đựng thức ăn mà hắn mới làm ở nhà cho nó .

Đây là lần đầu tiên hắn bước chân xuống bếp . Hắn muốn làm món gì đó cho nó . Một món gì đó chứa đầy tình thương và phải do chính tay hắn làm . Nhưng vì do lần đầu tiên nên không thể nào tránh được những ” tai nạn nhỏ ” . Tay hắn quần đầy băng cá nhân , chỗ nhiều chỗ ít . Nhưng tất cả không làm hắn cảm thấy đau đớn , mà ngược lại , hắn thấy mình thật hạnh phúc .

Nhấn nút thang máy , hắn nhịp chân chờ đợi . Cuối cùng thang máy cũng đến tầng của nó . Hắn chậm rãi bước ra , đi chậm chạp để tránh làm phiền các bệnh nhân khác .

” Tự đứng hôm nay mình tốt thế ! ” - Hắn khoái trí nghĩ .

Rồi như bị điên , hắn cười ha há . Kết quả là cô y tá xô một tràng xô xả vào hắn .

” Hôm nay mình được tắm mưa bằng nước miếng miễn phí rồi ! ” - Suy nghĩ khôi hài lại hiện lên trong đầu hắn .

5 phút

6 phút

10 phút

phút

Thời gian bắt đầu qua đi mà cái ” bà cô ” y tá này chẳng chịu ngừng . Hắn khoanh tay và nhịp chân này giờ cho đỡ ngán . Nhưng sức chịu đựng của mọi người cũng có giới hạn , mà cái ” bà cô ” y tá này đã chạm đến giới hạn đó rồi đấy ! Hắn bực tức nói , ngắt lời ” bà cô ” :

- Cô không mỗi mồm nhưng tai tôi thì đau lắm rồi đấy !

- Cậu ... cậu - Như bị châm biếm , ” bà cô ” nổi cáu lên đến nỗi không nói nên lời

- Đừng vội mà cáu , bà thím già ơi ! Bà thím sắp chết đến nơi rồi đấy ... Nhìn kia kia ..

Vừa nói hắn vừa lấy tay chỉ chỉ vào một người phụ nữ mặt đỏ như gấc , trông như một con bò tót sẵn sàng húc người bác cứ lúc nào ấy .

” Bà cô ” y tá giật mình hoảng sợ , bắt đầu nhận ra mình đã tốn quá nhiều thời gian cho các việc ” giáo dục em trai ” .

Nhận ra ” người phụ nữ ” đang đi đến , ” bà cô ” bắt đầu xám mặt , cúi đầu xuống với vẻ hối lỗi . ” Bà cô ” không đợi ” người phụ nữ ” kia nói mà đã chen vào :

- Xin lỗi y tá trưởng , em biết mình sai rồi ạ

- Hừ , cô biết là sai rồi à ? Đi vào phòng nhân viên nhanh cho tôi . Tôi sẽ lập biên bản cô vì việc này - ” Người phụ nữ ” kia quát vào mặt ” bà cô ” , song tiếng la mắng không lớn đến nỗi làm mọi người chú ý

Nặng nề gật đầu , ” bà cô ” y tá lẻo đẻo theo sau ” người phụ nữ ” . Tất nhiên là không quên ném cho hắn một cái nhìn giận dữ rồi !

Còn về phần ” người phụ nữ ” thì trước khi dẫn ” bà cô ” y tá đó đi . ” Người phụ nữ ” này đá lông nheo với hắn , làm hắn gợn hết cả người . Chưa kịp định thần thì ” Bốp ” , một bàn tay đánh vào mông hắn . Ôi mẹ ơi , là tay của ” người phụ nữ ” lúc này .

Ngượng chín người , hắn nhìn tứ phía xem có ai chú ý đến chuyện này không rồi co giò chạy mất tiêu . Bỏ quên hai người ” phụ nữ ” đang cười hã hê khoái trí .

-0-

Phòng bệnh nó đang nằm :

Mẹ nó đã nín khóc . Nó và mẹ nó bây giờ đã nhìn nhận sự việc theo một hướng nhìn khác . Bà an ủi nó , còn nó thì cũng an ủi ngược lại bà .

Hai mẹ con không khóc nhưng không phải là không buồn .

Hắn bước vào phòng với cái mặt đỏ vì ngượng . Hắn chưa quên được cái chuyện bị ” sàm sỡ ” lúc nãy .

Nó thấy hắn , thoát đầu còn vui mừng . Nhưng khi thấy vẻ mặt của hắn thì lại đâm sang ngạc nhiên . Sau đó chuyển sang ghen tuông vì cứ nghĩ hắn vừa gặp cô gái nào đó . Cuối cùng , nó lại cảm thấy buồn cười .

Nó giơ tay lên ngoắc ngoắc hắn lại gần .

Thấy nó ra hiệu , hắn lạnh lẽo làm theo mà chẳng cần suy nghĩ gì .

Nó hỏi :

- Chuyện gì mà anh đỏ mặt thế ?
- Ô ơ ... không ... không ... có gì ! - Hắn gãi đầu , nói cà lăm như con gà bị mắc tóc
- Anh giấu cả em à ? - Hắn nhăn mặt lại , vờ càu
- Nhưng chuyện này xấu hổ lắm , anh không tiện nói
- Thế thì anh chuẩn bị tinh thần đi nhé ! Em dối anh luôn ... - Nó vờ
- Thôi thôi ... cho anh xin , anh kể mà - Hắn vội xoa giận vì nghĩ nó giận thật .
- Thế thì kể đi chứ ! - Nó nói với giọng đắc thắng
- Anh bị bà y tá trưởng đánh vào mông ...

22. Chương 22

Nói rồi , mặt hắn đỏ nay đỏ hơn . Trông đáng yêu vô cùng , cứ như là đứa trẻ vậy .

Nó nghe tin hắn bị ” sàm sỡ ” , hết ngạc nhiên rồi lại buồn cười . Mẹ nó nãy giờ cũng nghe hết mọi chuyện , cũng không nhịn được cười .

Thế là căn phòng rộn vang tiếng cười . Mẹ nó và nó thì vui hết sức , còn hắn thì ngượng chết người .

Lâu rồi bà và nó không cười vui như thế !

Mọi chuyện vừa rồi như trôi qua nhanh chóng ! Mọi chuyện là nhờ hắn và ” người phụ nữ ” cả đấy !

23 : Thiện hay ác ? Tốt hay xấu ?

oOo

Sân bay Yunkimoto :

Mọi người ở đây đang chú ý đến một cô gái với dáng người thanh cao , xinh đẹp . Cô gái à lại không quá thô thiển . Mái tóc xinh xinh , môi hồng chúm chím , vai gầy , chân thon ... Bao nhiêu đó thôi cũng chưa đủ để tả hết được vẻ đẹp của cô gái .

Cô gái kéo sênh sệch cái va-li , cười tươi như đoá hoa mới chớm nở . Cô bước đi chậm rãi mà thanh nhã vô cùng .

Rồi như thấy cái gì đó , cô bỏ hành lý xuống và chạy vù đi như cơn lốc . Chẳng mấy chốc , cô gái đã được hai cánh tay ôm trọn lấy . Cô gái hôn hờ gọi tha thiết :

- Ma ma ... Con về rồi !

- Mẹ nhớ con lắm ...

- Con cung thể , con nhớ ma ma lắm - Da diết , cô nói lên nỗi nhớ của mình .

Thế là nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt của hai người họ , họ ôm cứng lấy nhau . Một hồi sau , cô gái buông lỏng người phụ nữ ra ; lấy tay quệt nước mắt rồi hít một hơi nói :

- Mấy năm rồi con chưa gặp ma ma !

- Ừ , mẹ cung thể ! Để con bên Mĩ một mình mẹ chẳng bao giờ yên tâm cả .

- Con yêu ma ma quá cơ - Nói rồi cô gái khẽ đặt một nụ hôn ngọt ngào lên má người đàn bà . Bà ta cười đáp lại .

- Uke , ba con đang ở ngoài đấy ! Đừng để ba con đợi lâu quá !

- Vâng - Cô gái cười tíu tít , chạy lại chỗ hành lý vừa thả xuống hồi nãy . Cầm lên rồi kéo tung tăng đi ra khỏi sân bay

-0-

Bệnh viện Hurts World :

Hôm nay nó được xuất viện . Lâu rồi không được ngắm bầu trời xanh , không được hít hà không khí mát lạnh , nó thấy nhớ ... Nghĩ tới việc nó sắp được làm những điều đó , bỗng dưng nó thấy háo hức vô cùng .

Tuy thế , nó vẫn thấy ngại khi ra khỏi bệnh viện . Một tháng trong đây nó cũng đã kết được nhiều bạn .

Chẳng hạn như cô bé học lớp 4 ở phòng bệnh kế bên , cô bé xinh và đáng yêu lắm! Đặc biệt là cô bé vẽ rất đẹp . Mỗi lần có bức tranh nào được hoàn thiện là chạy ngay sang đưa cho nó xem . Lần nào nó cũng khen tấm tấ , nhiều khi khen còn làm con bé ngại nữa . Nhưng đó là sự thật mà , nó chẳng nói quá lên đâu . Chỉ tội có một điều , cô bé đó bị bệnh tim nặng . Bác sĩ chuẩn đoán là sống không quá tuổi .

Ngoài cô bé đó ra , còn hai ông bà cụ phòng đối diện . Vì môi trường sống của họ không hợp lí và rất ô nhiễm nên họ bị viêm phổi khá nặng . Hai ông bà cụ là vợ chồng lâu năm với nhau , ngày nào họ cũng trò chuyện , an ủi cho nhau . Nó còn nhớ ông lão có lần đã nói thế này:

" Số phận đã cho chúng ta gặp nhau , yêu nhau , rồi sinh con đẻ cái . Bây giờ , cũng chính số phận , một lần nữa nó cho ta chết cùng với nhau . Bà đừng lo , dù lên thiên đường hay xuống địa ngục , chúng ta đều có nhau mà ! "

Và nó đã rơi nước mắt . Một cách nhẹ nhàng và hạnh phúc , nó thắm ngưỡng mộ và cầu chúc cho hai ông bà cụ . Hai ông bà cụ cũng đã an ủi nó rất nhiều mà !

Bây giờ , nó đang ngồi trên giường . Không ủ dột như mấy tuần trước nữa , nó đã vui vẻ hơn rồi !

Xếp bằng trên giường , nó để tai nghe lên tai rồi nhép nhép miệng theo lyric bài hát . Bài này của Celine Dion - một bài hát bất hủ .

-0-

Trích:

Every night in my dreams

I see you, I feel you,

That is how I know you go on

Far across the distance

And spaces between us

You have e to show you go on

Near, far, wherever you are

I believe that the heart does go on
Once more you open the door
And youre here in my heart
And my heart will go on and on
Love can touch us one time
And last for a lifetime
And never let go till were gone
Love was when I loved you
One true time I hold to
In my life well always go on
Near, far, wherever you are
I believe that the heart does go on
Once more you open the door
And youre here in my heart
And my heart will go on and on
Youre here, theres nothing I fear,
And I know that my heart will go on
Well stay forever this way
You are safe in my heart
And my heart will go on and on

Translate by me + Trang Bùi : (hơi thô ná)

Mỗi đêm trong những giấc mơ của em
Em nhìn thấy anh , em cảm nhận được anh
Đó chính là lý do mà em biết anh vẫn còn yêu em
Khoảng cách và không gian giữa chúng ta xa cách nhau
Anh đến và cho em nhìn thấy rõ rằng anh vẫn yêu em .
Gần , xa , dù bất cứ nơi nào anh ở
Em tin rằng trái tim vẫn yêu anh
Một lần nữa , anh mở cánh cửa ra
Và anh ở đây , trong trái tim em
Trái tim của em vẫn sẽ yêu anh và tiếp tục yêu anh.
Tình yêu xen vào chúng ta một lần
Và đây là lần cuối cùng của cuộc đời
Và không bao giờ mất đi cho đến khi chúng ta không còn yêu nhau
Tình yêu là khi em đã yêu anh
Một lần đúng , em tin rằng

Trong cuộc sống của mình , chúng ta sẽ luôn luôn yêu nhau

Gần , xa , dù bất cứ nơi anh ở

Em tin rằng trái tim vẫn yêu anh

Và anh ở đây , trong trái tim em

Trái tim của em vẫn sẽ yêu anh và tiếp tục yêu anh.

Anh ở đây , không có thứ gì làm em sợ hãi

Và em biết rằng trái tim mình vẫn yêu anh

Chúng ta sẽ lưu giữ lại cảm giác này mãi mãi

Anh chắc chắn sẽ mãi trong tim em

Và trái tim em vẫn sẽ yêu anh .

-0-

” Đúng là nhạc của Celine Dion có khác , bất hủ đúng là bất hủ ” - Nó thầm nghĩ .

Rồi nó duỗi thẳng chân ra , bắt chéo vào nhau . Nhịp từng cái theo giai điệu . Nó đang mừng tượng đến hai nhân vật trong phim Titanic rồi tự hỏi :

” Họ chết rồi sao vẫn yêu nhau được nhỉ ? Hay thật ! ”

Nó cười mỉm , nhắm mắt hưởng thụ tất cả . Bỗng dưng một ý nghĩ đâm ngang trong đầu nó như một lưỡi giáo đâm thẳng vào tim , nhói ... buốt :

” Thế là chỉ còn 4 tháng nữa thôi là mình phải đi rồi ... Làm sao đây nhỉ ? Mình phải làm sao để trước khi chết không ân hận đây ? ”

Vừa nghĩ nó vừa lấy tay để lên miệng cắn tích cực , nhém tí bật máu . Trông nó có vẻ hoang mang nhiều lắm .

-0-

Nhà hàng năm sau Cần Vương :

Một nhà hàng kiêm khách sạn đẹp tuyệt trần . Nhà hàng này trang trí theo cách cổ điển , tạo ọi người một cái nhìn thoáng và cảm giác yên tĩnh .

Vài ánh đèn mờ lấp ló khắp một không gian rộng lớn và yên tĩnh . Uke ngồi ở một cái bàn tròn , dõi mắt theo đợi ai đấy .

- Thưa cô , cô dùng món gì ạ ? - Một anh chàng bồi bàn hỏi

- Tôi đang chờ người , anh đợi một tí đi - Cô nhẹ nhàng nói , chẳng quên kèm theo nụ cười trong sáng .

- Vâng ...

Nói rồi anh chàng bồi bàn lặng lẽ lùi đi . Còn cô thì cứ giơ tay lên nhìn đồng hồ mãi , bây giờ đã trễ hơn 1 giờ rồi mà người cô chờ vẫn chưa đến . Tự dưng thấy nhớ và lo vô cùng .

” Cộp cộp cộp ” , tiếng giày nện trên nền nhà . Giờ thì cô chắc là người mình đợi đã đến rồi . Không đợi chờ gì , cô ngược mặt lên và xà tới ôm chầm lấy người đó . Cô lặng lẽ rơi nước mắt .

Hôm nay cô đẹp lắm ! Khoác lên người một cái đầm hiện đại đính kim sa lấp lánh làm cô trở nên như một cô công chúa xinh đẹp . Da thịt cô vẫn trắng trẻo và nõn nà đến lạ thường . Mỹ nữ , đúng là mỹ nữ !

Nhưng đừng tưởng rằng không ai có thể ” sánh ngang hàng ” với cô gái đó nhé ! Anh chàng cô đợi cũng chẳng thua gì đâu !

Anh chàng diện một bộ đồ đơn giản nhưng không lạc hậu . Một cái áo sơ mi tay dài , bên trong là một áo thun in hình S - kí hiệu của superman . Quần tụt ống côn và giày converse cổ cao . Không mất nhiều thời gian để lựa chọn một bộ đồ theo style này .

Cô bỏ tay ra khỏi người anh chàng . Sau đó , hai người chậm rãi nhấc dao và nĩa lên , kì cách cắt từng miếng thịt bỏ vào mồm . Họ chưa biết rằng mình đã trở thành trọng điểm của mọi người ở đây từ lúc nào ! Đột nhiên , cô gái hỏi :

- Lâu rồi chúng ta không gặp nhỉ ... ?

- Ủ - Anh chàng đáp lại lạnh lùng

- Em đã tha thứ cho anh từ lâu rồi ! À , thật ra từ lúc đó em chẳng bao giờ hận anh cả . Thật đấy ! Anh tin em chứ ?

- Tin - Lại lạnh lùng .

- Anh không còn dịu dàng như trước rồi ... - Đoạn cuối , cô kéo dài một tí như thể cô chẳng thốt nên lời

- Ủ , vì ngày trước em đã bỏ anh mà . Làm sao anh còn có thể trở về ngày xưa nữa ? Dịu dàng ? hay lạnh lùng ? Tất cả qua với anh như một cơn lốc rồi ! - Anh chàng nói với vẻ oán trách

- Em xin lỗi ... thật sự xin lỗi ... nhưng mọi chuyện đành thế thôi anh à ! - Cô nuối tiếc

- Không , em không có lỗi . Lỗi do anh đã đến quá trễ mà ! - Anh chàng nói với giọng vừa đau buồn lại vừa lạnh băng

- Không , là em . Em yêu anh , em vẫn còn yêu anh ! - Thật thà , cô gái thừa nhận tình cảm của mình cho chàng trai biết .

Rồi chàng trai dịu dàng đặt bàn tay mình lên bàn tay cô gái . Nở một nụ cười như ánh bình minh , kèm theo đôi mắt sáng và trìu mến . Chàng trai nói :

- Anh thừa nhận , anh vẫn còn yêu em ! Yêu nhiều lắm ...

Sau đó, hai người bỏ dao và nĩa xuống bàn , họ chồm tới ôm nhau như thể xa cách muôn trùng . Nhà hàng - khách sạn Cần Vương bỗng trở nên ấm áp vô cùng .

Có phải là do hai người họ làm nên không nhỉ ? Rốt cuộc Uke là cô gái tốt hay xấu đây ? Đón đọc chap sau nhé ^^

23 : Thiện hay ác ? Tốt hay xấu ? (

o0o

Bệnh viện Hurts World :

Đặt mình dài trên giường bên trắng toát , nó tự dưng thấy bồn chồn . Không phải vì nó nhớ nhung hay lưu luyến cô bé lớp 4 , ông bà cụ phòng đối diện mà là vì có một cảm giác bất an len lỏi vào trong đầu nó . Nó giờ tay lên xem đồng hồ . Bây giờ là 6 giờ 40 phút chiều . Trễ mất 40 phút rồi !

Tay nó mân mê từng lọn tóc . Trông nó thật xinh xắn .

" Tách " , tiếng mở cửa phòng . Nó nhướng mắt lên hơn hở , kìm nén lắm nó mới không bật khỏi giường để mà chạy đến ôm cái người đó .

Nhưng không phải là hấn , nó vừa ngạc nhiên vừa bực bội . Là ba nó . Nó cau mày lại rồi tự hỏi :

" Ông ta đến đây làm gì ? "

Như đọc được mọi suy nghĩ của nó , ba nó bước lại gần , mỉm cười dịu dàng . Rồi nói :

- Ba đến thăm con . Hôm nay con phải xuất viện đúng không ?

Không tin vào mắt và tai mình , mặt nó như biểu hiện rõ sự thù hận và ngạc nhiên . Nó thầm nghĩ :

” Đây không phải là ông ta . Nhưng cái giọng nói và hình dạng này thì đúng thật là ông ta rồi , không sai vào đâu được . ”

Càng ngày càng khó hiểu , nó đâm ra nghi ngờ . Dồn hết can đảm của mình , nó lên tiếng nói :

- Ông đến đây làm gì ?

- Ba đến đón con xuất viện - Ông ta cười hiền bảo

- Tôi không cần ông đón đâu . Về đi ! Và đừng có tự nhận mình là ” ba ” tôi - Sự căm phẫn thể hiện rõ ràng qua giọng nó

- Hừ ... người mày đợi không đến đâu - Ông ta lẩm bẩm nói ình nghe . Hồi sau , ông ta qua sang nó , lại cười dịu dàng rồi nói :

- Thôi , nghe lời ba . Ba đưa con về nhà ! Nhé , ngoan nào !

Nói rồi ông ta đưa tay hay lên định đỡ nó xuống giường nhưng nó lại gạt phắt đi . Nó cười châm biếm ông ta . Trong đầu nó , từng suy nghĩ lại hiện ra :

” Người như ông ta thì làm sao mà tốt bụng thế ! Chẳng phải ông ta muốn giết mình đây sao ? ”

” Tốt nhất nên gạt phắt cái tay gơ bần đó đi cho đỡ thối người ”

” Đàn ông như ông ta mình gặp nhiều rồi ! Không ngờ lại mặt dày thế . Bảo là ba mình , chắc là có âm mưu từ trước rồi ! Hèn chi hôm nay mẹ không lại bệnh viện với mình ”

.....

Ngay từ đầu , ba nó đã làm đủ mọi cách để kìm chế bản thân mình , tránh làm rách việc . Thế nhưng trước cái cảnh xác xược của nó thì ông ta chẳng thể nào chịu nổi nữa . Và thế là ” Bốp ” , một bàn tay vào má nó . Má nó ửng đỏ lên .

Nó nghiêng răng nghiêng lợi để kìm chế cơn phẫn nộ . Nó nắm chặt tay mình lại nghe ” rắc rắc ” .

Còn ông ta , mắt đỏ . Hơi thở hồng hộc , nó biết mình đã làm ông ta tức điên lên rồi . Một hồi khá lâu sau đó , ông ta có vẻ đã bình tĩnh trở lại . Ông ta nói :

- Về ngay , đi với tao . Thằng bạn trai gì đấy của mày ấy , mơ nó cũng chẳng đến đâu !

- Ông nói thế là ý gì ? - Nó khó hiểu hỏi

- Nó đang bận đi xem mắt hôn phu rồi ! - Ông ta nói với vẻ đắc thắng . Lần này đến lượt ông ta khinh bỉ nó .

- Ông lại nói dối phải không ? Tôi không tin ông được ! - Nó không tin , bác bỏ ý kiến của ông .

- Không tin thì mày cứ việc chạy đến Hoàng Cung đi mà xem . Tao đến đây rước mày vì chuyện đó đấy ! Nếu không phải ba nó là bạn thân tao thì tao cũng chả lếch xác đến đây rước mày đâu ! - Ông ta vừa quả quyết vừa khó chịu mà nói .

Nó không còn tin vào những gì mình nghe nữa . Nó bật xuống giường , luồng chân qua đôi dép rồi phóng đi như con bão , nó muốn đến đó ngay lập tức để chứng minh mọi chuyện có phải là thế không !

-0-

Nhà hàng - Khách sạn Hoàng Cung :

Gặp mặt với Kyo tại Càn Vương lúc 4 giờ rồi sau đó Uke lại đi tầng 2 sang Hoàng Cung để gặp mặt vị hôn phu tương lai của mình . Cô giở tay lên xem đồng hồ rồi nhủ mãi tự nói :

” Mình đến sớm quá ! Cả ba và mẹ cũng chưa đến . Giờ hẹn là 6 giờ nhưng bây giờ mới 5 giờ 30 thôi mà ! ”

Tưởng chừng như cô phải đợi đến nửa tiếng nữa mới được gặp mặt hấn , nhưng mọi chuyện không như thế ! Hấn đến rồi ... Đang đứng ở quầy tiếp tân để hỏi số bàn đây ở đâu .

Hắn vận một bộ quần áo style cực . Áo khoác hiphop có nón , băng đô trên đầu kèm theo một cái nón vẽ tay , tay mang vòng gai , quần tụt ống côn có xích to , giày Converse thể thao cổ cao . Nhìn là ngây ngất , nhưng thật sự là chẳng hợp với cái nhà hàng sang trọng , quý phái theo kiểu nước Pháp này tí nào .

Hắn bước lại gần cô rồi sầm soi một tí , sau đó mở miệng ra nói :

- Nói gì nói nhanh đi ! Tôi còn phải đi đón bạn gái nữa

- Anh có bạn gái rồi à ? - Cô ngạc nhiên khi thấy một người như vậy mà lại có bạn gái . Trong tư tưởng cô , cô luôn nghĩ rằng hắn là dân chơi bởi khó ưa .

- Ủ , bạn gái tôi đang nhập viện . Hôm nay xuất viện lúc 6h nên cô nói nhanh đi để tôi còn đi nữa - Hắn nhú mồm bảo

- Không có chuyện gì để nói - Cô thản nhiên nói

” Rầm ” , hắn đập xuống bàn một cái rõ mạnh làm mọi người ngạc nhiên hết sức . Nhưng chẳng ai dám nói gì , vì đây là nhà hàng của nhà hắn mà . Hắn giận dữ nói :

- Không có chuyện gì thì tôi đi đây !

- Khoan ... - Cô vội kêu hắn lại

- Chuyện gì ? - Hắn quay sang hỏi

- Cô chú và ba mẹ tôi nữa . Nếu họ không thấy anh thì tôi biết ăn nói làm sao đây ?

- Thì cứ bảo tôi đi công chuyện

23. Chương 23

- Nhưng anh có thể ở lại một tí để nói chuyện không ? Tôi không muốn mình bỏ nhiều thời gian để này chỉ để ở đây ăn tối với mấy cái món Pháp béo ngậy này !

Nghe vậy , hắn đảo mắt quanh nhà hàng để tìm cái đồng hồ treo tường . Hắn nhìn và thấy bây giờ chỉ mới 5 h 35 , đến đó chắc gì nó đã chuẩn bị xong . Thế là hắn kéo ghế ra ngồi rồi nói :

- Tùy cô vậy !

- Cám ơn anh - Cô e ngại đáp

Thoạt đầu , hai người nói chuyện với nhau có vẻ lạnh nhạt . Nhưng hồi sau thì trở nên râm ran hẳn . Họ nhận ra hai người cũng khá hợp với nhau .

Đến giờ hẹn rồi ! Ba mẹ hắn và ba mẹ cô cũng đến . Cô vội đứng dậy chào , còn hắn thì gấp rút đẩy ghế ra để thoát khỏi cái nơi này , và tất nhiên là sẽ chạy đến bệnh viện rồi .

....

Nhưng dường như mọi chuyện không như ý muốn của mình , hắn bị ba hắn bắt lại . Tuy hắn cố vùng vẫy hay là tỏ vẻ van xin , hắn cũng không thoát được . Biết chẳng còn cách nào khác , hắn đành ngồi xuống vào đúng vị trí của mình .

Trong lòng thấp thỏm lo lắng không biết nó sẽ thế nào nếu hắn không đến đón .

-0-

6h 40

Hắn và Uke nói chuyện với nhau rất vui . Bây giờ thì hắn đã quên bég đi là trong bệnh viện còn có người chờ hắn đến đón .

-0-

6h 45

Nó chạy liều mạng . Được nửa đoạn đường , tự dưng nó thấy khó thở . Hơi thở dồn dập và tim nó đập mạnh hơn . Khắp người nó mồ hôi đã đổ thành giọt , nó thấy mình hơi choáng .

Nhưng nghĩ đến việc phải xác định xem chuyện đó có là sự thật không thì nó lại thấy mình bình thường hẳn đi .

Nó lại chạy .

Chạy

Chạy

Và chạy

-0-

7h

Tròng nhà hàng Hoàng Cung :

Hai ông bà của hai nhà rất hài lòng về cuộc gặp gỡ này . Họ đã chơi thân từ thời trung học với nhau nên việc con cái họ có cưới nhau là chuyện bình thường . Tuy nhiên , mục đích của họ vẫn là cái mối quan hệ mật thiết với nhau . Để dễ dàng làm ăn , dễ dàng cầu tiến .

Còn hấn , hấn đã quên nó rồi . Hấn bị Uke cuốn hút . Chẳng hiểu sao bao lần hấn định rời khỏi đây và chạy đến bệnh viện thì như có một ai đó giữ chân hấn lại không cho hấn đi .

Và Uke , cô rất mừng khi thấy biểu hiện của hấn . Không phải vì cô yêu thương hấn hay gì gì đấy mà là cô biết , biểu hiện của hấn không làm cô mẹ cô buồn . Cô rất yêu ba mẹ của mình , cô không muốn sự nghiệp bao năm của họ phải bị ảnh hưởng vì cô .

....

Đã hơn một tiếng đồng hồ mà hai người họ vẫn nói chuyện với nhau rất thoải mái . Họ bàn về những tai nạn kì quái , về những chuyện trên trời dưới đất . Nhưng thú thật là họ rất vui .

-0-

Bên ngoài nhà hàng Hoàng Cung :

Nhà hàng này được thiết kế tương đối đẹp , đa số làm bằng thủy tinh nên có thể đứng bên ngoài quan sát được hết bên trong .

....

Tay vịn vào bức tường thủy tinh , nó thở hỗn hển để điều hòa nhịp tim và hơi thở của mình lại bình thường .

Khoảng chừng 2-3 phút sao nó thấy đỡ , nó ngược lên nhìn vào bên trong .

Tròn xoe mắt , nó nhìn thấy hấn và một cô gái lạ đang cười đùa vui vẻ . Bên cạnh là hai bác Bùi và vài người lạ nữa . Nó không biết họ . Lòng nghi ngờ thật sự đang nổi lên trong nó , nhưng nó lại tự trấn an mình :

” Phải tin anh ấy ! Phải tin anh ấy ! ”

Thế là nó thu hết can đảm , bước vào nhà hàng một cách trang trọng . Mồ hôi và đầu tóc lúc nãy đã được lau chùi và chỉnh trang sạch sẽ . Bây giờ , nó là một cô công chúa nhỏ .

-0-

7h 30

Phía trong của nhà hàng - khách sạn Hoàng Cung :

Nó đi chậm rãi nhưng có đôi phần rón rén như ăn trộm . Nó chọn một cái bàn sát bên hấn , nó lựa chỗ ngồi đầu lưng lại với hấn . Nó muốn nghe rõ hết mọi chuyện .

” Minh tin anh ấy mà ! ” - Nó tự nhủ

Mọi chuyện cứ diễn ra như thế đấy ! Chẳng ai ngờ ngàng gì tới nó , thậm chí là không biết sự xuất hiện của nó nữa . Họ vẫn đắm chìm vào trong câu chuyện của mình .

Một hồi sau , không biết Uke nghĩ gì mà lại hỏi hắn :

- Anh không đón bạn gái mình à ?

Giật mình nhớ lại người con gái mình yêu , hắn lại đảo một vòng quanh nhà hàng rồi nhìn cái đồng hồ . Bây giờ điểm đúng 7h 30 , hắn tự dưng thấy thất vọng về mình . Hắn nghĩ :

” Đã hơn 1h 30 rồi ! Chắc cô ấy cũng về nhà rồi ... Thôi vậy ! ”

Nghĩ xong , hắn cười ... hắn nói với cô rằng :

- Không cần đâu , chắc cô ấy về rồi . Với lại tôi cũng muốn nói chuyện với cô một tí !

Ngồi đầu lưng vào hắn , nó như không tin vào mọi thứ trước mặt mình .

Nó không tin vào câu nói vừa rồi hắn thốt ra . Có lẽ , đối với hắn câu nói đó rất bình thường . Nhưng với nó , đó lại là thứ vũ khí ghê sợ nhất , có thể đâm nó , làm nó đau đớn biết đường nào .

” Muốn nói chuyện với cô ấy thì anh nói đi . Tôi nghĩ rằng mình đã quá ngu ngốc mà chạy lại đây để xem anh làm mấy trò tán tỉnh này , mà trong khi đó tôi lại nằm viện nữa chứ ! Hết sức buồn cười , tôi đã tin anh rồi bây giờ lại để thế này à ? ”

Không nghĩ ngợi gì . Nó đứng phắt dậy , nó đưa tay vào túi của chiếc váy , nó móc ra một tấm thẻ rồi đi đến quầy tính tiền để thanh toán .

Nhưng dường như nó chẳng còn kiên nhẫn nữa , nó phóng ra khỏi nơi đó . Lòng đau như cắt , như bị cầu xé . Nó để lại tấm thẻ của mình , và ... để lại người con trai nó yêu .

Mắt nó nhòe dần , đúng rồi . Nó đang khóc !

-0-

8 h

Công viên cách nhà hàng - khách sạn Hoàng Cung không xa lắm :

Có một cô gái mặc váy hồng xinh xắn , tóc ngắn để lộ cái cổ thon trắng , thân hình quyến rũ . Da trắng nõn nà, mắt đen láy , môi hồng chúm chím , má đỏ xinh xinh . Cô gái là trung điểm của mọi người ở đây . Song , chẳng ai dám lại gần cô gái cả .

Bây giờ , cô gái như người mất hồn . Đầu cô tựa vào cái cây sát đó , ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ vì một nơi cũng khác là xa xăm , kì quái .

Vâng , cô gái đó chính là nó .

Nó chúa ghét những cái màu ” con gái ” đó . Nói trắng ra là nó sợ . Nhưng hôm nay nó lại quyết tâm mặc cái váy hồng này , vì nó nghĩ chắc là hắn thích lắm .

Chỉ còn mấy tháng nữa thôi là nó phải chết rồi . Nó muốn tạo thật nhiều kỉ ức cho hắn mà , càng nhiều càng tốt .

Nó để tay lên trán quệt mồ hôi . Lòng nó đau như ai đâm . Nước mắt lại lặng lẽ rơi vô thức . Nó bây giờ không thể khống chế chính nước mắt của mình nữa rồi .

Nó đau quá , nó cũng giận hắn nữa .

Ngày xuất viện rất là quan trọng mà . Đúng không ? Thế mà hắn lại bỏ nó một mình , rồi đi gặp mặt cô gái khác . Nó buồn , đau , giận ... Nó bị tổn thương .

Mưa bắt đầu nhỏ giọt , từng giọt thấm vào sơ vải nó đang khoác trên người . Tuy thế , nó không lạnh . Nó bắt đầu miên man nghĩ ngợi :

” Ngày valentine trời cũng mưa thế này . Hôm đó mình tưởng chừng đã chia tay với anh ấy rồi chứ !

...

Thế còn bây giờ ? Cũng mưa , nhưng mình đâu có chia tay anh ấy ? Sao tim mình lại đau đớn thế này nhỉ ?

Hay mình sắp mất anh ấy ? Hay là anh ấy sẽ quên mình ? Hay ... Hay ... ”

23 : Thiện hay ác ? Tốt hay xấu ? (2)

o0o

Công viên gần đó :

Mưa càng lúc càng lớn . Cả người nó ướt nhẹp . Chiếc váy bây giờ bị thấm đầm nước đến nỗi có thể nhìn xuyên thấu qua . Áo sơ mi trắng đang mặc trên người nó cũng thế . Tất cả có thể nhìn thấy được ... thấu hết . Cứ như nó đang ” eva ” toàn thân vậy .

Tuy thế , nó cũng chẳng thèm quan tâm đến điều nhạy cảm đó làm gì . Biết bao anh chàng qua hỏi thăm nó này kia , tán tỉnh để có thể ngủ với nó . Nhưng nó điều ngang bướng từ chối , họ không chửi bới hay đánh đập nó vì họ biết nó là dân chơi . Mỗi lần tức giận trước thái độ của nó , họ chỉ thầm rửa : ” Được đấy con kia , lần này tao tha mày ” . Rồi cũng quay người bỏ đi .

...

Nó nhắm nghiền mắt lại rồi để nước mưa chảy dọc trên mặt mình . Từ trán , chảy xuống sống mũi rồi khẽ chạm vào miệng . Nó cảm thấy cái lạnh buốt của nước mưa .

Rồi nó ngược mặt mình lên , mở miệng ra hứng những giọt nước từ bầu trời rơi xuống . Có lẽ điên khùng thật nhưng một lần nữa , nó muốn xác định rằng nước mưa vị như thế nào , mà nó lại thấy mặn thế !?

-0-

Tại nhà của hấn :

Cầm điện thoại khoái tít . Hấn vừa nói chuyện với Uke xong . Lần đầu tiên hấn thấy mình chịu mở lòng trước một cô gái khác ngoài nó . Kể cũng lạ , trước giờ đã qua bao thử thách tình cảm với nó . Thế mà lúc làm những chuyện này hấn chẳng thấy tội lỗi gì cả !

Hấn cầm điện thoại , đưa tay nhấn vào nút Danh bạ . Hấn tra tên chơi cho vui , hấn đang rảnh rỗi mà .

Bỗng dừng tay hấn dừng lại , tên nó . Tên nó trong danh bạ hấn là : ” Yun yêu ” . Hấn chợt nhớ ra chuyện chiều này , bỗng dừng thấy thất vọng . Hấn nhấn gọi .

” Tít tít tít ” , từng hồi chuông đổ . Nặng dần rồi nặng dần . Nhưng , điều đó không làm hấn lo lắng thái hoá như trước đây . Hấn tự hỏi :

” Sao thế nhỉ ? Lúc trước nếu như thế này mình đã cuống cuống lên rồi kia mà ? Sau khi gặp Uke mình bị làm sao vậy nhỉ ?”

Đầu dây bên kia bắt máy , giọng nói run rẩy làm ngắt đoạn suy nghĩ của hấn :

- Alo ...

-0-

Tại công viên gần đó :

Nó mở mắt nhìn lên bầu trời , mưa rơi trúng vào mắt nó làm mắt nó rất quá . Nhưng nó không muốn nhắm lại , nó muốn ngắm nhìn bầu trời đen đen kia . Nó ước gì có một tia sáng lẻ lên trong bầu trời đó .

Rồi bỗng dưng túi váy nó rung , điện thoại nó reo . Nó lấy điện thoại ra , nhìn dòng chữ chạy chạy trên màn hình ” Jun yêu ” đang nhấp nháy . Nó lưỡng lự một hồi rồi trượt nắp lên để nghe điện :

- Alo ...

- Yun đây à ? Cho anh xin lỗi nhé !

- Chuyện gì cơ ? - Nó vờ không biết

- Chuyện xuất viện của em ấy . Anh đã không đến đón em được . - Hấn nói với giọng thú thẹn và thành khẩn

Nhắc đến chuyện này làm tim nó thắt i . Nhưng nó gắng kìm nén lại , nó không muốn làm hấn lo . Nó nói :

- Em không để ý đâu !

- Ủ , anh xin lỗi thật đấy ! Vậy thì thôi nhé , anh cúp máy đây

- Khoan ... - Nó ngần ngại níu kéo

- Chuyện gì thế ?

- Anh có thể cho em biết tại sao anh không đến viện đón em không ? - Nó hỏi mà trong lòng đau buốt . Nó biết được mọi chuyện mà , nhưng nó vẫn muốn hấn thừa nhận với nó . May ra nó sẽ tha thứ cho hấn , nó chỉ muốn một lời nói chân thành thôi .

Còn hấn , hấn nghe được câu hỏi do dự đứng giật mình . Nghĩ ngợi một hồi rồi hấn nói dối :

- Anh đi bar với Kyo , uống hơi nhiều nên anh say luôn . Kyo đưa anh về nhà , bây giờ anh mới tỉnh mà báo lại cho em .

Nói xong , hấn mới muốn rút lại lời nói của mình . Muộn rồi , rút lại cũng chẳng được . Hấn thầm trách :

” Sao mình giống như đang vụng trộm ấy nhỉ ? Đi xem mắt thì nói với cô ấy đi xem mắt , sao mình lại nói dối nhỉ ? ”

- Ủ thôi ! Anh nghỉ đi nhé , em cũng đi ngủ đây - Nó nói dối .

- Ủ , bye em ! Ngủ ngon . - Hấn nói âu yếm .

...

Đóng nắp trượt lại . Nó điên tít lên , quăng vỡ cái điện thoại . Điện thoại chia thành nhiều mảnh rơi vung vãi trên nền đất bằng xi-măng của công viên .

Nó ôm đầu mình đau đớn . Lặng người , nó gào thét lớn lên trong cơn khóc dữ dội :

- Sao anh lại nói dối em chứ ! Những gì chúng ta trải qua không đủ để anh nói thật với em sao ? Em tin anh mà ... Sao anh lại nói dối em chứ ! ...

Nói xong , nó ngậm miệng lại . Im ắng . Mọi người trong công viên do trời mưa đã về hết .

Giữa một công viên rộng lớn và đơn côi , thấp thoáng đâu đó bóng một cô gái váy hồng áo trắng kêu gào , than trách ột lời nói dối .

-0-

Tại nhà của Kyo :

Kyo ngồi xếp bằng bên bậu cười . Tay giơ ra hứng những hạt mưa rơi . Mưa ở đây cũng khá lớn . Nhìn đầm chiều , cậu ta lẩm bẩm :

- Cô ấy thay đổi rồi ... thay đổi nhiều quá rồi ... Chẳng còn là Uke của ngày xưa nữa ...

Sau đó , cậu lắc đầu mạnh như muốn xua đi suy nghĩ của mình . Cậu lại thở dài một cái.

Uke đã bảo còn yêu cậu . Nhưng thật sự là không còn yêu , cô ấy chỉ muốn dùng cậu làm công cụ cho sự nghiệp của gia đình của cô ấy thôi . Cậu biết điều đó mà !

Cậu lại thở dài một cái . Sau đó vội khép cửa sổ lại . Mưa càng ngày càng lớn .

Cậu bước đến giường , nằm xuống rồi đưa tay cầm remote bật tivi . Cậu chỉnh tới chỉnh lui , tìm kênh cậu ưa thích . Rồi tự dưng cậu dừng lại tại một kênh thời sự , một cô gái trẻ đẹp hiện lên màn hình , cô gái nói với một giọng nói truyền cảm :

- Chào mừng các bạn đến với kênh thời sự News . Hôm nay có các phần nội dung chính như sau : ” Con bãi số 7 đã lướt qua các bán đảo và chuẩn bị tiến vào đất liền ; Trong một cuộc phỏng vấn , ông Kojimoto đã tuyên bố rằng sẽ không khùng bỏ Triều Tiên nữa ... ” (Các thông tin đưa ra điều là tác giả tự phịa)

Bản tin bắt đầu vào nội chính đầu tiên , về cơn bão . Cô phóng viên nói rằng :

- Cơn bão hiện tại đang quét qua các bán đảo ngoài khơi . Các tàu bè ngoài khơi đã được huy động trở vào đất liền . Tuy nhiên vẫn còn một số ngoài khơi , các nhà có quyền đang huy động dần dần họ , để họ trở vào trong tránh gây thiệt hại về của cải và tài sản . Và theo thông tin vừa mới nhận , cơn bão sẽ còn quét qua các thành phố lớn của nước ta , tuy nhiên ... thành phố của chúng ta chỉ bị ảnh hưởng thôi ! Nhưng đừng vì thế mà quá chủ quan , ảnh hưởng này cũng có thể gây thiệt mạng . Đề nghị mọi người nên hạn chế ra đường để tránh mọi rủi ro

Nghe tin này , chán nản , cậu tắt Tivi đi . Cậu biết rồi sẽ còn nhiều người thiệt mạng nữa . Cậu chẳng ưa gì mấy cái tin chết chóc này , thế là cậu ngủ mà chẳng biết bây giờ chỉ mới có 9 giờ thôi . Còn quá sớm đối với con cú đêm như cậu .

-0-

Tại công viên :

Nó đứng dậy thật mạnh . Nó bước đi nặng nề . Gió bắt đầu thổi mạnh , mưa rơi một lúc một nhiều . Hai cái này kết hợp lại với nhau đủ để nó bật ngửa ra xỉu bất cứ lúc nào. Nhưng nó lại quyết định không để mình phải ngất đi ở đây , nó không muốn hấn phải lo lắng và cảm thấy tội lỗi khi nhìn nó thế này . Với lại , hôm nay nó mới xuất viện mà .

-0-

Trên một con đường nổi tiếng thác loạn :

Nó đảo vòng vòng con đường Monsters quen thuộc . Gió lại mạnh hơn hồi nãy , mạnh đến nỗi như muốn nhấc bổng nó đi thôi . Nó chẳng biết làm cách nào khác , nó đành mở cửa một quán bar lạ , bước vào .

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó . Một cô gái xinh xắn , form chuẩn từ đầu đến chân , lại mặc bộ quần áo ướt nhẹp sexy đến thế thì hỏi làm sao không bị chú ý ?

Nó lếch thên nó lại một chỗ ngồi khác khuất , mặc dù nước mưa nhỏ giọt xuống nền nhà nhưng chẳng ai để ý đến điều đó . Họ chỉ để ý đến cặp ngực đầy nhựa sống , cặp mông săn chắc và dáng người hấp dẫn của nó mà thôi .

24. Chương 24

Bỗng chốc xung quanh nó bị một đàn ruồi nhặng bu lại . Không thằng này tán tỉnh cũng thằng khác , nó khó chịu nhưng cũng đành thôi . Thế nó đã để lại nhà hàng rồi , nếu không nhờ mấy con ruồi nhặng này thì tiền đâu mà nó thanh toán với con mụ béo đang đứng nhìn nó đây ?

Đành vậy , nó gượng cười vài cái . Mà chết một cái là bọn con trai này lại mê tíu nụ cười của nó nữa chứ ! Sau một hồi ngất ngây con gà tây , một thằng con trai rời khỏi đó . Ngoắc mấy thằng kia lại , xì xầm gì đó .

Nó thấy bất an nhưng đành chịu , nói nhiều hại thân thôi . Im lặng . Một hồi sau , mấy thằng đó lại quay lại . Bọn chúng kéo mạnh nó lên . Nó phản kháng lại quyết liệt . Một hồi lâu , như bị thấm thuốc , nó thấy trán mình nóng hổi lên , đầu óc quay vòng vòng . Mọi thứ trước mắt nhoè đi rồi đen tối .

Khách sạn Runner :

Đây là một khách sạn không được sang trọng lắm . Nói trắng ra là tệ hại vô cùng . Đám con trai đó kéo lê ngoài nó vào trong khách sạn đấy . Bọn chúng nháy mắt với anh chàng ở quầy tiếp tân rồi anh chàng đó bắn cho bọn chúng một cái chìa khoá màu vàng.

Bọn chúng là khách quen ở đây . Bọn chúng không biết đã vào đây bao nhiêu lần rồi nữa . Mỗi lần như thế đều là đi chung với một hay nhiều đứa con gái , và dĩ nhiên là mọi người biết chúng làm gì rồi nhỉ ?

Một thằng trong bọn chúng bế xốc nó lên rồi thúc dục :

- Nhanh đi , nhện đéo nổi nữa rồi !

Cả bọn cười nham hiểm . Rồi lại một thằng khác trong số bọn chúng mở cửa phòng . Bọn chúng gồm năm thằng , quăng phịch nó lên giường . Lần mò từng cởi nút áo ...

9h 45

Tại nhà hấn :

Hấn bắt đầu buồn ngủ rồi thiếp đi . Chẳng ngó ngang gì đến màn hình điện thoại nữa .

Hấn mơ , và ngạc nhiên thay không phải hấn mơ thấy Yun , mà là Uke . Quái gì đây ? Mới một ngày mà lại gây tác động lớn thế sao ?

...

10h 15

Giật mình , thở hổn hển . Hấn mơ thấy nó bị cưỡng bức . Mồ hôi nhễ nhại , hấn bắt đầu thấy lo lắng . Nhưng rốt cuộc lại thiếp đi .

...

11h

Lại giật mình , lần này thì nó không bị cưỡng bức nữa . Mà là hấn . Hấn bị nó rẽ rúng một cách nhẫn tâm .

...

12h

Lại giật mình , lần này hấn thấy nó chết .

...

5h

Hấn mơ thấy mình bị Uke chinh phục . Hấn phản bội nó để bám vào Uke .

Từ 5h về sau , hấn không giật mình nữa . Hấn đã có giấc mơ ngọt ngào rồi ! Hấn mơ thấy cùng với nó , nắm tay nhau bước lên thiên đường . Một cảm giác hạnh phúc tuyệt đối ... Không còn Uke , không còn ai cả , tất mọi người biến mất . Chỉ còn hấn và nó , một khung trời . Hai người yêu nhau , cùng nắm tay nhau đi đến thiên đường.

Một tình địch mới xuất hiện

o0o

10 h sáng hôm sau

Khách sạn Runner :

Trong căn phòng đó , chính cái căn phòng bắn thiu ấy . Nó nằm co rút mình trong chăn lông vì lạnh , nó không biết chuyện gì xảy ra ngày hôm qua . Nhưng bây giờ , nó chỉ biết được là : nó lạnh và nó cần được ấm .

Đầu óc mơ hồ sau cơn sốt ác liệt , nó từ từ mở mắt ra sau một giấc ngủ dài dường như vô tận . Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt nó là nằm thẳng con trai , người trần như nhộng , đứa nằm trên đứa nằm dưới ngáy khò khò .

Nó nhúu mày kinh ngạc , rồi chợt hiểu ra mọi chuyện .

Biết thế nhưng nó chẳng dám tin ,nó kéo cái chăn lên để xác định . Trong giây phút đó , nó thầm cầu chúa :
” Mình có mặt quần áo , mình có mặt quần áo ... mọi chuyện không như mình nghĩ đâu”.

Thế nhưng sự thật lúc nào cũng phũ phàng , người nó eva hoàn toàn , không có một mảnh vải nào che thân .

Nó sững sốt . Bất thần định la lớn lên thì một bàn tay to bùm miệng nó lại .

Nó đưa mắt nhìn theo hướng bàn tay đó . Là một thằng con trai , nằm cạnh bên nó .

Anh ta đẹp trai , thân hình vạm vỡ ; tóc nhuộm hung đỏ , tai đeo đầy khuyên . Nó định cắn nát cái bàn tay bẩn thỉu đang che miệng nó . Nhưng vài giây sau , nó nghĩ mình không nên làm thế . Thế là nó chuyển sang van nài hấn ta , thay vì cắn nát cái tay của hấn .

Mắt nó mở to . Ánh mắt đen láy của nó chợt hiện lên một vẻ tủi thân và đau xót , nó cố gắng nhìn thẳng vào mặt thằng con trai đó , mong sao đồng hóa được hấn ! Nó chỉ muốn nói rằng :

- Làm ơn cứu tôi !

Nhưng vô ích . Bọn chúng nào biết , nào nghe được những gì nó nói ?

Bọn chúng đã làm cái chuyện đồi bại đó với nó tối hôm qua rồi . Bây giờ thì bọn chúng chỉ muốn đánh một giấc no nê thôi . Còn húng đầu mà để ý đến nó nữa ...

-0-

Tại trường Nights :

Ông Chan vẫn đi học . Không đều nhưng vẫn gọi là đi học ! Hiểu không ?

Ông ấy ngày nào cũng đối mặt với Durin , nhưng chẳng thấy đau đớn như lúc trước nữa. Đó là công của Sula đấy !

Sula li dị với chồng rồi !

Cô ấy nói thật với ông Chan rằng cô ấy yêu ông và muốn li dị với chồng ngay lập tức để đến với ông .

Lúc đầu , ông ấy không muốn thế nhưng một thời gian sau , tình cảm của Sula cũng đã thuần dưỡng được ông ấy . Ông ấy bỗng trở nên yêu đời hơn , yêu mọi người hơn . Không đánh nhau , không thuốc lắc ma túy , không gái gú hay cờ bạc nữa .

Là một ông Chan của ngày xưa ...

Còn San và Hanri vẫn thế ! Vẫn là bộ đôi thích đánh lẽ nhất nhóm .

Hai người đó đang quen với cùng một con bé , có lẽ hai người đó thật lòng . Nhưng thật trớ trêu là con bé đó lại chẳng có ý định đó . Con bé muốn trêu đùa hai người đó bằng chính cái cách hai người đó trêu đùa những cô gái khác ấy !

Con bé muốn thử nhìn cái vẻ mặt đau khổ của hai thằng playboy này !

Shin đã nghỉ học . Shin không đi học nữa .

- Dù có chết cũng dẻo thêm đến cái trường bữa bữa ấy !

Shin đã nói thế còn gì ! Dù-có-chết đấy nhé ...

Về Durin , cô ta không giống ông Chan hay San, Hanri hoặc là Shin . Cô ta đi học , nhưng chỉ cái thân đi học thôi . Còn hồn cô ta thì bỏ xa lắc xa lơ ở nhà rồi !

Chuyện là nhà cô ta vừa mới nhận một anh chàng quán gia . Anh ta hai mươi tư tuổi và rất đẹp trai . Điều này thôi đã làm điều đứng con tim Durin rồi !

Anh ta được cái vẻ ngoài trưởng thành thế thôi chứ tính tình cực trẻ con , ngây thơ và dễ dụ . Ngày nào Durin cũng trêu anh ta , làm anh chàng đỏ hết cả mặt .

....

Và giờ thì họ chính thức quen nhau rồi ! Nụ hôn đầu cũng đã trao cho nhau , cái nắm tay ấm áp cũng thế ! Họ chỉ muốn được thế thôi chứ chẳng mong tiến xa hơn thế ! Như thế là đủ hạnh phúc lắm rồi .

- Cuộc sống không thù hận thật vui vẻ biết bao !

Durin đã kể anh chàng kia nghe mọi chuyện , và kết thúc bằng câu nói đó đấy .

Anh chàng nói rằng anh yêu cô ấy và chấp nhận mọi khuyết điểm từ của cô .

Đó mới gọi là ” yêu ” !

-0-

Sân sau trường Nights , nơi đây lớp học cũ :

Lấp ló đâu đây một cái bóng của một thằng con trai . Chàng trai ngồi dựa vào thân cây, tai nghe nhạc . Còn tay thì nhấn điện thoại quyết liệt , không biết là anh chàng chơi game hay gọi điện thoại đây ...

Xin xác nhận , anh chàng đó chính là hấn .

Hấn đang mân mê điện thoại của mình một cách tích cực và chăm chú . Hấn dò tìm tên ai đó trong danh bạ . Tìm thấy được cái tên mình cần , hấn nhấn nút Gọi .

” Tút tut tut ” , tiếng chuông đổ dần dần .

Vài giây sau , đầu dây bên kia bắt máy , là giọng một cô gái :

- Alo ...

Hấn vội bỏ tai nghe ra và kê điện thoại vào tai để nói chuyện . Hấn hớn hở ra mặt :

- Uke đấy à ...

-0-

Quay lại khách sạn Runner :

Nãy giờ nó tìm mọi cách thoát ra khỏi cái căn phòng quái quỷ này . Vô ích , mọi chuyện nó làm điều vô ích .

Nếu bây giờ nó mạnh khỏe , chuyện thoát ra khỏi đây là quá dễ dàng .

Tuy nhiên , bây giờ , nó chẳng mạnh khỏe tí nào , nó đang ốm đau . Cơ sốt hành hạ nó đêm qua và hàng ngàn vết hôn cũng như bầm tím trên người nó làm nó uể oải không chịu nổi .

Nhắc một bước chân cũng không được hưởng chi là trốn thoát .

Nó ngồi dậy , dựa mình vào tường . Nó co chân lên rồi úp mặt xuống đùi của mình . Nó khóc .

Vai run đây , nước mắt có rơi đây , nhưng lại không có tiếng nấc .

Anh chàng vừa rồi bị nó làm thức giấc vẫn chưa thể nào ngủ được . Một lát sau anh ta thấy giường hơi run , nhòm người dậy thì thấy nó đang khóc . Nó đang co ro một góc nhỏ .

Hắn ta cũng chẳng quan tâm mấy nhưng con trai mà , ai chẳng sợ con gái khóc . Lưỡng lự một hồi hắn ta nói nhỏ :

- Nay , khóc gì đây ?

Nó ngược mặt lên khỏi cái đùi trắng của mình . Nó nhìn về phía anh chàng .

Mắt nó đẹp quá ! Long lanh và tinh khiết biết nhường nào . Nó cố giấu những giọt nước mắt đó đi để hắn ta không nhìn thấy nhưng không được , nó không điều khiển được chính mình .

Nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy đó , hắn ta có một chút dao động .

Rằng nó là người con gái đẹp nhất mà hắn ta biết cũng như quan hệ , rằng nó là người đầu tiên bị hắn bụm miệng mà không la lớn lên , nếu là một người con gái bình thường thì đã ăn vạ rồi.

Với lại hắn ta cũng đâu phải xấu trai , con gái dại gì mà bỏ qua món mồi béo bở thế !

" Cô gái thú vị " - Hắn tự cười rồi tự nghĩ .

Nó không quan tâm đến anh chàng . Sau một giây nhìn anh chàng , nó lại vùi đầu vào hai cái đùi của mình , nó lại khóc .

Mọi chuyện luôn khiến nó rối mù lên . Từng dòng suy nghĩ hiện ra , vụt tắt rồi lại hiện ra , sau đó lại vụt tắt :

" Còn 4 tháng nữa thôi là sinh nhật mình rồi ! "

" Bốn tháng nữa mình sẽ chết ! "

" Mình phải làm sao đối diện với anh ấy sau cái chuyện này đây ? "

" Sao mình lại có thể bị người ta cưỡng bức dễ dàng thế chứ ! "

" Tại sao anh ấy lại nói dối rằng mình đi bar ... Mình tin anh ấy mà . Cho dù anh ấy có nói rằng đi xem mắt đi nữa thì mình vẫn tin anh ấy mà . Mình có bao giờ nghi ngờ anh ấy đâu ! "

Trong lúc nó suy nghĩ , bốn thằng kia đã đi ra khỏi phòng mất rồi . Chỉ còn lại anh chàng lúc nãy thôi , anh chàng không nhẫn tâm bỏ lại một cô gái đang khóc như thế một mình .

Anh chàng còn chút nhân tính .

Anh ta xuống giường , cầm quần áo của mình lên rồi bước vào nhà tắm để tắm rửa , đánh răng , thay quần áo . Một hồi sau , anh ta bước ra ... nó vẫn còn khóc .

Bí quá , anh ta lột quần áo của nó lên rồi thấy lên giường , anh ta nói :

- Mặc quần áo vào đi !

Nó ngược lên nhìn anh chàng . Đôi mắt đẫm nước ấy một lần nữa lại khiến tim anh chàng đập mạnh , anh chàng đỏ mặt quay chỗ khác . Anh chàng tự hỏi :

" Tình yêu ngay cái nhìn đầu tiên à ? Mẹ ơi , cái gì mà tim mình đập nhanh thế này ? Đm , đeo tin vào cái lý sự cùn đó... "

Nghĩ rồi anh quay sang nhìn nó , nó cười nhẹ rồi nói lí nhí :

- Cám ơn ...

” Thành thật thành thật ” , tim anh chàng lại đập mạnh hơn nữa .

” Đúng là tình yêu sét đánh rồi ! ” - Anh ta tự nhủ

Nó dùng sức lực còn sót lại của mình mà mặc quần áo vào . Nó duỗi thẳng chân của mình ra , đầu dựa vào tường ... nghiêng về hướng bên phải , nhìn thật giống như con búp bê vô hồn .

Nước mắt rơi theo độ dốc , nó rơi xuống tấm vải trải giường ... tại thành một vũng nước .

Anh chàng kia tự đứng ngồi lên giường , rồi nhẹ hỏi nó :

- Bây giờ cô làm sao thế ? Cần đi viện không ? Tôi chờ ...

- Không cần , cảm ơn anh - Nó nói

- Cô khóc vì chuyện hôm qua đấy à ? - Anh ta nhớ ra cái chuyện đó ...

- Ừ , chính bọn anh đã làm chuyện đó với tôi còn gì ? - Bỗng dưng giọng nó trở nên giận dữ

- Tôi còn tưởng cô là dân chơi cơ chứ ! - Anh chàng cười khinh bỉ . Chẳng hiểu sao tiếng tim đập mạnh và cảm giác thông cảm lúc này biến đâu mất rồi ...

- Đồ chó cắn , đồ súc sinh ... Bọn anh làm chuyện bẩn thỉu đó với tôi rồi bây giờ có cái thái độ mất dạy đó à ? Bọn anh còn nhân tính không đấy ? Dân đủ bẩn ... - Bây giờ thì nó tức giận thật rồi , chút sức lực còn sót lại ... nó hét lớn lên chữ anh chàng .

Anh chàng im lặng , không nói gì . Anh chàng có vẻ như là biết mình đã gây ra chuyện lớn gì rồi .

Một hồi sau khá lâu , anh ta điềm tĩnh hỏi nó :

- Tại sao cô lại khóc ? Tôi nghĩ rằng cô đâu có khóc vì chuyện hôm qua đâu

- Tại sao anh biết ... - Nó trừng mắt hỏi

- Vì tôi biết cô ! Cô là Yun , là playgirl nổi tiếng . Cô nổi tiếng ăn chơi mà ... ngủ với cả mấy chục thằng rồi . Chuyện này đối với cô quá bình thường . Đéo gì phải khóc vì nó? - Anh ta nói một mạch

- ...

25. Chương 25

- Bây giờ , tôi muốn biết chuyện của cô - Anh chàng tò mò

- Sao anh lắm chuyện thế ?

- Vì tôi bị cô thu hút ngay ánh nhìn đầu tiên - Anh ta gật gật đầu tỏ vẻ đúng đắn .

Nó lặng người .

” Tình yêu sét đánh ư ? Hẳn ta điên rồi ! ” - Nó thầm nghĩ rồi cười đều

Như đọc được suy nghĩ của nó , anh chàng chêm vào :

- Thật , mọi chuyện là vậy đấy ! Tôi đâu có nói dối cô đâu . Tôi nói dối cô thì làm cái con mẹ gì ?

Không hiểu sao , tự dưng nó lại thấy buồn cười . Một anh chàng thú vị , muốn tỏ vẻ mình lịch sự văn hoá mà cái miệng thì cứ văng tục . Nó hỏi như tiếp lời anh chàng :

- Nói với anh , tôi được gì ?

- Không được gì hết , ít nhiều gì cô cũng nhẹ bộ lòng heo của mình . Đéo phải suy nghĩ nữa , đỡ đau đầu ...

Thấy cũng có lý , nó suy nghĩ hồi lâu rồi kể anh chàng nghe mọi chuyện .

Từ chuyện hần và nó gặp nhau , đến mọi thử thách của đời nó . Rồi lại đến chuyện hôm qua vì sao nó dầm mưa . Vừa cười nó vừa thể hiện nhiều vẻ mặt của mình : đau lòng , vui vẻ , mơ tưởng , yêu thương ; khóc , cười , trù mến ...

Anh chàng chăm chú nghe , không chớp mắt .

Anh chàng là dân ăn chơi . Nó biết thế ! Đầu tóc anh chàng rất moden , anh chàng lại có vài vết chém ngay lưng ... rõ ràng thế còn gì !

Không ăn chơi thì cũng là dân anh chị .

Kể xong câu chuyện , đúng như anh ta nói . Nó nhẹ người hần đi . Nhưng nước mắt lại rơi không thức tiếc . Mọi kí ức về hần cứ ùa về , ùa về làm tim nó đau như cắt .

” Tình cảm liệu có thay đổi có nhanh thế không nhỉ ? ” - Đau sót nó nghĩ

Chẳng hiểu vì sao thấy cảnh tượng đó , anh chàng lại thấy nhói nhói trong người .

” Sao mình thấy tim mình hơi đau đau ý nhỉ ? Đm , có khi nào mình bị bệnh tim không ? Ông trời ơi , con còn trẻ ... làm ơn đừng cho con chết sớm thế . Ông trời ơi ... hức hức , ông trời ơi . Ông thương thì ta con đi ông trời ơi ” - Anh chàng tự than .

Còn nó , nó lại thu mình vào một góc cô đơn .

Đầu óc nó trống rỗng , nó muốn được an ủi . Nó muốn được người nào đó tìm ra dùm nó cách thoát khỏi nơi này , nói tới tầm và rối tung này ... nhất định phải có một người nào đó vạch đường cho nó đi .

Anh chàng thấy vậy , thở dài rồi nói lên ý kiến của mình :

- Bỏ một ngày ngồi đây để xem cô khóc thì phí thời gian thật ...

- Thế anh đi đi và đừng có quay lại đây - Nó ngược mặt lên , nói giận dữ

- Tôi đã nói với cô rằng tôi yêu cô ngay từ ánh nhìn đầu tiên . Làm sao tôi có thể bỏ người con gái mình yêu ở lại đây chứ ? - Anh chàng nhún vai một cái , rõ là trẻ con .

- Anh không yêu tôi đâu . Chữ yêu nói ra không dễ dàng thế đâu - Nó phản bác

- Yêu thì yêu , nói phạch tẹt mẹ nó ra đi . Có gì khó nói ? Đm chứ tôi yêu ai là tôi nói ngay , cần đéo gì giữ trong lòng - Anh ta thật thà nói

- Anh chưa yêu nên chưa biết ... - Nó ngậm ngùi

- Cô đừng nói thế chứ ! Tôi yêu nhiều rồi mà ...

- Không , anh chưa yêu ...

- Chứ theo cô thế nào mới gọi là yêu ? - Anh chàng tò mò

Nuốt nước bọt , nó hít hít mũi . Sau đó , nó kiên nhẫn liệt kê ra cho anh chàng ăn chơi ” trẻ con ” này hiểu :

- Khi yêu ai đó , anh sẽ thấy vui khi người đó cười . Anh sẽ thấy mình hạnh phúc đến bất ngờ khi người đó ân cần với mình . Khi yêu , người đầu tiên anh nghĩ đến mỗi khi thức giấc là người đó ; người cuối cùng anh nghĩ trước khi đi ngủ cũng là người đó . Khi người đó buồn , anh sẽ buồn theo . Và anh đau , khi người đó yêu một người khác . Anh cũng sẽ đau khi người đó lạnh nhạt với mình . Hơn hết , anh sẽ muốn chết nếu người đó nói dối mình .

- Như tôi yêu anh ấy vậy ... - Nó tiếp lời của chính mình .

Đau đớn . Biết làm sao bây giờ ? Mọi chuyện rối rắm , nó thoát ra không được . Bốn thành nửa thôi , bốn tháng gần gũi thôi là nó sẽ ra đi vĩnh viễn rồi . Làm sao đây ... làm sao đây ? Làm sao nó mới giữ được người nó yêu đâu ?

[...]

To be continue ...

24 : Một tình địch mới xuất hiện (1)

oOo

Chiều 5h cùng ngày /.

Nhà hàng - khách sạn Hoàng Cung :

Hấn và Uke ngồi đó ăn bữa tối . Lần này , không phải đi xem mắt nên cả hai bên không có ba mẹ đi cùng .

Ừ , họ chỉ có một mình . Hai người và hai người .

Uke không ngờ hấn lại hẹn mình ra ăn tối . Cô không ngờ con cá này lại mắc câu dễ thế , mọi chuyện cứ như mơ vậy đây ...

Rồi tương lai sự nghiệp của gia đình cô sẽ sáng lạng hơn bao giờ hết . Rồi thì cô sẽ được thành vợ của vị chủ tịch ” tương lai ” tập đoàn nhà họ Bùi - tập đoàn lớn nhất nhì thế giới .

Nghĩ đến đây , cô chỉ sướng rơn người lên thôi ...

...

Còn hấn , hấn cũng ăn uống bình thường nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Uke , cách cô cầm dao nĩa rất mực quý phái .

Hấn chợt nhớ lại lần ăn chung đầu tiên của hấn và Yun . Yun cầm dao chẳng quý phái như cô ả , thậm chí là chẳng cần để dao hay nĩa nữa ấy chứ ! Yun mộc mạc và giản đơn , Yun không đòi hỏi gì quá đáng cả ... Yun chỉ muốn tình yêu của hấn thôi !.

Hấn tự cười một mình.

Món ăn Pháp rất ngon , nhưng chỉ ngon với hấn thôi . Còn với Uke thì ngán đến tận cổ , cô ghét nhất món Pháp . Nhưng vì mục đích của mình cô đành bắt chấp vậy , cô không muốn phá vỡ mối quan hệ này !

Hai người ăn xong món đầu tiên thì Uke chủ động bắt chuyện làm phá tan không gian yên tĩnh này giờ :

- Bạn gái anh có giận chuyện anh không đến đón cô ấy không ?

- Ừ , không . Cô ấy rất hiểu chuyện mà - Hấn lắc đầu nói .

- Thế anh hẹn tôi ra đây ăn có chuyện gì nói không ? - Uke cố tình hỏi để xem phản ứng của hấn thế nào . Cô muốn biết có phải hấn thích cô rồi hay không thôi !

- Chỉ là muốn đãi một bữa ăn tối để chào mừng một người bạn mới thôi - Hấn hờ hững

Uke nghe được chữ người-bạn-mới đột nhiên trở nên thất vọng . Cô nghĩ :

” Chỉ là một-người-bạn-mới thôi à ? Thế thì vẫn chưa sang thích rồi . Mình phải dùng cách mạnh hơn mới được . Không khéo đến ngày đính hôn anh ta lại chạy sang theo với con bạn gái đó thì công sức của mình đổ sông đổ biển hết mất ”.

Họ tiếp tục ăn bữa tối của họ , một bữa tối bình thường như bao buổi tối khác .

Nhưng không hiểu sao hần thấy tẻ nhạt quá , chẳng còn thú vị như ngày lần đầu tiên gặp mặt . Hần bắt đầu thấy thất vọng về mình ... cũng như về Uke .

Bây giờ , có lẽ hần đang nghĩ đến Yun . Chỉ là có lẽ thôi nhé ! Vì chắc gì trong các suy nghĩ của hần không có len lỏi hình bóng Uke vào trong đó ?

-0-

Đường Monters - con đường nổi tiếng thác loạn :

Nó ngồi sau xe của anh chàng kia .

Không ai biết nó ở đây , điện thoại cũng đã bị nó quăng bể , tiền thì cũng đã bỏ quên tại đó . Nó không còn sự lựa chọn nào khác !

Anh chàng này phóng xe mô tô khá nhanh , chắc trong các trò tiêu khiển của anh ta là đua mô tô rồi .

Anh chàng đã bỏ tiền ra mua cho nó một bộ đồ rất chất : Quần sọc , vớ lưới . Giày boots. Anh ta còn mua thêm vài cái vòng gai , đôi khuyên tai nổi từ miệng sang tai . Đúng dân rock, đúng sở thích của nó .

Nó đã đề nghị anh ta ghé vào club nào đó . Nó muốn chơi rock .

Anh chàng đồng ý ngay . Rock Club thì anh ta quen biết khác nhiều , vì chính anh ta cũng là dân mê rock mà ... chẳng qua là chẳng hiểu học để mà thể hiện thôi .

-0-

Tối 7h cùng ngày /.

Trên đường Cartoon :

Xe chạy vù vù trong con đường sặc sỡ ánh đèn buổi tối .

Một hồi sau , xe dừng lại tại một Rock Club . Khá nhỏ nhưng trông có vẻ sôi động lắm .

Anh chàng xuống xe , cởi mũ bảo hiểm rồi bảo nó :

- Cởi mũ ra rồi theo tôi vào . Tôi cho cô một chỗ chơi đặc biệt nhất trong Club .

Không nói gì , nó làm theo lời anh ta . Nó cởi mũ , nó mặc cho anh ta kéo sênh sệch nó đi . Nó thấy nản rồi ...

Bước vào trong , đúng như nó dự đoán . Club này đông như kiến . Nó thầm nghĩ :

” Nhỏ mà nó có vỏ ... Hay thật ! Chẳng hiểu sao anh chàng lại biết chỗ này nhỉ ? ”

Anh chàng hôn hờ kéo tay nó càng lúc càng mạnh . Anh ta làm nó đau nhưng nó chẳng buồn nói làm gì , nó sợ làm cụt hứng anh ta .

Đến nơi cần đến , anh chàng buông tay nó ra rồi quay người lại nói :

- Rồi , cô chơi ở đây ... Chỗ này đặc biệt đấy nhé !

- Cái chỗ này mà đặc biệt à ? - Nó hỏi với vẻ ngạc nhiên . Vì cái chỗ hần nói ” đặc biệt ” ấy chỉ là một cái sân khấu nhỏ để đủ nhạc cụ rock như các sân khấu khác thôi ! Chẳng có gì mà ” đặc biệt ” cả !

- Ủ , đặc biệt lắm ! Đây ... xem nhé ...

Anh chàng cầm một cái remote lên và nhấn nút . Sân khấu bỗng sáng rực lên rồi được nâng cao lên . Nhạc cụ cũng được nâng cao lên . Âm thanh và ánh sáng trong Club tự động tắt hết . Điều đó khiến mọi người phải chú ý đến chỗ duy nhất có ánh đèn này . Nó ngạc nhiên vô cùng . Nó há hốc mồm , lần đầu tiên nó thấy một sân khấu đặc biệt thế .

Thấy vẻ mặt của nó , hần vênh mặt tự tin nói :

- Thấy chưa đã bảo mà ! ...

Không đợi gì thêm , nó đẩy anh chàng sang một bên và tiến vào chỗ sân khấu đó . Nó bắt đầu chơi rock . Nó chơi cùng 3 người nữa , trong đó có anh chàng kia .

Nó chơi bass , một cây bass khá to tướng và khó đánh . Tuy nhiên , nó vẫn đánh được cây bass đó một cách ” dĩ nhiên ” .

Đám đông trong club hò hét vang lừng .

Chơi xong , nó thở phà phò đi xuống sân khấu . Nó tìm chỗ nào đó để nghỉ ngơi và điều hòa lại tất cả .

Nãy giờ nó chơi say mê quá mà quên bém đi là mình bị bệnh tim .

Tự động tim nó nhói lên từng hồi , nhưng có vẻ nó chịu đựng được . Nó đang rất vui , lâu rồi nó chưa được chơi rock mà .

Vui lắm và cũng đau lắm !

-0-

Nhà hàng - Khách sạn Hoàng Cung :

Hần đang ở quầy thu tiền để thanh toán bữa ăn của mình .

Cô gái ở quầy thu tiền vừa thanh toán cho hần vừa tám chuyện . Điều này làm hần thấy khó chịu vô cùng .

Hần nhịp nhịp chân cho đỡ chán nản . Vô tình , hần nghe được câu chuyện của cô gái quầy thu tiền tám với anh chàng tiếp tân ở xa lắc bên kia :

- Đây , hôm qua có một cô gái bỏ quên cái thẻ ở đây đấy ! Cậu có biết không ?

- Biết , chẳng phải cậu đã nói với tớ còn gì - Anh chàng bên kia nói vọng lại

- Trong đấy còn rất nhiều tiền nữa cơ

- Thế thì cậu may rồi đấy . Chôm luôn đi...

- Nhưng hôm qua tớ đã tớ đưa cho ông chủ rồi còn gì !

- Cậu ngốc thật ..

- À mà tớ nói cậu nghe nhé ! Chủ nhân của tấm thẻ đó đẹp lắm cơ , mà mới 17 tuổi thôi đấy !

- Thì toàn bọn ăn bám ba mẹ chứ gì ! Mà cậu biết cô nàng tên gì không ?

- Tớ tra tài khoản thì biết cô nàng tên Bạch Ánh Linh . Cái tên đẹp nhỉ ?

- Ủ ...

” Bạch-Ánh-Linh ” , ba chữ này chạy xộc vào tai hắn . Hắn ngạc nhiên , Bạch Ánh Linh chẳng phải là nó sao ?

Hắn không hiểu tại sao tấm thẻ này lại ở đây , tò mò ... hắn hỏi cô gái đang tám ở quầy thu tiền :

- Đây , cô có chắc là cô gái này đã bỏ quên ở đây không ?

- Vâng , chắc ạ . Tôi nhìn rất rõ cô ấy mà !

- Thế sao cô ấy lại bỏ quên ?

26. Chương 26

- Tôi cũng không biết nữa ạ . Nhưng lúc bỏ quên , cô ấy chạy ra khỏi đây rất nhanh . Tôi nghĩ là có chuyện gấp rút gì đó .

Không biết hắn nghĩ gì . Tự dưng hắn tức giận , đập bàn một cái rõ mạnh .

Làm cô gái đó và anh chàng ở quầy tiếp tân đều kinh ngạc . Bực bội hắn tuông một câu chữ tục :

- Mẹ kiếp ! Hèn gì tối qua cô ấy lại hỏi những lời đó ... Đm , sao mày ngu thế Jun .

Thế rồi hắn cũng để lại thẻ của mình rồi chạy đi mất .

Uke bị bỏ lại đó với vẻ mặt kinh ngạc vô cùng . Cô chẳng hiểu cái mô tê gì cả !

-0-

Trong Rock Club :

Nó ngồi ở một góc trong quán . Nó nghĩ rằng bây giờ nó không ổn thật rồi , tim nó đau quá ! Nó thấy khó thở quá ...

Anh chàng kia đã hết phiên chơi nhạc . Anh ta chạy xuống sân khấu rồi lại chỗ của nó đang ngồi . Anh chàng háo hức nói :

- Thấy thế nào ? Tôi chơi hay không ? Tuy chưa được học nhưng đánh bừa vẫn tốt đấy chứ nhỉ ?

- Ủ , hay ... hay - Nó miễn cưỡng chấp nhận .

- Đây ! Nhìn cô xanh quá , có sao không ? Có cần tôi chở đi viện không ?

- Ủ , nhưng không đến nỗi đi viện đâu . Anh cho tôi ra ngoài hít thở một tí là xong thôi ! - Nó từ tốn đáp lại , không quên nở một nụ cười gượng gạo thay cho lời cảm ơn .

Anh chàng dìu nó ra khỏi Rock Club trong tiếng hò hét của đám đông .

Bước ra khỏi cửa , nó thở càng dốc hơn . Nó lấy tay nắm chặt áo của mình . Đau buốt . Nó nhắm mắt lại một cách đau đớn .

Anh chàng kia nhìn thấy thế , mặt tái xanh lại . Anh ta lo lắng nói :

- Đây ! Cô có sao không ? Cần đi viện không ? Cô thế này làm tôi sợ đấy !

- Không ... không . Anh cho tôi ... hít thở ... tí - Nó nói không nên lời .

Anh chàng cũng gật đầu hiểu biết . Anh ta để nó hít thở sâu .

Nó cố gắng đứng thẳng lên , tay vươn lên . Nó hít một hơi khá dài , sau đó nó lại thở ra một hơi cũng dài không kém .

Dần dần , tim nó đã được điều hòa lại và ổn định . Nó bây giờ đã đỡ một phần nào rồi . Nó quay sang anh chàng kia rồi hỏi :

- Này ! Anh tên gì ? Tôi vẫn chưa biết tên anh đấy !

- À , tên Tuấn . Nhưng cô cứ gọi tôi là Zen đi cho đỡ mệt - Anh ta vừa nói vừa hất hàm .

” À , cùng tên ông Chan rồi ! ” - Nó thầm nghĩ .

Một lúc sau , nó cười đểu nói :

- Tôi tên Linh hay Yun cũng được . Anh biết rồi đúng không ?

- Biết rồi , khỏi giới thiệu .

- Mà cảm ơn anh nhé ! Anh tốt thật ! - Nó thừa nhận

- Đã bảo là yêu rồi thì phải làm những chuyện đó chứ sao ? Hơ hơ , hỏi ngu thế nhỉ ?

- Thế thì tôi cũng nói luôn nhé ! Anh không phải là yêu tôi đâu . Anh lắm to rồi đấy ! Anh chỉ là thông cảm và thương hại cho tôi thôi ! Bỏ ngay cái khái niệm tình yêu trẻ con của anh đi - Nó bác bỏ ngay ý kiến của anh chàng .

- Thôi thôi , không yêu thì thôi ... Làm gì dữ thế ? Hừ - Anh chàng giận dữ , khoanh tay lại mà chề môi lè lưỡi với nó .

Thấy thế , nó phì cười . Nó thầm nghĩ :

” Trẻ con thật ! Đáng yêu đấy chứ nhỉ ? ”

Một lúc sau , không biết nó nghĩ gì mà nó lại kêu anh chàng cúi thấp xuống để nó nói nhỏ cái gì đó cho nghe .

Anh chàng cũng làm theo lời nó vì bản chất anh ta là rất tò mò mà .

Và thế là anh chàng cúi xuống để hứng lấy cái xoa đầu của nó . Cứ như bà mẹ vuốt ve đứa con ấy .

Anh ta tức giận khi thấy nó làm như vậy , anh ta quát lớn :

- Này ! Làm gì mà vuốt đầu người ta thế ?

- Chỉ là tôi muốn làm giống như trong phim thôi - Nó đùa cợt

- Phim gì ? - Anh ta tò mò

- Mẹ và con - Nói rồi nó cười lớn .

Anh chàng biết mình bị chơi móc , thế là quê . Đâm ra điên , anh ta rượt nó chạy tùm lum .

À , ở trước cửa Rock Club có hai đứa ” con nít ” chơi trò đuổi bắt với nhau đấy.

Họ vừa chơi vừa cười lớn . Vui , vui lắm ! Như hai-người-bạn-thân vậy đấy !

-0-

Trên đường Cartoon , gần gần Rock Club :

Hắn đã lái xe đi khắp nơi để kiếm nó rồi .

Hắn cũng đã gọi điện nhưng không ai trả lời . Gọi ẹ nó thì nhận được một câu trả lời ngắn gọn :

- Con bé tối qua cũng không về . Cô báo cảnh sát rồi , bây giờ cảnh sát đang tìm đấy !

Hắn khẽ thở dài một cái . Hắn biết mình đã làm tổn thương nó . Tự đứng ở đâu đó trong tim hắn , nhen lên một cảm giác đau đớn . Hắn biết mình còn yêu nó nhiều lắm !

Hắn đã đi qua đường Monters , Hurt , Wall ... khắp nơi . Bây giờ thì hắn đang chạy trên đường Cartoon để tìm kiếm nó .

Chạy xe với tốc độ hơi nhanh . Hắn chỉ cầu mong sao ình gặp được nó ở đâu đây. Càng nhanh càng tốt , hắn lo cho nó lắm !

Ông trời đúng là không phụ lòng người . Hắn nhìn thấy nó rồi ! Nhưng mà trở trêu thay là nhìn thấy không đúng lúc tí nào .

Hắn nhìn thấy nó đang cười sảng khoái với một thằng con trai .

Thằng con trai đó hoàn toàn lạ với hắn. Hắn đứng bên kia đường quan sát hai người đó.

Nó thì chạy , còn thằng kia thì rượt theo . Trông như hai đứa con nít vui đùa với nhau vậy . Điều đó làm máu ghen của hắn trở lên .

Đang hùng hồn , định sang bên đường bực lộn với thằng kia thì hắn thấy nó thở hổn hển , tay nắm chặt áo ở phần ngực . Từ từ khuya xuống đất và thằng con trai đó lại đỡ nó với vẻ lo lắng vô cùng .

Chẳng nghĩ ngợi gì nữa .

Trước tình cảnh này , hắn quăng chiếc xe bên đường rồi chạy vù sang bên kia để xem nó có thể nào không ?

Thật đúng lúc , một chiếc xe hơi lao đến ...

Két

Chiếc xe thắng lại trước mặt hắn . Bật người ra đằng sau , té phịch xuống đường . Kinh hoàng trước cảnh tượng , hắn run rẩy . Miệng mấp mấp rửa thầm :

- Đm ... đm ... đm ... đm ... tí chết ... đm ... đm ...

Nó ở bên đường , cơn đau tim tự dừng xông đến bất chợt . Tim nó đau thắt nhưng vẫn cố nhìn sang bên đường xem có chuyện gì xảy ra không . Nó bị lấy bệnh tò mò của anh chàng kia rồi !

Và thế là cảnh tượng hắn đang ngồi run rẩy trước mũi xe chiếc xe Ford láng bóng đập vào mắt nó ngay lập tức.

Nó sợ sệt , nó cố gắng đứng dậy nhưng vô ích , bệnh tình nó không cho phép nó làm điều đó .

Mặt nó càng lúc càng xanh , oxi trong người nó bây giờ đã không cung cấp đủ cho phổi nữa , nó thấy khó thở .

Một lát sau , nó ngược lên nhìn anh chàng tên Zen , nói với giọng van nài và yếu ớt :

- Anh ... phiền anh ... cứu ... anh chàng ... đang ... ngồi trên đường ... dùm ... tôi ... với

Anh chàng nhúu mày nhìn cô gái đang van xin trước mặt mình . Lo lắng , anh ta nói :

- Thôi ! Anh ta đã bị gì đâu ... Còn mặt cô thì xanh lè xanh lét rồi kìa ! Tôi phải chở cô vào viện ngay mới được !

Nói xong , anh chàng tự động đưa tay ra đỡ nó đứng lên . Nhưng nó lại không muốn thế , nó muốn anh chàng đỡ cứu hấn - cứu người nó yêu trước cơ .

Nó dùng hết sức lực cuối cùng của mình , gạt phắt tay anh chàng . Cau mài lại , tức giận :

- Tôi đã bảo anh cứu thì cứu đi ! Đừng lải nhải nữa . Xem như tôi van anh đấy ! Anh cứu dùm đi ... Cứu anh ta cũng như cứu tôi đấy ! Tôi van anh đấy , làm ơn đi !

Anh chàng bần thần nhìn nó một hồi . Sau đó cũng nhượng bộ nó mà lao ra đường , chen chút vào đám đông .

Anh ta đã nhìn thấy hấn . Mới đầu anh ta nhìn hấn với vẻ khó chịu rồi sau đó bước lại gần hấn .

Anh ta nắm lấy tay hấn rồi để lên cổ mình , anh ta cồng hấn .

-0-

Bệnh viên Wonder :

Bên ngoài phòng bệnh :

Anh chàng Zen ngồi thở hổn hển ở hàng ghế đợi . Anh ta rửa thầm hấn :

- Chết đi cho đỡ phiền ! Đm , cồng thẳng này riết chắc mình sớm đứt gân máu mà chết mất ! Đm nó , người gì đầu nặng như trâu bò ...

Bên trong phòng bệnh :

Hấn đã được bác sĩ khám tổng phát sơ bộ rồi ! Kết quả nhận được như sau : không có một vết thương nào cả , không một chấn thương nào ... mọi thứ đều ổn . Chỉ có điều tinh thần chưa ổn định thôi !

* Là playboy mà lại bị thần kinh ... thì không ổn rồi !*

Hấn ngồi trên giường bệnh , vẫn chưa hoàn hồn sau vụ tai nạn đó . Hấn cứ run rẩy , nhưng đỡ hơn lúc nãy rồi .

Bây giờ thì hấn mới biết , chơi cái trò ” sống chết mặc bay ” (sống chết mặc bay) thật chẳng hay ho tí nào . Ngày trước đua xe vù vù không biết sợ là gì , thế mà bây giờ mới bị ” nhá ” tí đã lăn đùng ra mà run rẩy .

Dân-đua-xe-chuyên-nghiep có khác nhĩ !?

-0-

Trên đường Cartoon , trước cửa Rock Club :

- Cô bé ơi , cô có sao không ? Sao mặt cô xanh thế ?

Mọi người ai qua đường nhìn thấy nó đều hỏi thế . Và nó cũng đều trả lời họ bằng một cái lắc đầu nhẹ .

Nó đang men theo những vách tường để ” lách xác ” mình đến bệnh viện đó .

Hơi thở ngày một yếu ớt , tim càng ngày càng thất lại . Nó không biết phải làm sao , nó chắc là bây giờ nó không ổn rồi ... nó chắc là nếu nó không đến đó sớm , Tử thần có thể đón nó sớm hơn dự định .

-0-

Trước cửa bệnh viện Wonder :

Nó thở gấp . Chỉ còn vài bước nữa thôi là đến được bệnh viện , nó lê người nó đi một cách nặng nhọc . Đi 15 phút đến đây đối với một người đang bệnh như nó quá khó khăn .

Vừa đặt chân vào cửa bệnh viện thì ” Phịch ” , nó ngất xỉu .

Các y tá và bác sĩ thấy cảnh tượng đó đều bất ngờ . Theo phản xạ của ngành y , họ tất bật chạy lại để sơ cứu trước khi quá muộn .

Họ hô hấp nhân tạo , xoa tim ngoài lồng ngực . Cuối cùng thì tim nó cũng đập lại bình thường .

Bình thường tức là nói tim vẫn còn đập , thế nhưng đập rất yếu ớt .

Mỗi phòng bệnh :

Ba mẹ hần và ba mẹ nó cũng đã có mặt . Mỗi cặp một phòng .

Phòng bệnh của nó :

Ba nó bị mẹ nó lôi kéo đi , vì bà làm căng quá nên ông cũng chịu theo . Ông ngồi bên ghế sofa của phòng bệnh , bắt chéo chân ... mặt hầm hừ bực bội .

Còn mẹ nó thì đang âu yếm con gái mình . Lần này bà không khóc nữa , bà không còn nước mắt để mà khóc nữa rồi .

Một hồi lâu , bà rời khỏi giường nó để đi đến chỗ ghế sofa . Bà nhẹ nhàng ngồi cạnh ba nó , bà đau xót nói :

- Ông có đáng làm cha nó không thế ?

- Ý bà là thế nào ? - Ba nó hầm hừ hỏi vặn lại .

- Ý tôi nói tức là ông có đáng làm ba nó không ? Nó từ bé là ốm yếu , chính vì thế mà ông rất yêu thương nó mà đúng không ? Thế sao đến lúc nó năm tuổi ông lại đối xử nó thế ? Thậm chí là muốn giết chết nó nữa . Con nó một tay tôi để ra và một tay ông nuôi nấng mà ... Ông còn xứng đáng làm người không thế ?

- Bà nói một mạch , bao uất hận lâu nay tự dưng phun trào ra . Bà đã không thể nào chịu nổi người đàn ông không còn nhân tính này nữa rồi !

Ba nó nghe được những lời như thế bỗng chốc thấy lòng co thắt lại . Ông cũng yêu nó chứ , ba mẹ nào mà chả thương con . Nhưng nó không phải con ông , nó là con hoang. Đúng hay sai thì đó cũng chỉ là suy nghĩ của riêng ông thôi . Ông nhìn mẹ nó , nói :

- Nó là con hoang . Nó không phải là con ! Nó là kết tinh tình yêu của bà với người khác , không phải là tôi ... Bà hiểu không !?

Mẹ nó trừng mắt nhìn ông , có đánh chết bà cũng không nghĩ đến việc này . Từ trước đến giờ bà không bao giờ phản bội ông cả , từ trước đến giờ ... chỉ toàn ông phản bội bà thôi !

Bà bỗng đứng đứng lên , giơ tay và tát một cái thật mạnh vào người đàn ông đang khóc . Bà muốn làm cho ông ta tỉnh ra , muốn làm cho ông ta bỏ ngay cái suy nghĩ vớ vẩn đó đi :

- Ông bị điên à ? Nó là con ông , con ông đấy ! Bao năm qua ông nghĩ thế nên mới đối xử tệ bạc với nó thế à ? Ông có biết bao năm qua nó đã sống tủi thân thế nào không ? Từ nhỏ nó chỉ mong ước một người ba yêu thương nó thôi ! Nhìn bạn bè có ba có mẹ , ông có biết rằng nó khổ sở thế nào không ?

Bây giờ thì đến lượt bà khóc , bà khóc tức tưởi . Khóc như chưa bao giờ được khóc .

Ông ngược đôi mắt lên nhìn bà , ông nhìn sâu vào đôi mắt đó . Đúng rồi ! Đôi mắt đó không có sự giả dối trong đấy ! Ông tin bà , ông luôn tin bà ... Ông có thể tin vô điều kiện . Đó bởi vì ông ” yêu ” bà .

Rồi ông đứng lên , ông ôm lấy bà . Hiểu làm bao năm được hoá giải , hai ông bà như được trở về tình yêu vô tận của mình .

” Đôi khi có những chuyện rắc rối được giải quyết bằng một cách đơn giản . Nhưng đôi khi những chuyện đơn giản chẳng bao giờ giải quyết được cả ”

Phòng bệnh của hần :

Ông bà Bùi đã có mặt ở đó .

Căn phòng lúc này bỗng dưng trầm lặng hẳn đi ! Không ai nói gì với ai cả !

Im lặng như tờ , họ chỉ ” nói chuyện ” với nhau bằng ” suy nghĩ ” thôi !

Hần bây giờ đã hết run rẩy . Hần đang ngồi bên giường để tận hưởng cái không gian yên tĩnh này . Lâu rồi ba mẹ hần chẳng có quan tâm hần thế !

Họ chẳng bao giờ bỏ bê công việc của mình vì hần cả . Nhưng hôm nay thì họ đã làm thế ! Khi nghe tin hần bị tai nạn họ đã cấp bách chạy vào ngay bệnh viện mà chẳng đoái hoài gì đến công việc của mình . Chứng tỏ họ còn rất yêu thương hần !

Điều đó khiến hần rất vui .

Một hồi sau khá lâu , mẹ hần chủ động lên tiếng :

- Linh cũng nhập viện này đây !

27. Chương 27

Mẹ hần nhắc làm hần nhớ tới nó . Nhớ tới cảnh nó chạy giỡn bên thềm con trai khác , nhớ tới cảnh nó cười thật sáng khoải bên người con trai đó ... hần không tránh khỏi ghen tuông . Thế là hần phán một cách vô tình :

- Con không quan tâm !

Mẹ hần nghe được những lời đó cũng chỉ khẽ lắc đầu . Hần còn quá trẻ để biết nhận biết được mọi thứ theo một khía cạnh chính xác .

Tuy nói thế thôi nhưng hần thật sự là rất quan tâm đấy ! Hần nghĩ :

” Không biết cô ấy thế nào rồi nhỉ ? Hồi nãy mình thấy cô ấy cứ như sắp ngất ấy ... Có sao không nhỉ ? Chắc , chắc không sao đâu ! À mà nhớ có sao thì sao ?

Ồi thôi mẹ ơi , đoán già đoán non chắc mình điên tít lên mất ” .

Thế rồi hần đổi ý . Hần hỏi mẹ hần :

- Phòng cô ấy sẽ mấy hở mẹ ?

- Đối diện phòng mình ! - Mẹ hần từ tốn đáp .

Không đợi gì nữa , hần nhảy bật xuống giường , luồn qua đôi dép rồi chạy ” bẹp bẹp ” đi .

Trước phòng bệnh của nó :

Hắn thu hết can đảm . Hắn đẩy cánh cửa ấy ...

25 : Sự thật !? (1)

oOo

Trước cửa phòng nó :

Hắn thu hết can đảm , hắn đẩy cánh cửa ấy vào ...

Trước mặt hắn là một trong những cảnh tượng dường như quen thuộc : một cô gái xinh đẹp , ngón tay xương thẳng , khuôn mặt trắng bệch đang nằm bất động trên giường .

Nhưng lần này có gì đó khang khác . Đúng rồi , có thêm hai người . Là ba nó và anh chàng kia .

Hắn chạy lại bên giường bên của nó . Hắn quỳ xuống , hắn cầm tay nó lên . Hắn để đầu mình lên tay nó một cách đau đớn , rồi nói :

- Anh xin lỗi ... Em tỉnh dậy đi ...!

Những giọt nước mắt lại rơi . Anh chàng kia cũng chẳng nói gì , lẳng lặng quan sát . Khoảng vài phút sau , anh chàng mới nói :

- Anh ra ngoài nói chuyện với tôi được không !?

Hắn không muốn rời xa nó , hắn lắc đầu bảo không .

Nhưng anh chàng kia chẳng chịu thua , anh ta cứ nắm lấy quần áo rồi tay chân hắn lôi lênh sệch .

-0-

Mọi người :

Nghe tin Jun nhập viện , ai cũng tất bật chạy vào .

San và Hanri đang ở bên con bé kia , nghe tin liền chạy đến mà quên cả dép .

Kyo , Durin , ông Chan và cả Uke nữa . Mọi người đã tập hợp đầy đủ ở đây !

Tất cả đều lo cho hắn , trừ Uke . Cô rất mừng khi nghe tin đó , cô mừng vì cô biết ... cô sắp có cơ hội được tiếp cận hắn rồi !

-0-

Ngoài sảnh bệnh viện Wonder :

Hai người đứng một nơi khá khuất trong bệnh viện . Hắn thật sự chẳng biết là anh ta lôi hắn ra làm gì . Nhưng bây giờ hắn chỉ muốn kết thúc cuộc đối thoại này càng nhanh càng tốt . Hắn muốn ở bên nó .

- Có chuyện gì anh nói nhanh đi ! - Hắn hùng hồn .

- Anh là bạn trai cô ấy , phải không ? - Anh chàng hỏi

- Ừ ...

- Thế thì anh chẳng bằng con chó rồi !

- Đm ... Chó với chả thú ! Mà muốn gì đây ? - Hắn tức giận .

- Hừ , muốn gì là muốn gì ? Tao chỉ đang ví mà chẳng bằng con chó thôi !

- Mà ... mà không có tư cách xúc phạm đến danh dự của tao . Bá dơ !

Nghe những từ đó , anh chàng bỗng thấy khinh bỉ hẳn vô cùng . Anh ta nghĩ :

” Khinh bỉ ư ? Hừ , Khinh ghét mẹ gì ? Tao bá dơ á ! Thế playboy như mày chắc không bá dơ à ? ”

Càng nghĩ càng tức , anh chàng chịu không nổi . Túm lấy cổ áo hẳn giật mạnh rồi chửi thẳng vào mặt hẳn :

- Xúc phạm à ? Bố còn chưa đánh mày là mày ày đấy con ạ ! Mày biết vì ai mà cô ấy ra thế không ? Mày biết vì ai mà cô ấy phải khổ sở vậy không ? Mày biết vì sao mà cô ấy phải nhập viện không ? Rồi mày biết vì sao cô ấy lại gặp được và quen tao không?

- À mà thôi , phí lời với mày thôi tao thà dùng nước bọt này giờ nhổ vào mặt chó mày thì hay hơn đấy ! Cô ấy chịu uất ức thì mày lại đi cặp kè với con khác ! - Anh chàng tự tiếp lời

- Mày đừng nói như là mày hiểu cô ấy lắm ... ! - Hẳn thách thức

- Thế thì mày sai rồi ! Nhiều chuyện mày không biết mà tao lại biết đấy , thằng nhãi ạ ! - Anh ta cũng khiêu khích lại .

Im lặng , hẳn không nói được gì . Hẳn nghĩ :

” Hẳn là ai mà nhiều chuyện mình không biết hẳn lại biết chứ ! Và chuyện đó là chuyện gì ? Tại sao Yun lại không nói ình nghe ? ”

Hẳn bắt đầu thấy tò mò và muốn tìm hiểu . Nhưng nếu mà nhịn nhục cúi đầu hỏi thẳng con trai trước mặt mình thì hẳn chẳng cam tâm chút nào . Thà hẳn đi hỏi trực tiếp nó thì hơn .

-0-

Tại phòng bệnh của hẳn :

Uke đi vào , lễ phép cúi đầu chào ông bà Bùi . Cô luôn tỏ ra rằng mình là người lễ phép và lịch sử .

Đúng như lời Kyo nói , cô đã thay đổi quá nhiều rồi !

Cô đã không còn cười lớn và sảng khoái như ngày xưa . Cô đã không còn khiêu khích hài của ngày xưa . Cô đã không còn mọi thứ của ngày xưa . Và cô ... cô cũng đã không còn là Uke của ngày xưa nữa rồi !

Uke lấy bó hoa mình vừa mua ở ngoài vào . Cô cắt tỉa và cắm vào bình hoa trong phòng hẳn .

Hai ông bà Bùi đều rất hài lòng về việc này . Nhưng cảm thấy hơi phiền , mẹ hẳn nói :

- Thằng Đấng nó đâu ở đây lâu đâu mà cháu phải cắm hoa như thế ! Kéo nó về trước ngày hoa tàn thì phí hết cả lọ hoa đẹp thế này !

Cô nghe những lời đó , trong lòng cảm nhận được dường như kế hoạch đã thành công thêm một bước nữa .

Cô cười nhẹ nhàng rồi vờ đi ra ngoài .

-0-

Trước cửa phòng bệnh hẳn :

Cô vừa bước ra . Kyo đã đứng đó dựa vào tường đợi cô từ lúc nào .

Kyo nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng qua chút châm biếm , nó làm cô cảm thấy đau nhói .

Cô đi ngang qua , vờ như phớt lờ Kyo thì bị một bàn tay nắm lại . Ừ, là Kyo rồi . Nhưng cậu ta nắm tay cô lại để làm gì vậy nhỉ ?

Lâu sau , cậu ta vẫn chưa chịu buông tay . Uke bắt đầu thấy khó chịu và nói :

- Anh bỏ tay ra đi ! Nắm hoài không mệt à ?

Nghe thế , Kyo dần dần buông lỏng tay ra rồi thả tay cô xuống . Kyo nhúu mày , vẻ đau sót ” in ” hằn lên khuôn mặt xinh đẹp của cậu ta

Lông mày rậm rạp thường ngày nay đã nhúu lại . Môi thì chềnh lên một tí , cậu ta cười khẩy một cái đầy châm biếm . Cậu ta nói :

- Em chỉ toàn thích lợi dụng người khác không nhỉ ?

Uke im lặng , cô không nói gì thêm . Câu nói của Kyo đã làm tim cô đau thắt lại , thật sự rất đau . Đã quá đủ rồi , cô bước đi nhanh hơn ... đi như chạy , cô không muốn cho Kyo thấy mình đang khóc .

Kyo đứng đó , thẩn thờ nhìn bóng dáng người yêu khuất dần ... khuất dần rồi biến mất. Cậu đau lắm ! Ừ , cậu đau ...

Uke là tình yêu đầu tiên và là cuối cùng của cậu . Cậu không muốn đánh mất cô ấy cho dù chỉ là một giây . Cậu để tay lên mặt mình , cô ngồi xuống hàng ghế đợi . Tâm trạng cậu lúc này chẳng ai hiểu được đâu !

-0-

Trong phòng bệnh của nó :

Hắn lủi thủi đi vào . Đầu óc vẫn còn quay mòng mòng vì câu nói của anh chàng đó , hắn nghĩ :

«Nhiều chuyện mình không biết ? Rốt cuộc là chuyện gì đây ? Chuyện gì thế này ? Chắc mình điên lên mất !»

Rồi hắn đến bên cạnh giường nó . Ngồi xuống ghế bên cạnh , hắn thở dài . Bao nhiêu câu hỏi , bao nhiêu lời trấn an tinh thần ... tất cả đều không khiến hắn thấy thoải mái hơn . Bây giờ hắn chỉ muốn nó tỉnh dậy mà hỏi rõ mọi chuyện thôi !

-0-

Ngoài sảnh bệnh viện Wonder :

Anh chàng hơi mừng vì cái biểu hiện của hắn , tức là anh chàng đã chọc giận hắn thành công rồi .

Ừ , anh chàng yêu Yun , yêu mất rồi . Từ ánh nhìn đầu tiên , anh chàng đã tưởng như mình chết điếng vì ánh mắt đó . Anh chàng nhớ lại lời bà ngoại anh chàng nói trước khi mất :

- Bà và ông con cũng yêu nhau từ lần đầu tiên . Chỉ một giây chạm mắt nhau thôi , ông bà đã nghĩ rằng mình là của nhau . Cháu à , khi nào cháu yêu ai đó ... cháu sẽ hiểu ... Cháu chỉ muốn cho người đó hạnh phúc thôi!

Anh chàng mỉm cười , lâu nay anh ta không nghĩ rằng câu nói này của bà có thể tác động lớn đến mình thế !

-0-

Phòng bệnh của nó :

Tay nó khẽ rung rung , điều đó chứng tỏ nó sắp tỉnh rồi !

Ba mẹ nó thấy thế bèn chạy đi kêu bác sĩ . Để lại hắn - đang nắm tay nó và nó - đang dần mở mắt ở lại trong phòng .

Hắn nhìn nó , cười dịu dàng và toại nguyện .

Bây giờ , nó đã tỉnh hoàn toàn . Đầu óc hơi u mê . Mắt nó lảo đảo , nó nhìn thấy bóng hình của một người nào đó . Nó cứ ngỡ là Zen , thế là nó yếu ớt hỏi :

- Zen đấy à !?

Nghe được những lời đó , tim hắn đột nhiên co lại . Hắn tự hỏi :

«Tại sao người cô ấy nhớ đầu tiên không phải là mình mà là thằng đó ? Rốt cuộc cô ấy muốn gì đây ? ... Hay là cô ấy không còn yêu mình nữa ?»

Hắn ghen tuông . Hắn đứng dậy , quăng phắt cánh tay trắng muốt của nó đi . Hắn bực bội bước mạnh ra khỏi phòng .

Một mình trong phòng , nó nhắm nghiền mắt mình lại . Nó thở dài . Bây giờ thì nó nhận ra là hắn rồi ! Sao ngay từ đầu nó không nghĩ người đó là hắn nhỉ ? Nó làm tổn thương hắn rồi .

Từ nhỏ nó đã không khóc nhiều , thế nhưng vì hắn nó đã khóc hơn cả trăm lần . Vài lần khóc lớn và hàng trăm lần khóc nghẹn ngào . Nó yêu hắn như thế đấy ! Thế còn hắn ? Hắn có yêu nó như vậy không ?

Có buồn vì nó không ? Có nhớ nó khi nó không ở cạnh hắn không ? Có bao giờ đau khổ vì nó chưa ? Có bao giờ nghĩ rằng mình có thể chết vì bảo vệ nó chưa ?

Nó không muốn nghĩ nữa . Thế là nó tự trấn an mình :

«Không sao đâu ! Bây giờ , mình hạnh phúc mà ! Mình đã có thứ mình muốn bảo vệ còn gì ? Còn mấy tháng nữa là mình phải chết rồi ... Không sao , không sao ... Mọi chuyện sẽ đâu vào đó , anh ấy sẽ mãi yêu mình mà ! Đúng không ?»

Nước mắt lăn dài , nó dùng tay mình quệt những giọt nước mắt đó đi . Rõ ràng là nó đang tự trấn an mình , thế sao lại có tác dụng ngược lại thế ? Nó càng đau hơn khi nghĩ đến những điều đó .

-0-

Băng ghế đá ngoài bệnh viện Wonder :

“Đang thật yêu bỗng cảm ghét là còn yêu một cách âm thầm da diết”

(Da Saidéry)

Uke ngồi đó , tay nắm chặt ly cà phê sữa nóng hổi mới mua ở máy bán hàng tự động . Cô để lên miệng hớp từng miếng một .

Thứ nước uống này rất ấm . Ấm đến nỗi cô có thể cảm nhận nó đang chảy đến đâu trong người cô .

Bao lâu qua cô vẫn yêu Kyo . Cô đã luôn tự mình phủ nhận tình yêu đó , nhưng chẳng có lần nào thành công cả . Cô đã rất hận cậu ta mà , đúng không ? Chỉ vì cậu ta mà cô phải khổ sở sống trong nỗi ám ảnh rằng mình không còn trinh trắng , chỉ vì cậu ta mà cô phải đau đớn trong mối tình dang dở .

Chính cậu ta đã gây ra mọi thứ ! Nhưng sao cô vẫn yêu cậu ta thế nào ?

Cô lại khóc . Quả thật là cô đã rất yêu đuối rồi !

Bao kí ức về mối tình của cô và Kyo đang chạy trong đầu cô như một cuốn phim buồn. Nó cứ chạy , chạy mãi ... nó chẳng bao giờ ngừng lại cả !

-0-

Hàng ghế đợi của bệnh viện :

Mỗi người một cặp : San và Hanri ; Durin và người yêu cô ấy ; ông Chan và Sula .

Durin và người yêu cô ấy đang cười rất vui . Ông Chan và Sula cũng vậy . Họ đã tìm được người tri kỉ của mình . Họ đã tìm được người mình ” nên tìm ” vì thế họ hạnh phúc hơn bao giờ hết .

Chỉ tội là tội San và Hanri thôi ! Lúc nghe tin Jun nhập viện , hai thằng ngố này đã quên mang dép vào mà chạy nay đến bệnh viện . Đến nơi mới phát hiện mình không mang dép , xí hổ quá chẳng biết làm gì .

Nếu mà có cái lỗ thì chỉ muốn chui vào ngay cho đỡ ngượng thôi !

25 : Sự thật !? (2)

Dường như mọi truyện ngày càng trở nên rắc rối. Không kiểu này cũng kiểu kia. Có lẽ số phận của Linh (Yun) rồi sẽ không được tốt đẹp. Người ta thường nói thế này:

«Được cái này thì phải mất cái kia. Không có cái gì từ trên trời rơi xuống cả, mọi thứ ta đều phải bỏ ra cái giá xứng đáng mới có được».

Vâng, Linh xinh đẹp và giàu có. Nên bây giờ, Linh phải trả giá vì điều đó.

o0o

Trong phòng bệnh của nó :

Bác sĩ đã đến và khám cho nó, họ nói rằng bệnh tình không lạc quan lắm. Bây giờ thì nó đã biết mình bị bệnh tim rồi, không cần giấu diếm nó làm chi nữa.

Với lại, thân thể này là của nó, nó hiểu hơn ai hết.

Rằng nó sẽ chết, rằng nó sẽ chết một cách đau đớn... rằng mọi thứ nó có sẽ chỉ còn là hư vô.

o0o

Tại nhà hấn :

Hấn đã được xuất viện.

Bây giờ, hấn đang ngồi trên giường. Chân xếp bằng nghĩ ngợi :

«Cô ấy có chuyện gì mà không ình biết chứ? Cô ấy giấu mình chuyện gì à?»

«Có phải cô ấy và tên đó...Thôi thôi, không được nghĩ oan cho cô ấy»

«Hay...hay...là cô ấy đã thật sự hết yêu mình rồi!?»

«Không được, mình phải tin cô ấy!»

Mọi suy nghĩ ấy đều được hấn khắc họa sinh động bằng cách hươ chân múa tay.

Hấn tự nhủ rằng phải tin tưởng nó, nhưng với thằng con trai thẳng thắn và chưa lớn như hấn thì không thể nào được.

Hấn vẫn nghi ngờ nó, ngày nào còn thẳng kia thì ngày đó hấn còn ghen tuông và không thể nào tin tưởng nó được.

o0o

Tại nhà Kyo :

Kyo lại ngồi bên bậu cửa sổ. Có lẽ nơi đây đã là nơi quen thuộc của Kyo rồi.

Cậu ngồi đó, gơ tay đón lấy những chiếc lá vàng rơi trong gió đêm.

Bây giờ có muốn than thân trách phận cũng chẳng được, số phận đã xếp họ vào cái vòng xoáy rắc rối thì họ phải ở trong đấy. Họ không thể nào thay đổi được số phận của chính mình.

Sau một ngày mệt mỏi, điều Kyo đón nhận được chỉ là sự đau đớn.

Bao yêu thương chồng chất lên cậu như một cục nợ. Cục nợ nặng và lớn như một tảng đá. Muốn dời chẳng được, muốn giữ cũng chẳng yên.

28. Chương 28

o0o

Tại nhà Uke :

Hai ông bà rất mừng. Cô con gái của ông bà sắp “hái” ra tiền cho ông bà rồi ! Không mừng sao được.

Về việc này, nếu xếp theo phương diện cạnh tranh thương trường, thì việc này có lẽ là bình thường và chẳng có hại gì đến ai.

Nhưng nếu xếp theo phương diện gia đình thì họ đã lợi dụng chính cô con gái mình và họ đang “vô tình” tổn thương nó.

Cô biết, nhưng cô không nói gì. Cô tổn thương vì việc đó, nhưng cô thông cảm cho họ. Gia đình cô đang ở bên bờ vực phá sản, cuộc khủng hoảng kinh tế của Mỹ đã ảnh hưởng quá lớn đến công ty của ba cô.

Cô nằm trên giường, mừng tượng lại thời yêu thương của hai người. Cô cười thầm. Quả thật đó là một thời gian rất đẹp, có hoa có bướm, có đau thương cũng như hạnh phúc. Nhưng tất cả mọi thứ đều làm cô thấy vui, không như bây giờ... mọi thứ đối với cô quá vô nghĩa.

«Rồi cô sẽ ra sao nếu như cô nói với Kyo rằng cô vẫn còn yêu anh ấy nhưng cô phải lấy Jun, vì lợi ích của gia đình mình. Cậu ấy sẽ nghĩ cô là hạng người gì đây ? Có lẽ cô không thể nói được»

o0o

Quay lại phòng bệnh của nó :

Nó nằm trên giường, tay xương trắng về hai bên. Nó đang ngủ. Nó đang có một giấc mơ khủng khiếp nhất đời nó.

Nó thấy cảnh nó chết.

Nó mặc váy trắng. Cái váy đẹp và sắc sỡ dành cho cô dâu ấy. Nó không tin vào mắt mình nhưng thật sự là nó đang mặc cái váy đó.

Tay để lên ngực, mắt nhắm nghiền. Nó đẹp hơn bao giờ hết ! Đôi môi nó trong giấc mơ nở một nụ cười toại nguyện.

«Tại sao mình chết mà còn cười được cơ chứ ?» - Nó thầm hỏi mình trong giấc mơ.

Xung quanh nó đầy hoa. Hoa hồng trắng, hoa hồng đỏ, hoa hồng nhạt.

Mọi thứ đều là hoa hồng. Bên cạnh nó là mẹ nó, bà đang khóc. Còn ba nó, ông cũng đang khóc. Lần đầu tiên nó thấy ông khóc.

Và hần, hần đang quỳ gối cạnh quan tài của nó. Mắt đầm nước, hần cũng khóc. Đôi mắt to và đẹp của hần bây giờ đã không còn nữa. Thay vào đó là một đôi mắt của người mất hồn và đầy đau thương.

Nó không nỡ nhìn thấy hần thế.

Rồi nó quan sát kĩ hơn, nó thấy trong giấc mơ hần mặc bộ đồ vest.

Một bộ đồ trang trọng với bao tay màu trắng, nó biết là mình đang làm lễ cưới với hấn. Một lễ cưới giả...À mà cũng có thể là thật, nó không thể xác định được.

Sau đó, nó lại nhìn mình thật kĩ một lần nữa. Quả thật nó rất đẹp, đây là lần đầu tiên nó tự nhận thấy mình đẹp.

Nó thấy chính mình trong cổ quan tài đó bình yên quá, hạnh phúc quá.

.
. .

Rốt cuộc là vì sao lại như thế nhỉ ? Chết rồi chẳng phải buồn lắm sao ?

Thế sao nó lại có cảm giác như mình đang rất vui thế này ? Có thật là nó đang nằm trong cổ quan tài đó không?

Nghĩ đến đây, bỗng dưng nó giật mình tỉnh dậy. Nó thoát khỏi giấc mơ đó...Giấc mơ báo trước tương lai.

Giấc mơ đó rồi có thành sự thật được không nhỉ !?

Trong phòng nó, thần chết đang ẩn mình nhìn nó mà cười ngặt nghẽo.

25: Sự thật !? (3)

oOo

Một tuần trôi qua...

Một tuần này quá ngắn đối với mọi người, nhưng lại quá dài đối với nó.

Nó đợi cái ngày xuất viện này lâu rồi, nó đợi để đi nói hết mọi chuyện với hấn.

Rằng những chuyện nó giấu rồi sẽ được phơi bày, rằng nó yêu hấn đến thế nào, rằng hấn hãy tin tưởng nó, rằng...chẳng bao lâu nữa nó sẽ chết.

Còn hấn, thời gian qua với hấn quá nhanh. Hấn còn tưởng mình sẽ chán chường để mà nằm dài ở nhà chờ nó xuất viện chứ!

Sự thật vẫn là sự thật. Một tuần nay, tình cảm giữa hấn và Uke có biến chuyển khá phức tạp. Hấn ít nhớ về nó hơn, thay vào đó là hấn nhớ về Uke.

Hấn chẳng xác nhận được tình cảm của mình đâu, hấn đã nói thế này:

«Mình không có yêu Uke đâu! Mình yêu Yun mà, rồi...chỉ một tuần nữa thôi! Yun sẽ xuất viện, mình sẽ hỏi hết mọi chuyện...Và mình sẽ lại yêu Yun»

Nhưng trái tim chẳng bao giờ nghe lời chủ mình cả, nó luôn muốn chủ mình phải theo nó cơ.

Và thế là dường như tình cảm của hấn đối với Uke ngày càng lớn, lớn rồi...

Không lớn đến nỗi quên mất nó đi, nhưng cũng đủ lớn để hấn phải vứt bỏ nó khi không cần thiết.

Và Uke, cô quả thật là vẫn một lòng một dạ.

Một tuần qua cô có vài lần rung động trước hấn nhưng nghĩ kĩ lại thì không phải.

Một chàng trai đẹp như vậy trước mình thì làm sao không rung động được, dù chỉ là một ít nhỉ!?

Trái tim cô mãi-mãi-thuộc-về-Kyo.

Ừ,

Cô chắc chắn điều đó. Chắc như đinh đóng cột.

Tuy thế, có khi nào đinh đó là đinh sét!? Cột đó là cột lờm không!? Rồi cái điều chắc chắn đó sẽ đổ vỡ theo thời gian!?

Rồi nó cũng giống như một phản xạ có điều kiện, nếu không được củng cố sẽ mất đi!? Có như thế không? ... Ai mà biết được chứ!...

Ông Chan sắp đính hôn.

Ừ, bước sang tuổi 18 rồi còn gì! Chưa đủ tuổi kết hôn nhưng cũng đã đủ tuổi để đính hôn rồi!

Các cậu chắc là biết cô dâu là ai rồi nhỉ!?

Đúng rồi, là Sula đấy! Cô nàng là Đặng Thuỳ Trang đó đã làm trái tim ông Chan thổn thức liên hồi.

Vì thế, ông ấy đã thu hết can đảm mà dẫn cô ấy đến ra mắt ba mẹ mình. Và họ đã đồng ý, họ nói rằng sinh nhật Yun sẽ đính hôn. Vâng, đúng ngay ngày sinh nhật của Yun...

Tình cảm của Durin và người yêu ngày càng phát triển. Họ nhận ra rằng họ chẳng thể nào sống thiếu nhau. Họ đã yêu nhau đến nỗi có thể hi sinh vì nhau.

Họ còn nói với nhau rằng :

«Nếu một ngày em chết thì anh sẽ chết theo em»

«Nếu một ngày anh chết, em cũng sẽ chết theo anh»

À , cuối cùng là một nhân vật chúng ta đã quên lãng đi. Là Shin, anh chàng phản diện của chúng ta.

Cậu ấy cũng đang đối đầu với cơn bệnh hiểm nghèo. Cậu ấy bị AIDS, thời kì cuối. Đã phát ban, tạo ra những nốt đỏ...nổi đốm trên da. Cậu ấy sắp chết rồi!

«Cậu ấy sắp phải trả báo cho những gì mình làm rồi!»

o0o

Tại nhà nó :

Nó ngồi trên giường mình. Lâu rồi nó không được nằm trong căn phòng của mình.

Căn phòng đầy tranh ảnh kinh dị và những hình nộm quái quái.

Nhưng phòng nó đã thay đổi một tí. Góc phòng bắt đầu xuất hiện một tủ sách chứa đựng những cuốn sách tiểu thuyết tình cảm: Hẹn em ngày đó- Musso; Hãy cứu em- Musso; Thiên thần xa ngã- Tào Đình; Em ở đây- MarC Levy...

Từ ngày yêu hấn đến giờ, nó thay đổi thế đấy! Thay đổi nhiều lắm...thay đổi nhiều rồi.

Bây giờ thì nó ngã lưng xuống giường thật!

Thời gian nó nhập viện cũng đã đủ để kết thúc một năm học. Hôm nay, đã là ngày nghỉ hè đầu tiên của bọn nó. Nó khoái...nó cười tít mắt.

Thế là ông trời vẫn chưa phụ lòng người, ông trời vẫn cho nó một cơ hội để tạo được nhiều yêu thương.

Cười nhiều...cười nhiều...rồi sẽ khóc nhiều!

o0o

Tại nhà hấn :

Bật điện thoại lên, dòng tin nhắn của nó hiện lên nhấp nháy ở màn hình điện thoại. Đột nhiên hấn thấy phần khởi lạ lòng, hấn vội mở tin nhắn ra.

A! Là ba từ, ba từ này hấn đã rất rất...muốn nghe:

«Em yêu anh!»

Ôm điện thoại trong người, hấn cười khoái chí. Ra chỉ cần những từ đơn giản này thôi cũng khiến tim hấn đập loạn xạ thế này. Hấn vẫn chưa nhận ra được tình cảm của mình, nhưng bây giờ thì hấn chỉ nhận ra một điều rằng...rằng hấn muốn nó đến bên hấn hơn ai hết.

Cái cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt, hấn điên tíu lên...hấn cầm lấy điện thoại mà hôn “chụt chụt” vào đó. Đúng là dị nhân mà!

Thật tình cờ, cửa phòng hấn không đóng. Thế là ông quản gia đi ngang qua thấy, ông ấy cười thầm và nghĩ một cách buồn cười:

«Cậu chủ mình thường ngày quậy phá, thế mà cũng có mặt đáng yêu đấy chứ nhỉ!? Chắc hấn ai làm được cậu ấy cười như thế thì người đó thật là quan trọng rồi...»

Rồi lại vô tình, ông ấy làm rơi cái tách. Thế là “xoảng”, tiếng tách vỡ làm hấn giật mình. Hấn chạy ra xem và nhìn thấy ông quản gia đang nhặt những mảnh thủy tinh đó.

Khi thấy hấn, ông ấy ngược lên nhìn...sau đó nở một nụ cười đều đặn. Hấn nhận ra là ông ấy đã thấy hết mọi chuyện.

Ngượng quá, hấn chạy vào trong và đóng sập cửa lại. Hấn rút người vào chăn mà đỏ mặt. Đáng yêu quá, đáng yêu quá...

Một hồi sau, hấn nhắn tin lại với nó. Hấn nói rằng:

«Anh cũng yêu em»

Thật là sến, nhưng nó xuất phát từ trái tim của hấn nên...không sến hơi lạ. Hấn nằm trên giường, lăn qua lăn lại, cuộn tròn trong chăn như con mèo...hấn cười tíu tít.

o0o

Quay lại với anh chàng tên Zen:

Anh ta đang ở trong quán bar quen thuộc đó, cái quán bar mà lần đầu tiên anh ta gặp nó. Anh ta ngồi đó, châm điếu thuốc rồi thổi phè phê khói.

Tay kia của anh ta đang cầm lắc lắc ly rượu mạnh, lâu lâu lại bỏ lên miệng hớp vài ngụm.

Quả thật là trong cái ánh đèn ảo ảo kia, thì trong anh ta thật quyến rũ.

Anh chàng ngồi đó cười đều, anh ta sắp gặp lại tụi bạn hôm rồi. Nói là “bạn” thì không chính xác, sắp tới đây thì sẽ thành “kẻ thù” rồi.

Bọn chúng đã tới, bọn chúng cười đùa hả hê. Bọn chúng bước đến gần anh ta rồi ngồi xuống cạnh đó, đấm bả vai...đấm câu cổ, trong thật là thân mật.

Anh chàng cười ranh mãnh, để ly rượu lên bàn. Anh ta bắt đầu nói:

- Tụi mày biết tao hẹn tụi mày đến đây để làm gì không?

- Biết chứ! Có “hàng” ngon thì chia bạn bè chứ gì- Bọn chúng hãy còn ngây thơ, bọn chúng cười đùa đáp.

- Không không...tụi mày đoán sai rồi! Tao hẹn tụi mày để đây để “xử đẹp” chúng mày đấy! - Anh ta nói với giọng bông đùa.

Bọn bạn anh ta nghe đến đây, thằng nào thằng nấy to mắt ra nhìn. Đầu đứa nào cũng nghĩ có một câu:

«Xử đẹp là xử như thế nào?»

Anh chàng cười đều một lần nữa. Sau đó, anh ta liền giơ tay lên thụi ổi thằng vào mặt. Máu mũi bọn chúng cứ thay phiên nhau chảy.

Bị kích thích, bọn chúng nhào vô đánh bán sống bán chết. Anh ta và bọn nó đánh nhau, đánh tại quán bar. Bàn ghế, ly tách, mọi thứ... đều bị anh ta và bọn chúng phá tan.

Đánh như điên cuồng, miệng anh ta lẩm bẩm chửi :

- Đm, dám ngủ với Linh à? Tao cho tụi mày chết? Đm tụi mày...

25 phút...

30 phút...

40 phút...

Thời gian tích tắc trôi qua nhanh thật. Quán bar này nhanh chóng trở thành cái “bình địa”. Kết quả là anh chàng thắng. Anh ta đã một mình hạ gục được cả 4-5 thằng con trai lực lưỡng.

Anh ta đã làm được! Để báo thù vụ hôm đó, để rửa hận cho nó... anh ta đã đánh bọn chúng “chết dở sống dở”. Anh ta yêu nó nhiều thế đấy!

Một hồi sau, anh ta hơi đuối. Thế là anh ta ngồi đó nghỉ ngơi.

Thở hồng hộc mà trong lòng sảng khoái vô cùng. Cho dù là anh ta cũng làm chuyện đó với nó, nhưng lại muốn trút lỗi lên kẻ khác.

Mà “lỗi” đó thì anh ta vừa “giải quyết” xong rồi nên thấy thoải mái vô cùng.

Anh ta bước ra khỏi quán bar, bỏ lại những tiếng hét thất thanh và sự sợ hãi của mọi người ở đó.

Bốn-năm thằng con trai bị anh ta đánh, có lẽ là bị thương tương đối nghiêm trọng... Nhưng chắc không ảnh hưởng đến tính mạng đâu...

oOo

Tại nhà của Uke:

«Đêm dài lắm mộng»

Người xưa nói quả không sai gì cả. Ngày nào Uke cũng mơ thấy Kyo, những kí ức tươi đẹp của ngày xưa cứ tái hiện lại trong giấc mơ... Cô không tài nào ngủ được.

Đêm nay là đêm thứ ba cô thức trắng rồi. Mắt cô là bắt đầu xuất hiện các vết thâm quầng, mặt mày cô bắt đầu xanh xao và hốc hác. Cô đã rất khổ tâm!

« Ai nói rằng giàu có là sung sướng, nếu cô không phải là con gái của họ... nếu cô không phải sinh ra trong cái xã hội này thì... cô thà làm người nghèo đói, bần cùng để đổi lấy tình yêu còn hơn là sống cuộc sống... như bây giờ »

Cô đã từng nghĩ thế đấy! Bây giờ thì mọi thứ đối với cô vô vị quá!

Cô đứng dậy khỏi ghế, cô đi đến cái hộc tủ đầu giường. Cô mở tủ ra, cô lấy một cái máy nghe nhạc. Cô bật lên, cô để tai nghe lên tai mình, cô nhấn play.

Một đoạn ghi âm phát lên, giọt nước mắt cô rơi nghẹn ngào. Tình cảm bao lâu vẫn như thế... vẫn chất chứa và dồn nén, vẫn đầy đặn và không bao giờ phai, vẫn... được vun đắp theo một cách riêng. Cô-rất-yêu-Kyo :

«Uke! Anh rất yêu em! Từ ngày em đi Mĩ, anh đã tự nói với mình rằng mình không làm gì sai cả. Nhưng không được, thật sự thì anh sai rồi! Đáng nhẽ ra anh lên đến sớm một tí, đáng nhẽ ra anh không nên để em đi... Đáng nhẽ ra mọi thứ anh có sẽ không trở nên như thế này...

Uke, khi em nhận được đoạn ghi âm này thì chắc có lẽ em đã ở bên Mĩ. Cũng có thể em đang hạnh phúc bên cạnh người con trai nào đó mà anh không biết. Anh sẽ rất đau, chắc chắn thế đấy! Đau lắm... nhưng anh vẫn muốn như thế!

Làm như thế, anh sẽ thấy lòng đỡ tội lỗi hơn. Anh luôn yêu em, nhớ nhé! Anh mãi yêu em. Sau này và mãi mãi, chỉ em và em thôi, em là người con gái anh yêu.

Uke, nghe bản nhạc này nhé! Nghe rồi thì hãy nhớ kĩ lấy bản nhạc này, bản nhạc kỉ niệm cho tình yêu chúng ta»

Trích:

I dont want another pretty face

I dont want just anyone to hold

I dont want my love to go to waste

I want you and your beautiful soul

Youre the one I wanna chase

Youre the one I wanna hold

I wont let another minute go to waste

I want you and your beautiful soul

I know that you are something special

To you Id be always faithful

I want to be what you always needed

Then I hope youll see the heart in me

Your beautiful soul, yeah

You might need time to think it over

But im just fine moving forward

Ill ease your mind

If you give me the chance

I will never make you cry c'mon lets try

Am I crazy for wanting you

Baby do you think you could want me too
I dont wanna waste your time
Do you see things the way I do
I just wanna know if you feel it too
There is nothing left to hide
You beautiful soul, yeah

Bài hát thấm dần vào trái tim cô. Trái tim cô lại đau nhói lạ thường.

«Ái tình đối với lứa tuổi nào cũng có nỗi thống khổ của nó»

25: Sự thật !? (4)

o0o

Ngày thứ 2 của mùa hè...

Tại nhà nó :

29. Chương 29

Ve kêu rộn ràng, cái nắng cứ phà phà vào mặt nó.

Nó ngồi ngoài vườn, mặc một cái quần cụt xinh xinh. Nó bắt chéo chân lên như mấy bà bán cá ngoài chợ.

Một tay nó phẩy phẩy cái áo, một tay nó cầm quạt tay... đưa tới đưa lui.

Nó cứ luôn miệng lẩm bẩm than:

«Mẹ kiếp! Nóng gì nóng thế! Ngồi máy lạnh thì lại bị la, còn ra đây ngồi thì không sớm cũng muộn, thì mình cũng thành con vẹt quay thôi!»

o0o

Tại nhà hấn :

Còn hấn, hấn chán nản ngồi trong phòng.

Tay click chuột lướt web, tai thì đeo headphone nghe nhạc.

Mặc quần tà-lớn (), hấn nhíp nhíp chân rồi hát nhép nhép theo điệu nhạc đang phát.

Hấn sướng thế cơ chứ!!!

Phòng mở máy lạnh nên không thể nào mà “hưởng thụ” được cái “thiên đường lò lửa” bên ngoài. Hấn mừng thầm.

Đạo này hấn thấy mình vui vẻ hẳn ra. Lâu lắm rồi! Từ ngày Yun cứ nhập viện liên tục thì hấn chẳng có thời gian nghỉ ngơi hay vui vẻ thế này!

Bên cạnh Uke hấn chỉ thấy mình thoải mái thôi chứ chẳng có cảm giác vui vẻ.

Ừ, tim có đập mạnh khi ở bên cô ấy. Song, điều đó chẳng làm hấn thấy thích cô ấy.

Ừ, đúng là có vài lần hấn nhằm tưởng mình thích Uke thật. Nhưng thật sự chẳng phải như thế, chỉ là... nhất thời thôi!

Cũng ừ nốt, nhiều khi hấn đã quên nó mà nhớ tới Uke. Song, mọi thứ đối với hấn chẳng tốt đẹp hơn mấy.

«Hấn vẫn chỉ yêu mỗi mình nó»

o0o

Tại nhà Uke :

Cô nằm phe phẩy trên giường. Cô nằm sấp, hai chân cô để chổng lên trời... chúng cứ đá nhau rồi đập tới đập lui.

Trước mặt cô bây giờ là một quyển tạp chí. Cô lật từng trang xem rồi thầm nghĩ:

«Hè rồi, mình cũng cần phải nghiên cứu để tìm ra cái “fashion” mới chứ nhỉ?»

Nghĩ ngợi một hồi, cô moi điện thoại ra. Gọi điện cho “một ai đó” .

“Tút tut tut”, tiếng chuông đổ. Đầu dây bên kia nhận cuộc điện thoại :

- Alô.

Ngập ngừng một tí, cô nói tiếp:

- Kyo à? Chờ em đi siêu thị mua đồ được không?

- ...

- Này, em nói thật đấy! Em muốn đi mua quần áo! - Thấy bên kia không nói gì, cô đành tiếp lời.

- ...

- Sao thế? Không được à?

- ...

- Thôi được rồi! Xin lỗi vì đã làm phiền anh vậy!

Đợi chờ vài phút, cô bắt đầu bực mình. Cô giận dữ đáp lại. Nghe thế, đầu dây bên kia liền lập tức nín kẻo:

- Khoan...

Rồi như tự tiếp lời của chính mình, đầu dây bên kia lại nói tiếp:

- Em chuẩn bị, mười phút sau anh đến đón.

Gập điện thoại lại, cô phòng bịch xuống giường. Và thế là “Rầm”, cô trượt chân... nằm chình ịch ở trên nền nhà.

Cô quần gia đi ngang qua, thấy thế chạy lại đỡ. Rồi không hẹn mà cùng một lúc, hai người cười nghiêng ngả. Họ cười ra cả nước mắt, nhưng họ lại chẳng hiểu sau họ lại buồn cười như vậy.

Khá lâu sau đó, cô bắt đầu mở miệng. Cô đành ngắt tiếng cười của cô quần gia kia bằng một giọng đùa cợt:

- Có hai đứa điên đang cười ở đây này...

- Vâng... vâng ạ - Cô nàng quần gia vẫn cười, cô nàng thốt không nên lời.

Cô khẽ mỉm cười, cô đứng lên... tiến lại tủ quần áo mà lật tung hết mọi thứ trong đó. Cô muốn tìm một bộ đồ thật xinh để đi dạo cùng Kyo.

Cô để mặt cái cô nàng quần gia bị “chập mạch” ấy đang lẩn lộn trên nền nhà mà cười. Cô tự ngắm nghía mình trong gương. Cô khoái chí nghĩ:

«Mình làm thế tuy hơi lố bịch nhưng chẳng sao, mình muốn như thế mà! Mặt mình đủ dày để làm việc đó rồi! Và cả mình cũng muốn làm một chuyến hẹn hò cùng anh ấy nữa »

o0o

Quay lại nhà nó:

Nó thở phì phò như con heo. Đúng là cái nắng mùa hè nó vừa gắt vừa nóng.

Nãy giờ ngồi ngoài vườn, mồ hôi nó đã đổ đầy người.

Bây giờ thì nó chịu không nổi nữa rồi! Nó móc điện thoại từ trong túi quần ra, nó trượt nắp lên. Nó nhấn tên hân, rồi nó nhấn phím Gọi.

“I dont care, Who you are, Where youre from, What you đi. As long as you love me” -Nhạc chờ vang lên và hân bắt máy:

- Anô, một hai ba bốn... tình hình là em sắp nóng chết rồi nên gọi anh đúng không?

Nó há hốc mồm, nó không ngờ hân lại biết. Tay kia đang ở không, nó đưa lên cầm vuốt vuốt về đám chiêu. Rồi nó hỏi:

- Anh đang ở đâu đấy? Đông Tây Nam Bắc, hướng nào mà nhìn thấy em.

Vừa nói nó vừa lấy tay làm thành cây súng, chia tứ phía. Bên kia, hân cười lớn, hân nói:

- Nhìn trước nhà đi cô nương...

Chẳng nghĩ ngợi gì, nó nghe lời hân nhìn ra trước nhà. A... thì ra hân đã ở trước cửa từ “thể kỉ” nào rồi, hên chi biết là phải.

Nó bước xuống cái ghế đá, nhảy chân sáo. Tay với lấy chùm chìa khoá rồi tung tăng vừa hát vừa nhảy chân sáo đi ra mở cửa cho hân.

Mở cửa xong, nó nhìn hân. Tự dưng nó thấy hân đỏ mặt hết, một tay hân che mắt, một tay hân chỉ chỉ xuống phía dưới đùi nó. Nó nhìn theo hướng của tay hân, rồi hiểu ra mọi chuyện, nó thầm nghĩ :

«Thì ra là do cái quần cụt!»

Một lát sau, nó cười đều và nói với giọng trêu đùa hân:

- Đúng đây hay vào nhà? Em thay đồ xong ra ngay... Dẫn em đi đâu chơi nhá! Okê không, “anh gấu đẹp trai” ?

Nghe vậy, chẳng biết cách nào khác. Hân đành gật gật đầu, tay vẫn còn che mắt.

Đợi nó đi khuất, nó mới bỏ tay xuống. Từ phía sau, hân chồm lên nhìn bóng đánh của nó. Thật chất là ngượng nhưng vẫn muốn nhìn, con trai mà. Rồi hân nghĩ thầm:

«Đúng là người yêu mình có khác! Xinh thấy tí Form chuẩn thấy cụ nội. Được cô ấy yêu mình đúng là có phước ba đời mà!»

Hân cười khoái chí...

25: Sự thật!? (5)

o0o

Tại một ngọn đồi toàn đồng cỏ xanh...

Hôm nay hắn đã chuẩn bị một chiếc xe đạp. Hắn đang đeo nó đi vòng vòng nơi đây.

Trán hắn đầm mồ hôi, lưng cũng đã thấm dần mồ hôi.

Còn nó, nó ở phía sau, hai tay ôm eo hắn. Nó ngửa cổ ra sau đón lấy những ánh nắng mùa hè và những làn gió mát mẻ hơi đây. Tất nhiên là nó không quên để ý hắn, những lúc thấy hắn mệt quá, nó đề nghị đeo thay ột lác nhưng hắn không chịu. Hắn bảo con trai để con gái đeo thì còn ra thể thống gì nữa.

Nên nó cũng đành bó chúi, nó chỉ biết ngồi ở sau mà lâu lâu, lấy khăn giấy ra chấm mồ hôi cho hắn.

Một hồi thì cũng lên được ngọn đồi. Chỉ một cụm từ diễn tả được cảnh đẹp nơi đây thôi: “đẹp-không-thể-nào-tả-được”.

Hắn đuổi sức này giờ rồi nên chẳng đợi gì nữa, thở một hơi dài, tiến lại một góc cây nào đó ngồi tạm bợ.

Còn nó, nó cũng nhảy phắt xuống khỏi yên sau xe đạp. Nó tiến lại gần hắn.

Bây giờ, nó đang đứng trước mặt hắn, người nghiêng một góc 45 độ. Nó cười tủm tỉm.

Nó nói:

- Gấu lấm lông như anh mà cũng biết mệt à?

Hắn không nghe. Hắn mãi ngắm nhìn nó. Lúc này nó thật đẹp.

Một bộ váy trắng đơn giản. Nó đứng dưới ánh nắng mặt trời, yếu ớt và dễ vỡ. Ánh mặt trời xuyên qua từng khe hở trên người nó tạo nên một vầng hào quang sáng chói. Nói thật chứ nó là con người chứ không người ta cũng bảo nó là thiên sứ.

Ngẩn tò tè nhìn người yêu, hắn quên rằng mình cũng thật đẹp để khiến nó ngây ngất.

Hắn không đẹp như một thiên sứ, nhưng hắn lại đẹp như một anh chàng “tiều phu”.

Trán đầm mồ hôi, quần áo giản dị hơn bình thường; đôi lông mày rậm thỉnh thoảng lại cong lên rồi cụp xuống... ừ, một chàng “tiều phu” đáng yêu.

Hai người ngắm nhìn nhau mãi.

Một hồi lâu, nó tiến lại gần hắn. Rồi đặt “mông” vào cạnh hắn và ngồi xuống. Nó tựa đầu vào vai hắn, nó hát khe khẽ vào câu:

—

You're always on my mind, all days and all the time

You're everything to me , bright the stars to let me see.

You touch me in my dreams, we kiss in every scenes.

I pray to be with you through rainy , shine day.

Anh luôn luôn ở trong em, mọi lúc và mọi nơi.

Anh là mọi thứ của em, sáng như những vì sao em nhìn thấy

Trong giấc mơ của em, anh chạm vào em và chúng ta hôn nhau

Em luôn khẩn cầu cho em được bên anh cho dù trời mưa hay nắng.

—

Hắn ngồi đó nghe nó hát. Miệng lúc nào cũng cười thật tươi, hắn biết nó hát bài này dành cho hắn.

Mặc kệ trời nóng nực, mặc kệ cỏ cây cửa vào chân ngựa ngáy. Hai người đắm chìm vào điệu nhạc, như thể họ chưa được như vậy bao giờ. Và thế là họ thiếp đi cùng nhau, họ cùng mơ một giấc mơ đẹp.

Một buổi trưa hè, một cặp tình nhân, một góc cây đa to tướng. Hai người họ, một là cô gái xinh đẹp; hai là chàng trai handsome... họ tựa đầu vào nhau. Họ mỉm cười sung sướng.

Mắt họ nhắm nghiền và mọi thứ bây giờ đối với họ chẳng còn là gì nữa. Họ đã trong thế giới của họ.

Trong thế giới chỉ toàn là “tình yêu”.

o0o

Tại nhà Uke:

Cô lại ngồi bên bậu cửa sổ, cô còn nhớ cô và Kyo có cùng chung sở thích này.

Mùa hè nóng bức, nhưng nó không nóng bằng trái tim cô. Trái tim cô đang rạo rực ngọn lửa tình yêu.

Đi siêu thị sắm quần áo. Cô đã đi khắp nơi, mỗi đến nhích chân không nổi nhưng cô vẫn chỉ muốn đi. Cô không muốn dừng lại, vì nếu dừng lại... Kyo sẽ đề nghị đi về, và thế là cuộc hẹn hò “do cô tự định nghĩa” sẽ sớm kết thúc.

Cô thở dài thườn thượt, chân cô lúc này sưng lên. Da thịt rộp lại. Cô mang giày cao gót, nên đi lại nhiều thì sẽ rất hầm và đau. Đó chính là lý do vì sao chân cô lại bị “biến dạng” như thế ấy.

Cô vừa đưa tay xoa chân mình, cô vừa nghĩ:

«Bao giờ thì mình và Kyo mới trở lại được với nhau đây? Nhìn Jun và Yun, hai người đó yêu nhau thế mình cũng ngưỡng mộ... Mình đúng thật là chẳng có đất chen vào chỗ họ. Mình muốn được như họ... nhưng Kyo thì sao? Anh ấy có nghĩ như mình không?»

“Chíp chíp chíp”, một chú chim nhỏ bay lại bên cửa sổ. Cách li với cô qua lớp kính, nó muốn nói với cô điều gì đó.

Cô nhìn nó nhíu mày khó hiểu, rồi thì một hồi sau, cô mở cửa ra và đón nhận lấy chú chim bé nhỏ.

Chân của chú chim này có bột một mảnh giấy gì đó. Cô mở ra xem vì cô nghĩ nó là của cô.

Lướt mắt sơ qua, cô buông mảnh giấy ấy xuống và vụt chạy xuống nhà. Để tìm một ai đó...

Mảnh giấy ghi thế này :

- Cảm ơn em vì ngày hôm nay, anh đã rất vui. Chúng ta có thể quen nhau lại không? Nếu được, em chạy xuống nhà và nhìn qua bên đường nhé! Anh đợi em... ngay bây giờ. Anh sẽ đợi cho đến khi nào nhận được câu trả lời của em mới thôi.

o0o

Anh chàng tên Zen:

Nấn nót gấp những con hạt to tướng, anh chàng hí hục suốt cả ngày hôm nay rồi.

Hôm qua anh chàng mới biết ngày sinh nhật nó rơi ngày vào tháng 9, nên bây giờ mới là tháng 6, anh chàng đã hí hục gấp hạt để tặng nó.

Ăn chơi và bá dơ thế thôi chứ anh chàng cũng giống như bao anh chàng khác khi yêu thôi. Nhiệt tình và đáng yêu, luôn luôn là thế.

Lọ hạt của anh chàng sáng giờ đã đầy ắp, khoảng chừng cũng được hơn con.

Anh chàng bây giờ đang vừa huyết sáo theo giai điệu bài hát “Rule the world” (thống trị cả thế giới) của Take that vừa gấp nốt những con hạt còn lại.

Anh chàng này nói trắng ra là rất khác Shin.

Anh ta yêu nhưng lại không nghĩ là mình sẽ được đáp lại. Anh chàng chỉ đơn giản nghĩ là mình yêu thì yêu cho trót thôi.

«Yêu vì mục đích được yêu là con người, nhưng yêu vì mục đích yêu là thiên thần.»

(Lamartin)

Có lẽ là câu nói này, dành riêng cho anh chàng cũng nên.

oOo

Những người khác:

Durin và Hải (người yêu của cô ấy):

Mùa hè là mùa dành cho tình yêu nên dĩ nhiên là Durin cũng sẽ dành mùa hè này cho người yêu của mình.

Cô dự định là sẽ đi khắp nơi. Đi KFC, đi karaoke, đi khu vui chơi... những nơi mà trước giờ chỉ được đi qua đếm trên đầu ngón tay cũng chẳng được 2 lần.

Tình cảm càng mặn nồng, càng êm ái thì càng đáng sợ. Nhiều lúc yêu quá khiến cho cô đâm ra bất an và sợ hãi.

Sự thật là trên đời này chẳng có cái gì có thể đổi lấy dễ dàng vậy... Cô lo, cô sợ mình sẽ bị trả báo vì những gì mình đã gây ra cho Yun.

Từ những ngày hại Yun, quả thật là cô vẫn chưa bị gặp quả báo lần nào. Mà ngược lại, cô toàn gặp vận may thôi...

Ông Chan và Sula:

Còn 3 tháng dài dằng dẳng, thế mà họ đã chuẩn bị chu đáo từ A-Z về hôn lễ rồi. Áo cưới, nhà hàng, món ăn, tương lai... họ cũng đều đã có kế hoạch hết.

San và Hanri:

Bị đá, thất tình. Đâm ra buồn, rồi lại bình thường. Đúng là hai thằng dở hơi.

Shin:

1...2... tháng nữa là “ngủ củ tỏi”. Tội em nó, mới sống được 17 tuổi, tháng 10 mới sang 18t đã chết rồi!

Mà cũng đáng. “Nợ máu thì trả bằng máu” thôi!

oOo

Quay lại đời cô:

Dụi dụi mắt, nó đã tỉnh giấc. Ngáy ngủ đã lâu, bỗng dưng tinh thần nó phấn chấn cực kì. Và với cả là nó có một giấc mơ đẹp nữa.

Mở mắt to ra, nó nhìn xung quanh. Nó thấy hấn, hấn đang dựa đầu vào đầu nó mà ngủ. Một đứa trẻ “lớn”, đúng là vậy đấy!

Nhìn hấn một hồi, nó lại đưa mắt sang nhìn bầu trời. Bầu trời xé chiều đẹp thật, nó không biết rằng nó đã ngủ bao lâu và họ đã ở đây mấy tiếng đồng hồ rồi... nhưng mấy thứ đó chẳng quan trọng, quãng hết đi. Bây giờ là thời gian của nó và hấn.

«Mặt trời đỏ, có lẽ là hoàng hôn. Thôi, kêu anh ấy dậy ngắm hoàng hôn cùng mình. Thế nó mới lãng mạng»- Nó nghĩ ngợi.

30. Chương 30

Rồi nó dựng đầu lên, làm hấn rụng cộp vào thân cây. Bị đánh thức bằng cách kinh hoàng này thì hỏi ai làm sao không đứng tim được chứ! Hấn cũng vậy thôi, ngay sau khi bị đánh thức, hấn dựng đứng người lên vì... đau đầu... miệng thì lẩm bẩm mấy câu chữ kể “đánh thức” mình:

- Mẹ kiếp, khốn nạn. U đầu rồi... Ông trời có mắt thì nhìn nhá, con lạy cho thằng đó nó chết càng sớm càng tốt đi!

Nó ngồi cạnh bên tủm tỉm cười nãy giờ. Đến hồi “nhịn không nổi”, nó vừa sặc sụa cười vừa nói. Làm đất quăng một vài chỗ:

- Mẹ... mẹ ơi! Anh... giống... giống... thằng điên... quá cơ!

Nghे thế, hấn dớp lại ngay. Không chần chờ:

- Điên cái đầu em ý!

- Ai bảo anh cho như thằng khùng thế kia! Cứ tưởng cái gì! Chuyện có tí đã giật người thế kia rồi! Mới đầu em chẳng định cho anh “độ đầu” với cây đầu, em còn định chơi “cỏ chiến với lòng bàn chân” anh cơ!

- Ấy, ra cái người đánh thức anh là em à?- Hấn ngạc nhiên hỏi, mặt hầy còn ngây thơ

- Thế anh nghĩ là ai? Ma chắc?- Nó lại tiếp tục cười nghiêng ngả

- Hơ, em vẫn là vẹt bầu xấu xí. Toàn thích trêu người khác, hừ!- Hấn gắt.

- Ô hay, thế còn đỡ hơn anh. Gấu lăm lông bình thường hung hăng, bây giờ lại như thỏ để thế kia!!! Xí...- Nó xì một hơi dài, nó vờ thế!

- Thôi, không cãi với em nữa.

- Thì em đã cãi với anh đầu. Em chỉ đang “phân tích” cho anh hiểu thôi!

- O này, em muốn bị đánh đấy à?

- Giải thì anh đánh đi!- Nó lại nói với giọng thách thức hấn, pha tí đùa cợt.

- Để xem...

Vừa nói dứt câu, hấn và nó chạy ừa ra phía sau cây. Chơi ruột đuối, hấn rượt còn nó thì chạy. Nhưng nếu mà ai nhìn ai chắc hấn cũng nói nó rượt còn hấn chạy cả. Vì thế nên buồn cười cực.

Hai người chơi đùa với nhau. Họ cười sảng khoái, một cảm giác bình yên vô cùng.

25: Sự thật (cuối)

o0o

Trên đường về nhà:

Gió miên man vuốt tóc nó. Tóc nó thơm và tỏa một mùi hương nhẹ nhẹ. Từ ngọn đồi đi xuống đây nó toàn cười tít mắt, lâu lâu lại xòe ngón tay ra xem.

Ừ, một chiếc nhẫn. Nhẫn bằng cỏ, đẹp... xanh và đầy tình thương. Ngồi ở phía sau, lâu lâu nó lại đưa hay tay chọt lét hần, làm hần lạn tay lái. Có khi nhém tí đám “cột điện” may sao trời phù hộ, không đâm “cột điện” mà lại đâm vào “thùng rác”. Rác không đổ, người không sao... nhưng lại bị cười, què chết được.

Còn hần, hôm nay quả thật rất rất là vui. Song, mọi chuyện vẫn chưa như hần tưởng. Đường như khoảng cách của nó và hần hơi xa nhau, với không tới... chạm cũng không đành.

Nói thật, nếu đem so nó với Uke, có lẽ là nó chiếm nhiều ưu thế hơn: trái tim hần, tình cảm hần, xinh đẹp, nhà giàu... Hội tụ đủ.

Nhưng mà sao thấy lạ lạ, rõ là yêu... rõ là rất rất yêu. Nhưng sao sao ấy, hần cũng chẳng biết.

Nghĩ đến mấy việc này, hần chỉ khẽ lắc đầu nhẹ để xua tan đi những ý nghĩ đó.

Gió vẫn tiếp tục thổi càng lúc càng mạnh, nó bắt đầu buông tay ra khỏi yên sau. Nó ôm người, hơi run vì lạnh. Nó nhìn lên bầu trời.

Trời tối, sao cũng nhiều. Chắc mai sẽ nắng. Rồi nó lại nhìn sang hần, trong đầu nghĩ:

«Sao anh ấy không cởi áo khoác ình mượn nhỉ?»

Nó thật sự là muốn tạo thật nhiều kỉ ức. Thật nhiều và thật nhiều. Nhưng có lẽ chỉ là do nó thôi, hần quá vô tình với nó. Có lẽ là thế, ít nhất cũng do nó cảm nhận được.

Hần không còn thích nũng nịu như con nít nữa, hần cũng chẳng thêm chú tâm đến những chuyện vặt vãnh của nó. Thậm chí là nó đã mặc bộ váy trắng đẹp nhất, mà nó căm thù nhất... Thế mà hần cũng chẳng nhận ra.

Nó thở dài thườn thượt, rồi gom hết can đảm, nó hỏi hần:

- Anh thích em ở điểm gì thế?

“Kétttttttttttt.....”, chiếc xe đạp phanh lại giữa đường tạo thành một tiếng kéo dài và lớn.

Nó đưa mắt ngơ ngác nhìn hần, nó không hiểu tại sao hần lại hành động như thế.

Còn đối với hần, câu hỏi của nó như đâm thẳng vào tim hần. Hần cũng chẳng biết trả lời như thế nào nữa. Hần quay mặt ra đằng sau nhìn nó, sau đó ậm ừ nói cho có lệ:

- Ừ... thì chỉ đơn giản là anh thích em thôi!

Nó lắc đầu ngao ngán, nó nói với vẻ thất vọng:

- Không... em nghĩ là anh không thích em. Có lẽ chúng ta nên cần thời gian...

- Không có việc đó đâu... -Hần ngắt lời nó.

Hành động của hần, một lần nữa lại khiến nó bất ngờ hơn ai hết. Nó nhú mày nhìn hần, nhìn sâu vào đôi mắt đó. Đôi mắt của hần ánh lên một sự lo sợ. Rồi nó cười gượng gạo:

- Em nghĩ là mình nên chia tay đi...

Trơ mắt ếch ra nhìn, hần nghe tai mình lùng bùng. Câu nói này không phải là câu nói hần mong đợi. Chẳng phải là vừa mới đây, hần và nó vẫn hạnh phúc bên nhau sao? Chẳng phải là vừa mới đây, hần đã tặng nó một chiếc nhẫn cỏ sao? Chẳng phải vừa mới đây, hần đã vu vơ nghĩ về chuyện tình cảm giữa hần và nó sao? Thế tại sao... tại sao nó lại thốt ra câu này chứ!

Tim hấn thất lại, nỗi sợ vốn chôn dấu nay đã thành sự thật. Mọi chuyện cứ như một giấc mơ, hấn điếng người.

Lặng đi một hồi, hấn quyết định xuống xe. Kéo mạnh tay nó, quăng chiếc xe đập giữa đường.

Nó không kịp phản xạ, cứ để mặc hấn lôi đi. Kéo đến bên gốc đường, hấn bắt đầu giở trò “cưỡng hôn” . Hấn đẩy nó vào gốc cây to gần đó, tay chống lên thân rồi hôn vào môi hấn.

Nếu là bình thường, nó sẽ đáp lại ngay... Nhưng không, không phải. Đây không phải là một nụ hôn ngọt ngào như các đôi tình nhân. Mà đây là một nụ hôn hung bạo.

Đây không phải là hấn. Đây là một con dã thú man rợ.

Bần thần, nó khiếp sợ vì việc đó, nó liền co chân lên mà thui mà “chỗ hiểm” của hấn. Hấn đau, hấn ôm “chỗ đó” rồi nhảy dựng dựng lên. Còn nó, nó khóc.

Vừa khóc, nó vừa tức tưởi nói:

- Anh có biết anh vừa làm gì em không?

Nghe được những lời đó, hấn nhận ra mình đã làm một chuyện không nên làm. Tự dưng cái đau do bị nó “đá vào chỗ hiểm” nay cũng mất đi. Hấn tiến lại gần nó.

Hấn càng tiến, nó càng xê chân ra đằng sau thụt lùi. Nó cũng chẳng hiểu mình đang làm gì nữa.

Chân chạm vào gốc cây, nó biết nó không thể nào lùi được nữa. Hấn thấy thế, tiến một lúc nhanh hơn.

Bây giờ, hấn đang đứng trước mắt nó. Không biểu cảm, hấn giơ tay lên. Hấn vuốt tóc nó, nhẹ nhàng như một cơn gió. Nhẹ như thế hấn sợ nó sẽ bay đi. Hấn nói:

- Xin lỗi, anh cũng chẳng hiểu mình tại sao lại làm như vậy nữa. Tha lỗi cho anh nhé! Nhá nhá nhá... - Chớp chớp mắt van xin

Nó lại đưa đôi mắt đắm nước lên nhìn hấn. Đây là hấn, đây mới là hấn. Nó xà vào lòng hấn, siết chặt.

Hấn cười, nụ cười ngọt như kẹo .

Một lát sau, hai người lại ngồi dưới gốc cây đó. Nó cảm thấy mình không nên giấu diếm gì hấn nữa. Ngập ngừng, nó nói:

- Em có chuyện này muốn nói với anh...

- Chuyện gì hử?

- Em có chuyện này muốn nói... Nhưng trước khi nghe em nói, anh phải giữ lấy một lời hứa nhé!

- Lời hứa gì cơ?- Hấn đưa mắt nhìn nó, vẻ ngạc nhiên không thể giấu được

- Ủ, những điều em sắp nói có lẽ tổn thương anh. Nhưng anh đừng vì thế mà hiểu lầm em, em sẽ giải thích cho anh nghe mọi chuyện. Được không?

Hấn nhủ mài, lúc này hấn biết chuyện nó sắp nói chẳng đơn giản tí nào; hấn nghiêm mặt lại. Hấn nói một cách nghiêm túc:

- Được, anh hứa...

- Thế em nói nhé?- Nó ngập ngừng như không muốn nói.

- Ủ, em nói đi

- Thật ra...

- Nói đi nào, anh đã hứa với em còn gì!

- Thật ra thì... thật ra... hôm mà anh nhập viện, hôm mà em đi với anh chàng tên Zen... Em... em... - Nó dừng lại đoạn cuối.

Hắn biết, đây là chuyện hắn hằng mong nó nói cho hắn nghe. Và hắn cũng biết, nó sắp kể rồi. Hắn hớn hở, hắn giục nó:

- Kể đi chứ! Anh hứa với em rồi... Anh không phá vỡ lời hứa đó đâu. Em yên tâm đi!

Ngước lên nhìn hắn, nó lại cụp mắt xuống. Ngón tay bấu chặt vào nhau, lòng nó đau như cắt. Nó ngượng ngùng, gặng từng chữ ra nói:

- Hôm đó em đã ngủ với người khác...

Từng câu, từng chữ của nó thấm qua tai hắn. Chạy dần xuống cổ, rồi đến tim. Chúng biến thành hàng ngàn mũi giáo, đâm thẳng vào động mạch. Tim hắn rỉ máu... máu nhỏ thành giọt.

Đồng thời, lúc đó tai hắn cũng trở nên kì lạ. Tất cả mọi thứ, hắn đều không nghe thấy. Riêng câu nói: “hôm đó em đã ngủ với người khác” của nó thì cứ vang cẳng bên tai. Đầu ong ong, trời đất quay cuồng. Hắn đau đớn.

Còn nó, nó lo cho hắn. Cái thái độ của hắn không làm nó sợ hãi rằng mình bị bỏ rơi, mà cái thái độ đó làm nó lo hắn sẽ bị gì đấy. Nó lo lắm!

Một vài phút sau, hắn bình tĩnh trở lại. Hai mắt bỗng trở nên đỏ ngầu. Đúng vậy, hắn đang ghen tức.

Mọi chuyện anh chàng kia nói là sự thật. Nó đã giấu hắn quá nhiều chuyện, và nhất là chuyện này. Chuyện động trời này...

Hắn đứng lên, còn nó thì ngồi đó. Tay nắm lấy tay hắn, muốn bảo rằng hắn đừng đi... nhưng cổ họng ứ nghẹn.

Hắn hất tay nó ra, dĩ nhiên không quên ném cho nó ánh nhìn khinh bỉ. Hắn đã phá vỡ lời hứa đó, rồi hắn sẽ bị trả báo.

Nó bị hất tay ra, hơi sock nhưng nó nghĩ mình sẽ giải thích được việc đó. Nó lại nắm tay hắn, nói:

- Anh nghe em giải thích được không?

- Buông ra đi! Giải thích gì nữa? Cô đã giải thích hết mọi chuyện còn gì?

- Không... đó không phải lời giải thích của em- Nước mắt rơi, nó lắc đầu mạnh.

- Thôi đi, làm ơn bỏ cái tay bẩn thỉu đó ra và cho tôi đi...

Nghe được những lời đó, cho dù rất đau nhưng nó không chịu bỏ tay ra, nó lại nói:

- Nghe em nói một lần thôi... Rồi anh đi cũng chưa muộn mà, đúng không?

Lại hất mạnh tay nó ra, hắn chạy nhanh về chiếc xe đạp lúc nãy quăng giữa đường. Dựng xe lên, hắn đạp như đua. Một tốc độ kinh hồn. Thế là chiếc xe đạp vút đi, mất dạng rồi mất dạng.

- Jun, đừng đi mà....

Một tiếng thét vang lên. Cùng một người, nhưng nhiều lần.

Chiếc xe đạp đó đã bỏ quên một cô gái, một cô gái đang gào thét tên của người lái xe. Một cô gái đáng thương.

Hai hàng nước mắt, nó đã gào thét tên hắn đến nỗi không thể gào thét được nữa. Cổ họng nó rất quá, nó không còn hơi sức đâu mà kêu tên hắn nữa.

Nó bước lại gần gốc cây, ngồi xuống. Miệng lẩm bẩm không ra hơi:

- Rõ ràng anh ấy đã hứa với mình. Rõ ràng anh ấy đã hứa sẽ không hiểu lầm mình. Thế mà giờ đây một lời giải thích anh ấy cũng chẳng ình...

Nước mắt càng lúc càng nhiều, nó lấy tay quệt. Nhưng nước mắt vẫn rơi. Quệt đỏ hết cả mắt, nước mắt cũng còn rơi. Nó đành để mặc bọn chúng rơi như thế.

Hồi lâu, nó lại lẩm bẩm một mình:

- Kết thúc rồi sao? Thật sự là kết thúc vì việc đó sao? Sao anh ấy lại không tin mình chứ?

Thường thì một câu hỏi đặt ra thì phải có câu trả lời. Nhưng trong trường hợp của nó, chẳng có một câu trả lời nào cả. Điều đó lại làm nó như rơi vào tình trạng suy sụp.

Khóc, vui run, có nấc nhưng không ra tiếng. Cổ họng rất, nó lại thét the thé lên:

- Kết thúc thật rồi sao?....

- Ông trời ơi, nếu kết thúc rồi thì ông cho tôi chết luôn đi. Tôi đã chịu nhiều đau khổ vì tình yêu. Bây giờ ông cũng cướp nó đi rồi! Tôi còn sống làm gì nữa?

- Thần chết, thần chết... Ông đâu rồi? Đến lấy mạng tôi đi... tôi xin ông đấy!

Người qua đường, họ thấy cảnh tượng đó. Họ cứ nghĩ rằng:

«Đêm hôm thế này lại có con điên ngồi đó la làng»

Họ nghĩ như thế, thậm chí là họ chưa biết mọi chuyện như thế nào. Họ chưa biết rằng cô gái này đáng thương đến thế nào.

Họ vẫn cứ cười thầm chế giễu rồi họ lại bước đi. Như ai đó, đi ngang qua đời nó rồi lại biến mất.

Nó ngừng thét, nó tựa đầu vào thân cây rồi thần thờ suy nghĩ...

26: Mọi chuyện càng ngày càng tệ hại (1)

o0o

Trên đường về nhà:

Hắn vọt chạy như điên. Lưng hắn ướt đầm mồ hôi, tay và chân cũng lấm mồ hôi.

Không khóc, chẳng một tí cảm giác. Hắn lao như người mất hồn, chẳng hiểu tại sao nữa. Bây giờ đầu óc trống rỗng, mọi thứ xung quanh cứ như không khí vậy.

Một chiếc xe lao đến... Ánh đèn xe chiếu sáng cả khuôn mặt hắn. Trong giây phút đó, mọi thứ cứ tưởng chừng chấm dứt.

“Bịch”, hắn ngồi xuống bên đường. Chiếc xe đạp méo vành, cắm gãy... mọi thứ đều tan nát. Thứ duy nhất hắn giữ lại được lúc này là sinh mạng của mình.

Né chiếc xe kia, hắn đã hi sinh luôn “phương tiện duy nhất để về nhà” của mình. Và lạng tay lái, hắn cũng đã trầy đầu gối, chân tay... xây xước một tí. Chẳng những vậy, chủ chiếc xe kia lại mắng nhiếc hắn bằng những từ mất dạy mà thường ngày hắn hay chửi người ta. Gậy ông đập lưng ông rồi thì bây giờ mới biết cảm giác.

Mặc kệ chúng, mặc kệ mọi thứ. Hắn quăng luôn chiếc xe đạp, đứng lên rồi bước đi thần thờ.

Cũng con đường này, cũng cảnh vật này... nhưng sao hôm nay nó lại dài thế? Dài vô tận...

o0o

Dưới gốc cây đó:

Ngồi dưới gốc cây đó. Nó nhớ lại những gì hắn nói vừa nãy

«Đôi bàn tay bẩn thỉu?»

«Lời giải thích?»

Mọi thứ cứ quay cuồng thế này! Quay như chong chóng.

Nó cứ ngỡ rằng cuộc đời nó, trái tim nó rồi sẽ loé lên những vệt sáng chói như bầu trời đêm hôm đó chứ. Cuộc đời nó rồi sẽ có màu hồng, chẳng còn vón vện hai màu trắng-đen nữa.

Khóc, cứ khóc. Ra nó chỉ có cái vỏ bọc bên ngoài, trái tim nó cũng như bao đứa con gái khác. Yêu ốt và dễ vỡ vô cùng.

Đường về nhà con xa quá, nó chẳng thiết muốn về làm gì. Nó cứ ngồi đó. Gió thổi càng lúc càng mạnh, nó run rẩy vì cái lạnh đó.

Dưới một góc cây to, một đứa con gái ngồi đó. Chân co lại, cằm để trên đầu gối... Cô gái mặc đầm trắng, tuy thế nhưng xung quanh cô cũng chỉ toàn màu đen.

Đôi mắt sâu thẳm đượm một nỗi thất vọng, nỗi đau không thể nào tả được.

Một cô gái đẹp và u uất.

Nó luồn tay vào điện thoại. Rét quá! Nó muốn về... nhưng gọi cho ai bây giờ? Nó chẳng biết. Gọi ông Chan thì sợ làm phiền ông với Sula, Durin thì sau việc đó vẫn chưa thân lại. Kyo, Hanri và San thì chắc chắn là không được, vì chẳng thân mà lại gọi thì phiền lắm.

Nó đành lẩn trong danh bạ, hi vọng tìm được ai đó tới giúp nó.

Nhưng không may, danh bạ nó chỉ vón vện vài người. Những thằng con trai trước thì nó đã xoá hết... vì nó muốn chỉ một mình hắn tồn tại trong tim nó thôi.

Buông điện thoại ra, nó lại co người lạ vì lạnh. Cái váy trắng kia tuy dài, nhưng áo lại sát nách... thế thì lại rét hơn.

Nó đưa bàn tay mình, ôm lấy cánh tay nó... chà chà cho ấm.

Song, mọi cố gắng của nó đều vô ích. Gió vẫn mạnh, vẫn rét như thường.

o0o

Nhà của anh chàng tên Zen:

Ngập ngừng, anh ta định lấy điện thoại ra gọi rồi lại thôi. Cái “chiêu” này đã lập đi lập lại này giờ gần trăm lần rồi. Anh ta cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa.

- Bà bạn nó, rốt cuộc nên gọi hay không đây?

Anh chàng tự dưng nói lên, vẻ phân vân lắm. Lần đầu tiên chủ động gọi cho con gái mà lị.

Anh chàng đi tới đi lui trong phòng. Lâu lâu lại ngồi lên giường, định gọi rồi lại thôi.

Một hồi sau chán chừ, anh chàng nén thở. Dùng hết ý chí của mình mà nhấn nút Call. Để điện thoại lên tai, một hàng chữ nhấp nháy hiện lên trên màn hình:

«Yun-Linh»

o0o

31. Chương 31

Thấy phần đất gần tay hơi run, nó đưa mắt đắm nước nhìn qua đó. Điện thoại nó đang run.

Một tia hi vọng loé lên, nó cứ ngỡ rằng hẳn gọi. Nó liền cầm lên, bật nắp nghe ngay mà quên bém đi nhìn số:

- Alô

Đầu dây bên kia không nói gì. Ngập ngừng một cách kì lạ. Nó giục:

- Alô? Jun đấy à?

Lấp bắp, một giọng nam... mạnh mẽ và ấm áp vang lên, đượm tí thất vọng. Anh chàng nói:

- À, tôi không phải Jun... hay Bún gì cả!

Nghe giọng nói lạ lạ mà quen quen, nó nhúu mày khó hiểu. Rồi nó mới kéo điện thoại ra khỏi tay, nhìn vào màn hình. Ra không phải hẳn, đây là một số lạ... nó chẳng có lưu vào trong danh bạ.

Một vài giây sau, nó lại áp điện thoại vào tai và nói:

- Thế anh là ai?

- À...à... tôi là Tuấn. Zen ấy mà! (Anh chàng nói lấp bắp)

- ...

Im lặng, nó không ngờ anh ta sẽ gọi nó. Không nói gì, nó lặng người đi.

Bên đầu dây kia, anh chàng không thấy động tĩnh gì. Cảm thấy hơi buồn và xen lẫn tí gọi là tuyệt vọng. Thở dài một tiếng chán chường, anh chàng tiếp tục nói nhỏ nhỏ:

- Tôi muốn rủ cô đi chơi... được không?

- Khô...

Nó định nói Không rồi nhưng tự dừng lại nhớ đến cái cảnh mình ngồi vì rét ở dưới gốc cây này. Nó lại chuyển sang:

- Có.

Ừ, nói yếu ớt thôi... chẳng qua là nói nhưng lại không muốn cho đối phương nghe. Nó đưa tay mình lên quệt nước mắt.

Nước mắt khô rồi, khô nhanh thật. Tuy nhiên còn vài giọt vẫn đọng lại trên mi mắt. Nó chớp mắt một cái, những giọt nước mắt đẹp đó rơi xuống. Lăn dài trên má. Ánh đèn đường chiếu vào những giọt nước mắt đó, làm nó ánh lên một vệt sáng huyền ảo... chẳng khác nào những viên đá quý.

Anh chàng kia nghe được chữ “có”, liền nhảy dựng lên vì mừng. Anh chàng nói trong niềm sung sướng:

- Ôi mẹ ơi, chịu nhận lời rồi! Thế thì chết con mẹ mình mất... Ôi ôi... sướng sướng!!

Anh ta cười ha há như thằng điên. Một hồi lâu sau mới nhận ra cái hớ hênh của mình, anh chàng liền bụm miệng. Cười tủm tỉm, rồi nói:

- Alô... Bây giờ cô đang ở đâu? Tôi lại đón nhé!

Im lặng, nó phân vân một tí. Nãy giờ thái độ của anh ta làm nó thấy buồn cười, nhưng lại không cười được... đâm ra hơi khó chịu. Vài giây sau, nó lại nói:

- Ở đường Hoàng Hoa Thám, dưới gốc cây đối diện ngã tư góc đường.
- Ô, cô làm quái gì mà lại cái nơi quái quỷ đó đây! (Anh ta ngạc nhiên)
- Có chuyện...
- Trên đây có cái đồi đẹp lắm! Đi chưa?
- ... (Nó im lặng, rồi lại nói tiếp)
- Rồi...

Anh chàng bên kia gật đầu khoái chí. Nghĩ ngợi:

«Ra đi rồi... Thế thì có đề tài để tám »

Rồi anh chàng nói:

- Ôke, cô đợi đó. Tôi phóng xe đến ngay... Nhớ ở đó, đeo đi đâu nhá! Đi đâu thì có mà tôi hiếp cô rách quần đây!

Dứt lời, anh chàng cúp máy ngay. Anh ta chạy ra ngoài, dựng xe mô tô lên, phóng vù như tên bay.

26: Mọi chuyện càng ngày càng tệ hại (1)

o0o

Trên đường về nhà:

Hắn vọt chạy như điên. Lưng hắn ướt đầm mồ hôi, tay và chân cũng lấm mồ hôi.

Không khóc, chẳng một tí cảm giác. Hắn lao như người mất hồn, chẳng hiểu tại sao nữa. Bây giờ đầu óc trống rỗng, mọi thứ xung quanh cứ như không khí vậy.

Một chiếc xe lao đến... Ánh đèn xe chiếu sáng cả khuôn mặt hắn. Trong giây phút đó, mọi thứ cứ tưởng chừng chấm dứt.

“Bịch”, hắn ngồi xuống bên đường. Chiếc xe đập méo vành, cắm gãy... mọi thứ đều tan nát. Thứ duy nhất hắn giữ lại được lúc này là sinh mạng của mình.

Né chiếc xe kia, hắn đã hi sinh luôn “phương tiện duy nhất để về nhà” của mình. Và lạng tay lái, hắn cũng đã trầy đầu gối, chân tay... xây xước một tí. Chẳng những vậy, chủ chiếc xe kia lại mắng nhiếc hắn bằng những từ mất dạy mà thường ngày hắn hay chửi người ta. Gậy ông đập lưng ông rồi thì bây giờ mới biết cảm giác.

Mặc kệ chúng, mặc kệ mọi thứ. Hắn quăng luôn chiếc xe đập, đứng lên rồi bước đi thần thờ.

Cũng con đường này, cũng cảnh vật này... nhưng sao hôm nay nó lại dài thế? Dài vô tận...

o0o

Dưới gốc cây đó:

Ngồi dưới gốc cây đó. Nó nhớ lại những gì hắn nói vừa nãy

«Đôi bàn tay bẩn thỉu?»

«Lời giải thích?»

Mọi thứ cứ quay cuồng thế này! Quay như chong chóng.

Nó cứ ngỡ rằng cuộc đời nó, trái tim nó rồi sẽ loé lên những vệt sáng chói như bầu trời đêm hôm đó chứ. Cuộc đời nó rồi sẽ có màu hồng, chẳng còn vồn vện hai màu trắng-đen nữa.

Khóc, cứ khóc. Ra nó chỉ có cái vỏ bọc bên ngoài, trái tim nó cũng như bao đứa con gái khác. Yêu ốt và dễ vỡ vô cùng.

Đường về nhà con xa quá, nó chẳng thiết muốn về làm gì. Nó cứ ngồi đó. Gió thổi càng lúc càng mạnh, nó run rẩy vì cái lạnh đó.

Dưới một góc cây to, một đứa con gái ngồi đó. Chân co lại, cầm đũa trên đầu gối... Cô gái mặc đầm trắng, tuy thế nhưng xung quanh cô cũng chỉ toàn màu đen.

Đôi mắt sâu thẳm đựng một nỗi thất vọng, nỗi đau không thể nào tả được.

Một cô gái đẹp và u uất.

Nó luồn tay vào điện thoại. Rét quá! Nó muốn về... nhưng gọi cho ai bây giờ? Nó chẳng biết. Gọi ông Chan thì sợ làm phiền ông với Sula, Durin thì sau việc đó vẫn chưa thân lại. Kyo, Hanri và San thì chắc chắn là không được, vì chẳng thân mà lại gọi thì phiền lắm.

Nó đành lẩn trong danh bạ, hi vọng tìm được ai đó tới giúp nó.

Nhưng không may, danh bạ nó chỉ vồn vồn vài người. Những thằng con trai trước thì nó đã xóa hết... vì nó muốn chỉ một mình hằn tồn tại trong tim nó thôi.

Buông điện thoại ra, nó lại co người lại vì lạnh. Cái váy trắng kia tuy dài, nhưng áo lại sát nách... thế thì lại rét hơn.

Nó đưa bàn tay mình, ôm lấy cánh tay nó... chà chà cho ấm.

Song, mọi cố gắng của nó đều vô ích. Gió vẫn mạnh, vẫn rét như thường.

oOo

Nhà của anh chàng tên Zen:

Ngập ngừng, anh ta định lấy điện thoại ra gọi rồi lại thôi. Cái “chiều” này đã lặp đi lặp lại này giờ gần trăm lần rồi. Anh ta cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa.

- Bà bảo nó, rốt cuộc nên gọi hay không đây?

Anh chàng tự dưng nói lên, vẻ phân vân lắm. Lần đầu tiên chủ động gọi cho con gái mà lị.

Anh chàng đi tới đi lui trong phòng. Lâu lâu lại ngồi lên giường, định gọi rồi lại thôi.

Một hồi sau chần chừ, anh chàng nén thở. Dùng hết ý chí của mình mà nhấn nút Call. Để điện thoại lên tai, một hàng chữ nhấp nháy hiện lên trên màn hình:

«Yun-Linh»

oOo

Thấy phần đất gần tay hơi run, nó đưa mắt đắm nước nhìn qua đó. Điện thoại nó đang run.

Một tia hi vọng loé lên, nó cứ ngỡ rằng hẳn gọi. Nó liền cầm lên, bật nắp nghe ngay mà quên bég đi nhìn số:

- Alô

Đầu dây bên kia không nói gì. Ngập ngừng một cách kì lạ. Nó giục:

- Alô? Jun đây à?

Lấp bắp, một giọng nam... mạnh mẽ và ấm áp vang lên, đựng tí thất vọng. Anh chàng nói:

- À, tôi không phải Jun... hay Bún gì cả!

Nghe giọng nói lạ lạ mà quen quen, nó nhú mào khó hiểu. Rồi nó mới kéo điện thoại ra khỏi tay, nhìn vào màn hình. Ra không phải hẳn, đây là một số lạ... nó chẳng có lưu vào trong danh bạ.

Một vài giây sau, nó lại áp điện thoại vào tai và nói:

- Thế anh là ai?

- À...à... tôi là Tuấn. Zen ấy mà! (Anh chàng nói lắp bắp)

- ...

Im lặng, nó không ngờ anh ta sẽ gọi nó. Không nói gì, nó lặng người đi.

Bên đầu dây kia, anh chàng không thấy động tĩnh gì. Cảm thấy hơi buồn và xen lẫn tí gọi là tuyệt vọng. Thở dài một tiếng chán chường, anh chàng tiếp tục nói nhỏ nhỏ:

- Tôi muốn rủ cô đi chơi... được không?

- Không...

Nó định nói Không rồi nhưng tự dừng lại nhớ đến cái cảnh mình ngồi vì rét ở dưới gốc cây này. Nó lại chuyển sang:

- Có.

Ừ, nói yếu ớt thôi... chẳng qua là nói nhưng lại không muốn cho đối phương nghe. Nó đưa tay mình lên quệt nước mắt.

Nước mắt khô rồi, khô nhanh thật. Tuy nhiên còn vài giọt vẫn đọng lại trên mi mắt. Nó chớp mắt một cái, những giọt nước mắt đẹp đó rơi xuống. Lăn dài trên má. Ánh đèn đường chiếu vào những giọt nước mắt đó, làm nó ánh lên một vệt sáng huyền ảo... chẳng khác nào những viên đá quý.

Anh chàng kia nghe được chữ “có”, liền nhảy dựng lên vì mừng. Anh chàng nói trong niềm sung sướng:

- Ôi mẹ ơi, chịu nhận lời rồi! Thế thì chết con mẹ mình mất... Ôi ôi... sướng sướng!!

Anh ta cười ha há như thằng điên. Một hồi lâu sau mới nhận ra cái hớ hênh của mình, anh chàng liền bụm miệng. Cười tủm tỉm, rồi nói:

- Alô... Bây giờ cô đang ở đâu? Tôi lại đón nhé!

Im lặng, nó phân vân một tí. Nãy giờ thái độ của anh ta làm nó thấy buồn cười, nhưng lại không cười được... đâm ra hơi khó chịu. Vài giây sau, nó lại nói:

- Ở đường Hoàng Hoa Thám, dưới gốc cây đối diện ngã tư góc đường.

- O, cô làm quái gì mà lại cái nơi quái quỷ đó đấy! (Anh ta ngạc nhiên)

- Có chuyện...

- Trên đấy có cái đồi đẹp lắm! Đi chưa?

- ... (Nó im lặng, rồi lại nói tiếp

- Rồi...

Anh chàng bên kia gật đầu khoái chí. Nghĩ ngợi:

«Ra đi rồi... Thế thì có đề tài để tám »

Rồi anh chàng nói:

- Ôke, cô đợi đó. Tôi phóng xe đến ngay... Nhớ ở đó, đừng đi đâu nhá! Đi đâu thì có mà tôi hiếp cô rách quần đấy!

Dứt lời, anh chàng cúp máy ngay. Anh ta chạy ra ngoài, dựng xe mô tô lên, phóng vù như tên bay.

26: Mọi chuyện càng ngày càng tệ hại (2)

o0o

Dưới gốc cây đường Hoàng Hoa Thám:

Nước mắt nó ứa ra vì đau. Chẳng hiểu là đau thế nào, nhưng trước giờ nỗi đau của thể xác chẳng làm nó rơi một giọt nước mắt. Chỉ nỗi đau tinh thần, chỉ khi bị tổn thương nó mới khóc. Và nước mắt đó, lúc trước là dành cho ba nó... còn bây giờ, dành cho hấn. Người nó yêu...

Môi và mặt bỗng trở nên trắng bệch, nó nắm chặt vài cọng cỏ dưới đất. Tay run rẩy, nó gắng gượng đứng dậy nhưng mọi thứ cứ như chống lại nó vậy. Chân nó bỗng yếu mềm, nhấc lên còn không nổi nói gì đến đứng lên. Nó là nó lăn đùng ra đó, không ngất nhưng chút nữa sẽ ngất.

Mắt nó sẵn sàng nhắm nghiền bất cứ lúc nào. Song, nó không nhắm. Nó tìm hấn, tìm xem hấn có lại với nó không... tìm xem hấn có đổi ý quay lại với hấn không. Chứ nó chẳng tìm anh chàng tên Zen kia đâu, mặc dù nó biết rằng anh chàng sẽ đến...

o0o

Nửa đoạn đường:

Hấn thở phì phò, ra sức chạy cũng được nửa đoạn đường rồi. Hấn vội chóng hay tay mình lên đầu gối, người khom về phía trước mà thở dốc.

Ý chí và thể lực đúng là trái ngược nhau. Lâu nay toàn đi xe hơi, mô tô... có chạy bộ thể này bao giờ đâu. Nên chạy tất nhiên là xốc hông chết rồi.

Luồng tay qua eo, hấn ôm lấy hông mình mà nhăn mặt đau đớn. Đau quá, chịu không được. Nhưng hấn nghĩ đến việc nó ngồi đó khóc, nó ngồi đó đợi hấn... nó ngồi đó chờ hấn cho nó một câu giải thích thì hấn không thể nào mà nán ná lại đây lâu được.

Hấn bỗng đứng thẳng lên, hít một hơi thật sâu rồi lại vung tay chạy tiếp.

10 phút

15 phút

...

Hấn chạy gần đến rồi. Hấn thấy bóng dáng của nó. Một bóng người đang nằm lăn ra đất, hấn nén thở... gắng chạy nhanh lại đó thì “Vèo...vèo...”, một chiếc xe khác vượt lên với tốc độ chóng mặt.

Hấn nhận ra chiếc xe đó, chiếc xe màu xanh dương láng bóng và đẹp đẽ đó. Hấn nhận ra... Đó là chiếc xe của thằng kia, hấn chắc thể! Chính chiếc xe đó đã đậu kế xe hấn trong bãi xe lúc nó nhập viện... Không sai vào đâu được, chính nó đấy! Và hấn cũng biết chắc, người điều khiển chiếc xe đó không ngoài ai khác. Chính là anh chàng kia!

Bị vượt mặt, hấn càng nghĩ càng tức. Hấn nghĩ:

«Hừ! Mới một mà đã gọi cho cái thằng đó đến đón rồi... Thế thì chắc cô ấy phản bội mình rồi... Về, không ở lại đây nữa! Càng nhìn càng đau lòng...!»

Anh chàng kia bước xuống xe, bỗng dừng anh ta tím mặt mài lại. Còn hấn, hấn cắn chặt môi mình định quay lưng bỏ đi thì lại thấy thái đó. Hấn từ tức giận chuyển sang xanh hết mặt mài.

Hấn dùng một chút sức lực còn lại của mình, vù chạy như tên bay lại đó.

o0o

Gốc cây đó:

Hắn ngạc nhiên. Lại cảnh tượng đáng sợ đó, nhưng lần này thật sự là đáng sợ hơn thế nữa. Vì lần này... lần này hắn là thủ phạm...

Cô gái kia nằm trên nền đất, đẹp và quyến rũ... khuôn mặt và môi cô gái trắng bệnh. Mái tóc dài bóng mượt nằm trên nền đất rồi xù.

Bàn tay còn nắm chặt những ngọn cỏ ở nền đất. Mắt khẽ rung rung. Cô gái vừa nhìn thấy hắn đã nở một nụ cười toại nguyện. Đầu cô nghĩ:

«Anh ấy tin mình!»

Nụ cười đó, đẹp... và hoàn hảo như một ánh bình minh. Lạ lắm đấy! Nụ cười thanh thản tấm lòng cô gái... Cô gái tên Yun, nó... ừ, chính nó đấy!

Thế mà nụ cười kia như xé lòng hắn, nó cào cào và xé nát trái tim hắn. Hắn sợ, hắn sợ rằng mình đã nhìn thấy “nụ cười cuối cùng” của nó. Bỗng nhiên hắn đứng như trời trồng mà chẳng biết nên làm gì. Hắn cứ lặng người im lặng, một chuỗi lời trách móc chính bản thân mình cứ hiện trong đầu hắn:

«Jun ơi! Mà đã quá sơ suất rồi... Mà đã quên bém đi mắt cô ấy bị bệnh tim... Mà làm thế chẳng khác nào giết người hử Jun?»

«Người con gái mà yêu đang nằm đó đấy! Mà định làm thế nào đây? Làm sao Sam cứu được Juliette thoát được cái chết đây? Anh ấy làm sao... làm sao... Bây giờ mà nên làm gì đấy đi chứ!»

«Vô dụng! Mà vô dụng quá! Đến mà bế cô ấy chạy vào bệnh viện đi... Nhanh lên...!»

Hắn mãi suy nghĩ, hắn chẳng để ý gì đến chung quanh cả. Thấy vậy, anh chàng đã bế nó trên tay từ lúc nào bỗng trở cẩu có. Bực mình thật, đánh nhẽ là anh ta nên đi mới phải, thế nhưng anh ta lại đứng ở đây mà mình “thằng ngu” trước mặt mình thần thờ.

Điên không chịu nổi nữa, anh chàng quát lớn lên:

- Đm mà, mà đang nghĩ gì đấy? Người yêu mà đang ngất thế này mà mà đứng đó ngẩn tò tè à? Đm... thằng ngu...

Tiếng thét như chọc thủng màng nhĩ hắn. Hắn chợt giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ đó. Đáng nhẽ bình thường, hắn đã chớp lại rồi... nhưng nghĩ kĩ là lời thằng kia nói cũng đúng nên hắn cũng đành im. Hắn liền lật đật chạy lại chỗ anh chàng kia, hắn đưa tay ra định giật lấy Yun trên tay anh ta thì anh ta quay phắt đi. Ném một cái nhìn khinh bỉ về phía hắn, anh ta nói:

- Đm... Cút đi! Thứ bạn trai như cút... Mà thế này thì cô ấy chết lúc nào cũng chẳng biết đâu đấy...! Thằng ranh, mà suy nghĩ đi. Mà xứng làm bạn trai Yun không? Rõ ràng cô ấy chịu đau khổ cũng chỉ vì mà... tao nhịn vì thấy cô ấy yêu mà thế. Nếu biết mà như vậy tao đã đeo thêm nhìn đâu...

“Giáo huấn” xong, không đợi gì hơn. Anh chàng bế nó lên xe, rồi anh chàng ngồi lên. Luồng tay nó qua eo mình để giữ lấy thân mềm rũ của nó. Rồi chạy đi như tên bay. Tay anh ta nắm chặt lấy tay nó, vừa giận vừa buồn, tay anh ta run bần bật mà vẫn chắc chắn...

32. Chương 32

Còn hắn... Hắn lại chết đứng thêm một lần nữa. Gió luồng qua từng giọt mồ hôi, nó làm hắn rét. Một lần nữa, câu nói nó lại xuất hiện trong đầu hắn:

- Gió luôn mang đến niềm hi vọng cho em và anh. Gió mát, gió chẳng bao giờ rét. Nếu anh thấy gió rét, thì lúc đó anh đang rét chứ không phải gió. Anh rét vì chính anh, anh rét vì bị tổn thương...

Rồi câu nói của anh chàng kia lại vụt lên trong đầu hắn:

- Đm... Cút đi! Thứ bạn trai như cút... Mà thế này thì cô ấy chết lúc nào cũng chẳng biết đâu đấy...! Thằng ranh, mà suy nghĩ đi. Mà xứng làm bạn trai Yun không? Rõ ràng cô ấy chịu đau khổ cũng chỉ vì mà... tao nhin vì thấy cô ấy yêu mà thế. Nếu biết mà như vậy tao đã đeo thềm nhìn đâu...

Sau một chuỗi sự việc như thế, hắn thần thờ lẩm bẩm như một thằng điên:

- Ủ... đúng rồi! Mình rét, rét vì lòng mình bị tổn thương... Nhưng chắc có lẽ cô ấy rét hơn mình, vì cô ấy tổn thương nhiều hơn mình. Tổn thương một cách đau đớn... Ủ, mình không đáng làm bạn trai cô ấy... Chàng trai kia mới xứng đáng, anh ta sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy... Chắc thế!

Rồi tí tách rơi, giọt nước mắt của nỗi tổn thương. Đầu đó, một giọng nói xa lạ... bí ẩn vọng bên tai hắn. Kèm theo là một hơi thở ấm ấm, đáng sợ:

- Nếu cậu nghĩ thế... Cậu sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại cô ấy đâu...

Hắn giật mình, quay sang... Nhưng chẳng có ai cả, hắn bắt đầu gợn sống lưng. Rồi như thấm dần trong sự sợ hãi mất nó và giọng nói kia. Hắn vụt chạy, hắn chạy đến bệnh viện đó. Chắc rồi... một sức mạnh vô hình đã thúc đẩy hắn.

Nấp sau gốc cây, thần chết khoanh tay. Ông ta cười toại nguyện, công sức ông ta hiện hình ra chẳng uổng tí nào. Ông không biết hắn có nhận ra được trái tim mình muốn nói gì không, nhưng không tin chắc là mình đã giúp được hắn một phần nào đó. Kế bên, con chó của thần nói nhỏ:

- Ngài định làm gì với bọn trẻ này?

- Ta muốn trả ơn cô gái kia!

- Vì sao? (Con chó lại hỏi tiếp)

- Vì ta nợ một ân tình...

- Ngài lại định làm gì nữa vậy? (Con chó thở dài)

- Ta sẽ có một trận chiến... Người thắng sẽ được mang cô gái kia đi. Sống hay chết, tùy thuộc vào trận chiến đó...

- Ngài lại giở trò trẻ con đấy à?

- Hô hô, ta là super thần chết mà lị (Thần chết bỗng đổi giọng)

- Thật hết cách... (Con chó lại thở dài)

Rồi “Tạch”, con chó và thần biến mất. Không gian lại trở về không gian, thời gian cũng thế... Mọi thứ trở về với bình thường, quay cuồng và điên loạn...

26: Mọi chuyện càng ngày càng tệ hại (cuối)

o0o

Trong bệnh viện:

Mới xuất viện được hai ngày, nó lại nhập viện. Đã kích khá lớn, vết thương lòng cũng khá lớn. Nó như người đã chết đi. Mắt nhắm nghiền, nó đang bất tỉnh. Song, khuôn mặt của hắn lúc chạy đến như làm nó tỉnh giấc.

Nó bị như vậy là tại hắn, mọi thứ bị như vậy là tại hắn, nhưng nó không trách hắn. Ngược lại, nó còn cảm thấy yêu hắn nhiều thêm. Vì thế nên Lermontov mới có câu:

“Anh chỉ mang đến cho em toàn là đau khổ... Có lẽ vậy mà em yêu anh. Bởi vì niềm vui thì dễ quên, còn nỗi khổ thì không bao giờ”.

- Nhanh lên, máy trợ tim.

“Một hai ba, tránh ra”

- Tăng lên nữa.

“Một hai ba, tránh ra”

Cảm thấy tình hình không ổn, vị bác sĩ đẩy dạn kinh nghiệm kia tự dưng biến sắc. Lâu rồi ông không có cảm giác như thế này. Ông bắt đầu đổ mồ hôi, đây là một ca tương đối khó. Nhưng một cô gái xinh đẹp, tuổi còn quá trẻ thế này nếu chết đi thì thật sự đáng tiếc. Ông đã tự nhủ rằng mình phải cứu cô gái này, cứu cho bằng được mới thôi. Ông bắt đầu tăng điện của máy trợ tim lên.

“Tránh ra”. Người nó lại bật lên như muốn nhảy tung ra khỏi băng ca.

Tiếng “Tránh ra” đầy hấp tấp và sợ hãi kia lập đi lập lại hơn cả chục lần mới bắt đầu tắt hẳn. Tim đập lại, huyết áp bình thường.

Vị bác sĩ kia thở hổn hển mà bước ra khỏi cánh cửa cấp cứu đó. Lâu rồi, ông mới thật sự là một bác sĩ như thế này. Ông ở trong khoa tim mạch, thế nhưng chẳng bao giờ ông có được một ca khó thế này. Ông thật sự cảm ơn cô gái kia và tự hào về mình.

Ông bước đến hàng ghế ngồi, ông nhìn người con trai bế cô gái vừa nãy vào một cách ngưỡng mộ. Ông đã cho rằng họ là một cặp tình nhân. Ông khom người xuống, đặt mông lên một cái ghế gần đó. Thở dài một hơi. Thấy anh thanh niên kia không để ý đến, ông lặng lẽ quan sát chàng trai đó.

Anh ta có mái tóc hung đỏ, vài cọng móc light. Tai đeo khuyên và thân hình thật vạm vỡ. Nhìn cậu ta mà ông thầm ước gì mình được trẻ lại thời hai mươi, chắc hẳn ông sẽ ăn đứt cậu ta, ông đã nghĩ thế đấy. Rồi ông lại liếc mắt khẽ nhìn đến thái độ của chàng trai, anh ta đã bấm những móng tay của mình lên phần da ở cái kê bàn tay, nhìn rất đau lòng. Răng anh ta cắn chặt môi dưới mà run bần bật.

“Đây hẳn là lần đầu tiên cậu ta thấy bạn gái mình như thế!”- Ông nghĩ thầm. Rồi không đợi gì thêm, ông lại đứng lên. Vỗ nhẹ vào vai chàng trai mà nói:

- Cậu đừng quá bận tâm, ổn rồi... cô ấy đã qua được cơn nguy kịch!

Cậu chàng giật nảy mình nhìn vị bác sĩ trước mặt, bây giờ thì cậu ta mới để ý đến sự hiện diện của vị khách kia. Ngại ngần và lo sợ, cậu ta nói:

- Có thật là cô ấy không sao không? Ông nói tôi biết đi, cô ấy bị bệnh tim mà... Có thật là không sao không? Thật vậy không? Cô ấy đã nhập viện được 5 lần rồi... có thật là không sao không?

Nhìn thái độ của chàng trai kia, ông bèn bật cười. Ra đây không phải là lần đầu tiên cậu chàng nhìn thấy bạn gái mình bị như vậy, thế mà vẫn có cái thái độ đó... hẳn là cậu đã yêu cô gái này lắm rồi. Sau tiếng còn giòn đó, ông nhún vai một cái và nói:

- Yên tâm, ổn rồi... Không sao! Thần chết đã bị ta dùng kéo cắt đứt cánh tay rồi, không kéo cô ấy đi được đâu! Mà nhập viện 5-6 lần thì đã ăn nhầm gì, có người hơn cả 10 lần nhập viện vì bệnh này ấy chứ! Chỉ cần đưa vào sớm là chữa được tất, cậu yên tâm. Chỉ cần cô ấy tỉnh dậy là không có biến chứng gì nữa đâu!

- Có... có... thật thế... thế không ạ? (Anh chàng lấp bắp hỏi, người cậu ta như nhẹ hẳn đi!)

Ông bác sĩ tỏ ra khá thú vị về cậu thanh niên này, ông lại nhích người qua. Đặt mông mình xuống hàng ghế đợi, bắt chéo chân sang trọng. Ông tiếp lời cậu:

- Yên tâm, không sao! Mà cậu là gì của cô ấy thế nhỉ?

- Bạn trai (Cậu ta đáp ngắn gọn)
- Đúng như tôi đoán, thế cậu tên gì?
- Đăng...
- Ừm

o0o

Nửa tiếng trước, tại ngã ba đường Hoàng Hoa Thám, gần đến bệnh viện:

Tay nó khẽ run run. Ngồi trên chiếc xe lao đi với vận tốc kinh hồn thế, gió quất vào mặt nó đau đớn. Gió làm rét nó và mọi thứ làm nó trở nên mù mẫm. Nó gượng mở mắt cho dù cơn đau trong tim vẫn mỗi hồi mỗi mạnh dần.

Tay Zen nắm cứng lấy tay nó, nó biết thế nhưng vẫn để anh ta nắm. Nó sợ rằng mình sẽ lại làm tổn thương cậu ta. Cứ thế năm phút trôi qua thật nhẹ nhàng, nhưng nó thì cảm thấy hơi khó chịu, lần đầu tiên sau khi quen với hắn, nó nắm tay chặt như thế này với một thằng con trai. Nó không muốn thế, vậy là nó gượng người, mở đôi môi trắng bệch kia ra mà nói khẽ như gió:

- Anh... anh... dừng... dừng... xe... lại được... không?

Gió làm át tiếng nó đi. Song, anh chàng tên Zen kia vẫn nghe thấy. Vì anh ta luôn hướng về phía nó, luôn lắng nghe những gì nó nói. Anh ta thắng xe, nghe một tiếng “kétttttttt” dài. Trên nền đất xi măng kia, một vết ma sát đã được hình thành. Một đường vòng cung tuyệt hảo. Anh chàng gạt chân chống về bước xuống, vẫn lặng lẽ và chẳng nói gì. Anh ta lại bế nó xuống đất. Mọi hành động của anh ta quá sức nhẹ nhàng, như thể sợ rằng mình sẽ làm gãy xương nó vậy. Rồi anh ta đặt nó lên một góc cây hay là băng đá gì đó. Trời tối quá, anh ta cũng chẳng thấy rõ nữa. Và thế rồi anh ta leo lên xe, để lại nó ở đó và vài giọt nước mắt của chính mình.

Khi anh chàng kia đã đi được khoảng mười lăm phút, nó chẳng hiểu vì sao anh ta lại làm vậy. Con đau tim của nó tưởng chừng như đã ngủ yên, bây giờ lại tỉnh giấc và bắt đầu hành hạ nó. Nó lại một lần nữa ôm lấy phần áo ở bên ngực mình mà nhào nháo nó.

Sau đó khoảng mấy giây, hắn xuất hiện với những giọt mồ hôi chảy như suối. Như muốn bao trùm lấy hắn, nuốt chửng lấy hắn. Chẳng cần đến một phút, chỉ cần lấy một giây thôi... Hắn đã nhận ra nó đang đau điếng ngồi ở đó. Không đợi gì thêm, hắn lao vào và bế xốc nó. Tuy người dần như đuối sức vì mệt, nhưng ý chí muốn cứu sống người yêu như vụt hắn dậy. Thế là hắn chạy bán sống bán chết đến viện, chỉ mong sinh mạng của người yêu bé nhỏ mình được cứu sống.

o0o

Hiện tại, trên các nẻo đường của thành phố trụi lạc này:

Anh chàng tên Zen kia lượn khắp nơi với chiếc xe đua yêu dấu. Phóng với vận tốc 100km/h, anh chàng bỏ mạng đầy cho thần chết quyết định. Cõi lòng anh như tan nát, mọi thứ dần hiện ra trước mắt rồi cũng dần lặn mất. Mấy phút trước đây anh còn vui vẻ khi nghe nó chấp nhận lời rủ rê của mình, thế mà giờ đây anh lại phải cắn răng chịu đựng... nên đi cái đau thương chỉ mình anh biết này.

Tình yêu của anh thật sự đã dành ột người con gái, người con gái đó mang tên Linh, là nó... chính xác là nó.

Lòng đau như cắt, cái thứ tình yêu đơn phương này anh chưa từng nếm trải bao giờ. Tưởng như nó hạnh phúc lắm, nào ngờ nó lại thế này.

Lúc đó, trên cái con đường khốn nạn kia. Khi mà nghe nó bảo dừng xe, anh đã biết mọi chuyện... mọi chuyện dần như rõ rệt hơn bao giờ hết. Rằng cái câu nói của nó đã cho anh ta biết rằng mình là người thừa, rằng nó đã cho anh biết rằng anh không phải là người nó mong đợi, và cũng biết rằng anh làm nó khó chịu vì cái nắm tay quá chặt kia của mình. Không cần nói ra, anh cũng đủ hiểu. Tuy thời gian biết nhau chưa được

bao lâu, nhưng dường như anh chàng tên Zen này đã hiểu được hết ý nghĩa của nó. Bởi lẽ lúc nào anh ta cũng nghĩ đến nó, mọi lúc mọi nơi, người anh ta nghĩ đến vẫn chỉ là nó. Thậm chí là hủ hạt kia anh xếp cho nó đã gần được 0 con, so với số 1000 thì không là gì. Nhưng chỉ mới vài ngày anh đã xếp được gần 0 con thì thật là đáng khâm phục, tất cả là nhờ vào tình yêu. Tình yêu của anh dành cho nó.

Bây giờ, anh chàng lao đi trong bóng đêm. Anh chàng lao đi với những giọt nước mắt đầu đời của một thằng con trai mới lớn. Mọi thứ cứ nhòe đi và nhòe đi, không cảm xúc, đầu óc trống rỗng. Anh ước gì, mình là hân... là người mà nó yêu thương. Đến chết vẫn nghĩ đến anh... Anh chỉ vồn vện muốn như thế! Liệu nó có quá to lớn chăng?

o0o

Về Uke và Kyo:

Uke chạy ra khỏi nhà, phóng ngay qua đường để đón lấy lời nói của Kyo. Cô chạy băng qua đường và dường như cô quên mất nhà mình đang ở một khu phố nổi tiếng nhiều xe. Nhưng trời lại thương cô, cô đã sa vào lòng Kyo mà chẳng sút mẻ một miếng nào cả.

Cả buổi chiều đó họ ôm nhau như thế. Đứng đó, họ ôm nhau đến hàng tiếng đồng hồ. Không mệt mỏi và cũng chẳng thấy khó chịu, hơi ấm họ truyền cho nhau là vô tận, nhịp tim họ đập để báo hiệu cho nhau là bất tử.

Song, họ không làm người yêu của nhau. Họ nhận ra mình không nên làm người yêu của nhau thì tốt hơn. Kyo nói:

- Anh rất yêu em, thật... thật nhé! Nhưng anh nghĩ, chúng ta chỉ đơn thuần là yêu nhau thôi, không cần phải làm người yêu của nhau làm gì nữa.
- Em cũng nghĩ thế (Cô ngậm ngùi, thấy hơi tiếc) Nhưng chẳng phải trong giấy anh viết là muốn em làm bạn gái anh sao?
- Anh mới đổi ý thôi!
- Từ bao giờ thế?
- Lúc em quên đi mạng sống mà chạy đến bên anh!

Mãn nguyện vì câu trả lời đó. Uke nhón chân lên và đặt lên môi Kyo một nụ hôn nhẹ. Kyo cười, nụ cười lần này không đẹp như ánh bình minh, mà nó đẹp như là một cậu nhóc 3 tuổi. Đã lâu rồi, dường như nụ cười trẻ con này đã biến mất. Và bây giờ nó quay trở lại, vì cô... chính vì cô. Nụ cười này dành cho cô thôi!

Uke áp tai lên ngực Kyo, cô nghe từng hồi trống ngực đánh dồn dập. Mặt Kyo đỏ ngay từ lúc đầu, thế nhưng cô không để ý... cô chỉ biết có người cô yêu thôi. Mặt mũi anh ta thế nào cô đểch cần biết.

Rồi một hồi sau, cô nói nhẹ:

- Nhưng chúng ta phải có giao kèo đấy nhé!
- Giao kèo gì cơ?
- Không là người yêu nhưng vẫn phải yêu nhau!
- Chuyện, em không nói anh cũng thành lập nên giao kèo này...

Một lần nữa, nụ cười trẻ con đó lại hiện lên. Ôi... cái nụ cười đó... cái nụ cười đó thật tuyệt. Bất giác, Uke cũng nở một nụ cười. Nụ cười của một cô nhóc tí đáng yêu... Bây giờ, họ là hai cô cậu nhóc. Đáng yêu như trẻ con, nhưng tình cảm của họ dành cho nhau không trẻ con tí nào. Nói thật, Uke không xấu như những gì chúng ta đã nghĩ!...

o0o

Trên trần nhà bệnh viện:

Thần chết thở dài, tay thần chống lên trán mà lắc lắc đầu vờ vẻ ngao ngán. Thấy thái độ trẻ con đó của thần, con chó Zeru không khỏi buồn cười. Nó cười như điên khùng rồi nói:

- Thần định làm trò gì nữa đây?

- Trò thể mạng, vui lắm đấy!

Im bắt, con chó không cười nữa. Nó bắt đầu nói bằng giọng nghiêm túc:

- Sao lại đổi chiến lược?

- Vì ta không thích trò chiến tranh cũ kĩ đó nữa?

- Nhưng thần nói thể mạng là thể mạng thể nào?

- Đợi đến lúc đó rồi ngươi sẽ biết!

- Thần cứ làm thuộc hạ tò mò...

- Hơ, cứ đến đó rồi khắc biết. Bây giờ thì ta đi tìm thần chết nữ đến đù đây...

- Thể thuộc hạ đi tìm chó cái. Bao giờ hành động thì cứ phone cho thuộc hạ, thuộc hạ đến ngay...

- Rồi, đi đi... nhiều chuyện! Cứ nói mãi.

Rồi thần chết và con chó, mỗi người một hướng. Họ biến mất, họ đi tìm thú vui để “đù” .

Liệu rồi trò thể mạng sẽ ra sao đây? Thần chết sao cứ vừa điên vừa trẻ con thể nào? Rốt cuộc thần là ai? Tại sao thần lại nợ ân tình với Yun? Ân tình đó là gì? Các ấy đọc các chap sau sẽ rõ ^^

27: Tổ tình (1).

oOo

Hắn nắm bầu lấy tay mình, cắn chặt môi, ngấm nghiền hai mắt. Hắn giờ đây cứ tưởng mình đã rơi xuống vực thẳm.

Vì hắn mà nó thể này, vì hắn mà nó phải nhập viện. Nó mới xuất viện được hai ngày thôi mà.

Mồ hôi lúc này đã chảy đều khắp người hắn. Sợ, hắn sợ sẽ mất nó. Lần này thật sự là chẳng thể nào tin được, hắn lại làm nó ra nông nổi này.

Nếu ông trời cho hắn một lần được quay về thời gian, hắn sẽ rút lại lời nói đó. Rút lại mọi thứ vào lúc đó để mà ngồi xuống, lắng nghe nó. Lắng nghe lời giải thích của nó. Thế nhưng, lời nói khi đã thốt ra rồi thì chẳng bao giờ có thể rút lại được.

Ông bác sĩ ngồi kế bên, nhìn hắn. Ông gật gù có vẻ hiểu. Ông hiểu thể nào là tình yêu và sự đau đớn. Ông đã sống hơn 40 năm, và ông hiện đã có một người vợ hiền cùng với hai đứa con. Ông hiểu, ông hiểu tất. Hiểu nốt cái cảm giác mà cậu trai kia đang nếm trải. Nhìn cậu ông lại nhớ tới lúc xưa của mình, lúc vợ ông sinh đứa con đầu lòng. Ông mỉm cười nhẹ nhàng rồi nhích mông lại gần hắn, dùng tay vỗ vỗ lên vai hắn ra vẻ an ủi:

- Cậu yên tâm đi, cô ấy không sao đây.

Hắn không nói gì, tuy thế lời bác sĩ nói cũng làm hắn yên tâm phần nào. Hắn giơ tay lên nhìn đồng hồ. Bây giờ đã 8 giờ, hắn muốn vào thăm nó. Hắn hỏi ông:

- Cháu vào thăm cô ấy được không?

- À, được chứ! Cô bé giờ chắc được chuyển sang phòng hồi sức rồi.

- Cảm ơn.

Nói rồi hắn đứng dậy chạy đi. Hắn muốn đến đó thật nhanh để nắm lấy bàn tay đó, hôn lấy đôi môi đó và quan trọng là xin lỗi nó.

o0o

Trên con đường nào đó:

Zen phóng xe thật nhanh, nhanh như chưa bao giờ được nhanh. Thật chất cậu muốn bên nó lắm, muốn được lúc này thay vì chạy xe thì cậu sẽ bên nó, nắm lấy tay nó. Thế nhưng cậu hiểu, mình là đồ thừa. Nếu ai nói tình yêu là tình cảm xuất phát từ hai bên thì liệu yêu đơn phương có gọi là tình yêu? Cậu đang đau, đau vì tình yêu đơn phương này.

Lo lắng cho nó và đau đớn vì mối tình đầu tan vỡ. Cậu chẳng để ý đến xung quanh. Lúc đó, bỗng có một chiếc xe đâm ngang qua làm cậu không kịp bẻ thắng, thế là “rầm”... Cậu đâm vào xe đó. Song, cậu không bị trầy xước gì cả. Thật may cho cậu.

Tay chân cậu đã rụng rời hết, cậu sợ chết. Cậu sợ phải chết thế này... Cậu vội vàng xin lỗi người kia rồi dựng xe lên. Chạy tiếp.

Chạy

.

.

.

Chạy mãi, chạy để quên đi cái rét của đêm hè.

o0o

Trong phòng bệnh:

Hắn ngồi bên cạnh giường nó. Hắn cầm lấy tay nó và áp lên mặt mình. Vài giọt nước mắt lại lã lã rơi. Hắn là một thằng con trai hay khóc, hắn thừa nhận điều đó. Hoặc ít ra, hắn hay khóc từ khi yêu nó. Hắn thở dài, sau đó hắn nói khẽ, đủ để hắn và nó nghe:

- Anh xin lỗi, anh nghĩ là mình đã sai rồi. Đáng nhẽ là anh nên ở lại để nghe em giải thích mới đúng. Lòng sĩ diện của anh quá cao rồi... Xin lỗi em, xin lỗi...

Hắn cầm lấy tay nó, đôi tay nó lạnh quá. Hắn thương nó quá. Hắn thật lòng có muốn thế này đâu! Ông trời tại sao lại hành hạ nó thế này? Sao không để người nằm trên giường này là hắn đi? Tại sao vậy? Có phải ông trời không có mắt không? Hay ông có mắt mà không thèm nhìn?

o0o

Trong giấc mơ của nó:

Nó mơ thấy mình lọt vào một nơi xanh mát. Có ánh nắng chói chang của mùa hạ, có tiếng chim hót và tiếng xì xào của lá cây. Nơi này đẹp quá! Một nơi nó từng ao ước muốn đến cùng hắn. Rồi bất chợt nó nhìn thấy một cặp tình nhân đang nắm tay nhau. Hiểu kì nó chạy lại xem.

A, là hắn và nó... A a... nó không còn tin vào mắt mình nữa. Hắn và nó sao lại ở đây? Còn tay trong tay nữa chứ!

Nó càng ngày càng tò mò, tiến lại gần hơn. Đúng thật là hắn và nó, không thể sai vào đâu được cả. Nó tiến lại trước mặt họ, nó quơ tay múa chân. Song họ chẳng thấy gì cả. Họ đi xuyên qua nó. Nó đủ thông minh để nhận ra họ không thấy nó, chỉ có nó thấy họ.

Vài phút sau, có một cậu nhóc từ trong nhà chạy ra. Là một cậu nhóc rất xinh, xinh như thiên thần ý. Cậu nhóc lóc chóc chạy ra và tiến lại gần nó. Nó trong giấc mơ bỗng cậu bé lên, hôn hít rồi dùng má mình cọ vào má cậu bé. Còn hắn thì nhìn hai người họ triu mến. Sau đó họ nói gì đó nó không nghe được. Nó đành tiến lại gần hơn nữa, nó nghe:

- Bà xã này, hôm nay anh thấy trong người sao sao ý!

- Anh bị gì à? Có ai làm gì anh sao? Hay anh bệnh?

33. Chương 33

- Không, anh chỉ cảm nhận ngoài gia đình ta ra còn có ai đó đang theo dõi chúng ta thôi!

- Anh hâm đúng không? Ai mà lại đến chỗ này chứ! Chỗ này là độc quyền của chúng ta mà.

Rồi họ nắm tay nhau, hiệp mặt lại cười. Đột nhiên cậu bé kia lên tiếng:

- Mama ơi, con muốn uống nước.

- Ừ được rồi, con ở đây với papa để mama vào nhà lấy nước cho nhé!

Nghe được chữ mama, papa lòng nó tự dưng dâng lên một cảm giác khó tả. Đây là con của nó và hần, hà... vài giọt nước mắt lại rơi. Người ta vẫn bảo: “Vui không nhất thiết là cười, buồn không nhất thiết phải khóc”. Bây giờ thì nó là người thấm thía nhất.

Lòng nó chợt ảm đạm thường....

27: Tổ tình (2).

o0o

Nó quệt vội vài giọt nước mắt, nó đứng đó nhìn họ. Họ thật đẹp, đẹp lạ kì... Một sức mạnh nào đó đã bao trùm lấy họ. Họ như ở một thế giới riêng của mình, không dính bẩn, không như nhuốc và không đau đớn. Họ chỉ có hạnh phúc.

Nó bỗng thấy lòng nhẹ bẫng, trong phút chốc đó nó đã nghĩ dù nó chết nó cũng không nuối tiếc. Vì sao? Vì nó đã thấy được cảnh tượng này.

Gió lùa qua, hất mái tóc nó lên để lộ vàng thái dương sáng. Trông nó lúc này vừa dịu dàng, xinh đẹp và... mạnh mẽ?

o0o

Trong phòng bệnh:

Hần ngồi cạnh nó, nước mắt lưng tròng. Nó vẫn thường nói hần là thằng con trai mít ướt, đúng thật. Đồ mít ướt, hần là thế đấy. Hần yêu nó và giờ hần khóc vì nó. Ai nói con trai không được khóc chứ?

Hần nắm chặt tay nó, chặt lắm. Chặt như là nó sẽ rời xa hần nếu hần buông tay ra vậy.

Khuya rồi, hần muốn ngủ. Song, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch trên giường của nó hần không thể nào ngủ được. Nó ám ảnh hần, phải làm sao đây? Hần không biết. Hần đã làm nó ra nông nổi này, chính hần đây... chính hần hại nó. Lỗi lầm này quá lớn với hần, hần không biết rồi đây sẽ đối diện với nó thế nào nữa...

Hần bắt đầu thở dài, hần đang tưởng tượng cảnh khi nó tỉnh dậy. Hần sẽ áp a áp ứng thế nào để nói lên lời xin lỗi? Nghĩ đến đây, hần hít một hơi dài rồi thở nhẹ ra. Lòng hần nặng, từ tận đáy lòng hần, hần cảm thấy nặng nề. Không phải vì nghĩ nó là gánh nặng, mà là vì nghĩ đến tội lỗi của mình.

o0o

Ở nhà Uke:

Cô ngồi trên thềm cửa sổ, mắt hiệp lại cười. Cái sở thích ngồi bên cửa sổ này chỉ có cô và Kyo có. Nó là độc quyền của cô và anh ấy.

Uke cầm tờ giấy hồi chiều trên tay, nhìn chúng mà nước mắt muốn rơi. Còn gì hạnh phúc hơn lúc này? Gió khuya lùa vào hơi rét. Mùa hạ gì mà lạ đời. Sáng nóng, tối lại rét. Thời tiết kiểu này chắc có ngày thể giới lẫn ra trở bệnh mất. Thế là cô vội khép cửa sổ lại, ngắm nhìn đêm khuya qua lớp kính trong suốt. Nếu là thường ngày, bình thường thôi thì cô sẽ thấy nó lạnh lẽo lắm. Nhưng hôm nay đặc biệt, hôm nay nó ấm áp vô cùng

Song, hạnh phúc chỉ đến với cô trong giây lát. Hạnh phúc này là của bản thân cô, còn gia đình cô thì sao? Họ đang ở bên vờ vực phá sản, nếu không kết hôn với Jun thì họ sẽ phá sản mất.... Phải làm sao đây? Chẳng nhẽ vì sự ích kỉ của mình mà cô cho đánh rơi cả gia đình? Cô khó xử lắm...

o0o

Ở nhà Kyo:

Anh ấy cũng đang ngồi bên cửa sổ. Anh ấy cũng nhìn ra ngoài đường phố và lòng anh ấy cũng tràn ngập hạnh phúc. Anh ấy đang yêu và được yêu, mối tình đầu của anh ấy nay đã trở về với anh ấy.

Anh không cười, mặt anh vẫn lạnh tanh. Bẩm sinh anh đã vậy rồi. Nhưng mà bụng dạ anh thì đang cười rất tươi.

Nếu anh cười ra được thì không biết cái nụ cười ấy nó đẹp như thế nào nữa. Hi.

Song, anh lại có cảm giác chẳng lành. Chẳng có chuyện gì đến với anh dễ dàng như vậy, mọi thứ có ra thì phải có trả lại. Anh chẳng yên tâm tẹo nào. Liệu rồi hạnh phúc này chỉ thoáng qua? Anh bắt đầu cảm thấy hối hận khi không phản bác ý kiến không làm người yêu của Uke, anh sợ mất cô ấy.

o0o

Nhà của Sula:

- Chan này, anh không định về nhà à? Sao cứ ở nhà em suốt thế? Anh không sợ gia đình lo à?
- Xời, họ cũng biết anh ở đây mà. Lo gì
- Thế còn em gái anh?
- Mặc xác con nhỏ ý, nó có thằng Jun lo rồi...
- Hơ hơ, anh vô tâm thật.
- Anh vốn đã thế. Riêng em là anh quan tâm thôi
- Nịnh vừa thôi cha nội!
- Xời, nịnh gì! Nói thật lòng mà...

Nói rồi ông Chan ôm chặt lấy Sula, còn Sula thì cuốn người lại để núp sát vào ngực ông ấy. Sau đó, họ thiếp đi. Họ vẫn thế, đáng yêu và trẻ con. Chuyện hôm nay để hôm nay tính, chuyện ngày mai để ngày mai tính. Họ chẳng biết dự tính gì cho tương lai... Họ cũng chẳng biết rằng mình rồi sẽ mất đi một đứa em gái, họ cũng không biết rằng đứa con của họ sau này chẳng còn có dịp gọi cô nữa....

o0o

Họ đều hạnh phúc. Họ thật sự rất hạnh phúc. Có lẽ rồi khi Yun chết, họ mới thật sự đau lòng. Nhưng rồi họ cũng có cuộc sống riêng của mình, họ sẽ nhanh chóng quên cô đi. Quên đi cái lạnh giá khi đánh mất người tình, người thân của mình.

Nhưng rồi họ sẽ bị quả báo chăng? Vì họ đã dám quên đi cái chết đó?....

27: Tổ tình (3).

o0o

Trong bệnh viện:

Bác sĩ Tùng đã trực xong ca của ông ấy. Ông đi dạo chung quanh bệnh viện để hít thở mùi thuốc sát trùng, đây là thói quen của ông ấy. Ông quý bệnh viện này, ông muốn cảm nhận chúng theo cách riêng của ông, và đó chính là cách riêng của ông, tuy rằng nó có khác người đi chăng nữa.

Sau một hồi hít thở trong ấy, ông đi ra ngoài bệnh viện và lấy gói thuốc lá trong túi áo ra. Châm một điếu, ông ngồi xuống băng ghế đá gần đó để rít một hơi. Lâu rồi ông không hút thuốc. Nhưng hôm nay là trường hợp ngoại lệ, nếu không hút thuốc lá ông sẽ đau đầu chết mất.

Vừa rồi ca ông trực là một cô bé bị bỏng nặng. Chỉ mới 13t, cô bé đã phải bỏng cấp độ 3 rồi. Ông cảm thấy đau lòng. Ông không hiểu rồi cuộc sống sao này của cô bé thế nào? Sống thực vật hay là bị tàn phế? Ông không biết! Ông chỉ nhận ra là sự đời sao lắm phiền phức thế. Người thì cái gì cũng có, người thì chỉ trong phút chốc lại mất hết những gì mình có. Còn có người thì không có gì để đánh mất. Ông thở dài, rít thêm một hơi sâu rồi thở ra. Ông tự nghĩ bao giờ ông chết, không biết mọi người thế nào?.

o0o

Phòng 117:

Hắn ngồi trong phòng nó. Bụng đã réo lên vì đói. Chiều giờ hắn đã có hạt cơm gì trong bụng đâu. Hắn vội xoa bụng mình và tự nguyên rửa nó kêu không đúng lúc. Đói quá! Hắn muốn ăn. Nhưng hắn ăn thì ai trông nó? Nhờ nó có chuyện gì thì sao? Ôi, thế nên giờ hắn phải nhịn đói ở đây trông nó đây này. Mà lại thêm cơn buồn ngủ nữa chứ! Hai cái này hợp lại thì ai đỡ nổi đây hử trời... Hắn bắt đầu mếu máo, chửi thề trong bụng:

Trời ơi... Có vị thần nào mang bát cháo hay bát gì đấy cho tôi ăn không hử trời!? Đói quá đói quá rồi! Ai cứu tôi với... Hức hức!...

Và lời cầu nguyện đã được dâng lên đến chúa trời kính mến. Một vị “thần tiên” đang mở cửa phòng hắn và kèm theo là một cái hủ nhựa, trong đấy là một bát cháo nóng hổi, thơm phức. Hắn hít hít hà hà, ôi cái mùi thơm này... cái mùi thơm này... ôi sao mà nó thơm thế. Cơn đói lại réo lên, hắn liền xoay người qua để xem ai kia...

o0o

Ngoài bệnh viện:

Bác sĩ Tùng đứng dậy, phải mông để những vết bẩn ở áo blouse biến mất. Ông vừa đi ông vừa rít vài hơi cuối cùng. Mãi đến trước cửa bệnh viện ông mới nhớ ra rằng từ khi ông thấy chàng trai đó chạy vào phòng bệnh của cô gái kia đến giờ thì chẳng thấy cậu ra nữa. Thế thì cậu ăn bằng cái gì? Nghĩ đến đây ông chợt thở dài. Ông quan tâm cậu ta quá đối bình thường, chắc có lẽ do cậu ta giống ông hồi còn trẻ. Xóc nổi hết sức.

Một vài giây sau, ông chợt bật cười rồi quay lưng đi đến một tiệm cháo gần đấy. Mua một tí gì đấy cho cậu ta ăn, xem như trả công cậu ta đã nói chuyện với ông hồi chiều nay.

o0o

Trong phòng nó:

Hắn ăn ngấu nghiến. Lần đầu tiên trong đời hắn thấy cháo bình dân ngon thế! À, ra cái câu người ta nói: “Khi đói ăn gì cũng ngon” quả đúng thật.

Hắn hút rột rột bát cháo. Eo ơi, ai thấy cảnh này thì còn đâu cái hình tượng anh chàng playboy đẹp trai, ăn chơi và thích chơi nổi chứ. Tội cho em nào thấy được cảnh này, hình tượng sụp đổ. (hé hé).

Ăn xong, hắn ợ một cái dài. Bác sĩ Tùng nhìn thái độ của hắn thế không khỏi buồn cười, anh chàng này trẻ con hơn ông tưởng. Ông bật cười khanh khách làm hắn ngượng đỏ mặt. Đây là lần đầu hắn thức trắng đêm, may là có ông bác sĩ già vui tính này. Không thì hắn cũng chẳng thức nổi. Khuya đó hắn đã vừa nói chuyện và vừa trông nó, chỉ cần thấy rét một tí là hắn chạy đến giường bệnh nó đắp chăn lên một tẹo để giữ ấm cho nó. Chứng tỏ hắn rất yêu nó.

o0o

Tại nhà nó:

Mẹ nó từ chiều đến giờ đã sốt nằng sốt vó lên. Ông Chan không về nhà thì không sao, vì bà biết thừa nó ông ấy ở nhà Sula. Còn nó không về là cả một vấn đề. Từ ngày nó phát hiện ra bệnh, bà đã trông chừng nó chặt chẽ hơn. Bà sợ nó lại nhập viện, rồi nó phải chịu đủ mọi đau đớn về thể xác lẫn tinh thần. Nào là tiêm chích, nào là trị liệu, bà sợ rồi bà và nó sẽ khổ sở.

Cửa nhà nó bây giờ vẫn còn mở toanh. Mẹ nó ngồi trước phòng khách, hai tay bấu chặt nhau. Còn ba nó thì ngồi cạnh bên, tay trái vòng qua vai bà để bà dựa vào. Ông bà đã đợi ở đây hơn năm tiếng đồng hồ rồi. Bà lo sợ lắm, định báo cảnh sát thì ông Bạch lại ngăn. Ông bảo là chưa đủ 10 tiếng thì không thể báo cảnh sát được, nên giờ ông bà đợi là tốt nhất.

Bà Bạch thở dài, cô con gái bề ngoài mạnh mẽ nhưng trong lòng thì yếu đuối của bà đang ở đâu bà cũng không biết! Thì làm sao còn có tư cách làm mẹ nữa chứ! Bà bắt đầu khóc, đây là lần thứ ba bà khóc từ khi đợi nó đến giờ. Bà nép vào người ông Bạch mà cắn răng để không bật lên những tiếng nấc. Trong lòng bà tự hỏi, bà còn có tư cách làm một người mẹ sao?

o0o

Phòng 117:

Tay nó đã bắt đầu chuyển động....

27: Tổ tình (4).

o0o

Bây giờ là năm giờ sáng. Mặt trời đã ló dạng và vài hạt nắng đã hắt vào trong phòng. Những vạt nắng sáng tinh mơ chiếu xuống mắt nó, chúng lấn tấn trên người nó như muốn đánh thức nó dậy. Tay nó bắt đầu chuyển động và mắt cũng bắt đầu mở hờ ra. Nó đã ngủ một giấc quá dài và giờ thì nó cần thức dậy.

Nhích mạnh tay một tẹo, nó cảm giác như mình vừa va vào cái gì đó. “Cái gì đó” ảm lảm, như một khuôn mặt người vậy. Nó gượng người để mở mắt to hơn, và nó đã nhìn thấy cái đó. Là hấn, là khuôn mặt quen thuộc nó. Khuôn mặt là hằng đêm nó vẫn mơ thấy. Nhưng nhìn hấn thế này thì nó thấy mình thật có lỗi và không khỏi đau lòng.

Hai vành khoé mắt hấn đã thâm quầng, chứng tỏ đêm qua hấn không ngủ đủ giấc. Nó ngược mắt lên nhìn trần nhà, nó cảm thấy mắt nó ướt ướt. Rồi nó khẽ thở dài. Sao bao nhiêu thử thách thì hấn và nó được gì chứ nhỉ? Sự thương tổn hay niềm hạnh phúc?. Nó bỗng dưng thấy đuối sức và muốn bỏ cuộc. Không muốn đôi co với tử thần nữa. Bây giờ nó nghĩ, nếu nó chết thì sẽ là sự thanh thản cho hấn và mọi người. Không biết từ bao giờ nó đã nghĩ rằng mình trở thành gánh nặng của họ rồi.

o0o

Hấn cảm thấy khó chịu. Dường như có vật gì đó vừa chạm vào hấn và hấn muốn dậy ngay lập tức để xem vật đó là gì. Song, mắt hấn không cho phép hấn làm điều đó. Nó đã quá mệt mỏi vì phải mở suốt đêm qua cùng chủ nhân của nó.

Hấn khẽ thở dài trong tim thức. Hấn đang ngủ còn nó thì đang làm gì? Hấn muốn biết. Hấn sợ có điều gì sẽ xảy ra với nó. Lúc này nó đã quá yếu ớt rồi. Hấn không muốn nó xảy ra chuyện gì nữa. Nếu nó xảy ra chuyện gì, có lẽ hấn cũng chả sống nổi.

o0o

Tại đồn cảnh sát:

- Con ông bà đã mất tích mấy giờ rồi?

- Hơn 10 tiếng.

- Thế cô bé ấy tên gì?
- Bạch Ánh Linh.
- Bao nhiêu tuổi?
- 17 tuổi. Tháng 9 này là tròn 18t.
- Bà có mang ảnh của cô ấy đến đây không?
- Có có - bà Bạch vừa nói vừa lục túi xách lấy tấm hình. Bà tiếp lời của mình:
- Đây.

Vị cảnh sát kia cầm tấm ảnh và đứng lên. Anh ta truyền sang ột cảnh sát nữa để làm gì đấy, sao rồi anh ta quay lại và nói với bà ấy:

- Chúng tôi sẽ tìm giúp bà. Bây giờ bà có thể về nhà và đợi tin từ chúng tôi.

Bà Bạch đứng lên, trong lòng cảm thấy buốt giá, đầu óc quay cuồng. Bà muốn ngất. Con bà đã mất tích được 10 tiếng rồi, và bà thì đã thức trắng đêm đợi nó.

Ông Bạch thấy thế liền đứng dậy đỡ bà, ông ấy kéo bà sát người mình. Ông rất đau xót trước bộ dạng của bà. Kể từ ngày ông nhận biết rằng nó là con ông và mọi lỗi lầm đều được xoá bỏ thì ông lại yêu thương nó như xưa. Chẳng biết từ bao giờ ông đã dành nhiều thời gian hơn, tình cảm hơn ẹ con nó. Ông yêu họ nhiều hơn, thậm chí có thể nói, tình yêu ông dành cho họ không có thứ gì thay thế được.

o0o

Phòng 117:

Hắn bắt đầu chồm dậy, mở mắt ra và hắn hết sức là ngạc nhiên. Không biết từ lúc nào nó đã tỉnh dậy. Bây giờ thì nó đang ngồi trên giường và nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời hôm nay lại đổ mưa, mưa buổi sớm.

Hắn luống cuống chạy đi kêu bác sĩ, thì bỗng có một bàn tay yếu ớt nắm lại. Hắn quay người, người đang nắm tay hắn chính là nó.

Hắn ngồi xuống ghé cạnh bên giường bệnh. Hắn hiểu ý nó. Nó muốn nói là nó khỏe và không cần gọi bác sĩ làm gì. Hắn nhìn nó, hắn thật sự chẳng hiểu tại sao nó đang ốm mà lại đẹp kì diệu thế kia?

Còn nó, nó không nói gì cả. Nó lặng lẽ nhìn ra ngoài ô cửa sổ. Lâu lâu lại liếc qua hắn và cười một cái dịu dàng như ánh ban mai. Âm áp vô cùng. Hôm nay, nó im lặng hơn bình thường...

Không khí yên lặng bắt đầu bao trùm lấy căn phòng. Hắn nhận ra rõ sự khác biệt này, sự khác biệt giữa Yun hắn yêu và bây giờ. Hắn cảm thấy khó chịu trong lòng, đánh liều, hắn hỏi:

- Em đang nhìn gì mà chăm chí thế?
- ... (Im lặng).
- Em nói anh biết đi. Em đang nhìn gì thế?
- Suyt! - Nó để tay lên miệng và ra hiệu cho hắn im lặng. Rồi nó lại nheo mắt cười, nó nói:
- Anh nhìn ra ngoài này này. Thấy tổ chim kia không?
- Thấy! Nhưng chúng có gì khác biệt mà em lại nhìn nó còn đắm đuối hơn nhìn anh chứ! (Lão này điên thật rồiĐi ghen với chim)
- Há há, anh là đồ ngốc. Anh nhìn kĩ nhá, trong đấy có hai con chim. Một là chim mẹ và chim con. Chim mẹ đang mớm mồi cho chim con ăn, anh thấy hạnh phúc không?
- Ủ ừ, hạnh phúc! May một em cười anh rồi thì cũng thế thôi!- Hắn trêu nó.

- Không thể được đâu!- Nó sụp mất xuống.
- Sao thế?
- Vì thời gian sắp hết rồi?
- Thời gian gì? Em đùa anh à?
- À không, không có gì... Hi hi, em đùa tẹo.

Hắn nhìn nó, rõ ràng lời nói này có hàm ý gì đó. Nhưng hắn không hiểu, hắn thật sự là không hiểu! Thời gian gì chứ? Thời gian thiếu gì? Chẳng phải nó và hắn còn trẻ sao?. Hắn vẫn ngây thơ không nhận ra, rồi sắp tới đây, sẽ có người phải chết.

o0o

Phòng nó lúc 5h giờ hơn:

Nó nhắm người dậy. Kê gối lên đầu giường, nó dựa lưng vào gối mà nhìn hắn. Hắn thật đẹp, mắt hắn có màu nâu nhạt. Tóc hắn hơi xoăn bồng sinh, mũi hắn rất cao, lông mày cũng rất rậm. Hi, đây là lần đầu nó nhìn hắn kĩ thế. Rồi chợt một giọt nước mắt lại lăn dài trên má. Nó vội lấy tay quệt chúng đi và thầm nhủ là mình nên mạnh mẽ. Song, nước mắt vẫn cứ rơi. Nó biết rồi mai này, nó chẳng còn dịp nào nữa để nhìn kĩ hắn thế này. Chỉ cần 2 tháng nữa thôi, chúng qua nhanh lắm. Nhanh như một tia chớp vậy.

Nó lặng lẽ nhìn hắn hồi lâu. Ngắm nhìn hắn đến khi những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi nó mới ngừng nhìn.

Nó cười một cái dịu dàng, hôm nay trời mưa. Có lẽ là một điềm lành lại sắp đến với nó. Vì theo nó, mỗi lần trời mưa là mỗi lần nó với hắn xảy ra chuyện “nghiêm trọng”, buồn có vui có. Nó nheo mắt một cái để những giọt nước mắt còn đọng lại trên mi rơi hết. Và nó bắt đầu nhìn ra ngoài khung cửa sổ.

Nó nhìn mưa rơi, hạt mưa chắc mắt lắm- nó nghĩ thế....

TO BE CONTINUE...

27: Tổ tình (cuối).

o0o

Trong phòng của nó:

Hắn cúi người thấp xuống để lẩn tránh nó. Hắn sợ phải đối diện với nó, sợ phải nghe những lời giải thích từ nó và hắn. Hắn biết, những lời đó chắc hắn sẽ làm hắn đau đớn. Song, tay hắn vẫn bầu chặt lấy tay nó. Bầu cứng lắm! Chắc để nỗi nó cảm thấy đau buốt đến tận xương.

Nó hơi nhắm mắt lại vì đau, nó nhìn hắn. Cái ánh mắt thương hại sao lại xuất hiện ở đây? Hắn sụp đầu xuống để nó tránh ánh mắt của nó. Nó nhận ra điều đó, và ngược mắt lên trần nhà. Để nước mắt chảy ngược vào trong, không cho nó rơi xuống. Tại sao mẹ con chim nhỏ kia lại hạnh phúc thế? Tại sao chúng lại hạnh phúc trên nỗi đau của người khác nhỉ? Nó đang đau, đau vì ai chứ? Vì cái gì? Những câu hỏi không có câu trả lời.

o0o

Hắn bắt đầu ngẩng mặt lên, mắt hắn tỏ vẻ đã biết lỗi rồi. Hắn từ từ thả lỏng tay nó ra, hít một hơi thật dài rồi thở ra. Sau đó hắn nói:

- Anh có chuyện muốn nói với em!

Nó nuốt nước mắt vào trong, kiềm nén cơn đau kia. Nó cúi đầu xuống nhìn hắn, nó nói với giọng run run:

- Anh... muốn nói gì?

- Anh xin lỗi- Hấn nói nghiêm túc.
- Ừm... chuyện gì mới được?
- Vì chuyện tối hôm qua.

Cổ họng nó bỗng ứ nghẹn lại, nó không biết nói gì bây giờ. Tối hôm qua là thế nào? Tối hôm qua có phải là cái ngày mà nó phải khóc nức nở, khóc hết sức bình sinh của nó đúng không? Nó bỗng nhếch mép lên cười. A thì ra chuyện này là lỗi hấn muốn nói với nó. Cuối cùng thì hấn cũng hiểu nỗi lòng của nó rồi. Nó nén giọt nước mắt xúc động vào trong, thở dài một cái thật mạnh. Nó thấy mình như nhẹ nhõm hơn. Rồi nó nhìn hấn, nó đặt tay lên đầu hấn rồi xoa xoa mạnh cho rồi mù. Vừa xoa nó vừa nói:

- Anh điên quá! Chuyện gì phải xin lỗi, đó đâu phải lỗi của anh.

Hấn im lặng, trầm ngâm một hồi. Hấn nói lại với vẻ kiên quyết:

- Không, lỗi do anh. Anh phải nghe em giải thích, thế nhưng anh không nghe. Anh bỏ em ở đó. Anh quá sĩ diện, xin lỗi... xin lỗi em nhiều nhiều lắm! Xin lỗi em n lần luôn...
- Xời, biết thế em dối anh. Cho anh xin lỗi nhiều hơn rồi.
- Em chơi anh ác thế?
- Thế mới là em. Anh không biết à! Hà hà...

34. Chương 34

- Xời...

Hấn kêu một tiếng “xời” trêu chọc, rồi nắm lấy tay nó. Kéo lại người hấn nhẹ nhàng và ôm lấy. Hấn vỗ vỗ lên lưng nó, vuốt ve an ủi:

- Em không biết anh lo cho em thế nào đâu!

Nó mỉm cười không nói gì. Hấn nói tiếp:

- Đây là lần đầu tiên anh thức trắng đêm đấy nhá!

Nó lại mỉm cười không nói gì. Trong lòng nó tự dưng lại dâng lên một cảm giác. Ấm áp lạ kì. Nó vòng tay qua ôm lấy hấn, ôm thật chặt. Nó áp mặt mình lên vai hấn, vài giọt nước mắt lại rơi ra. Trong đó có cả những giọt nước mắt xúc động vừa rồi. Nó hít hà hơi của hấn. Hấn có mùi thơm dịu, mùi nước hoa Echo hấn thường dùng. Loại này không đắt tiền nhưng hấn nói là hấn thích nó, vì nó có mùi thơm dịu và ấm. Nó lại cười trong những giọt nước mắt và niềm hạnh phúc đang trào dâng.

Hấn ôm nó chặt hơn. Hấn nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác này, một cảm giác an toàn và yên tâm xâm lấn đầy trái tim hấn. Hấn áp mình vào mái tóc ngắn của nó, hấn hít một hơi để hương thơm bay vào mũi. Hấn chợt cười dịu dàng, mùi thơm này làm hấn quyết luyến. Rồi hấn nói nhỏ, nói đủ cho hấn và nó nghe:

- Anh yêu em, yêu nhiều lắm!

Nó giật nảy người. Câu này, chính câu này nó đã muốn nghe từ lâu. Bây giờ thì nó được nghe rồi. Nó không muốn kiềm nén niềm hạnh phúc của mình nữa, nó đẩy nhẹ hấn ra. Rồi nhìn hấn với đôi mắt ướt đầm, nó để tay lên mặt hấn như vuốt nhẹ nhàng. Nó nói:

- Em cũng yêu anh. Yêu nhiều lắm!

Rồi hai người mi nhẹ nhau vào mà, họ lại ôm nhau. Nó cảm nhận tình yêu của nhau, tình yêu mà họ đang truyền tải cho nhau. Nó lớn lắm, lớn hơn bất cứ thứ gì trên đời. Dù có thứ nào đáng giá bạc trăm bạc triệu cũng không thể đổi được. Đó là tình yêu của hấn và nó. Bây giờ và mãi mãi....

Một lời tỏ tình nữa, lại được thốt ra....

28: Nỗi lòng cha mẹ.

o0o

Trong phòng bệnh:

Nó đã ngủ. Giờ thì chỉ còn lại mình hấn.

Một trận khóc dữ dội đã khiến nó phải mệt mỏi và thiếp đi. Nó như trẻ con vậy. Ngủ mọi lúc mọi nơi, mọi hoàn cảnh.

Hấn đứng dậy, đi đến bên cửa sổ. Kéo rèm cửa ra, trời còn mưa. Hấn liếc nhìn tổ chim nó chỉ vừa rồi. Cảm giác thanh thản lại dâng lên. Đúng là nó nói hay, nhìn những cảnh này thật sự rất bình yên và nhẹ nhõm. Hấn chống cằm, hít hơi thật sâu rồi thở ra. Hấn nhìn những giọt mưa đang rơi, nhìn tổ chim hạnh phúc. Hấn nghĩ mai này, khi con cháu hấn được ra đời, hấn cũng sẽ yêu thương chúng như thế. Sẽ thành tấm gương sáng nhất để con hấn noi theo, sẽ là người chồng yêu thương vợ. Mà vợ hấn thì dĩ nhiên là nó rồi. Suy tưởng đến đây chợt hấn thấy hạnh phúc, hấn che miệng lại cười khúc khích. Hấn sợ cười lớn sẽ làm nó tỉnh giấc.

o0o

Tại nhà nó:

- Alô, phải nhà họ Bạch không ạ?
- Vâng, chúng tôi đây!
- Chúng tôi tìm được con gái bà rồi!
- Nó... nó ở đâu?
- Bệnh viện Glant, phòng 107.

“Keng”, tiếng điện thoại rơi.

- Alô... alô...

Bà Bạch chạy thật nhanh lại chỗ ông Bạch. Bà nín lấy cổ tay ông, bà thở gấp, bà nói:

- Ông ơi, tìm được con bé Yun rồi.

Ông Bạch nắm lấy hai tay bà. Vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay bà, ông nói:

- Vậy thì chúng ta đi thôi...

Ông cười nhẹ. Ông đã lo sợ và hoảng hốt vào ngày hôm qua, giờ thì ông yên tâm rồi. Cảnh sát đã tìm được con gái ông. Ông thâm cảm ơn trời.

o0o

Nó lại tỉnh giấc. Nó ngủ không được. Nó chồm người dậy, dụi mắt và ngáp một tiếng như con mèo con. Rồi nó nhìn hấn, nó cười tí mắt. Đây là điều nó muốn: mỗi khi tỉnh dậy được thấy người mình yêu. Hấn quay lại nhìn nó, cười tí mắt. Sau đó, hấn thôi chống cằm và tiến lại nó. Hấn kéo nhẹ nó vào người mình và dùng tay kéo mái tóc nó lên, mi lên trán nó. Nói nhỏ trêu nó:

- Con lợn ngủ như trâu bò .

Nó nhướn mắt lên nhìn hấn. Thầm nghĩ: “Thích trêu người ta à? Được thôi”. Rồi nó giơ chân lên, đạp hấn thật mạnh. Làm hấn lộn xồm xuống nền đất la cái oái. Nó ngồi trên giường về mặt đất thẳng, cười ha hả. Nó đang hạnh phúc, hạnh phúc lắm cơ. Có phải là ông trời đã đáp ứng được những điều nó ước không? Cho nó được đùa giỡn hạnh phúc với hấn thế này?

Như nhớ ra chuyện gì đó, nó chợt giật mình. Nhảy xuống giường tiến lại chỗ hấn. Hấn nằm đó bất động, như một người chết. Mắt nhắm híp. Nó sợ hãi, vả vả vào mặt nó và la lớn:

- Jun Jun. Đắng Đắng. Anh tỉnh lại đi! Có sao không? Em lỡ chân thôi mà... Anh ơi!

Hấn nhướn một mắt ti hí ra nhìn nó, nén cười và cố lừa nó tiếp.

28: Nỗi lòng cha mẹ (2).

o0o

Hấn nhướn một mắt ti hí ra nhìn nó, nén cười và cố lừa nó tiếp. Còn nó thì vẫn ngây thơ lo sợ. Miệng vẫn không ngừng gọi tên hấn:

- Đắng Đắng, tỉnh... tỉnh dậy! Anh mà chết kiểu này thì nhảm nhí lắm đấy nhá! Anh chết thì em sống sao nổi hử?!

Hấn nín cười. Vai bắt đầu run run. Hấn sắp nhịn không nổi nữa rồi. Nó nhìn thấy cảnh đó, cứ tưởng người yêu mình sắp đi “bán muối”, tự dưng khóc rống lên mà chẳng biết đi kêu bác sĩ.

Vài giọt nước mắt rơi. Một giọt. Hai giọt. Ba giọt. Chúng rơi xuống môi hấn, hấn cảm nhận được hương vị đó. Mặn mà ấm. Đột nhiên hấn lại chồm dậy, rồi dùng tay để lên khuôn mặt đang hết sức ngạc nhiên của nó. Nghiêng đầu sang trái, rồi cười ngốc nghếch. Hấn vội đặt một nụ hôn lên môi nó.

o0o

Trên đường đến bệnh viện:

Bà Bạch ngồi cạnh bên ông Bạch. Tay bà nắm chặt lấy tay ông, bà khóc thút thít. Người bà co rúm lại vì sợ. Bà khẽ nức nở:

- Trời ơi, con gái tôi... Tại sao nó lại ở bệnh viện nữa chứ! Lần này lần thứ mấy rồi đây hử trời!?

Ông Bạch nhìn bà, nắm tay bà chặt hơn. Ông hôn lên má bà một cái. Ông nói dịu dàng:

- Có lẽ tôi nên nghĩ lại chuyện của hai đứa nó...

Bà ngạc nhiên, ngược mặt lên nhìn ông. Bà hỏi:

- Hai đứa nào!?

- Con Linh và Đăng.

- Ông định nghĩ chuyện gì? - Bà hốt hoảng.

- Chuyện hai chúng nó yêu nhau...

Bà Bạch đẩy ông Bạch ra, bà hét lớn trong cơn tức giận. Bà tức giận mà không hiểu vì sao lại tức:

- Sao ông phải chia rẽ chúng nó? Chẳng phải chúng đang rất hạnh phúc sao!?

Ông Bạch nhìn người vợ đang phẫn nộ đang đứng trước mặt mình. Khẽ thở dài lắc đầu, rồi ra hiệu bà ngồi xuống. Bình tĩnh. Rồi ông sẽ giải thích:

- Bà không hiểu ý tôi rồi. Tôi muốn chúng nó tạm thời chia tay thôi. Chứ bé Linh cần phải điều trị, cứ để thế này thì bao giờ hết bệnh? Tôi chỉ nói tạm thời thôi, bà yên tâm. Tôi không chúng chia tay mãi mãi đâu. Chỉ tạm thời thôi! Một thời gian ngắn thôi...

Ông nói. Ông vuốt lưng bà an ủi. Ông cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi. Nếu ông không làm thế, bạn thân của ông sẽ phá sản, con gái ông sẽ không khỏi bệnh... Ông hiểu là khó, nhưng tình yêu nó lắm chông gai và cạm bẫy. Rồi con gái ông sẽ phát bệnh bất cứ lúc nào. Ông không muốn thế đâu.

Ông khẽ thở dài, và nén nước mắt tủi thân vào bên trong.

o0o

Zen đứng ngoài cửa phòng nó. Như muốn khuya gối xuống khi thấy cảnh tượng kia. Tay cầm lăng hoa, rơi bịch xuống. Zen từ từ tụt xuống theo vách tường. Mắt đầy nước. Tại sao ông trời lại cho cậu thấy cảnh này chứ!? Một cơ hội cũng không cho sao?

Khoảng hồi sau, cậu bắt được nhịp thở của mình và bình tĩnh lại. Cậu cầm lăng hoa lên và đi theo đường ra khỏi bệnh viện. Cậu nhận ra mình không nên ở đây!.

Cậu đã trải qua đêm vừa rồi như thế nào!? Ai biết được chứ!.

Chỉ cậu biết, nó đau thế nào. Mệt mỏi thế nào.

Cậu đã hút hết một gói thuốc trong một đêm. Trần trọc đến 3 giờ sáng mới chợp mắt được. Thế nhưng đến 6 giờ thì đã bừng tỉnh vì nỗi lo lắng lại dâng lên trong cậu. Cậu có phải là người đáng thương không? Cậu tự nhủ rằng mình sẽ từ bỏ. Nhưng từ bỏ bằng cách nào khi tình yêu vẫn còn?...

Vỡ rồi, tim của cậu. Cái xác này còn hồn không!? Chẳng biết...

- Linh... Linh...

Nỗi lòng cha mẹ (3).

oOo

Trong phòng bệnh của nó:

Bà Bạch chạy vào phòng nó, la toáng lên vì lo lắng. Nó đang ngồi trên giường cười đùa với hấn, nghe tiếng hét cũng giật mình. Bà Bạch loạng choạng bước tới, dùng sức ôm con gái mình vào lòng. Miệng lẩm bẩm:

- Tốt rồi! Tốt rồi...

Ông Bạch từ bên ngoài bước vào. Ánh mắt lạnh lùng và tức giận của ông làm nó rùng mình. Nó nhìn ba nó, ánh mắt sợ hãi người cha này của ngày xưa lại xuất hiện. Người đàn ông này... Đáng sợ quá!. Nó vội đẩy nhẹ mẹ nó ra và cười nhẹ nhàng, giấu đi bộ mặt sợ hãi của mình:

- Con không sao đâu mẹ! Mẹ yên tâm...

Nó lại cười, nó giơ một tay ra thật nhanh nhẹn. Nó tìm tay hấn, nó nắm tay hấn và siết chặt. Nó sợ người đó, người cha của nó.

Ông Bạch từ từ tiến lại, nghiêng răng. Ông giận giữ quát:

- Con muốn làm bố lo lắng đến cỡ nào con mới vừa lòng đây hả!?

- Bố mà biết quan tâm con sao...

- Im đi... con là con của bố mà!

- Bố biết coi con là con bố sao...

Nó càng nói, càng siết chặt tay hấn hơn. Hấn ngồi cạnh, vừa ngạc nhiên vừa thấu hiểu. Hấn mặc cho nó siết, dù tay hấn có đau đến tận xương thì việc làm nó hết sợ hãi chẳng làm hấn nghĩ tới điều đó nữa.

Ông Bạch giận dữ, mặt đỏ bừng tiến lại, đứng trước mặt nó. Giơ tay lên làm gì đó. Nó cứ tưởng là đánh nó, nó liền dùng tay còn lại ôm đầu. Hấn định nhảy ra lãnh “đạn” cho nó nhưng không kịp nữa rồi. Ông Bạch đã quất tay mạnh về phía trước và... ôm nó? Đúng rồi, ông đang ôm nó. Nó ngạc nhiên tột độ. Ai cũng nghĩ rằng người đàn ông này sẽ đánh nó, nhưng sao lại thế? Có sự nhầm lẫn gì ở đây chẳng? Một hồi sau bình tĩnh lại, ông ôm nó chặt hơn, ông nói:

- Linh ơi... Con là con của bố! Con bị thế này có biết bố lo cho con nhiều lắm không? Con ơi là con...

Nó nhìn người bố trước mặt mình. Bao lâu nay, ông đã đối xử với nó thế nào? Ông đã hành hạ nó ra sao? Nó nhớ rõ, nhớ rõ đến từng chi tiết. Thế mà giờ đây, ông lại ôm nó, ông quan tâm cho nó. Điều này thật không dám tin được. Song, nó bắt buộc mình phải tin. Vì người trước mặt nó là bằng xương, bằng thịt. Nó luồn tay sang lưng ông và ôm ông. Nó nói khẽ:

- Con cảm ơn bố...

Và rồi nó khóc, khóc trong niềm hạnh phúc tuôn trào. Bao lâu nay nó đã không được hưởng tình yêu thương từ bố. Tuổi thơ nó xem như không có người cha. Nó xúc động đến không cầm nổi nước mắt.

Bà Bạch đứng đó nhìn hai bố con ôm nhau, lòng dâng lên niềm hạnh phúc khó tả. Cảnh tượng bà mong muốn từ lâu nay đã thành sự thật. Nước mắt vốn đã rơi nay lại rơi nhiều hơn. Cả nhà họ Bạch, ai cũng rơi nước mắt. Thậm chí ngay cả người bố bình thường nghiêm túc, lạnh lùng và tàn nhẫn, giờ cũng chẳng cầm nổi vài giọt nước mắt. Người ta vẫn bảo:” Khi hạnh phúc không nhất thiết là cười!”.

Hắn ngồi cạnh nó. Tay nó đã buông khỏi tay hắn. Hắn ngẩng nhìn nó, nước mắt của nó đã hết dành riêng cho hắn rồi. Nước mắt nó còn dành cho gia đình nó nữa. Hắn hơi ghen tị vì điều đó. Hắn bảo thủ? Vâng, chấp nhận. Hắn ích kỉ? Vâng, cũng chấp nhận. Nhưng hắn không sai, vì những điều đó là điều vốn có của tình yêu mà.

Một hồi lâu sau, hắn nghĩ là mình không cần ở lại đây nữa. Hắn đứng lên và chào ông Bạch, bà Bạch, xin phép ra ngoài chờ. Vừa đi vài bước thì bỗng dưng có một bàn tay to lớn, mạnh khoẻ và thô ráp kéo lại. Hắn giật mình, quay lại theo bản năng. Ông Bạch đang nắm tay hắn lại. Hắn ngạc nhiên tự hỏi: “Bác ấy kéo mình lại làm gì nhỉ?”. Như hiểu được những gì cậu trai trước mặt, ông Bạch nói rành rọt từng chữ:

- Cháu ra ngoài ngồi chờ bác, tí chúng ta nói chuyện.

- À, vâng ạ... -Hắn ngạc nhiên và rồi xin phép đi ra.

Vừa đi ra khỏi phòng, hắn vừa nghĩ: “Chuyện gì thế nhỉ!”.

28: Nỗi lòng cha mẹ. (4).

o0o

Bà Bạch ngồi cạnh giường. Lắc đầu liên tục. Bà hiểu rồi mọi chuyện sẽ chẳng tốt đẹp mấy, vì khi ông Bạch đã ra tay thì... bà cũng bó tay.

Bây giờ trời hãy còn sáng, chỉ mới khoảng 8-9h thôi, nhưng mà nó đã ngủ thêm một giấc no say nữa. Bà nhìn con “heo” con đang ngủ trên giường bệnh mà mỉm cười. Bộ mặt dễ thương này, lâu rồi bà chưa từng thấy. Vừa ngủ vừa cười, trông nó thật dễ thương. Niềm hạnh phúc lại dâng lên, át đi nỗi lo lắng vừa rồi.

o0o

Nó bước đến một cánh đồng xanh. Ừ, chỗ này là chỗ nó có thấy lúc trước, trong giấc mơ...

Chúng vẫn thế, xanh tươi và mát mẻ. Mang một vẻ hoang du bình yên lạ thường. Nó bắt đầu tiến đến căn nhà xinh xắn trước mặt. Trên đường đi vô tình nó nhìn thấy một cây hoa dại. Nó thấy hay hay, liền ngồi xuống nhìn.

Cây hoa dại rất đẹp, có lẽ là bồ công anh cũng không chừng. Vài cánh hoa nhỏ của nó đã bị gió cuốn đi.

Nó đưa tay ra và chạm vào cánh hoa ý, trong phút chốc vài cánh hoa lại rơi ra... trông thật đáng thương. Nó nhìn bồ công anh rồi lại nghĩ đến cuộc đời nó. Rồi một ngày nào đó nó cũng giống như bồ công anh kia. Bị tàn lụi và héo mòn. Mà khi đã như thế thì chẳng còn ai để ý hay yêu thương gì đến hoa nữa. Nó sợ cảm giác đó. Một khi ai cũng có cuộc sống riêng, tình yêu riêng, nỗi niềm và cảm xúc riêng thì họ sẽ quên lãng nó đi. Nó sợ bị hắt hủi.

Nó bắt đầu đứng dậy, vươn vai và hít thở thật sâu để nỗi buồn qua đi. Song, lòng nó vẫn còn nặng ghê gớm. Phải chi ở nơi nào đó có một bờ vai cho nó tựa vào, thì tốt quá!.

Nó đứng trước căn nhà xinh xinh kia. Chợt lòng nhói đau. Một gia đình quá hoàn hảo và hạnh phúc. Tại sao nó lại hoàn hảo và hạnh phúc thế? Khi người con gái kia không phải là nó, mà là một ai đó. Nước mắt nó chợt ứa ra, từng giọt như đâm xé lòng nó. Sao lại thế? Sao lại thế? Chẳng phải giấc mơ vừa rồi người đó là nó sao? Tại sao lại thay đổi nhanh vậy!

Nó tiến lại gần hơn, nước mắt hoà quyện với từng tiếng gió rít xé lòng. Nó ngồi xuống bàn cơm họ đang ăn, lựa một chỗ dễ nhìn nhất nhưng không ai thấy nó cả. Họ chỉ thấy họ, thấy người họ yêu và thế giới riêng của họ. Vài giọt nước mắt rớt xuống bàn và tạo thành vũng. Con người vẫn khóc mỗi khi họ đau lòng, đúng không?

oOo

Hắn ngồi ngoài hàng ghế đợi chờ ông Bạch. Lòng cồn cào không chịu được. Chuyện gì mà ông Bạch lại phải “mời” hắn ra nói chuyện riêng cơ chứ? Hắn ý thức được chuyện này hắn quan trọng lắm và bí mật lắm ông mới làm thế.

Ông Bạch mở cửa phòng, bước ra. Nhìn cậu trai đang ngồi ở hàng ghế đợi mà lòng buồn bã. Ông cũng có vui về gì hơn cậu đâu. Ông đi lại gần, ngồi xuống ghế trước sự chờ đợi của cậu ta, ông nhìn và nói:

- Bác có chuyện muốn nói với cháu...
- Vâng, cháu biết ạ. Chuyện gì thế bác?
- Về con gái bác...
- Yun, à không. Linh thế nào ạ?
- Ủ, thì chuyện là... -Ba nó ngập ngừng.
- Chuyện gì thế bác?
- Bác muốn con chia tay với Linh...
- Sao thế ạ? Chuyện gì thế? Cháu làm sai điều gì à? Tại sao phải chia tay? - Hắn bật dậy và hét lên.

Ông Bạch kéo tay hắn, ra hiệu cho hắn ngồi xuống. Ông nói:

- Cháu bình tĩnh, nghe bác giải thích...

28: Nỗi lòng cha mẹ (Cuối).

oOo

Ông bắt đầu giải thích. Ông nói rằng hắn phải chia tay với nó, vì nếu cứ quen nhau thì tình trạng sức khỏe của nó sẽ kém đi. Không phải ông chê bai gì hắn, nhưng những lần trước nó nhập viện thì ông không thể nào tin vào hắn nữa. Tình yêu có quá nhiều đau khổ. Ông cũng biết nó có xen vào hạnh phúc. Song, ông sợ con gái mình sẽ xảy ra chuyện.

Hắn ngồi đó nghe, tay nắm chặt lại nghe rắc rắc. Quy lại thì cũng chỉ vì cái ý nghĩa ích kỉ của ông Bạch mà ra thôi. Hắn đập xuống cái ghế ngồi rồi đứng dậy, quát lớn:

- Cháu không thể nào chấp nhận được chuyện này!

Rồi bỏ đi. Để lại ông Bạch ngồi đó thở dài.

Ông Bạch ngồi đó, hai tay đan xẻ vào nhau suy nghĩ. Làm thế nào cũng được, phải tách rời hai đứa nó ra. Làm thế không những ông cứu được con gái mình mà còn mặt mũi để đi gặp bạn thân ông nữa (ba Uke).

Bỗng dưng đâu đó, một chai nước suối lạnh để trước mặt ông. Ông ngước đầu lên và nhìn. Là một vị bác sĩ già lạ mặt.

Vị bác sĩ kia ngồi xuống, tự giới thiệu mình tên Tùng và là bác sĩ phụ trách của nó. Ông Bạch ngồi đó lặng im, tay cầm chai nước suối chưa mở ra, cảm thấy vị bác sĩ kia quá nhiều chuyện. Một hồi sau đoạn bắt chuyện vô vị, bác sĩ Tùng bắt đầu vào đề tài chính. Bác sĩ nói:

- Về chuyện cô bé kia và cậu trai kia... Tôi nghĩ là mình nên can thiệp! Ông không phiền chứ?

- ...

- Tôi không phải là một người thích xen vào chuyện người khác. Trừ khi tôi cảm thấy bất bình.

- ... (Suy nghĩ) Vậy là ông bất bình chuyện tôi bảo hai đứa chia tay à?

- Vâng, tôi bất bình chuyện đấy!.

- Vì sao chứ? Tôi làm thế cũng vì con gái tôi thôi mà...

- À vâng thưa ông, thật ra thì số trời đã định. Điều gì đã sắp đặt thì không thể tránh khỏi đâu...

- Tôi không tin vào chuyện số má...

- Còn tôi, tôi ngược lại. Tôi tin vào chuyện này và tôi muốn nói cho ông một điều. Có lẽ điều này sẽ làm thay đổi quyết định của ông.

- Chuyện gì?

- Thật ra con gái ông, bệnh tình đã chuyển sang khá nặng. Và sức khỏe cô bé đã suy nhược khá nhiều so với lúc trước. Nếu quá lắm cô bé này cũng chỉ sống được đến t. Nên ông hãy cho cô bé cảm nhận yêu thương đi. Thời gian còn ngắn ngủi lắm...

- Ông nói hàm hồ gì đấy! Ông già điên này - ông Bạch bỗng đứng dậy như mình vừa bị xúc phạm.

- Ông bình tĩnh và nghe tôi nói. Những điều trên là sự thật. Chẳng nhẽ tôi là bác sĩ tôi lại đi gạt người nhà bệnh nhân?

Ông Bạch nghe thế cũng bắt đầu dịu xuống. Ông thở dài rồi nghĩ đến lời ông bác sĩ già kia vừa nói: "Quá lắm cũng chỉ sống được t". Ông bỗng đứng dậy cay lòng. Thế là ông đã để cả khối thời gian xưa trôi qua lãng phí mà chẳng đáp vào đó một tí yêu thương nào. Ông biết điều này rồi sẽ đến nhưng đâu nghĩ nó lại nhanh vậy, ông bần thần vì điều đó.

35. Chương 35

Vị bác sĩ già nhìn ông Bạch, tay bác sĩ cũng đan xem vào nhau và gác lên đầu để tựa vào. Ông biết người đàn ông trước mặt mình đang rất khó xử và phân vân. Song, khi nói ra sự thật này thì ông đâu có vui vẻ gì mấy. Một cô gái trẻ xinh, thông minh, gia đình giàu có và tương lai sáng sủa thế chết sớm thì quá phí. Ông cũng đâu đành lòng. Nhưng sự thật là sự thật. Có trời cãi thì nó cũng là sự thật. Người ta vẫn bảo: "Tập đối diện với sự thật thì tốt hơn là lẩn tránh nó".

Hắn ngồi ngoài băng ghế đá. Ánh nắng sáng chiếu xuống qua hàng mi đang sụp xuống vì buồn rầu làm hắn cảm thấy khó chịu. Hắn tự nghĩ: "Chia tay gì chứ! Toàn điều vớ vẩn!". Hai bàn tay hắn cào cào lẫn nhau, lòng hắn đau. Thật sự là rất đau... Sao hắn phải là người nghe những lời nói này chứ? Hắn chẳng muốn nghe, dù chỉ là một từ. Đúng là hắn đã làm nó ra nông nổi này. Nhưng hắn yêu nó, hắn tin tình cảm mình sẽ lấp đầy thương tổn đó. Thế sao ông Bạch lại nói ra điều đó? Thà chết hắn cũng không không chia tay.

Nắng vàng chiếu xuống, mồ hôi nhiều giọt. Có phải mất cậu trai kia đang chảy mồ hôi vì hè nắng?...
oOo

Kyo vươn vai tỉnh giấc. Mấy ngày rồi cậu ngủ rất ngon, có lẽ là nhờ mấy tin nhắn của Uke. Cậu bước xuống giường, mở cửa phòng ló đầu ra và kêu to:

- Một ly cà phê buổi sáng chú quản gia ơi!!

Rồi lại khép cửa lại và đến bên bậu cửa sổ ngồi ngắm mặt trời. Hôm nay trời đẹp. Một ngày lý tưởng để hẹn hò. Cậu liền nhảy xuống và chạy thục mạng đến giường tìm điện thoại. Cậu quơ lấy và rà trong danh bạ số Uke, cậu nhấn tin:

Troi hôm nay đẹp, em có muốn đi chơi với anh không?

5 phút sau, “Tít tít”.

Ok, anh cho em nua tiếng nha!

Kyo nhắm tịt mắt cười. Nụ cười thật rạng rỡ lắm sau, như ánh bình minh sáng sớm, như hoàng hôn của chiều tà, như ánh trăng của đêm khuya. Tất cả có lẽ còn không sáng được với cậu nữa. Có lẽ là nói hơi quá, nhưng thật sự là thế đấy! Nụ cười ớn chứa tình yêu vô bờ đến.

29: Trở mặt (1).

Uke ngồi trong phòng, nhấp vài ngụm cà phê sữa buổi sớm. Thói quen này thì chỉ có cô và Kyo có. Kyo thích uống cà phê đen và đắng, còn cô thích uống cà phê sữa ngọt và thơm.

Cô ngồi trước cửa sổ phòng, nơi hướng ra khu vườn xanh trước mắt. Cô chợt thấy lòng nhẹ nhõm. Thời gian còn dài, cô đang sống rất hạnh phúc và vui vẻ. Cô khác với Yun, cô thật sự khác... cô hạnh phúc hơn Yun nhiều. Nghĩ tới đây, cô thấy hơi rùng mình. Cô tự hỏi liệu hạnh phúc có đến với cô quá nhanh? Đôi khi cô sợ mình sẽ mất nó quá nhanh.

Cô để vội tách cà phê xuống bàn. Đứng lên đi đến tủ quần áo, lục lọi gì đấy rồi về lại chỗ ngồi lúc nãy. Trên tay cô là một cái hộp đầy bụi bẩn. Cô chun mở ra thổi vào phát rồi mở ra. Một đôi giày nhỏ trong đó. Ừm, một đôi giày màu đỏ, khá cũ kĩ và lỗi thời. Cô cầm đôi giày lên, phửi phửi rồi cười nhắm tịt mắt. Miệng lẩm bẩm:

- Vẫn còn nguyên vẹn...

Đôi giày này là đôi giày mà cô yêu thích, ngay từ lúc nhỏ. Cô nhớ mình đã phải tranh giành với con bé hàng xóm như thế nào mới có được nó. Còn lý do mà cô giữ lại nó thì cô không biết. Chắc là cô muốn giữ lại ỉnh một bài học nào đó.

Nhìn chiếc giày kia, cô bỗng thấy ấm lòng. Cái gì cũng có cái giá của nó. Rồi mai này cô cũng phải trả giá cho cái hạnh phúc này của mình, nhưng cô không quan tâm. Chỉ cần có Kyo bên cạnh, dù với tư cách gì thì cô cũng hạnh phúc lắm rồi!.

oOo

Nó ngáp vài cái rồi dài. Tay vươn dài ra về mặt mỗi. Nó xoa xoa đầu mình cho đỡ buồn ngủ, nhìn chung quanh rồi chép chép miệng đắng ghét của mình, thầm nói khẽ:

- Đói!.

Nó nhảy phắt xuống giường, luồn chân qua đôi dép. Lét lét đến cửa phòng, đẩy mạnh để ra ngoài. Về yếu đuối của con bé hôm qua đã mất hẳn, thay vào đó là con nhỏ “bị đứt dây thần kinh xấu hổ” và tinh nghịch.

.

Nó bước ra ngoài, nhìn dáo dác rồi tiến lại nhà vệ sinh trong bệnh viện. Nó đánh răng súc miệng rồi bước ra và về phòng. Nó nhảy phắt lên giường, xoa bụng đang “rên rĩ” những tiếng kêu rột rột vì đói của mình. Nhắm mắt, than thở:

- Đói chết cạ .

Bà Bạch đẩy cửa phòng. Trên tay vẫn là tô cháo nóng hổi và thơm phứt. Đúng là mỗi bà hiểu ý nó. Nó nhìn bà, đôi mắt tạ ơn hiện lên rõ rệt. Bà bật cười, thầm nghĩ:

“Cái con bé này thay đổi nhanh thật. Hôm qua còn khóc lóc, hôm nay lại dễ thương thế này!”.

Ông Bạch suy nghĩ về những lời vị bác sĩ kia nói mà lòng cảm thấy bồn chồn. Thời gian con gái ông sống đang rút ngắn dần. Có thể 1s, 2s cũng có thể là 1 năm, 2 năm. Ông tự hỏi: “Hay để chúng nó quen nhau?”. Nhưng chợt nhớ đến bệnh tình con bé, ông lại lắc đầu mạnh để xua đi cái ý tưởng điên rồ vừa rồi. Thầm nghĩ:

- Không thể được! Tuyệt đối không thể! Làm gì thì làm tuyệt đối không cho chúng nó quen nhau. Bệnh con bé như quả bom nổ chậm, có thể nổ bất cứ lúc nào. Tuyệt đối không để chúng nó quen nhau được. Thằng bé sẽ làm con bé kích động mạnh! Tuyệt đối không...

Hắn hức lên một tiếng, nén chặt răng mình. Con trai mà khóc vì cái lý do lãng xẹt này thì chẳng đáng tí nào. Hắn nhếch miệng tự cười khinh mình một cái rồi phủi mông đi vào bệnh viện. Gặp Yun càng nhanh càng tốt, hắn không muốn mất thời gian nữa. Thà chết cũng không chia tay. Quái gì chứ! Tình yêu có thể vượt qua tất cả mà... (Hắn còn quá ngây thơ).

o0o

Tít tít, tin nhắn đến:

- Anh đang ở trước nhà em, xuống đi anh cho!

Uke bước đến cửa sổ, vén rèm lên. Kyo đang đứng dưới đợi cô. Cô liền chạy xuống dưới thật nhanh xuống. Vừa chạy lướt qua ba mẹ thì cô đã bị kêu lại:

- Uke. Ba mẹ có chuyện muốn nói với con.

- Con có hẹn rồi ạ...

- Bảo cậu đó về đi! Ba mẹ có chuyện muốn nói với con...

- Mai nói không được sao ba mẹ?

- Không...

- Chuyện quan trọng lắm sao ạ?

- Ủ. Liên quan đến vận mệnh gia đình ta và hôn nhân của con...

Trở mặt (2).

o0o

- Con nhớ hẹn với cậu ấy trước rồi. Tí về nói được không ạ?

- Không! Ba mẹ cần nói chuyện ngay bây giờ...

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết! Bảo làm gì thì làm đi- Ba nó ngắt lời.

Cô nhìn hai người họ. Rùng mình. Cô biết rằng mình có chối tới đâu cũng chẳng được. Cô đành nghe theo lời họ.

Uke đi nhẹ nhàng và thật chậm ra ngoài cửa rào. Vừa đi cô vừa suy nghĩ cách nào từ chối Kyo thật khéo, tránh làm cậu bị tổn thương. Cô đứng trước cửa rào, hai tay nắm lấy nhau, đặt phía sau hông. Cô thật sự bối rối. Cô ấp úng, nói:

- Hôm... nay em không... đi với... anh được! Xin... lỗi anh!...

Kyo ngồi đứng đó. Lời nói của Uke vừa rồi hơi làm anh thất vọng, anh đã chuẩn bị rất nhiều cho chuyến đi này... thế mà... Nhưng anh lại không muốn khiến cho cô lo lắng, anh đành chấp nhận cay đắng mà nói. Lòng thầm thở dài:

- Ủ! Thế em bận chuyện thì anh không làm phiền. Anh về đây...

- Khoan...

Cô cố nín tay Kyo lại. Cô không thích thấy bộ mặt buồn và lạnh lùng này của anh. Cô vội đặt lên môi Kyo một nụ hôn rồi chạy vào nhà. Quên đi một lời tạm biệt, hoặc một cái đồ mắt...

Ba mẹ Uke ngồi trong nhà nhìn ra. Thầm nhủ: “Đây là nụ hôn cuối của tụi mày!”. Rồi hai người nhìn nhau, cười đắc thắng. Tiền bạc ư? Vấn đề đơn giản. Hôn nhân ư? Chuyện nhỏ. Chỉ cần con gái họ được gả vào nhà họ Bùi, mọi chuyện sẽ êm xuôi. Lúc đó, đừng nói đến việc không bị phá sản, mà có khi lại giàu hơn ấy chứ!

Uke bước vào nhà. Tay nắm chặt, nói trong đầu:

- Tin không lành sắp đến rồi!

Ba mẹ Uke nhìn nhau, rồi lại nhìn Uke. Họ ra hiệu bảo cô ngồi xuống. Họ bắt chéo chân sang trọng rồi nghiêm giọng lại nói:

- Bây giờ con phải dụ dỗ được cậu chủ nhà họ Bùi chết mê chết mệt vì con...

- Nhưng con có người con yêu rồi mà!- Cô nghiêng răng, nói.

- Con phải làm. Gia sản ta phụ thuộc vào con đấy!

- Nhưng mà ba ơi...

- Không nhưng gì hết! Mày mà không làm theo lời tao, thì không ba con gì sắt!

- Ba... - Cô ứa nước mắt van xin.

- Gia đình mình sắp bị phá sản mà mày còn nghĩ tới chuyện yêu đương sao. Cái thời gian rảnh để yêu đương ý sao mày không dùng để bày mưu tính kế dụ dỗ thằng Đăng đi. Cái con nhỏ bất hiếu này!

- Nhưng con có người con yêu rồi mà!

- Mày tin tao tán mày không! Yêu đương gì? Mày không cần tiền chắc...

- Ba ơi- Cô van xin.

- Mày suy nghĩ kĩ lời tao nói... Giờ thì lên phòng đi!

- Ba...

- Im! Lên phòng ngay...

- Ba à! - Cô nức nở.

- Mày còn nói nữa tao tán mày đấy!

Uke đưa mắt nhìn ba mình. Người ba ngày thường cô đâu rồi? Người ba của cô đâu... Tại sao chỉ vì tiền mà ông lại biến thành như thế này chứ? Cô đứng dậy. Đầu gối cô bắt đầu tê dại vì nãy giờ phải quỳ gối van xin. Cô nhẹ bước lên cầu thang và tiến lại gần phòng mình. Cô tự hỏi: “Thật sự bất lực sao?”...

29: Trở mặt (3).

o0o

Trích:

Cô lại ngồi bên chậu cửa sổ. Nhìn tách cà phê con đang uống dở, cô nhếch miệng cười khinh. Đời thật bạc bẽo với cô...

Cô cầm hộp đựng giày hồi nãy lên, cô cố gắng tìm ra một quyết tâm nào đó để làm lung lay mình. Bỏ ngay ý định làm theo ba mẹ, nhưng... không có. Thật sự không có và cô tức giận. Cô ném hộp giày đó đi thật mạnh rồi ôm gối, cô khóc.

Nước mắt quá xa xỉ với một con người, đối với cô cũng thế. Nước mắt là thứ cô khinh thường nhất, nhưng cô là phái yếu mà... không thể nào không khóc được.

o0o

Xe của Kyo, đường Hamr:

Kyo ngồi trong xe, hai tay bắt chéo nhau để lên đầu. Cậu đang suy nghĩ mông lung. Cậu là một người nhạy cảm với mọi thứ. Chỉ cần một tí thay đổi nào đó cậu cũng sẽ nhận ra, như vụ Durin chẳng hạn. Cậu lặng lẽ nhếch lông mày lại rồi đưa chân trái để lên chân phải. Khó chịu, cảm giác này lần đầu tiên cậu có.

Ông quản gia đang lái xe chăm chú thì vô tình nhìn vào gương và thấy cậu chủ mình như thế. À, kể ra cũng lạ. Lần đầu tiên cậu chủ bị từ chối lãng xẹt thế mà. Ông lên tiếng nói, cố tình phá vỡ bầu không khí buồn cười này:

- Có phải cậu đang khó chịu chuyện của cô Uke không?
- Ừm, mà không hẳn thế...
- Tôi nghĩ cô Uke không tốt như cậu nghĩ đâu...
- Có lẽ thế - Kyo thở dài đáp.
- Cậu không phản bác lại à?
- Không!
- Sao thế?
- Vì tôi biết sắp có sự thay đổi lớn giữa tôi và cô ấy. Mà thay đổi lớn nhất là cô ấy...
- Cậu nhạy thật!
- Ừ, ông lái xe đi!
- Vâng...

o0o

Trong phòng bệnh của nó:

Ba nó tiến lại phòng nó, tâm trí rối bời. Làm sao ông mới tạo ra một kết quả có hậu cho con gái mình đây?

Ông bước lại gần nó, ngồi xuống ghế. Nhìn nó. Chỉ cần nghĩ đến nó sẽ chết ở cái tuổi là ông đau đớn. Lặng. Không còn từ nào có thể diễn tả tâm trạng ông được nữa.

Ông nhấc tay mình lên khỏi ghế, giơ đến gần nó và vuốt tóc nó. Ông nói nhẹ nhàng, kèm theo là nụ cười mãn nguyện:

- Dù có chuyện gì đi nữa. Thì chuyện ba làm cho con cũng là vì con. Con phải hiểu cho ba, được không?

Trong phòng bệnh trước 5 đó:

Nó nằm trên giường bệnh. Tay nó đang truyền nước biển, song nó lại cảm thấy mát mát chỗ đó. Đây có phải lần đầu tiên nó truyền nước biển đâu, nó bỗng thấy buồn cười. Nó nhìn chung quanh, một màu đen huyền ảo. Nhưng lần này, nó không thấy sợ. Vì bên nó, có hẳn. Ái dà, sức mạnh tình yêu khủng khiếp thật! Miệng cười mím, mắt nhắm tít. Đầu tự nói: “Con gấu lắm lông... Hà, yêu phết nhờ!”.

Nhưng khi ba nó bước vào thì bầu không khí đó lại biến mất. Màu đen trở về thành màu đen. Không gian vốn là tĩnh lặng, bây giờ lại tĩnh lặng hơn. Nó rùng người. Tại sao người đàn ông dịu dàng kia lại mang sắc khí thế kia nhỉ? Lạ thật.

Nó nhìn ba nó chăm chú. Lạ.

Thật sự là lạ. Tại sao ba nó lại nói câu đó chứ! Trước giờ ông ấy có lạ lùng thế đâu. Nó nhìn ông chăm chú, ánh mắt lơ đãng và ngạc nhiên dạo vòng quanh khuôn mặt ông. Ông chợt tái mặt. Ông sợ nó sẽ nhận ra sự khác biệt ở đây, sợ nó sẽ nhận ra sự giả tạo đến ghê rợn của ông.

Ông đành đứng lên rồi vuốt đầu nó. Ông bước ra ngoài. Vì ông không muốn ở trong căn phòng đầy mùi thuốc khử trùng đó. Và cả ông sợ mình sẽ phải để lộ ra sự đau đớn ở trong mắt ông. Ông tựa vào ghế đợi, thả người theo chiếc ghế. Thở dài. “Cuộc đời sao lắm phiền phức!?”

Hắn bước vào hành lang, khuôn mặt phờ phẹt của ông Bạch không khiến hắn quan tâm. Hắn đi lướt qua mà chẳng thèm ném cho ông cái nhìn hời hang. Hắn cứ thế mà đi thẳng vào phòng nó. Hắn giơ tay lên, mở cửa phòng. Nhìn nó. Nó nhìn lại. Bốn mắt nhìn nhau. Bật cười. Thời khắc đẹp đẽ.

Nó khều hắn. Kéo áo hắn và dí hắn ngồi xuống ghế bên cạnh. Luồng tay ra sau gối, nó moi ra một chiếc ipop. Nó bật nhạc lên và đưa cho hắn một cái tai nghe. Mặc kệ hắn ngạc nhiên, nó vẫn cứ làm theo ý nó. Nó mở list nhạc lên rồi rà gì đấy, nó nhấn play và rồi giai điệu du dương phát lên. Nó mỉm cười dịu dàng, nhạc rock. Cực chất, cực phê... và cực lằng lằng.

Nó lại nín nín tay áo hắn. Nhìn hắn. Cười gian. Rồi nó nói:

- Trốn viện đi chơi rock ná!

o0o

Văn phòng bác sĩ:

Bác sĩ Tùng khoanh tay lại, dựa sát vào tường. Chân trái co lên đập vào vách làm điểm tựa. Ông tưởng mình còn oai phong lắm. Ông đang suy nghĩ. Có lẽ về chuyện của cô bé kia. Ông cũng chẳng hiểu vì cái lý do gì mà ông lại quan tâm đến chuyện của cô bé thế! Nó cứ như là cái nam châm vậy, còn ông là một vật kim loại. Ông bị hút vào đó như một việc hết sức tự nhiên và không nghịch lý. Ông thâm cười khểnh một cái, rồi cay đắng, buộc miệng nói:

- Cô bé này đặc biệt thật! Nhưng tiếc là... cuộc đời quá ngắn ngủi.

o0o

Cùng lúc đó...

Ông Chan bắt đầu thấy chán nản với cái cô người yêu trẻ con kia. Chuyện không đâu cũng có thể cãi nhau được. Thế thì làm sao sống lâu dài được? Làm sao hạnh phúc được? Trời ạ. Ông ấy sẽ chết mất.

Đường Monters, lâu rồi ông ấy chưa đặt chân lên nơi thoác loạn này. Chỉ khi nào thật sự chán nản thôi... Ông Chan bước đại vào quán bar nào đó. Rồi ngồi xuống, tu ngay một chai ox hạng nặng. Lâu rồi không uống, cũng vì lời hứa mà ra. Ông Chan đã nhớ hứa với Sula rằng ông ấy sẽ không uống rượu, không làm bất cứ điều gì có lỗi với cô ấy. Rồi rằng sẽ bỏ ngay tất tần tật gái, cua gái, mê gái và... soi gái. Đấy! Toàn ông ấy chịu thiệt...

29: Trở mặt (cuối).

o0o

Đường Monters, quán Bar lạ:

Ông Chan vừa ngồi vừa nện rầm rầm xuống đất. Miệng thâm rửa:

- Á à... Mày dám cứng hơn chân ông à, đất kia! .

Nuốt thêm ngụm rượu nữa. Ông ấy như cứ lâng lâng trên trời ý. Bỗng có một bàn tay nào đó sờ sờ mẫn cơ thể ông Chan. Bàn tay đó mềm mại và nõn nà, cảm giác là của một cô gái trẻ. Nó từ từ luồn qua cổ rồi lại luồn xuống ngực ông ấy. Một lúc sao, một cái đầu đặt nhẹ lên vai ông ấy. Vài sợi tóc hất vào mặt ông, làm ông cảm thấy ngứa ngứa mũi. Ông Chan hất miệng lên, cười mỉm. “Mồi ngon!”. Ông ấy giơ tay mình lên, đặt lên tóc cô bé ấy rồi quay đầu lại. Ái chà, môi chạm môi... cảnh tượng quen thuộc. Một nụ hôn đắm đuối lại hình thành. Nó cầu xé, mãnh liệt và... hững hờ.

Kết thúc cái kiss “xã giao” đó. Ông Chan nháy mắt với cô bé, rồi kéo cô bé ngồi lên đùi ông ấy. Tối nay lại một đêm vui vẻ với người đẹp. Đúng là “ngựa quen đường cũ”. Ông ấy cứng đầu, ngang bướng, và khó bảo. Liệu rồi Sulla có tha thứ cho ông sao việc này không nhỉ?! Có trời mới biết.

o0o

36. Chương 36

Tầm 1 giờ chiều. Trong viện:

Nó ôm lấy bộ đồ hần vừa kêu người mua, rồi chạy vào nhà vệ sinh trong phòng bệnh. Thay vội. Vừa thay đồ nó vừa cười gian xảo, miệt nhếch nhếch:

- Cuối cùng cũng có thể trốn khỏi cái trại thương điên này rồi! .

Hần ngồi trên giường bệnh. Xếp bằng chăm chú nhìn vào cửa nhà vệ sinh. Yun mà hần yêu đã hồi phục. Hô hô... Một nụ cười hiện hữu trên khuôn mặt. Nụ cười ấm áp... Ấm đến nỗi có thể làm tan chảy mây tầng băng ở Bắc cực và tạo ra một đợt sóng thần lớn.

Thay đồ xong. Nó mở cửa ra. Một cô nàng cá tính lại xuất hiện. Vẫn phong cách cũ: vớ lưới, quần short, đầu vuốt keo đứng, khuyên tai nổi đến miệng, vòng gai, áo hai dây bên trong áo khoác phong cách. Chất đến chất... Chuẩn khỏi cần chỉnh. Nếu chỉnh là hư. Nó tiến lại gần hần. Hần đứng lên nhìn nó. Cười thêm phát cuối rồi để mặc nó vòng tay qua người. Hai người nó chói lòe bước ra khỏi cửa phòng. Đánh chết cũng chẳng ai dám nói một trong họ là bệnh nhân của bệnh viện này!

o0o

Vila nhà họ Hồ Đắc:

Uke ôm mặt khóc. Trời ạ! Cô phải làm sao đây? Chọn Kyo cô sẽ có hạnh phúc. Chọn gia đình cô sẽ có tài sản và danh lợi. Nhưng cô muốn cả hai cơ... Cô biết như thế là tham lam. Nhưng biết làm sao? Nếu sống cực khổ, cô chẳng thể nào sống được. Còn nếu sống thiếu tình yêu, cô sẽ chết khô mất!

Cô cười điên dại! Hạnh phúc quá lẽ loi... hạnh phúc quá ngắn ngủi. Hạnh phúc là cái đech gì chứ! Cô không cần nữa... Cô không muốn vì cái hạnh phúc ích kỉ đó của cô mà gia đình của mình phải sụp đổ. Dù họ có bán cô vì đồng tiền thì cô vẫn yêu họ. Vì sao ư? Vì 17 năm nay họ đã nuôi cô, họ đã yêu thương cô. Ân tình này sao cô quên? Sao cô không báo đáp?. Và giờ thì cơ hội đền đáp ân tình này đến rồi... Nhặt! Thế giới quay cuồng trong tích tắc.

Cô đứng dậy, hức hà một tiếng rồi lấy tay quẹt nước mắt. Cô cười nham hiểm. Cô phải đổi tính cách yếu đuối này đi. Cô phải quên đi tình yêu của cô dành cho Kyo. Quên đi tất cả. “Tiền không là tất cả, nhưng tất cả đều cần tiền”. Cô muốn gia đình cô hạnh phúc. Cô hít một hơi dài và thở dài. Như thế cô muốn trôi đi hết kí ức về người cô yêu. Cho nó đi theo hơi thở mà luồn ra ngoài, tan vào hư vô. Rồi đây, Uke đáng yêu và thích yêu say đắm sẽ biến mất. Thay vào đó là một Uke nham hiểm, sống nhờ tiền và ý chí cướp người yêu của người khác. Chẳng có lý do nào khiến cô làm thế! À không, có chứ! Là gia đình...

o0o

Cùng lúc đó:

Thần chết đứng trên trần nhà. Đứng theo kiểu trồng cây chuối ý. Thần nói với con chó:

- Này! Sao kế hoạch nó lệch lạc hết thế này!

- Ai mờ biết!

- Vãi đái nhà người! Cái cô Uke Uke Ôkế gì đấy... sao bỗng dưng lại trở nên thế nhỉ?

- Ai mờ biết!

- Cái con chó này! Tin ta kí đầu mi không!?

- Ấy ấy... Thần tha mạng. Thuộc hạ chỉ đùa thôi!

- Dẻo mềm! Nói ta xem suy nghĩ người lúc này xem?

- Con mụ Uke là con cáo gì đội lớp nai tơ.

- Nói quá!

- Thật! Chứ thần nghĩ mụ ấy là thiên thần chắc!

- Hoàn cảnh xô đẩy thôi!

- Sao cũng được! Hé hé!

- Cười cái đầu chó người ý!

- Thì sao cũng được mờ! - Chớp chớp...

- (Bó tay) Cô nàng Ôkế này sắp trở thành chương ngại vật nữa đây! Ta sợ cô ta còn thâm hơn cả cái cô Đù Rín gì nữa ấy!

- Uke với Durin thần ơi! Có cái tên cũng chả nhớ!

- Bớ láo! Phải giết người mới được!

Thần rượt chó. Chó chạy . Cảnh tượng lạ đời! .

30: Quyết định.

o0o

Vila nhà họ Bạch:

Bà Bạch vừa về nhà, tay vẫn lật lật với những món đồ ăn sẽ mang đến cho con gái. Bà đang mừng tượng đến cảnh phân ly của chúng nó. Một người con trai và một người con gái, liệu họ có khóc hay không? Điều đó thì bà không biết.

Bà đã sống trên đời này được hơn 40 năm rồi. Giờ thì bà cũng chẳng giúp gì được cho bọn nó. Nhìn chúng thế bà cũng đau lòng, mà cứ để chúng hạnh phúc như bây giờ thì bà cũng chẳng an tâm. Có lẽ, ông Bạch nói đúng: “Tình yêu cho ta hạnh phúc, nhưng trong đó còn có cả đau khổ”. Rồi con bà sẽ bị tổn thương, bệnh sẽ tái phát và nó sẽ chết.

Nén cay đắng vào trong. Từng tiếng nấc của bà lại vang lên. Trong phòng, nghe đâu đó tiếng người phụ nữ trách móc:

- Trời ơi, con gái tôi. Tại sao nó lại bị như thế này hử trời!?

o0o

Nhà con nhỏ “nào đó”:

Ông Chan ngồi trên giường. Với tay lấy gói thuốc lá đặt trên tủ đầu giường kế bên. Mở ra, đốt lên và rít vài hơi. Cảm giác lâng lâng lại dâng lên. Ông ấy ngược mắt lên trần nhà, rồi ngả người lên trên tường. Ông

Chan đắm chiêu nhìn khung cảnh mơ hồ, nhạt nhẽo trên đó. Rồi ông ấy lại đưa mắt nhìn cô gái nằm cạnh mình. Thấy sao trên đời này nhiều đũa như thế quá!

Ông Chan muốn trêu con bé tí, liền nhích người qua gần. Khiu nhẹ mà con nhỏ ỏng ẹo này vẫn không chịu dậy. Quy trình này lặp đi lặp lại đến 3 lần, mà tính ông ấy thì lại nóng nảy. Ông ấy liền đứng dậy, mặc đồ vào để ra về. Trước khi về ông ấy còn đập vào đầu con nhỏ đó một cái cho hả giận. Sau đó thì đập sập cửa nhà con đó. Còn con nhỏ thì mặt rưng rưng muốn khóc. Cái vỗ đầu rõ đau mà. Đáng đời con ngựa. Trị nó thế này mới vừa chứ! Thứ dẹo trai là phải thế mới chừa! .

o0o

Trên đường đi chơi:

Nó ngồi trên xe của hấn. Nó cũng thắc mắc là cái xe này ở đâu ra, nhưng hấn lại không cho biết. Hấn chỉ trả lời một câu... nhằm nhí: “Bí mật!” .

Nó ngồi trên xe, giang hai tay ra đón gió. Gió hất vào mặt nó, tóc nó. Thật mát và thật dễ chịu. Lần đầu tiên nó thấy quý thiên nhiên như thế! Bây giờ trời cũng chập tối rồi và nó thì muốn đi đâu đó thật vui, thật náo động. Nó nhìn hấn, định nói là đi bar nhưng lại thôi. Đi bar đảm bảo sẽ có chuyện xảy ra, người quen nhiều quá mà.

Rồi như một ý tưởng “lớn” được khai quật bởi chị Yun playgirl nhà mình , nó rứt hai tay lại rồi chọt chọt vào hông hấn, nó cười ha hả như bị đười ươi nhập xác và nói:

- Đi rock Jun ơi .

o0o

Vài phút trước khi nó chọt lét:

Hấn ngồi trên xe cười mím mím. Hồi nãy trong bệnh viện nhìn điệu bộ của nó thì hấn đoán thế nào cũng đòi đi chơi mà, cho nên nhân lúc nó tắm hấn đã gọi điện cho anh tài xế mang xe lại. Đúng là một ý tưởng hay. Hấn đã tự nhăm trong đầu mình gần lần là:

- Phục mình thật! Phục mình thật! .

Chuyện này đúng là “lạ” quá nhờ . “Lạ” đến nỗi ai cũng nghĩ ra được .

Lúc chở nó đi, lòng hấn cũng náo nức vô cùng. Lần đầu tiên được chở nó thế này. Trước giờ toàn đua với toàn “đụng” nhau thôi chứ có chở người yêu đâu .

Hấn thấy kích quá liền vặn ga chạy hết tốc độ của mình. Gió mát, trời mát. Lim dim, buồn ngủ . Thế mà vài giây sau, khi tiếng “Á” được vang lên thì cảm giác buồn ngủ cũng mất tiêu . Nó chọt lét hấn... “Yun là đồ quỷ sứ à! ”.

Theo bản năng, hấn phanh xe lại, ngược ra đằng sau. Vờ dỗi. Làm vẻ mặt nghiêm túc nhìn nó, rồi mắng:

- Đồ vịt bầu quỷ sứ! .

Vãi lù hai anh chị .

o0o

Tại một căn hộ:

Zen nằm trên giường. Chân bắt chéo cổ nén cảm giác đau lòng vào trong. Cậu tử hởi bản thân tại sao Yun chọn hấn mà không chọn cậu. Bây giờ thì trong lòng cậu, đang nhói lên một cách buồn cười. Chúng không nghe theo lời cậu nữa, nhói những lúc cậu không muốn nhói. Ngoại cậu lúc bé có nói với cậu: “Cháu đừng nói rằng người hay khóc là người khổ sở! Sai rồi, người không khóc được mới là người khổ sở và đáng thương nhất! Khi nào cháu lớn cháu sẽ hiểu lời bà nói”.

Nghĩ tới đây cậu bỗng dưng bật cười điên dại. Lúc bé cậu ngây thơ, có hiểu gì đâu. Cậu chỉ muốn lớn lên thật nhanh để hiểu lời bà dạy. Giờ cậu lớn rồi, cậu thấm thía rồi. Cậu chỉ muốn biến thành trẻ con để được

hiếu cái câu đó, đừng hiểu cảm giác đó. Cậu rất muốn khóc, khóc để trôi đi tất cả nhưng nước mắt cạn rồi! Cậu không có nước mắt. Với lại cậu luôn nghĩ rằng con trai không được khóc. Nên giờ đây, nước mắt có rơi cũng chỉ rơi được trong lòng.

Cậu cười. Nhưng ai biết được cậu đang đau!?

Cảm giác khó chịu.

30: Quyết định (1).

o0o

Trong Rock Club của chị Thảo:

Nó ngồi trong rock club, tay chân bắt đầu ngứa. Chân nó cứ nhịp theo điệu nhạc một cách điên cuồng, còn hân ngồi cạnh bên thì cứ khúc khích cười. Vừa rồi nó đã đập cho hân một cái vào bụng đau điếng, nhưng hân lại thấy vui sướng. (Điên nó thế). Vì như thế mới là Yun của hân cơ chứ .

Nó cầm cốc nước hoa quả lên, nốc ừng ực. Từ trước đến nay, chưa bao giờ nó thấy sảng khoái như thế này!. Thật sự là nó đã chịu không nổi rồi!. Nó đập bàn cái rầm rồi đứng dậy, mặt nó chảy mồ hôi. Niềm đam mê rock của nó đã lên cực điểm. Nó ngược mắt xuống nhìn khuôn mặt hết hồn của hân, cười gian. Nhếch miệng lên một tí, vẻ tự tin xuất hiện. Nó nói:

- Ngồi yên!. Nghe em chơi rock này!.

Nó đi đến bên chị Thảo, mỉm cười thân thuộc. Trong đầu nó nghĩ: “Quen thân thế này mà chị ấy không chịu nữa thì thua”. Nó khiu khiu bà ý rồi kề miệng vào tai bà, nói nhỏ:

- Em chơi rock ná!. Được không?.

Bà Thảo nhìn cô em gái đáng yêu của mình. Lâu rồi không gặp mà nó đéch thềm hỏi thăm, ngược lại còn đòi hỏi. Bà ý vờ dỗi rồi bểu môi, làm ra vẻ con nít. Sau đó trách móc bằng cách kí nhẹ đầu nó:

- Chị bảo mày thế nào!. Chị bảo mày là gặp chị phải chào hỏi, sao mày không nghe thế hử?!. Ngược lại còn đòi hỏi chị. Vả phát chết giờ.

- Có đâu!. Em vẫn nhớ chị mờ! - Nó nhào tới, ôm chầm lấy bà Thảo. Nhìn vào đủ biết nó nịnh.

Bà Thảo cười cười, đẩy nhẹ nó ra rồi hỏi:

- Muốn chơi bài gì!?. Khai báo cho chị rồi chị sẽ cho lên chơi.

- Ừm, em cũng chả biết!..

- Mày đi chết đi cho chị nhờ!. - Bà Thảo trêu nó.

- Xì. Thế chị muốn em chơi bài gì .

- Chị mày đang thích bài So What!. Thế mày chơi bài này được không!?.

- Của Pink á?. Phải không?.

- Nó đó!. Em chị có khác. Thông minh hơn mấy con ngựa uốn éo ở kia!?. - Vừa nói bà vừa chỉ tao về hướng hân. Một đám con gái đang bu lấy hân.

Nó nhìn trừng trừng vào hân. Máu ghen bùng bùng nổi dậy. Chẳng suy nghĩ gì nữa, nó giật lấy micro của bà Thảo mà nhảy phắt lên sân khấu. Nó mở micro lên, thử mic. Sau đó nó nói:

- Tớ là Yun, và là em chị thảo.

Vừa dứt tiếng, khán giả ở dưới đã hét rần lên. Họ nhận ra. Kia là Yun- huyền thoại Rock. Họ cũng nhận ra, kia là Yun- playgirl nổi tiếng. Nhạc lại vang lên và nó bắt đầu nhịp chân. Một thằng con trai, nhìn thoáng qua là dân rock chuyên nghiệp cũng nhảy lên sân khấu. Hân ta chộp lấy cây bass rồi đàn. Nháy mắt với nó. Nó nhìn thấy thế cười khinh, cũng nhảy mất lại. “Hân có gái, nó cũng có trai mờ ”.

o0o

Ở bên dưới:

Hắn ngồi dưới đó. Nhìn thấy cảnh tượng đó mà tức vãi lù . (Vãi lù thì kệ mẹ cứng chớ). Hắn cầm lấy ly rượu trước mắt, nốc ừng ực cho bỏ tức. Tại mấy con ngựa này cứ quẩn lấy hắn chứ hắn có muốn đầu. Thế mà nó lại như thế. Kì này phải báo thù. Nghĩ thế hắn liền vòng tay qua eo một em gái, rồi đặt em ấy lên đùi. Vờ như tán tỉnh để chọc tức nó. Hắn cười đắc thắng. Thật sự là hắn vẫn còn ngây thơ, chưa nhận ra nó làm thế vì ghen. .

o0o

Trích:

Na Na Na Na Na Na Na

Na Na Na Na Na Na

Na Na Na Na Na Na Na

Na Na Na Na Na Na

I guess i just lost my husband

I dont know where he went

So im gonna drink my money

Im not gonna pay his rent (Nope)

I got a brand new attitude

And im gonna wear it tonight

I wanna get in trouble

I wanna start a fight

Na Na Na Na Na Na Na

I wanna start a fight

Na Na Na Na Na Na Na

I wanna start a fight

Chorus:

So so what?

Im still a rock star

I got my rock moves

And i dont need you

And guess what

Im having more fun

And now that were done

Im gonna show you tonight

Im alright, Im just fine

And youre a tool

So so what?

I am a rockstar
I got my rock moves
And i dont want you tonight
Uh, check my flow, uh
The waiter just checked my table
And gave to Jessica Simp- Shit!
I guess ill go sit with Tom boy
At least hell know how to hit
What if this songs on the radio
Then somebodys gonna die
Im gonna get in trouble
My ex will start a fight
Na Na Na Na Na Na Na
Hes gonna start a fight
Na Na Na Na Na Na Na
Were all gonna get in a fight!
Chorus.
You werent fair
You never were
You werent all
But thats not fair
I gave you life
I gave my all
You werent there
You let me fall
Chorus.
No No, No No
I Dont want you tonight
You werent fair
Im gonna show you tonight
Im alright, Im just fine
And youre a tool
So so what?
I am a rock star
I got my rock moves
And i dont want you tonight

Ba da da da da da

Nó hát. Mọi người im lặng. Giọng hát của nó khàn khàn, cá tính lại cực chất . Nếu ai hỏi thích Yun hát rock ở điểm nào, thì tất nhiên họ sẽ nói là giọng hát, thay vì thân hình của Yun. Nếu nói Yun là huyền thoại rock thì hơi quá. Vì nếu so với dân rock chuyên nghiệp thì nó vẫn chưa sánh kịp, nhưng ở trong cái club này thì nó là nhất.

Từng tiếng, từng chữ vang lên. Mọi người lắng nghe một cách mất hồn. Và hần cũng vậy. Hần quen nó được bao lâu rồi nhỉ? Ừm, chắc cũng khoảng 5 tháng rồi!. Thế mà hần lại không biết bạn gái hần lại là một người hát hay như thế . Đạo trước có nghe nhưng cũng chỉ qua loa, vì có thích đâu mờ nghe . Bỗng dưng một cảm giác lại nảy lên trong lòng hần. Bây giờ hần chỉ muốn đẩy mấy con ngựa này ra và chạy vù lên sân khấu. Đắm vào mặt thẳng “mất dạy” kia rồi nhào tới chụp lấy micro của nó và hét lớn:

- Nhỏ này là bạn gái tao!. Thằng nào động tới tao chặt cụt chân! .

o0o

Tại nhà Kyo:

Kyo lại ngồi trên bậu cửa. Chiều tà. Hoàng hôn. Một nỗi buồn băng quơ. Cậu tự trách mình. Phải chi đừng yêu cô ấy. Cô ấy là ai mà lại khiến cậu phải khổ sở thế này? Cô ấy là ai nhỉ? Là cái quái gì? Là cục sh!t hay là thiên thần.

Bỗng dưng cậu cười, nụ cười dai nguyền tâm hồn. Cấu xé thể xác. Ra... người yêu mình thay đổi là thế. Ừm, đúng là cậu chưa chắc chắn điều gì sẽ xảy ra với cô ấy là với cậu. Nhưng theo linh cảm “đúng 95%” của cậu thì mọi chuyện sẽ như cậu nghĩ. Ít ra là thế.

Ngước lên bầu trời. Thế giới bỗng nhoè đi. Nhưng nước mắt lại không rơi. Nó ở đâu chứ!?. Trong lòng...

30: Quyết định (1).

o0o

Rock Club:

Bài hát kết thúc. Nó ngã người ra đằng sau. Mồ hôi nhễ nhại. Đam mê lửa về, khoái của của rock lại xông đến. Hai thứ này quện vào nhau, hài hoà một cách kì lạ. Nó cảm thấy như mọi u uất, mọi đau đớn của nó của mấy tháng qua trôi đi. Văng, trôi đi một cách dễ dàng như thế đấy!. Nó ngước mặt lên trần, hít một hơi dài. Sau đó thở ra. Rồi nó liếc qua thẳng chơi bass vừa nói, tiến lại gần hần ta. Môi khoá môi. Một nụ hôn cảm ơn mà nó vẫn thường làm mỗi khi nó nhớ vả ai. Gái kiss má, trai kiss môi. Nhưng nói ra thì nụ hôn này cũng chẳng hoàn toàn là cảm ơn, vì xen trong đấy là một tí là một tí ghen tuông con nít. Hi... Nó cười khềnh, rồi bước xuống sân khấu...

o0o

Cùng lúc đó:

Hần ngồi bên dưới, nhìn thấy cảnh tượng kia. Liền quăng con ngựa ngồi trên đùi mình mà đập bàn cái rầm. Hần đứng lên rồi chạy nhanh lên sân khấu. Làm ai cũng để ý.

Hần bước lên sân khấu, chạy phốt lờ sang nó. Kèm theo một ánh mắt tức giận. Trong giây lát đó, nó cảm thấy hơi rùng mình và linh cảm có chuyện gì đó chẳng lành xảy ra. Rồi linh cảm đó đã đúng, hần chạy đến túm lấy cổ áo thẳng chơi bass kia, nghiến răng hỏi:

- Mà biết mày vừa kiss ai không!?.

Thằng kia vừa chuẩn bị mở miệng nói thì “Rầm”. Hần nện vào mặt thẳng đó, làm hần ta ngã nhào ra đất.

Chưa hả giận, hần tiếp tục xông đến. Hần nắm lấy đầu thẳng kia, rồi dùng đầu gối đá mạnh vào mặt. Máu me chảy đầy trên mặt thẳng đó. Vừa đánh, hần vừa nói:

- Mày tưởng Jun tao dễ chơi lắm à!? Chết mẹ mày nha con! Dám động đến bạn gái tao à? Đm mày...

Thằng vừa nãy chơi bass bắt đầu thấy bất lực. Vốn dĩ cậu ta cũng chẳng phải là dân hiền, nhưng trước đối thủ nặng kí thế này thì hẳn ta bất lực. Đầu cậu ta bắt đầu thấy choáng, mọi vật như nhoè đi. Ngất. Một giấc ngủ? Hay một cái chết?. Ai mà biết!.

Nó thấy mọi chuyện đang có chiều hướng xấu, liền chạy lên nắm tay hắn lại. Nó cau mày nói:

- Đừng đánh nữa!!.

Hắn di đổi mắt đỏ như máu của mình sang nhìn nó. Hơi thở hồng hộc. Hắn đã điên quá mất khôn. Hắn nhìn nó, miệng run run... chân run run... Thì ra nó đã đâm vào bụng của hắn một cái mạnh. Hắn đau quá liền buông thằng đó ra. Ngồi khuya xuống ôm bụng. Nó nhếch miệng cười, thầm nghĩ trong đầu: “Chỉ có cách này mới ngăn được mọi chuyện”.

o0o

Bên dưới:

Mọi người bắt đầu nhốn nháo. Chị Thảo thấy sợ sệt. Tiếng còi hú, cảnh sát lại. Hiện trường: máu, một thằng con trai đang ngồi ôm bụng, một thằng con trai nằm đấy: mặt mũi đầy máu, một đứa con gái đứng nhìn. Con nhà giàu thì đã sao?! Con nhà giàu cũng cần pháp luật xử lý.

o0o

Trong phòng:

Uke nằm trên giường, mệt mỏi cực độ. Bây giờ cô chỉ muốn ngủ, ngủ một giấc thật sâu và thật dài. Tránh tỉnh dậy!

Ý chí vừa rời của cô đâu?! Sao mất rồi!? Lòng tham lam của cô đâu mất rồi!? Chúng vì cú điện thoại vừa rời của Kyo mà bay đi. Có lẽ là cô cần một ý chí quyết tâm thật sự, nhưng không phải là lúc này. Xin trời, một này này thôi hãy cho cô được khóc. Khóc vì cuộc tình dang dở, khóc vì tất cả niềm đau...

o0o

Cuộc nói chuyện vừa rồi:

- Uke đấy à?!

- Em đây! Gọi em có chi không!?

- À! Anh chỉ hỏi em ngủ chưa thôi mà!.

- Trời! Bây giờ mới 8h mờ bảo em ngủ á?!

- Ủhm, ngủ sớm đi!. Đạo này thấy em gầy ra hẳn đấy!.

- Ủhm biết rồi. Cúp máy nha!.

- Khoan...

- Gì thế!?

- Còn cái này muốn nói với em nữa.

- Sao anh!?

- À ừ thì... yêu em nhiều lắm ý.

(Chết đứng)

- Ủ... (Nấc nhẹ) Em cũng yêu anh nhiều lắm...

Cười. Một lời nói dối. Yêu anh nhiều lắm!? Thật sao!? Hoang đường....

37. Chương 37

Quyết định (2).

o0o

Bà Bạch cầm trên tay cà-mênh. Bà giơ lên hít hà mùi thơm của nó. Vừa đi bà vừa nghĩ trong đầu rồi thầm cười: chắc nó sẽ thích lắm!.

Tiếng bước chân nện cộp cộp xuống đất ngày càng gần. Đứng từ phòng nó có thể nghe rõ từng bước một. Vội vã, nhưng lại nhẹ nhàng. Nếu ai đó là một người thích đánh giá người khác thì khi nghe qua bước chân của bà, đều sẽ nghĩ bà là một người mẹ chiều chuộng con cái, nhưng lại không quá nâng niu làm nó hư hỏng.

Bà Bạch đứng trước cửa phòng. Bà dùng tay đẩy cửa vào và lách người sang một bên để tránh làm đổ cháo. Bà với tay bật đèn lên rồi vội đặt cà-mênh trên một cái bàn nhỏ gần đó. Bà quay qua nhìn nó rồi mỉm cười. Bà đổ cháo ra một cái bát to, đặt muống vào đấy. Sau đó, bà bước lại gần nó. Ngồi xuống giường, bà bắt đầu lay nhẹ người nó. Nhưng chẳng thấy trả lời. Bà lại tiếp tục lay mấy lần, cũng chẳng có cái quay người đáp trả. Bỗng dưng bà thấy sợ hãi. Tung hết drap giường lên, bà mong mỗi đêm có chuyện gì xảy ra với con gái mình. Thế nhưng mọi chuyện có như bà nghĩ đâu. Một cái gối ôm được đặt dưới tấm mềm nguy trang. Bà hoảng hồn. Buông bát cháo ra. “Choảng”, vỡ vụn. Bà chạy đi gọi bác sĩ... Lúc đó, bà thầm nghĩ: Tại sao bà lại ngu ngốc đến cả chiếc gối ôm và con gái mình mà lại không nhận ra?.

o0o

Trong đồn cảnh sát:

Nó ngồi trong đấy. Bình thần như không có chuyện gì. Tuy đây là lần đầu nó bị bắt vào đồn cảnh sát nhưng chuyện có đáng gì. Chém lộn nó còn chơi, đập người nó còn dám, nói chi đến mấy thằng cảnh sát nhỏ nhoi kia!?. Bỗng dưng nó thấy khinh thường chúng dã man. Chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào đã bắt nó vào đây. Còn chửi nó như một con chó nủa chứ! Nó nhếch miệng cười khinh rồi thầm nghĩ: “Đem chúng nó, đập bụn đập ghế. Bố lão với bà, hỏi thì cứ hỏi, đem bà đêch trả lời chúng mày đâu!”.

o0o

Lúc này, hấn đang ngồi bên cạnh nó. Thái độ cũng chẳng có gì khác nó. Đúng là tình nhân có khác nhờ. Bây giờ, máu ghen trong người hấn vẫn chưa hết, lại thêm cái suy nghĩ là nó vì thằng đó mà đánh hấn nên tay cứ bấu lấy nhau. Cảm giác này thật khó chịu, hấn chẳng muốn tí nào. Giờ mà cho hấn một con dao, hấn cũng lụi cho chết hết lũ cảnh sát này. Jun không thể nào chịu nổi nữa.

o0o

Ông Bạch và bà Bạch hấp tấp chạy vào đồn cảnh sát. Bà Bạch đã khóc sưng cả mắt, ngay cả đứa con của mình còn không giữ được nữa. Bà thật thất vọng về mình. Ông Bạch trong lòng hậm hực, ông muốn chạy lại tán cho nó vài cái để tỉnh đời ra. Con với chả cái.

Ông bà đứng đấy, nói gì đấy với cảnh sát. Vừa nói họ vừa gật đầu lia lịa, nghe đâu là sẽ bồi thường rồi này nọ cho người bị hại. Sau đó thì họ cứ làm theo cách của họ: đúc lốt. Với cảnh sát ở nơi thoác loạn này, tiền vẫn trên hết. Mọi người thường nói, giết người, chỉ cần tiền cũng không cần ở tù. Sự thật là thế đấy!.

Ông bà Bạch đứng trước cửa đồn cảnh sát, kéo nó lê lếch ra khỏi đồn. Bỏ lại Jun với tâm trạng hực hắng pha chút phẫn nộ. Mặt nó vẫn lơ đãng như không có chuyện gì. Nó biết rồi thế nào nó cũng bị ăn đập, chỉ không biết là người nào sẽ cho nó cái tát nhớ đời thôi.

Nó đứng trước cửa xe, không nói gì. Lòng cảm thấy khó chịu, nhưng không thấy có lỗi tí nào. Ngược lại, nó đã thấy mình làm đúng. Ít nhiều gì thì nó cũng ngăn được hấn nhém tí giết người, mà quan trọng nhất nó biết được hấn đang ghen.

Ông Bạch nhìn thái độ thờ ơ của nó mà lòng tức không chịu nói. Giơ tay lên, định tát cho nó một phát cho tỉnh người nhưng đã chậm một bước. Bà Bạch đã ra tay trước... Cả nó và ông Bạch cũng bất ngờ về hạnh động của bà. Bà nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt cứ rơi mà tát nó thêm một cái nữa. Bà mắng nó:

- Con có biết mình vừa làm gì không!?. Tại sao lại đi đánh người ra nông nổi này!?. Mẹ có dạy con thế không!?.

Còn nó. Mặt nó sụp xuống, nó để mặt tóc nó quất qua che khuất một bên mặt. Mắt nó sụp xuống mà không biết vì sao. Bạch Ánh Linh nó, lần đầu tiên bị người mẹ yêu thương tát. Lòng nó đau như cắt, nhưng nước mắt không thể nào ứa ra được. Nó để mặc mẹ nó muốn làm gì thì làm. Dù sao, mặt nó cũng đủ dày để đón nhận tất cả mọi chuyện rồi.

Bà Bạch thấy nó không phản ứng gì, cứ nghĩ là nó chưa ăn năng hối lỗi, liền giơ tay lên tát nó vài cái nữa. Đánh con, con đau, nhưng lòng bà còn đau hơn gấp trăm lần. Bà cũng thương con như bao nhiêu người đàn bà khác cơ mà. Không chịu được nữa, bà ngừng tát nó rồi ôm mặt khóc.

Nó cảm thấy đau rất ở miệng, và thấy tanh tanh ở miệng. Nó vội phun nước bọt ra. Thì ra, nước bọt của nó đã lẫn máu từ lúc nào. Một giọt nước mắt nhiều xuống. Đau hơn dao đâm...

Bà Bạch, nói lớn trong tiếng nấc:

- Từ nay, mẹ cấm con quen với Jun nữa!. Thằng đó nó chỉ mang lại cho con rắc rối thôi!.

À, thế là một quyết định mới lại ra đời... Cả gia đình nó đều phản đối, hỏi xem nó làm được gì? Đọc chap sau sẽ rõ. Còn cả kế hoạch của Uke và Zen nữa chứ!. Hố hố!.

: Quyết định (cuối).

o0o

Nó giật mình, câu vừa rồi có phải mẹ nó nói không!?. Trước giờ bà luôn thích Jun cơ mà?. Tại sao lại thế!?. Bỗng dưng nó cảm thấy xa lạ, bà không phải là mẹ nó nữa, không phải người mẹ thường xuyên bên vực nó, không phải là người mẹ vẫn thường xem Jun là đứa con thứ 2 của mình.

Bà đánh nó, bà tát nó, bà sỉ nhục nó. Nó chịu, nhưng bà bắt nó xa Jun thì nó không chịu được. Nó ngược mặt lên, nhìn bà. Miệng vẫn còn tanh mùi máu nhưng giọt nước mắt vừa rồi rơi đã khô. Vì nó biết, dù có khóc lóc van xin cũng chẳng có hiệu quả gì. Nó trợn mắt lên hung hăng nhìn, miệng nhếch nhếch, nói:

- Mẹ bắt con chia tay anh ấy?.

Bà Bạch nhìn con thú hoang trước mặt mình, không muốn tin vào những gì mình thấy nữa. Tại sao chỉ vì 1 thằng con trai mà nó lại có thể có thái độ đó với bà chứ!?. Bà bắt đầu thấy tức giận. Bà dút tiếng nấc. Đáp lại rõ từng chữ một:

- Đúng! Mẹ bảo con chia tay với thằng bé đó đi.!

Nó nhìn bà, trừng mắt to hơn. Như không muốn tin vào điều đó, nó hỏi lại một lần nữa. Nhưng lần này giọng nó bắt đầu khinh bỉ, phẫn nộ, căm phẫn và thối tha:

- Mẹ nói gì!?. Mẹ bắt con chia tay anh ấy!?.

Và nó đã nói bằng giọng điệu đó mà chẳng nghĩ đến hậu quả của việc đó. Vài giây sau khi thốt ra những lời đó, một cái tát mạnh gấp 100 lần những cái vừa rồi giáng vào mặt nó. Theo quán tính, nó hất mặt sang 1 bên, tóc phủ kín đầy mặt nó. Hai má nó lúc này đã ửng đỏ, không những nước bọt có máu mà cả môi cũng đã có máu. Máu miệng nó chảy ra, chảy từ từ rồi thành giọt, nhiều xuống dưới đất. Nhưng nó không cam tâm, vì nó không có lỗi. Ngược lại, hai người đó mới là người có lỗi.

Ngoan cố, nó ngược mặt lên. Mặc kệ vẻ mặt lo lắng trên mặt bà Bạch khi nhìn thấy vết máu. Nó nhìn chăm chăm vào người đàn ông vừa đánh nó, nó khinh thường ông ấy:

- Hừ!. Tôi biết ông chẳng tốt lành gì mà!. Ông tưởng vừa rồi trong viện ôm tôi, nói ngọt với tôi là tôi tin ông à?. Quả thật vừa rồi tôi đã trót tin ông, nhưng giờ thì không. Tôi-hoàn-toàn-không-tin-ông-là-bố-tôi!.

Ông Bạch nghe thấy những lời đó, như bị đánh một đòn tâm lý khá nặng, mặt ông đã chuyển sang đỏ ngầu. Yun đã nói sai sự thật hoàn toàn. Những lời vừa rồi của ông là thành thật, là xuất phát từ tấm lòng.

Tức giận đã lấn chiếm ý chí, ông giơ tay lên định đánh nó. Thì bà Bạch cầm tay ông ấy lại, van xin:

- Xin ông tha cho nó lần này đi...

Nó nhìn hai ông bà, lòng thầm nghĩ: “Xem ra còn tí nhân tính!”. Rồi bỏ chạy một mạch, không ngoảnh mặt lại nhìn hần, cũng chẳng ngoảnh mặt lại nhìn người thân của mình.

o0o

Hần ngồi trong đồn công an, lòng cảm thấy lo sợ và có linh cảm chẳng lành. Vừa rồi nó bị gì, hần nhìn thấy hết. Nhưng hần bất lực. Hần muốn chạy ra đỡ lấy cho nó những cái tát đó nhưng công an ngăn lại, cấm hần không cho ra. Dù cho hần đã chửi rủa, đe dọa... thậm chí là van xin họ cũng không cho. Hần thấy mình thật vô dụng.

Giờ, hần đang ngồi trên chiếc ghế gỗ ở đồn cảnh sát để lấy lời khai. Nhưng liệu hồn ở đâu cơ chứ!? Tất nhiên là vẫn thả theo nó.

Nó đã giận bố mẹ, nó không còn giao du với bọn ăn chơi nữa, nó không mang tiền trong người, liệu nó đi được nơi đâu chứ!?. Hần thật sự lo lắng cho nó. Hần bấu hai tay chặt lại với nhau, những chuỗi suy nghĩ về nó cứ dâng lên. Nào là nó sẽ tìm ai đó giúp đỡ mà, nào là nó thông minh lắm, chắc sẽ tìm được cách giải quyết. Còn nữa, còn nhiều nhiều nữa. Nhưng tóm lại, những suy nghĩ đó vẫn không trấn an được hần. Hần thấy bức dọc, mấy “thằng” công an cứ tra khảo, nhưng hần không nói lời nào. Một hồi khá lâu sau, hần chẳng thể chịu nổi nữa. Đứng dậy, đập đổ bàn cảnh sát rồi giật mạnh tay mình ra khỏi tay cảnh sát, hần đẩy cửa kính chạy ra trong sự rượt đuổi của một đám người hung hăng. Hần gắng chạy hết sức bình sinh của mình. Vừa chạy hần vừa kêu to:

- Yun ơi.! Em đâu rồi!?.

Có phải hần quá ngốc nghếch rồi không!?. Vừa chạy vừa hét thét thì dễ phát hiện lắm mà!?. Điều này hần biết chứ!... Nhưng Yun vẫn quan trọng hơn. Lúc này, tìm được Yun mới là nhiệm vụ trên hết!.

o0o

Bà Bạch đứng trước cửa công an, trông thấy hết mọi chuyện. Bà cảm thấy dường như bà đã sai khi nói ra những điều đó. Nhưng lòng tự trọng lại kiềm hãm bà, nó không cho phép bà suy nghĩ nữa. Bà bỗng thấy mệt mỏi, bà nín lấy ông Bạch rồi ra hiệu cho ông đỡ bà ngồi vào trong xe.

Trong xe, bà tựa đầu vào vô lăng. Cảm thấy lòng ngực hơi nhức nhói, khó chịu và khó thở. Bà thở gấp hần đi, nhưng vẫn cố hỏi ông Bạch:

- Ông định thế nào đây!?. Con bé Yun, nó...

- Bà đừng nói về nó nữa. Tôi không muốn nhận nó làm con nữa...

- Ông đừng nói thế chứ!. Dù sao cũng là máu mủ của chúng ta.

- Nhưng vừa rồi nó đã làm bà ra nông nỗi này, máu mủ quá gì với nó nữa!.

- Vì tình yêu thôi ông à!.

- Giờ mà bà con bệnh vực cho nó à!?.

- Tôi chỉ nói sự thật thôi!.

- Tùy bà, nhưng tôi không cho chúng nó quen nhau nữa...

- Tôi cũng thế!... –Bà hơi băng khuôn trước khi nói.

- Tôi sẽ tìm cách tách chúng ra.!

- ...

Im lặng, bà không nói gì nữa. Ông ấy đã quyết định như thế rồi thì bà cũng chịu.

Trương Ngọc Ánh- tên bà- lần đầu tiên trong đời chịu phải cú shock lớn thế này!.

Mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi... Đó là điều duy nhất bà muốn vào lúc này!.

o0o

Trong xe:

Thần chết ngồi cạnh bà, lại khẽ thở dài. Thần chết bắt đầu cảm thấy nó đáng lẽ phải chết sớm hơn dự định chứ!. Làm ba mẹ đau đầu, làm người yêu vất vả tìm kiếm. Thần thấy hối hận vì việc làm khoan dung lúc trước của mình. Thần quay qua nhìn con chó, hỏi:

- Mi thấy ta nên rút ngắn thời gian lại không!?

- Trời! Thần điên à!?

- Thì ta muốn cô gái đó trả giá cho cái việc làm lúc nãy của cô ta thôi!.

- Hờ!. Thần hâm hấp vừa vừa thôi!. Thần đã bỏ ra một nửa phép thuật của mình để giúp cô ta sống được 3 tháng, giờ thần rút lại chẳng khác nào phí thuật của mình!.

- Ồ, nói cũng có lý nhờ!.

- Thuộc hạ mờ li.

- Chảnh chó vừa thôi!.

- Thì thần là chó mà .

- Mệt người quá!. Toàn móc họng ta. Hờ!.

- Cái đó tại thần chứ không phải tại thuộc hạ. Hí hí!.

- Hí hí gì, cười như ngựa...

- Thế không cười nữa ạ.!

- Ngoan, nghe lời đi ta cho kẹo mút!.

- Thanks thần.

- Chơi cả tiếng Anh cơ đấy!.

- Thông minh nó thế!.

- Vãi linh hồn với người...

Nói rồi cả thần và con chó đều bật cười. Nhưng trong đầu thần đang có một dự định khác, thần không định thay đổi ý định vừa rồi của mình. Cô ta cần phải trả giá vì việc làm bất hiếu vừa rồi...

Thần chết cười ngặt nghẽo. Phép thuật chỉ là trò chơi vô bổ.

31: Bắt cóc cô ta. (Open).

o0o

Nó đang chơi trốn tìm?. Chắc thế!. Chỉ có điều là nó đang trốn, nhưng lại không có người tìm. Nó tự hỏi trong đầu: “Tại sao lại không đuổi theo mình!”.

Trời bắt đầu đổ mưa, những giọt mưa đầu mùa thật khiếp đảm. Chúng dơ bẩn, chúng nhơ nhuốc, chúng không phải là những cơn mưa bình thường. Hoặc ít ra là như thế, đối với nó.

Nó cứ chạy, chạy mãi. Hoá ra chạy cũng có cảm giác. Cảm giác mệt mỏi, chán chường nhưng lại khá thoải mái. Mưa bắt đầu lớn, chúng tấp vào mặt nó như một con cá khổng lồ muốn nuốt chửng bất cứ thứ gì cản đường chúng. Lúc này, nó nghĩ là mình nên tìm chỗ nào đó để trú đi. Và nó đã tìm được, một góc khuất của 1 cây to. Nó ngồi đó, chân co lại vì lạnh. Người nó bắt đầu run, nó thấy lạnh... lạnh buốt. Lâu rồi nó không cảm thấy cô đơn như thế này. Lâu rồi nó chưa bị 1 cái tát đau điếng như thế này. Sao mọi chuyện cứ dồn dập thế kia!?. Sao chúng đến cùng 1 lúc thế này?. Nó làm sao đỡ được hết đây?.

Nó buông lỏng tay mình ra, nhắm mắt lại rồi thở dài mệt mỏi. Nó bắt đầu thù gia đình của mình, thù cả người mẹ đã nuôi nấng nó bấy lâu nay. Thù luôn người cha hay đánh đập nó. Nó đang nuôi thù hận, mà chẳng nghĩ đến mẹ nó đã cần rằng chịu đựng điều gì để nuôi nó khôn lớn thế này!. Ba nó đã xuống nước ra sao để nói lên những lời thật lòng của mình cho nó hiểu. Liệu lúc này nó còn tâm trí nghĩ đến những điều đó không?. Ai mà biết được chứ!.

oOo

Hắn cũng chạy, hắn chạy hồi hã, chạy hấp tấp như đang trốn một con dã thú. Trời mưa không ngớt, nhưng hắn cứ thế chạy trong mưa. Nếu có nhà văn nào đó thấy cảnh này, hắn là sẽ tả thế này: “ Một chàng trai to con, tướng tá cao ráo, đôi mắt hút hồn những thiếu nữ đang chạy trong màn mưa không ngớt. Chàng vừa chạy vừa té, té lên té xuống nhưng chàng vẫn cố chạy. Chạy như thể chàng sắp chết. Chạy như thể chàng đang trốn một con thú hoang hung tợn. Ta không thấy mặt chàng, nhưng nhìn chàng chạy, ta có thể thấy chàng là 1 con người vụng về, hấp tấp và ít suy nghĩ...”. . Một đoạn văn diễn tả hết những gì hắn đang làm cũng như đang nghĩ nhỏ .

oOo

Bà Bạch ngồi trong xe, nhắm mắt lại. Mọi chuyện sao cứ rối mù lên. Bà thất vọng về bà, thất vọng về đứa con gái của mình. Nhưng khi nghe tiếng mưa rơi, bà lại hết thấy cảm giác thất vọng nữa. Bây giờ bà chỉ lo cho nó, trời mưa thế này nó sẽ đi đâu!?. Bà hoảng hồn nhìn sang ông Bạch, ông đang nghiêng rằng nghiêng lợi vì những lời nó vừa nói. Bà thầm nghĩ thầm là không thể nào nhờ ông ấy đi tìm Yun nó. Bà bèn nhớ đến ông Chan, bà nhanh chóng móc điện thoại ra mà gọi cho ông ấy. Đầu dây bên kia bắt máy:

- Chan đấy phải không con!?.
- Vâng ạ!.
- Con đang ở đâu đấy!?. Nhà Sula hử?.
- Con với cô ta không còn gì hết. Giờ con đang ở bar.
- Trời!. Con lại giận dữ gì với Sula à?.
- Cô ta kiếm chuyện với con trước!.
- Ủ thôi!. Để chuyện này sang 1 bên đi. Giờ mẹ có chuyện nhờ con?.
- Chuyện gì mẹ?.
- Con đi tìm con bé Yun dùm mẹ được không?.
- Nó không ở nhà hay gì hử mẹ??. Chắc nó đi chơi với thằng Jun rồi chứ gì!.
- Không, vừa ở đây với mẹ nhưng đi rồi.
- Là sao hử mẹ?.
- Để về nhà mẹ kể, giờ thì con đi kiếm con bé dùm mẹ đi!.

Nói rồi bà Bạch cúp máy, đầu bà đau như búa bổ. Bà nhắm mắt lại, thả hồn theo những tiếng tách tách bên đường. Bà muốn ngủ 1 giấc dài, và sau khi mở mắt ra bà lại thấy những đứa con thân yêu của mình bên cạnh... Hạnh phúc biết bao!.

o0o

Zen ngồi trong quán bar. 1 tay cầm rượu 1 tay gác lên bàn. Mọi thứ giờ đối với anh ta đã quá vô vị. Gái? Rượu? Tình yêu? Vài thứ xa xỉ.

Anh ta ngồi ở một góc của quán bar, vẫn thân hình cường tráng, vẫn khuôn mặt đẹp, nhưng tinh thần đã tiêu tụy đi rất nhiều. Bỗng nhiên ở đâu đó có bàn tay đặt lên vai anh ta, làm anh ta cảm thấy lạnh hết sống lưng. Zen nhìn lên... là đám hồi đó anh ta đánh. Trái đất thật tròn, anh ta đã tránh cái quán bar cũ để đến đây, nhưng không ngờ lại đùng độ. Anh ta thầm nghĩ: “Hừ, làm thế là tưởng tao vãi bựa à?. Thích thì chiều, đánh nhau chứ gì? Chuyện nhỏ. Tao đang buồn bực đây!”.

Bọn chúng cười đều, rồi nhìn Zen, nói:

- Này Hommie, khỏe không?

- ...

- Ô, kiêu à? Sao không trả lời!. Anh em cả mà!.

- Đm chúng mày, hommie đéo gì?

- Hay vãi. Thích chơi à con?

- Đm, chơi với chúng mày chỉ làm bẩn tay tao? Thế nào? Chiến thì chiến, đéo vòng vo nhé!.

Zen luồn tay dưới chỗ mình ngồi, móc ra cây sắt mà anh vẫn mang theo trên người. Phan tới tấp vào bọn chúng. Anh đang buồn bực, anh muốn có người trút giận. Và đây, bọn chúng đây! Kẻ thế mạng.

o0o

Ông Chan sau khi nghe cuộc gọi từ bà Bạch, liền miễn cưỡng chạy ra khỏi quán bar mà tìm nó. Miệng rửa:

- Đm mày Yun, mày cứ đi tao thế!.

Rồi ông ấy phi lên chiếc xe của thằng bạn, phóng như bay đi tìm nó. Ông ấy cũng đích biết tìm đâu nhưng vẫn cứ tìm vậy. Thà có còn hơn là bị chửi. Dù sao thì ông ấy cũng đang rảnh, làm thế cũng tránh được mấy con ngựa cứ uốn éo trước mặt ổng. Mệt hết cả mình!.

o0o

Hắn chạy đi. Cảm thấy mình đã kiệt sức. Hắn cố tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi nhưng không thấy. Và cũng không được, bọn người kia vẫn đuổi theo hắn. Hắn phải tìm 1 chỗ nào đó thật kín, thật tốt, để nghỉ ngơi. Và hắn đã tìm được 1 chỗ, là 1 gốc cây ở gần đó.

Trời khá tối, hắn cũng mặc đồ khá sậm nên chắc cũng không phát hiện ra đâu. Nghĩ vậy hắn bèn chui vào trong đó núp.

Và vô tình hắn chạm phải vật gì đó nóng nóng, ấm ấm như 1 con người. Thoạt đầu hắn cứ tưởng là ma, định hét toáng lên nhưng nghĩ lại ma làm gì có hơi ấm. Thế là bắt đầu bình tĩnh lại. Hắn nín thở ngồi xuống từ từ, khám xét. Rồi chợt hét lớn trong đầu:

- Là Yun, là Yun đây mà!.

Nó bị vật gì đó chạm vào. Bỗng hốt hoảng, nó theo bản năng của mình mà giật lùi lại. Thật sự mà nói thì dù nó thích ma, quỷ thế nào nó cũng phải gợn mình tí chứ nhỉ? Thế là nó nắm lấy “con ma” kia mà vật thật mạnh xuống. Đầu nghĩ: “Ma cở gì cở chứ!, tao chấp hết!”. Rồi chợt nghĩ lại, ma cở mà lại có da thịt, có hơi ấm à?. Bỗng giật mình, nó đúng là vật nhảm người rồi. Nó liền bắt chấp mọi thứ mà nhích người sang bên người đó, xin lỗi vội.

- Xin lỗi, xin lỗi... Có sao không?.

Người đó nằm dưới vẫn bất động.

- Này! Chết rồi à? – Nó lay mạnh.

Bống đứng người đó chồm dậy, “Grà Òm” dọa nó. Nó giật bắn người, giựt về phía sau đập đầu vào 1 cành cây nào đó. Mắt mũi toàn sao không .

38. Chương 38

Hắn thấy thế sợ hãi, tưởng đùa tí thì có sao đâu. Nhưng lại ra nông nổi vậy, lần này tới lượt hắn xin lỗi.

- Yun Yun, có sao không? Xin lỗi em!. Có sao không? Anh đùa tẹo.

Nó nhìn thẳng con trai trước mặt nhìn. Bống thấy giận dễ sợ, trời mưa thế này mà còn giận được. Nó làm mặt lạnh.

- Đùa gì chứ!. U đầu rồi này!.

Hắn nhìn nó, giở chiêu con nít ra. Hắn xoắn xoắn tới rồi vùi đầu vào vai nó, hắn nũng nịu.

- Chị Yun ơi, tha em lần này đi!.

Cười mỉm mỉm, chẳng lúc nào nó thấy hắn dễ thương như lúc này. Không biết hắn học chiêu này ở đâu ra mà công dụng thế cơ chứ.

Nó dùng tay xoa xoa đầu hắn, nói nhỏ:

- Cảnh sát thả anh à?

- Chạy trốn chứ thả mẹ gì- Hắn chán nản nói.

- Chúng có rượt theo không?

- Có sao không!. Không rượt anh chạy ra đây làm gì?.

- Ô hay, thật thế đấy à! :-O.

- Chẳng nhẽ đùa với em. Hối ngu thế!.

- Ngu cái đầu bố anh!.

- Hi hi, đùa tẹo thôi mà!.

- Thế giờ anh định đi đâu?.

- Trốn đây chứ gì!.

- Không trốn chỗ nào đi trốn chỗ này!. Ngu gớm!.

- Bất đắc dĩ mà. Anh đâu mang tiền trong túi.

- Thế thôi anh núp đây đi!. Chán anh quá.

- Ô, thế em cũng núp đây làm gì.

- Em có tiền đâu. Lại hỏi ngu!.

- Ừ thì anh quên...

Rồi 2 người ngồi đó, im lặng không nói gì. Họ ngồi sát nhau dựa nhau, lấy hơi ấm của mình truyền do nhau. Song, nó vẫn thấy lạnh. Không hiểu sau nó lại lạnh quá!. Người nó bắt đầu run mạnh hơn, giật hơn. Hắn thì ngồi bên, thấy người yêu của mình như vậy cũng sợ. Bèn kéo nó vào lòng mà ngồi ôm nó.

Tiếng mưa tí tách rơi, những giọt mưa chảy qua cành lá, chúng xen kẽ nhau rồi rơi xuống mặt hai người họ. Nhưng lần này, không ai trong số họ lạnh nữa. Ngược lại, họ thấy ấm áp vô cùng. Họ tự hỏi liệu cảm giác này tồn tại được bao lâu?. Và nếu nó là giấc mơ thì xin đừng tỉnh lại, còn nếu nó là thật thì xin thời gian hãy dừng trôi.

oOo

Zen ngồi bên góc tường phía bên trái của quán bar. Lũ kia đã được cậu quét dọn hết. Tuy nhiên vẫn phải chịu nhiều thương thích. Ủ, cậu có gậy. Ồ, thì đã sao? Chúng có dao mà!. Phải nói là khó khăn lắm!, cực-kì-khó-khăn cậu mới bảo toàn được tính mạng ỉnh. Mà số cậu cũng may, gặp đc 1 quán bar cho tình thương 1 tẹo. Đã cho cậu 1 góc để ngồi nhờ.

Nói thật thì ngồi trong quán đèn mờ này, chắc đầu óc ai đã tỉnh táo? Cậu cũng thế thôi, đầu óc đâu đang mụ mẫm và quay cuồng. Chúng có quay cuồng theo hình ảnh của Yun. Nụ cười, nét mặt, đến những nỗi đau dằng vặt cô cậu cũng cảm nhận rõ. Sao cậu muốn khóc quá? Lần đầu tiên yêu lại bị thất tình.

Ok, cậu là playboy, có khá nhiều cuộc tình và người đẹp. Nhưng cậu chẳng bao giờ có cảm giác này với họ. Thật sự là không có!. Bây giờ thì cậu phải làm gì đây? Về nhà thì lại ở trong phòng, chắc chắn cậu sẽ nhớ lên Yun. Còn ở đây thì cũng đã đến giờ đóng cửa. Trời lại đang mưa!. Bế tắc quá!.

o0o

Ông Chan đội mưa, phóng nhanh như mũi tên đi tìm đứa em gái của mình. Vừa chạy, lão vừa hét ầm lên chữ.

- Mẹ kiếp mày Yun!, đúng là thứ đầu đất. Trốn mẹ nó âm thầm thôi, làm hại tao đi kiếm hà!. Rốt cuộc mày ở đâu?.

Ông ấy lượn khắp khu Monters vẫn không thấy nó. Dù chữ thì chữ nhưng thật lòng thì vẫn lo. Nói gì thì nói, nó vẫn là em gái của ông ấy mà.

Ông Chan chạy càng lúc càng nhanh. Đường mưa dễ trượt, nhưng không sao. “Vì em gái thẳng tiến” .

o0o

Nước mưa trút xuống càng lúc càng nhiều, Uke ngồi trong phòng ngắm mưa rơi mà lòng cô quạnh. Nước mắt trên mặt cũng đã được lau kĩ và chúng cũng khô đi rồi. Cô thấy lúc này, cảm giác duy nhất của cô là mệt mỏi. Thật sự mệt mỏi. Cô rồi bời. Đau đốn. Chẳng nghĩ ra được lối đi ỉnh.

Bây giờ, cô có 2 con đường. 1 là cưới Jun. 2 là yêu Kyo. Cô phải chọn làm sao đây?. Cô thấy mình thừa thãi quá!. Cô nhìn khung cảnh trước mặt. Ngồi bên bệ cửa sổ, cô có thể quan sát từ tầng 4 xuống. Đột nhiên, 1 ý nghĩ lại hiện về trong cô.

“ Hay mình chết đi nhỉ”.

Vài giây sau, cô lắc đầu thật mạnh để xua tan đi ý nghĩ đó. Cô chết thì cô sẽ là đứa bất hiếu, cô chết thì cô là đứa đại dột, cô chết thì ai sẽ yêu Kyo... Nhưng quả thật, trong tích tắc ngần ngừ đó, cô đã muốn chết!. Ít nhiều gì trong giây phút đó, cô có đủ can đảm để nhảy xuống dưới, dù trong tích tắc ngần ngừ...

Nghĩ đến đấy, cô chợt rùng mình. Có cảm giác như thần chết đang canh chừng cô. Mong cô chết càng nhanh càng tốt.

o0o

Thần chết đứng trước cây trú mưa của 2 người họ. Thần giơ 1 tay lên, rồi rút phép thuật từ từ. Phép thuật từ trong người nó bị hút ra, vào tay thần rồi biến mất.

Thần cười ghê tởm, cười gian trá. Thần thù nhất những người bất hiếu với cha mẹ, thần thù chúng... Lý do vì sao thần thù chúng thế thì chỉ có thần biết. Một bí mật gia đình không thể hé mở. Thần đã từng thế, những người như thế thần phải trừng trị chúng, dù chúng có là ân nhân kiếp trước của thân đi nữa thì cũng vô dụng.

Thần nhìn con chó đang ủ dột trước mặt mình. Nhếch miệng cười. Thần nghĩ con chó mình đã quá ngây thơ. Thần bước đi, nhưng được 1 đoạn lại dừng lại.

Thần tiến lại gần 2 người đang nhắm mắt thiếp đi vì mệt mỏi kia. Nói với hơi thở âm ỉm nghe rùng người.

- Thời gian của người chỉ còn nửa tháng thôi! Cô đi nhé!. Hai tuần thôi... Ha ha!.

Tiếng nói vừa rồi làm nó tỉnh giấc. Nó mở mắt ra và nhìn chung quanh, trời lúc này hãy còn mưa. “Đã bao lâu rồi nhỉ”- Nó thầm hỏi. Sau đó nó lại ngược đầu ra nhìn trời. Bầu trời đã có lấm tấm vài ngôi sao, nó đoán giờ cũng khoảng 9h.

Nó lại dáo dác nhòm xung quanh, chẳng có ai. Thế tiếng nói vừa rồi ở đâu ra nhỉ? Nó chẳng biết và nó cũng chẳng muốn biết. Bây giờ, lúc hoạn nạn này, nó chẳng buồn nghĩ ngợi gì nhiều nữa. Mọi chuyện cứ để về nhà rồi tính... À, mà nó đâu có nhà. Ngôi nhà đó không phải là nhà nó.

Nghĩ tới đây, nó đột nhiên thấy đau nhói. Như như 1 vết thương không chữa khỏi, lâu ngày lại bị hở miệng, rách toạc ra, rỉ máu. Nó nhếch mép cười chua chát rồi đứng dậy. Quay qua nhìn hắt, cười dịu dàng rồi nói:

- Hôm nay, em đi bụi. Cảnh sát hết rượt theo rồi. Anh về nhà đi!. Kẻo cảm lạnh.

Sau đó, Yun lạnh lùng bước đi. Trong đầu nó vẫn chưa ý định được là sẽ đi đâu, về đâu, nơi nào sẽ chứa chấp nó?. Song, nó vẫn không muốn quay về căn nhà đó. Đi đâu cũng mặc, đừng cho nó đặt chân về chỗ đó là được rồi.

Nó tháo áo khoác ra, quấy lên vai rồi đi thần thờ. Chẳng hiểu hắt nghĩ gì mà chỉ vài giây sau đó đã chạy thẳng ra nắm tay nó lại. Hắt nhìn nó với 1 ánh mắt đáng thương. Trong phút giây đó, nó lại thấy chua chát bởi ánh mắt này. Nhép miệng, nó đành hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Về nhà anh đi!.

- Nhà anh?- Nó ngạc nhiên hỏi ngược lại.

- Ủ, chứ bây giờ em định đi đâu?.

- Chưa biết nữa!. Tới đâu rồi tới.

- Thế về nhà anh đi. Không làm gì em đâu mà sợ.

- Hơ, em có ý đó đâu.

- Thế về nhà anh nhá!.

- À ừ, thế cũng được.

Dứt câu, bỗng nhiên nó nở 1 nụ cười dịu dàng. Cảm giác chua chát vừa rồi đã dần biến mất, thay vào đó là 1 cảm giác hạnh phúc đến tột đỉnh. Nó thầm nghĩ: “Dù cả thế giới này có phản bội mình, thì ít nhất, anh ấy cũng không”. Thế rồi nó để mặc cho hắt kéo lê mình đi, lòng nó giờ đây có 1 cảm giác, mà có lẽ mai một nó sẽ không còn được cảm nhận nữa. Nên bây giờ, nó phải cảm nhận từng chút 1. Để chúng thấm vào cơ thể, ăn sâu vào tình thức... Và rồi, không thể nào quên được chúng nữa.

o0o

Jun ngồi kế bên cành cây. Hắt bị cái giật mình của Yun làm đánh thức. Trong phút chốc đó hắt cứ nghĩ là Yun gặp ác mộng, định luồng tay qua kéo Yun vào lòng vỗ về nhưng Yun đã đứng dậy. Thoạt đầu hắt cũng hơi ngỡ, nhưng 1 tí sau thì ý thức được việc Yun sẽ đi. Trong đầu hắt lúc đó trống rỗng, nhưng điều duy nhất hắt nghĩ đến là phải giữ Yun lại, bằng bất cứ giá nào cũng phải giữ Yun lại bên hắt. Vì thật sự mà nói thì trong hoàn cảnh này, chỉ cần xa Yun 1 lát thôi hắt cũng không chịu được. Hắt biết rằng trong người Yun không có tiền, hắt cũng biết rằng Yun không có chỗ nào để đi... Thế là đầu hắt lại nảy ra 1 ý nghĩa: “Kéo Yun về nhà mình”.

Chỉ cần vài phút sau đó, hắt đã nắm lấy tay Yun để mà bảo rằng Yun phải về nhà hắt. Hắt cười dịu dàng, cảm giác bình yên dâng lên tận đáy lòng hắt. Ủ, chẳng biết Yun nghĩ gì về ánh mắt hắt dành cho nó, nhưng

thật sự là hắn đang nhìn nó với tất cả yêu thương và lo lắng dành cho nó. Lâu rồi, cảm giác này chưa trọn vẹn thế!.

o0o

Tại nhà Kyo:

Kyo ngồi bên bậu cửa, tay nắm chặt điện thoại mà để lên trán. Hiện tại cậu đang rất đau đầu. Vừa rồi cậu nghe giọng Uke rất lạ, cậu biết Uke đang khóc. Nhưng cậu lại bất lực, vô dụng... không thể dỗ dành, an ủi được cô ấy. Thậm chí cậu còn không biết lý do vì sao cô ấy lại khóc. Cậu thật sự rất... thất vọng về mình.

Cậu đã từng thầm ước mình là con gái, vì con gái có thể khóc bất cứ lúc nào. Thậm chí chẳng có lý do gì cũng có thể khóc nữa. Ừm, có lẽ trong giờ phút này... cậu muốn mình là con gái nhất. Vì cậu thấy người yêu mình như thế... cậu cũng đau lòng. Lâu lâu cậu lại tự nói nhỏ với mình: “Có phải chuyện gì rồi cũng sẽ kết thúc không?”. Và sau đó là lắc đầu thật mạnh để xua đi cái ý nghĩ đó. Rồi lại tự an ủi mình 1 cách ngờ nghệch: “Cô ấy yêu mình, không có chuyện đó đâu”.

Người ta vẫn thường nói, yêu là chút đắng, chút hạnh phúc, chút khờ dại. Cậu có lẽ là 1 minh chứng cho chuyện đó. 1 người thông minh, đẹp trai và lạnh lùng. Lại quá khờ khạo trong tình cảm. Tin đối phương của mình tuyệt đối... thế có phải cậu quá yêu say đắm hay không?. Một nụ cười lại hiện hữu trên khuôn mặt đẹp như ánh ban mai ấy. Nụ cười vừa tươi như ánh bình minh, vừa buồn như ánh hoàng hôn... 1 sự hoà trộn khá kì lạ.

o0o

Cùng lúc đó:

Nó đứng trước nhà hắn. Người ướm đến nỗi kiếm 1 chỗ khô dù là bé cũng hiểm hoi. Nó bắt đầu cảm thấy ngại, đây là 1 chuyện tế nhị chứ không phải chuyện thường. Về nhà bạn trai... à ừm... ngại chứ!. Nó suy nghĩ 1 hồi rồi nín tay hắn lại, nó bắt đầu cau mày tỏ vẻ không chịu. Hắn nhìn thấy thế cũng bó tay, đã bước vào cửa rồi sao lại không sao?. Hắn cười mỉm mỉm nhìn nó, nhích lại gần rồi kéo mạnh người nó vào người hắn. Nói nhẹ nhàng:

- Nghe lời đi, cho tí kẹo mà ngậm.
- O, kẹo quá gì ở đây!?
- Em bé thì ăn kẹo chứ ăn gì .
- Em là em bé bao giờ. Láo là ăn phát vào bụng đấy nhé- Nó nắm tay lại, đưa ra trước mặt hắn hăm dọa.
- Thôi thôi, sợ em rồi!. Bây giờ vào nhà thôi!
- ... (Trầm ngâm 1 hồi) Thôi, không vào đâu!.
- Gì.. Vào tới cửa rồi sao em lại không vào. Dối đấy nhé!.
- Trời, dối thì mặc xác anh chứ. Chẳng nhẽ em mặt dày đến nỗi cãi nhau với ba mẹ rồi chạy về nhà bạn trai ở nhờ.
- Thì có sao đâu?
- Đối với anh không sao nhưng đối với em là có sao đấy!.
- O hay, em nói lạ. Em là bạn gái anh, anh có nhiệm vụ chăm sóc em chứ. Nhất là vào lúc này!.
- Thôi đi cha nội! – Nó bắt đầu cáu.
- Yun! – Hắn lớn giọng.
- Gì?
- Nghe lời anh đi, vào nhà đi!.
- Không là không.

Biết mình không cãi lại, hắn cắn răng, nén cơn tức giận vào trong. Rồi như 1 sáng kiến mới khai thác được, hắn liền cười nham hiểm rồi nói:

- Vào nhà đi anh cho em xem cái này!. Hé!- Chớp chớp mắt.
- Cái gì cơ?- Nó tò mò.
- Ừ thì vào đi rồi biết...
- Ô, dụ dỗ em đấy à? – Nó ý thức được âm mưu của hắn.
- Hứ! Sao em lại thông minh thế nhờ!.
- Em không thông minh đâu, tại anh ngốc ý.
- Đây, móc họng anh vừa thôi!.
- Thật mà, chiêu này cũ rích. Anh dùng là anh ngốc chứ gì!.
- Không chấp với em đâu, vào nhà đi!.
- Láo nữa, không dám nói lại chứ không chấp gì.
- Em láo quá!. Không hiểu sao anh lại yêu người láo xược như em – Hắn trêu.
- Thế đừng yêu nữa!- Nó đổi.
- Ừ rồi, xin lỗi. Anh đùa hơi quá!. Em tha lỗi cho kẻ đàn độn này!.
- Nói vậy còn nghe được. – Nó cười cười.
- Thế vào nhà với anh nhá!.
- Mơ đi...
- Vào đi...
- Mơ đi...

Hai người cứ thế đứng ngoài mưa cãi nhau. Mưa vẫn tấp vào hai người, nhưng họ không thấy lạnh. Nó thấy vui, vui cực kì. Vì trước giờ họ chưa từng cãi nhau vui thế. Hoá ra Yun biết ngược. Hắn khám phá được điều này, cảm thấy rất buồn cười. Cô nàng hắn yêu cũng biết ngược cơ chứ!. Hắn cứ cười tít mắt.

oOo

Ở nhà hắn:

Uke ngồi trên bộ sofa nói chuyện với ba mẹ hắn. Ông bà lúc thấy Uke đội ô đến nhà cũng hết sức ngạc nhiên. Nhưng Uke giải thích rằng Uke đợi Jun về... Cô còn nói thêm nữa là Jun đã gọi điện và bảo cô như thế!. Cô buồn chuyện với ba mẹ Jun rất vui, họ rất hợp ý cô. Hoá ra chuyện này không tệ như cô nghĩ. Cô định là sẽ làm như thế để cảm động Jun, và Jun sẽ yêu cô. Cô biết suy nghĩ của mình ngốc lắm, nhưng sự thật là giờ cô chỉ có thể nghĩ ra kế này, trong đầu cô giờ chỉ có Kyo, cô không thể nghĩ đến gì khác. Bình thường cô không ngốc như thế, nhưng có lẽ trong trường hợp này thì ngoại lệ.

oOo

Cô bắt đầu nghe tiếng cãi vã ngoài cửa, cô đoán là Jun về. Liền xin phép 2 bác ra mở cửa. Hai người họ cứ ngây thơ nghĩ rằng con bé này tốt, cũng ừ ừ cho cô ra mở cửa. Họ đều nghĩ tốt về con dâu tương lai của họ mà. Thật ngu ngốc.

Cô đi thật nhanh ra mở cửa, cánh cửa vừa hé mở là cô đã ủa ra với 1 tiếng la triu mến như người vợ chờ chồng từ mấy ngàn năm trước:

- Anh Jun...

Nói thật, ai nghe qua cũng phải nói da gà vì tiếng la này.

oOo

Trước cổng nhà hấn:

Hấn đang cãi nhau với nó, nghe tiếng la đó liền giật mình. Ôi sao mà nó chua như dấm thế kia. Hấn sờn gai óc, nuốt nước bọt cái ực rồi quay qua để xác định xem giọng nói đó ở đâu phát ra. Đến khi quay qua nhìn thì đã cứng nhắc, 1 cái gì đó mềm mềm, thơm thơm đã bám cứng lấy hấn. Theo bản năng, hấn liền đẩy mạnh ra. Làm cái vật mềm mềm, thơm thơm đó lăn đùng ra té.

Cái vật đó bắt đầu lom khom bò dậy. Hấn cũng kíp trấn tĩnh tinh thần mà cố nhìn kĩ xem vật đó là gì. Vừa đưa đầu qua nhìn là hấn đã giật mình,... là Uke. Sao cô ta lại ở đây? Cô ta làm gì mà hồi này lại ôm mình cứng nhắc thế kia. Bỗng dưng hấn lại rợn xương sống vì những suy nghĩ đó.

o0o

Ba mẹ hấn nghe tiếng la “á” vì đau cũng Uke cũng chạy ra xem. Họ vội đỡ cô dậy rồi nhìn Jun với vẻ trách móc. Jun thì lại trầm nghĩ, mình không có lỗi, mình chỉ làm theo bản năng thôi. Và họ cứ thế nhìn nhau khó chịu, nhưng thật sự người khó chịu nhất ở đây chính là Yun. Tự dưng ở đâu lại lọt ra 1 cô nàng kì lạ, không quen biết thế này. Mà nếu chỉ kì lạ và không quen biết thôi thì còn đỡ, đằng này cô nàng lại ôm chầm lấy bạn trai của người khác nữa chứ. Yun trầm nghĩ, nếu không có hai bác ở đây thì nó đã đâm cho cô nàng kia mấy đâm vào bụng vì tội dám ôm bạn trai người khác rồi. Nó thật sự đang rất tức giận, tức giận... tức đến nỗi nó đã nhận thức được rằng nó đang ghen, ghen vì cái ôm của Uke.

Yun bắt đầu cau có. Tay nắm thật chặt lại, như thể nó đang dồn nén hết cảm hờn vào trong. Xử lý chúng qua đường tiêu hoá của mình.

Cơn tức giận vẫn chưa nguôi ngoai, thế nhưng hấn và gia đình đã kíp trấn tĩnh. Hấn bắt đầu nhìn sang Yun, và sự mừng rỡ lại hiện lên khuôn mặt hấn. Nó đang ghen, lần đầu tiên hấn thấy nó ghen. Trước giờ hấn vẫn bất an về chuyện này, không phải vì hấn không tin tưởng nó. Mà là hấn sợ tình yêu nó sẽ nhạt dần, bằng chứng là nó không ghen. Nhưng bây giờ thì không sao rồi, nó đang ghen, nó còn yêu hấn, yêu sâu đậm.

Tầm tầm cười, hấn bước lại gần nó. Quàng vai qua như 1 người bạn, rồi đưa mặt môi mình đến bên tai nó, hấn nói:

- Cực cưng, đang ghen à? .

Rồi cười ha hả khoái chí. Mặc kệ nó ngượng chín người vì câu nói của hấn, thậm chí pha chút tức giận vì dám đùa cợt trong trường hợp này. Nhưng kể ra thì cũng vui, chẳng biết vui vì cái gì nữa. Tự dưng nó lại nhếch miệng cười 1 tí, khéo léo để không cho hấn nhận ra nó đang cười.

o0o

Uke bị hấn xô, tay trầy xước chảy máu. Lòng cảm thấy tức giận, dám xô cô thì chỉ có ông cố nội cô thôi. À nhầm, chỉ có ba mẹ cô mới dám xô cô thôi. Thế mà giờ đây, lại bị 1 thằng con trai xô đẩy thế này, thậm chí là trầy mất cái tay trắng nõn nà nữa chứ. Nghĩ đến đây máu nó lại nổi lại. Chưa dứt cơn tức giận, lại bị cơn tức giận khác ập tới. Trong khi cô cố gắng hết sức để làm cảm động Jun, thì hấn lại đi ôm ấp người khác. Thật sự là lúc này, sự bình tĩnh của cô đã vượt qua mất giới hạn. Cô nhin đau, tự mình đứng dậy. Nở 1 nụ cười giả tạo rồi tiến lại gần Yun, nói:

- Chào cậu!.

- Ủhm chào!. – Nó miễn cưỡng đáp lại.

- Mình là Hồ Đắc Uyên Hương, mọi người còn gọi mình là Uke.

Nó nghe lời giới thiệu trên của cô bạn kia, trầm nghĩ thứ con gái dở hơi, ai hỏi đâu mà khai. Nhưng nó cũng miễn cưỡng giới thiệu lại về bản thân như 1 phép lịch sự, tránh làm cô nàng bẽ mặt:

- Mình là Bạch Ánh Linh, cậu gọi mình là Yun đi cho ngắn gọn...

- A... Bạn là Yun, player nổi tiếng phải không? – Cô nàng cố tình châm chọc.

- ...

- Mình nghe danh bạn lâu rồi, giờ mới được gặp đây!.

- ...

- Sao bạn lại không nói nữa thế?

Nó im lặng, thật sự nó chẳng biết nói gì. Nó hiểu rất rõ cô ta đang cố tình làm thế, vì sao? Vì cô ta muốn làm nó tức giận, muốn nó hành động không suy nghĩ mà làm mất hình tượng trong mắt ba mẹ hắn. Nhưng nó đâu nó ngu như cô ta nghĩ, nó không dễ dàng dính vào bẫy đâu. Thế nên nó cũng cười cười đáp trả, rồi lại nói móc lại, nó không chịu thua:

- Cảm ơn bạn quan tâm há, mình bỏ cái danh hiệu player lâu rồi!. À bạn còn gì hỏi không? Để mình trả lời luôn 1 thế. Chứ để bạn hỏi liên tiếp thế này mình ngại lắm!.

- À ừ, hết rồi bạn à! – Nghẹn họng đáp.

- Thế à? Cảm ơn bạn há!.

- À ừ, không có gì!.

Bầu không khí ảm đạm được hình thành.

o0o

Ba mẹ hắn đứng trong hành lang, nhìn thẳng con trai của mình ôm ấp đứa con gái khác cũng thấy hơi khó chịu, nhưng khi nghe đứa con gái đó giới thiệu mình là Bạch Ánh Linh thì ông bà lại thấy dễ chịu ngay. Đây là đứa con gái của bạn thân ông đây mà, Bạch Ánh Linh, con gái của Bạch Anh Duy. Ông bà liền chạy lại, mời nó vào trong nhà:

- Cháu là con của Duy đúng không? Vào nhà đi cháu, chú là bạn của thời trung học của Duy đây!.

- Dạ cháu chào chú ạ! - Nó vờ lễ phép.

- Ừm, chào cháu. Vào nhà đi!.

- Dạ, cháu cảm ơn chú ạ.

Nói rồi nó nắm chặt tay Jun, đi vào nhà. Cố tỏ vẻ bình tĩnh, kìm nén cơn giận vừa rồi.

o0o

Uke lại bị cay cú. Cô nắm tay lại, bực mình nhưng không biết xả thế nào. Cô đành giơ chân lại mà giậm mạnh xuống đất. Trời đang mưa nên nước lênh láng trên mặt đường, làm nước văng tứ tung, phi thẳng vào áo cô. Cô thẫn la trong đầu, rồi rửa:

- Trời ạ, đã nghèo còn mắc cái eo.

o0o

39. Chương 39

Hắn nhìn “con đàn bà” trước mặt mình, tự dưng thấy khinh khinh. Cô ta giống như đang bày mưu tính kế rồi bị chính cái âm mưu của mình hại vậy. Vừa rồi cô ta ôm hắn, bị hắn đẩy ra trầy tay. Cũng vừa mới đây, móc Yun bị Yun chơi lại, cứng họng. Cộng thêm vết dơ trên áo cô ta nữa. Hắn cảm thấy buồn cười vô cùng. Thật sự thì hắn cũng chả hiểu vì sao lúc trước lại từng bị cô ta mê hoặc chứ nhỉ?.

Hắn tò te đi theo Yun vào nhà, với cảm giác nhẹ nhõm vô cùng. 1 ngày mà xảy ra quá nhiều chuyện thế này. Hắn cũng thấy ngộ ngộ, nhưng lại khá vui.

o0o

Trong nhà hắn:

Đồ của nó đã được thay ra. Bà Bùi vừa cho nó mượn 1 bộ đồ rất xinh, bà bảo là chị họ của hần lúc trước ở đây để quên, nếu nó không ngại thì có thể mặc nó. Trông bà cũng khá dễ gần. Nó ngồi trên ghế sofa. Không nói gì, chỉ lẳng lặng nắm tay hần thật chặt.

Bà Bùi nhìn thấy hai đứa nó thân nhau thế cũng đâm ra nghi ngờ, liền hỏi:

- Cháu là bạn của Đăng nhà bác à?.

- À... (Trâm ngậm) Vâng ạ.

(Hần nhéo tay nó cái, ra hiệu đừng nói dối).

- Thế có học chung không cháu?

- Có ạ!.

- À... hèn gì!

- Sao ạ?

- Không có gì. Mà cháu có phải con bé nhỏ tí ngày xưa không nhỉ? Con bé mà thằng Đăng nhà bác hay kéo đi chơi ở cây anh đào gần nhà ý!.

- À, vâng ạ.

- Ủhm, cô cũng chỉ nhớ na ná thế thôi!. Lâu quá rồi không gặp cháu, nhìn cháu xinh phết ra.

- Cô quá khen!.

Uke ngồi ghé bên cạnh. Bắt đầu thấy mệt mỏi. Bèn xin phép 2 bác về. Thấy thế, hai ông bà liền “cử” thiếu gia nhà ta đi tiễn, với lý do là con gái về khuya không nên. Hần thoát đầu từ chối quyết liệt, nhưng do ông bà làm căng quá cũng phát mệt, đành nhận lời với vẻ mặt cau có. Có chúa mới biết hần khó chịu vì điều gì.

o0o

Ông bà Bùi lại bắt đầu nói chuyện với Yun. Ông bà nói:

- Tụi nó đẹp đôi cháu nhỉ?

- Là sao hử bác?

- À, tức là Uke với Jun đẹp đôi cháu nhỉ?

- ...

- Chúng nó sau này sẽ cưới nhau đấy!.

- ... (Nó ngạc nhiên không nói nên lời).

Bà Bạch thấy thái độ đó của nó, cứ tưởng là nó không tin, liền quay sang ông Bạch, nói thêm:

- Chúng nó là hôn thê với phải mà, ông nhỉ?

- Phải phải...- Ông Bùi đồng tình.

Nó cố gắng kìm nén cơn ghen, nhưng đã không kịp nữa rồi:

- Nhưng cháu là bạn gái anh ấy mà?

Ông bà Bùi ngạc nhiên, mắt hai ông bà mở to ra. Mồm há hốc, thật sự không tin vào tai mình nữa, trước giờ có nghe con trai mình nói là có bạn gái đâu. Khoảng 1 hồi sau, ông bà bắt đầu trấn tĩnh. Nói:

- Nhưng... chuyện này đã được sắp đặt lâu rồi cháu à...

- Nhưng cháu là bạn gái anh ấy mà...

- Thế cháu chia tay đi!.

- ...

- Cháu làm thế khó xử cho cô chú quá!
- Nhưng...
- Nhà bên đấy với cô chú cũng là bạn thân. Cháu... (Ông Bùi chặc lưỡi).
- Cháu không chia tay được. – Nó kiên quyết nói.
- Bác nghe nói cháu bị bệnh tim đúng không?
- Vâng, nhưng chuyện đó thì liên quan gì ạ?
- Cháu thử nghĩ xem, cháu bị bệnh tim, sức khỏe không ổn. Có thể mất bất cứ lúc nào, lúc đó thằng Đăng nhà bác thế nào... Cháu thử nghĩ xem?.
- Nhưng cháu yêu anh ấy.
- Bác biết chứ!. Nhưng... thôi, tóm lại không được đâu cháu à!. Bọn cháu phải chia tay thôi!.
- Không đâu bác ạ, dù bác có nói chuyện gì thì cháu cũng kiên quyết không chia tay. Xin phép hai bác cháu về.

Dứt câu, nó cúi đầu lễ phép chào rồi phóng ra khỏi nhà. Lao vào màn mưa. Để lại hai người thở dài ngao ngán. Và lại thêm 1 gia đình muốn chia rẽ hẳn và nó. Liệu chuyện họ sẽ đi đâu nhỉ?

Màn đêm càng ngày càng buông xuống. Mưa bắt đầu thấm dần vào người nó, nó cứ thấy lạnh thấu xương. Vừa rồi còn hạnh phúc, sau giờ lại âm u thế này?!. Bao thương tổn cứ dồn vào 1 thời điểm rồi trút xuống thế?!. Giờ này nó phải làm sao đây? Không khéo nó sẽ vỡ oà mất. Bây giờ, nó muốn trốn tránh, nhưng nó đã không còn sức chạy nữa rồi. Mọi thứ cứ nhoe đi 1 cách kì lạ. Nhưng nó không khóc đâu, vì nó biết, làm thế là quá yếu đuối.

Bầu trời chỉ lấm tấm vài ngôi sao. Đêm hạ vẫn bình thường, chúng vẫn mưa, cơn mưa đầu mùa mệt mỏi. Cơn mưa trút đi hết những gánh nặng, bụi bẩn của mùa cũ. Nó trút xuống đầu 1 cô gái như trút 1 cơn giận to đùng. Nặng, quá nặng so với sức chịu đựng của cô gái nhỏ bé kia!. Cô gái đứng đó, trước 1 cái cây to trong công viên. Những giọt mưa nặng hạt cứ đập đều, tấp thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của cô. Nước mưa hay nước mắt? Nước mắt hay máu? Có chúa mới biết được. Trời đã quá tối.

oOo

Ông Chan lượn xe vài vòng sang công viên gần đó. Đầu hơi choáng váng, ngâm mưa lâu quá cũng khổ. Ông ấy dừng xe lại, lấy tay che đầu, định kiếm chỗ nào đó đục mưa thì thấy 1 cái bóng, trông giống giống Yun. Ông Chan liền để tay xuống mà ngó lia lịa, soi như thỏ ông ấy còn soi gái. Và cuối cùng cũng có kết quả, chính là Yun. Thấy Yun, ông ấy không mừng mà tự dừng lại nổi đóa lên.

“Dám trốn ông à? Ông ày xem. Biết ông tìm mày bao lâu rồi không hử? Đm mày”.

Rồi theo kế hoạch đã vạch sẵn trong đầu mà làm. Ông Chan bắt đầu nhón chân lên, đi lén lút như 1 tên trộm. Đến gần Yun 1 cách nhỏ nhẹ. Tay kia bắt đầu giơ lên, đưa tới và bùm miệng Yun. Ông ấy giật mạnh người Yun, kéo vào trong lòng ông ấy để mà 1 tay ôm hông, 1 tay bùm miệng nó. Bước tiếp theo, ông ấy nín thở để giả giọng. Giở thói dè xòm ra, ông ấy hoàn toàn nhập vai của mình :

- A nô, a nô, Ok, được rồi!. E hèm, cô em... đi đâu mà khuya thế. Có muốn đi chơi với anh không?.

Nó giật mình giẫy giụa, nhưng “gã” đó quá mạnh. Nó không đủ sức, mà nó lại đang mặc váy nữa chứ!. Ôi trời ơi cái đm, bạn nào chơi đùa bạn Linh nhà tớ thế này hử . Nó bắt đầu cảm thấy đuối sức, nhưng dù có đuối nó vẫn chổng chọi đến cùng.

Nó dấm vào bụng gã, dùng chân đạp thật mạnh vào chân gã. Nhưng lần nào cũng đỡ được, nó đoán là hẳn cũng chẳng phải loại vừa. Chiến đấu 1 hồi, nó cũng dần đuối sức. Chợt nó nhớ ra chiêu mới, liền áp dụng

ngay, nhằm trốn thoát. Nó liền nhe hàm răng chó, quên quên, hàm răng bén của nó ra mà cạp quyết liệt vào tay gã. Làm gã đau đớn, buông mồm nó ra, ôm tay la oai oai.

Nó thắng cuộc, đắc chí.

“Đm mày, chơi với bà. Giờ thì chịu nha con”.

- Đm mày, thằng nào đẩy mà dám sờ mông bà hử? Chán sống rồi à con?.

- Đm mày, tao Chan đây. Đau vãi tè, mày rằng chó hay gì mà cắn đau thế?.

Nó nghe tiếng người quen quen, liền thôi chửi rửa mà liếc nhìn trộm.

“Ôi mẹ ơi, hoá ra là lão Chan. Lão chơi đùa mình đây mà!. Đm lão, anh với chả ánh, bố lão thì chịu đi”.

Nghĩ thế, nó liền đáp trả lại bằng 1 cái giọng giễu cợt quá mức:

- Ô hay, mày dê thì ày chừa.

- Đm mày!. Tao đùa mày tí có sao đâu, cắn như chó cắn xương.

- Ô cái đm thằng này, mày sờ mông tao rồi còn muốn gì nữa. Chửi tao à? Tao cho 1 phát vào bụng nhá!.

- Thôi, đùa mày thôi!. Về nhà thôi.

“Về nhà?”.

Nó chợt đứng sững người. Nhà nó đâu? Đâu là nhà nó?. Chợt, nó đưa mắt lên nhìn ông Chan. Nở nụ cười khinh bỉ rồi nói:

- Nhà ư?

- Ủhm, mẹ đang tìm mày đấy!.

- Bà tìm tao à?

- Ô con này, sao mày lại gọi mẹ là bà chứ?

- Chẳng phải bảo là không có đứa con như tao sao?

- Đây!. Mày mê sảng à? Rốt cuộc có chuyện gì thế? Giờ về nhà đi. Ướt mẹ nó hết rồi kìa.

- Đéo về!.

- Về không?

- Đéo về!.

- Mẹ mày, đừng làm tao khùng nha!.

- Tao không muốn về.

- Về đi mờ, xem như tao xin mày đấy!. Không thì mẹ bầm tao ra làm 4 mắt.

- Bà ấy không xem trọng tao đến thế đâu!.

- Trời, cái con này, mày cứng đầu thế!.

- Ủhm, tao là thế mà!. Bây giờ mày quay về nhà 1 mình đi, tao không về!.

- Nghe lời tao đi, về nhà đi!.

- Không về là không về!.

Thấy mình không thể nào cãi lại nó, ông Chan đành chép miệng nhận phần thua. Ông Chan nói:

- Thôi được rồi, tao thua mày. Giờ mày không cần về nhà nữa.

- Ngoan.

- Nhưng...

- Nhưng gì nữa?
- À không, tao chỉ muốn nói là giờ mày vào khách sạn đi. Tao mua áo, đem vào ày thay. Rồi mày ngủ đấy. Tao trả tiền. Ok?
- Hơ, quan tâm tao hồi nào ế!.
- Lâu rồi, tại mày không nhận ra thôi – Vừa nói ông ấy vừa đưa cùi chỏ sang đục đục vào người nó.
- Ôi dzời ạch, thằng anh tôi .
- Thôi lên xe mày, tao chở vào hotel .
- Mẹ, lại giọng dê xồm ra rồi.
- Thôi thôi, không dê nữa .

Nó leo lên xe, ngồi phía sau cho ông Chan chở. Ông ấy bắt đầu rò ga lên, vì là người thích chơi nổi nên rõ mạnh xe mạnh hơn nữa, nhém tí là nó nắm lại không kịp mà phi xuống đất rồi.

“Đi ăn cướp chắc luôn, thằng hám gái, hãm tài ”.

Xe phóng càng lúc càng nhanh. Mưa, gió, giông tố chúng kéo đến ù ù. Nó lại đang mặc váy. Gió cứ hất vào lạnh lạnh đui. Lần đầu tiên, nó cảm thấy mọi thứ không có hần cũng không tẻ lắm. Nhẹ nhõm thì không phải, bình yên cũng không. Chỉ là 1 tí giải thoát khỏi cảm giác đau đớn. Nếu nói thật trong giờ phút này, nó chỉ muốn bỏ cuộc. Nó biết, nó không được phép bỏ cuộc, vì nó yêu hần. Nhưng... cũng chẳng biết nói sao nữa, có lẽ nó quá mệt mỏi. Ừm, vì những đau thương của tất cả mọi người dành cho nó.

oOo

Hần ngồi trong ô tô, 1 tay chống cằm, 1 tay đặt lên gối phải.

“Mẹ kiếp, sao mình phải đưa cô ta về nhà chứ?”.

Trong xe, không ai nói gì, chỉ có tiếng động cơ hoạt động. Uke bị ghen cứng họng vì những hành động vừa rồi của mình, còn Jun thì quá ghét cô nàng nên cũng chẳng thêm nói. Nhưng cứ để bầu không khí im lặng này quá huỷ 1 cuộc hẹn bắt buộc này sao?. Không thể nào!.

Uke nhớ đến Kyo, nhớ đến gia đình mình. Đành nuốt nước bọt, xuống nước bắt đầu 1 cuộc nói chuyện:

- Ừm... Tôi có chuyện muốn nói với anh!.
- Chuyện gì? – Giọng khó chịu.
- Chuyện đính ước của tôi và anh!.
- Cô thôi nói chuyện đó đi. Tôi có bạn gái rồi!.

Cảm giác như mình bị sỉ nhục, Uke từ cụp đầu chuyển sang ngược thẳng lên đối chọi. Đối với hạng người hống hách này cô không thể nhượng bộ được:

- À vâng thưa anh, tôi cũng có bạn trai rồi!. Người đó còn là bạn thân của anh nữa đấy!.
- Ai nào? – Vẻ không tin lộ rõ trong từng tiếng nói của hần.
- Kyo...

“Kyo ư?”.

Hần giật phắt mình. Ngồi thẳng người dậy để nhìn thẳng vào cô nàng lảo cá kia. Jun cố làm vẻ hung hăng dữ tợn, nhưng trông chẳng giống tí nào. Giống thẳng hề hơn. Chính điều đó làm Uke bật cười. Hần bị quê, đỏ chín mặt. Nhưng chữ sĩ to mà, hần bắt buộc quay sang tránh né. Lần đầu tiên hần ngượng vì chuyện này, trước giờ Yun chưa bao giờ cười hần như thế. Bỗng dưng hần bắt đầu thấy thú vị với cô gái này. Hần nói:

- Ừm, thế cô muốn gì ở tôi?

- Tôi muốn anh và tôi giả làm tình nhân để 2 bác vui lòng.
 - (Suy nghĩ tí) Thế bạn gái tôi quăng đâu?
 - Anh vẫn tiếp tục quen cô ấy, nhưng chỉ có điều anh lên quen thêm tôi thôi!.
 - Vợ vẫn, tôi không thích trò lường gạt.
 - Thế anh định để ba mẹ anh buồn vì anh à?
 - Thôi đi, cô nói gì thì nói, tôi không làm chuyện đó – Hấn cáu.
 - Trời ăh, nhà tôi sắp phá sản rồi. Anh làm thế thì tôi phải cuốn chiếu đi ở gầm cầu à? – Cô bực bội.
 - Ý cô là...
 - Ủhm, tôi muốn làm dâu nhà họ Bùi chỉ vì tiền thôi. Ba mẹ bán tôi cũng vì đồng tiền đấy! – Vừa nói cô vừa nước mắt.
- Jun im lặng, hoá ra cô ta cũng có nỗi khổ của mình. Hấn nhìn hai hàng nước mắt thấm đẫm trên má cô ta. Lòng cảm thấy rạo rức. Lòng thầm cầu chúa, cho dù hấn chưa bao giờ tin vào chúa cả.
- “Lạy chúa!. Đúng là con trai bất lực trước nước mắt con gái mà. Chắc mình an ủi cô ta, cũng không phạm lỗi gì với Yun đâu nhỉ? Amen”.
- Nghĩ rồi, hấn luồng tay qua. Ôm cô ta vào lòng, tay kia vỗ vỗ nhẹ lưng:
- Thôi thôi, cô nín đi. Cô làm thế khiến tôi khó xử lắm!.
- Uke ngồi thẳng dậy, vẫn còn nấc vài tiếng nghẹn ngào. Cô dùng tay lau vài giọt nước mắt. Nuốt nước bọt:
- Thế anh chấp nhận lời đề nghị của tôi chứ?
 - Điều đó...
 - Anh không cần trả lời gấp. Cứ từ từ nghĩ đi.
 - À ừ.
 - Tôi không mong anh thích tôi, tôi chỉ mong anh hợp tác tốt với tôi thôi.
 - Hợp tác?.
 - Ủhm, vì tôi vẫn yêu Kyo. Yêu nhiều lắm, tôi cũng không định bỏ rơi Kyo mà quay sang yêu người đã có bạn gái!.
 - Thế giờ cô đang lừa gạt cậu ấy?
 - Có thể nói thế!. Nhưng cái đó là bất đắc dĩ.
 - Cô cần bao tiền, tôi có thể cho cô mượn. Cô thôi trò này đi!.
 - Vấn đề ở đây không phải tiền bạc, mà là danh lợi. Anh hiểu không?.
 - ...
 - Nên xin anh, suy nghĩ về những gì tôi đề nghị. Đều có lợi cho cả 2, thế thôi!.
 - Lợi gì chứ?
 - Tôi không bị phá sản, anh không bị ba mẹ chấp vấn nhiều. Khỏi bùng bùng lỗ tai.
 - Thế mà cũng là lợi sao?
 - Tuy anh nghĩ vậy, nhưng nhớ suy nghĩ về đề nghị của tôi. Cảm ơn anh đã tiễn tôi, cho tôi xuống xa.
 - À ừ...

40. Chương 40

Uke cuối chào lễ phép, ra dáng 1 thiên kim tiểu thư rồi mở cửa bước ra. Sau đó đóng cửa nhẹ nhàng lại. May thay đoạn đường về nhà cô không còn xa nữa. Cô có thể đợi mưa về.

“Cám ơn trời!”.

o0o

Hắn ngồi trong xe. Hơi nóng của Uke vẫn còn trên tay hắn. Trong vài phút lúc đó, có lẽ tim hắn có hơi đập loạn nhịp. Uke là 1 cô gái xinh đẹp, thậm chí là cô ta quá tốt bụng. Trời lại tối, mưa nữa chứ!. Mấy lão già xưa vẫn nói khối xương buổi tối làm hồn ta mê mẩn còn gì. Mà công nhận, cô nàng xinh thật. Không xinh bằng Yun (Trong mắt Jun, Yun vẫn đẹp nhất) nhưng cũng thuộc vào hàng gái xinh: da trắng nõn, mềm mại mà lại thơm thơm, khuôn mặt trời ban, đường nét sắc sảo. Quả xứng làm người yêu Kyo.

Hắn bật cười khoái chí.

“Có lẽ mình nên suy nghĩ về vấn đề cô ta vừa đề nghị. Nhưng mình sẽ hỏi qua ý kiến Yun, mình không muốn lừa dối cô ấy!”.

Thiên thần bị nguyên rửa.

o0o

Trong khách sạn:

Nó ngồi trên giường. Bắt đầu cởi đồ ra đi tắm.

Nó cởi vớ. Làn da nó dạo này đen đi, không còn trắng nõn như trước nữa. Nó khẽ thở dài.

Nó lại tiếp tục cởi áo, tới quần. Rồi nó trần như nhộng bước vào phòng tắm.

Yun tự nhìn lại mình, nó phải công nhận là mình quá gầy đi so với trước. Nó lại khẽ lắc đầu nhẹ. Hoá ra từ khi yêu hắn nó đã thay đổi khá nhiều. À không, thay đổi quá nhiều. Không còn chơi rock nữa, không còn lẳng lơ nữa, không sợ những thứ dễ thương nữa, không tiếp xúc với người lạ nữa... và đặc biệt là... có lẽ nó không sợ bị tổn thương nữa. Nó nhớ mình có nói với Shin 1 câu, “Tôi yêu trong đau khổ quen rồi!”. Nhưng thật sự là nó có quen đau. Nó vẫn sợ phải cô đơn, vẫn sợ phải chịu đựng đau khổ 1 mình. Dù sao đi nữa, nó vẫn là con gái mà. Con gái thì phải cần yêu thương chứ! Con gái thì phải cần người yêu của mình tạo ỉnh cảm giác an toàn và bền vững chứ. Tại sao lại khác hoàn toàn thế? Giờ, nó ngồi trong bồn tắm này. Chỉ muốn hụp mặt xuống mà tự nhấn chìm mình chết đi.

“Cả thế giới có phản bội mình thì anh ấy cũng không. Nhất định thế!”. Có lẽ cái suy nghĩ này, làm nó sống tới tận giờ. Không cảm thấy mệt mỏi vì yêu hắn, không cảm thấy buồn chán vì cô đơn. Đúng, nó tin tưởng hắn. Tin vào hắn không điều kiện. Nếu 1 ngày nào đó, hắn phản bội nó. Thì có lẽ nó sẽ chết mất. Vì như thế, cả thế giới đã -hoàn toàn- phản bội nó rồi.

o0o

Trong căn phòng tắm, hơi nước bốc lên làm nhoà cửa kính. Yun ngồi trong đấy với tâm trạng không yên. Nước mắt muốn rơi nhưng đã cạn. Người ta vẫn thường nói, người khóc không phải là kẻ đáng thương, mà người không khóc được mới là kẻ đáng thương. Có lẽ giờ đây, Yun đang thấm dần câu nói này.

“Có phải mình là kẻ đáng thương không?. Mình còn gì nữa đây?. Tình yêu của mình liệu rồi giữ được tới bao lâu?. Nó có thể đến khi mình chết, hay ra đi trong 1, 2 giây thôi?. Mình sợ lắm, sợ lắm!. Chưa bao giờ mình cảm thấy sợ thế này!”.

-Kinh hoàng, sợ hãi-. Chỉ 2 từ này, mới có thể lý giải được tâm trạng nó lúc này. Có thể nói “rơi vào vực thẳm” không nhỉ? Không, nói thế hơi quá! Nhưng đại loại là thế đấy!. Bên-mép-bờ-vực-thẳm. Chỉ cần 1 người tiếp tay đẩy xuống, sẽ ngã quy, chết. Không nhắm mắt.

Trời hôm nay sao lạnh thế nhỉ?.

o0o

Trước cửa nhà:

Hắn mở cửa, bước xuống xe. Người hầu đã chuẩn bị 1 cái ô cho hắn. Hắn chỉ cần bước, và bước. Đó là nhiệm vụ của hắn.

Hắn đẩy mạnh cánh cửa, lại tiếp tục bước vào. Nhưng lần này nhanh hơn, hấp tấp hơn. Vì hắn biết, có người đang chờ hắn.

Từng bước, từng bước 1 vang lên. Càng ngày càng gần, càng ngày càng tiến gần. Bà mẹ hắn bối rối, họ vẫn chưa biết nói gì với con trai mình. Không biết nói gì về việc Yun bỏ đi. Họ ngồi đó, người thấp thỏm. Họ biết, họ có lỗi và họ đáng được nhận hình phạt. Con họ sắp nổi giận.

Và thời khắc đó đã đến:

- Ba mẹ nói gì? Yun bỏ đi rồi á?.
- À ừ...
- Sao ba mẹ không cản lại?.
- Không kịp con ạ.
- Trời ơi, giờ cô ấy đi đâu đây? Làm sao con tìm được cô ấy đây?.
- Con làm gì dữ thế! Chỉ là đi ngoài trời mưa 1 tí thôi mà!.

“Chỉ đi ngoài trời mưa 1 tí thôi sao? Nực cười!”.

Hắn liếc nhìn ba mẹ mình, mắt đỏ ngầu. Cơn tức giận đã lên tới đỉnh. Jun biết, trước giờ hắn không phải đứa con ngoan, nên lần này hắn cũng chẳng thêm vào ngoan ngoãn làm gì ệt. Hắn nghiêng răng, nghiêng lợi chỉ trích cha mẹ mình:

- Ba mẹ có biết cô ấy vừa cãi nhau với gia đình không?
- Thế thì sao? Ba nghĩ con lo cho nó quá rồi đấy!.
- Cô ấy giờ không có tiền, bệnh tim lại ẩn náu trong người. Hỏi sao con không sao đây?.
- (Im lặng).

Nói rồi hắn ngồi phịch xuống, tay ôm đầu đau đớn.

“Làm sao mà tôi không lo cho cô ấy chứ!”.

Một tí hồi lâu, hắn đứng phắt dậy trước 1 bộ dạng đáng thương. Miệng lắp bắp nói gì đấy rồi quay phắt người sang hỏi ba mẹ mình:

- Ba mẹ thấy cô ấy đi hướng nào?.
- Ừm...
- Nói nhanh đi!.
- Hướng này!.

Mẹ nó gơ tay chỉ ra ngoài cánh cửa. Hắn nhìn theo rồi chạy phắt ra. Đâm thẳng vào, xé nát màn đêm. Tiếng gào thét tên ai kia vẫn vang vọng.

Ông bà Bùi lần đầu thấy con trai mình như thế. Bà Bùi bật khóc, ông Bùi ngồi đó, đau như vỡ tung.

“Hoá ra chỉ vì 1 đứa con gái mà nó thành ra thế này. Mình không thể chấp nhận tội nó, tuyệt đối không. Còn đây dựa vào con đây bao giờ thì nhà này không yên. Chấm dứt ngay, chấm dứt ngay...”.

o0o

Trời mưa, mọi người vẫn bình thường. Vẫn đôi tình nhân che ô đi trên đường, vẫn những chiếc mô tô, ô tô chạy rộn rã. Nhưng ở nơi này, mỗi người 1 nơi nhưng cùng 1 nỗi buồn.

Zen đau đớn vì tình yêu đơn phương. Đau đớn vì nỗi đau thể xác. Đau đớn vì người con gái đó. Cô ta quá tàn nhẫn.

Yun, nó đang đau đớn vì tình yêu đau khổ. Đã quá mệt mỏi, nhưng vẫn chưa nhận ra.

Jun, đau đớn vì những thử thách của tình yêu. Liệu hắn có bỏ cuộc không nhỉ? Có chưa mới biết.

Hoá ra, mọi chuyện chỉ đơn giản thế. Hắn và nó chia tay, sẽ hết chuyện. Sẽ ổn thoả, sẽ bình yên. Nhưng tình yêu mà, làm sao dễ dàng như thế được. Ừm, dù sao thì nó cũng chỉ còn 2 tuần nữa, 2 tuần nữa... những chuyện này sẽ kết thúc.

“Cầu mong trời, người hãy mang hạnh phúc lại cho con. Chỉ cần 1 tí, 1 tí thôi cũng được. Con muốn nếm thử vị hạnh phúc thực thụ, hơn là cảm giác đau đớn này. Nó khó chịu, tìm con như co thắt lại mỗi khi nghĩ đến nó. Cầu xin ông, cho con 1 tí thôi! Chỉ tí ti thôi ông cũng ích kỉ sao? Ông ác lắm, ông trời ạ”.

.
. .

Lại 1 đêm lạnh. 3 người, chung niềm đau. Họ là những kẻ đáng thương, họ là nô lệ của tình yêu. Tình yêu điều khiển họ, tình yêu nguyên rửa họ. Họ chỉ chết, chỉ chết mới hoá giải được lời nguyên này.

Yun- Thiên thần bị nguyên rửa.

“Yêu tức là chọn con đường đau khổ” – Madame de Cohin.

Ông Chan đã về, ông ấy mang cho nó cả 1 tủ thuốc và tủ đồ. Đếch biết tiền đâu ra lắm thế mà lão mua nhiều quá. Nhưng nó cũng chẳng quan tâm, có đồ, có thuốc. Sợ quái gì nữa.

Nó quần cái khăn trên người, đưa tay ra ngoài lấy đồ của ông ấy đưa. Nó cầm vô phòng, thay đồ. Chiếc khăn được tuột khỏi người nó một cách dễ dàng. Sau đó, nó mặc quần, áo vào. Rồi dùng lược để trên bồn tắm mà chải tóc. Nó tự nhìn vào gương, lâu rồi nó không hoá trang nhỉ?. Bỗng dưng nó nảy ra 1 ý nghĩ to bự. Đó là cải trang .

Chẳng cần đợi cái gì nữa, nó đập cửa nhà tắm rầm rầm, la lớn nói với ông Chan:

- Mà đi mua cho tao cái kính nào to to được không?.

Đúng là tắm 1 phát cái khoẻ cả người. Yun sức sống đã về rồi. Há há!.

Ông Chan ngồi ngoài, 1 tay chống cằm, 1 tay khẽ gõ gõ vào cái bàn. Đang chờ Yun ra để tới lượt mình. Thế mà nó dám sai khiến lão thế, tự dưng đâm ra điên khùng. Quát lại:

- Đm mày, tự đi mà mua. Mày không thấy tao đang ướt mà. Ra nhanh đi con, tao còn phải thay đồ nữa.

- Thôi mà Chan, anh em với nhau mày giúp tao lần này đi – Vờ ngoan hiền.

- Chết mẹ mày đi. Về mà anh em với thằng chồng mày ý!.

- Đm mày, giờ mua không?.

- Không.

Nó đứng trong phòng tắm, tay nắm chặt lại. Máu trong người cứ sôi lên ù ù, tí nữa là bốc khói, cháy mẹ cái đầu. Nó mở cửa nghe cái rầm, phi thẳng ra mà đá cái bốp vào đầu ông Chan. Làm ông ấy ngã ngửa, la oái oái lăn vài vòng trên đất. Nó thì cười ha hả, đầu thâm nghĩ.

“Mày cãi bà à? Bà ày chưa nhá!”.

Nó đắc thắng, hếch mũi kênh kiệu hỏi lại ông Chan 1 lần nữa:

- Giờ thì mày mua không?.
- Thôi thôi, tao đi. Tại mày con gái nên nhường mày thôi!.
- Dzậy đó hử, nam nhi quá hén! Đi nhanh đi thẳng hăm.
- Ừ rồi. Đi thì đi.

Ông Chan đứng dậy, ôm lấy đầu gối, đi cà nhắc ra mở cửa phòng. Trước khi đi còn quay lại, đưa ngón giữa lên chỉ chỉ vào mặt nó, nói:

- Tại mày là con gái thôi!.

Rồi đóng sập cửa lại. Nó ức quá, vớ lấy ngay cái gối chọi mạnh vào cửa. Hét toáng lên:

- Đĩ mẹ mày Chan, thằng chó đẻ!.

-o0o-

Ông Chan chơi nó được vố này mừng thấy mụ nội. Vừa đi vừa huýt sáo. Lão bước ra khỏi khách sạn. Ngó Đông ngó Tây rồi tự hỏi:

“Mẹ nó, giờ là 9h30 rồi. Cửa nào mở nữa cơ chứ!”.

Rồi lại dáo dác nhòm. Trời còn mưa lâm râm, lão lấy tay xoa cằm.

“Giờ này không biết có gái ngoài đường không nhỉ?”.

Lão soi quyết liệt hơn. Cuối cùng thì cũng ra cái bóng người. Lão cười tít mắt:

- Hô hố, cuối cùng cũng ra 1 em.

Lão Chan tiến lại, đi chậm chậm để không gây ra tiếng động. Đến nơi, lão vỗ tay “em ấy” cái rồi nói:

- Em ơi, tối thế đi đường nguy hiểm lắm em à!. Cần anh chở về nhà không em?.

“Êm” bị cái vỗ vai, quay qua nhòm. Rồi cả 2 đều la lên:

- Đm mày! .

Hoá ra “êm” là Jun. Còn “ảnh” là lão Chan. Lão Chan dụi dụi mắt mình mãi, lão tự hỏi mình có bị mù không mà nhòm 1 thằng to như voi thế này lại ra 1 em dễ thương, đáng chuẩn cơ chứ!. Gặp gỡ nhau rồi 2 người kéo nhau vào gốc cây ngồi. Jun bắt đầu lên tiếng:

- Mày làm gì quái này thế?.
- Đi mua kính.
- Đm ngu vl thế. Kính giờ này ở đâu ra? Mà con nhỏ người yêu bắt mày mua à?
- Không, còn ghê hơn cả người yêu ý!.
- Đứa nào thế?
- Em tao chứ ai!. Đm vừa bị nó đá bầm mắt đây này!.
- Yun á? Giờ Yun đang ở đâu ế?.
- Mày kiếm nó hử?
- Không kiếm nó chứ chẳng nhẽ kiếm mày!.
- Hèn gì thấy mày ướt nhẹp.
- Nói đi, ở đâu?
- Đéo nói!.

- Nói không?

- Đéo nói!.

v

“Thằng cổ chấp, định trêu tao à?.

- Hay mày muốn bầm thêm 1 con mắt nữa cho cân đối hử?

- Thôi thôi, lạy mày. Nó đang trong khách sạn á!.

- Khách sạn nào?.

- 9x. Đằng kia kia bố!.

- OMG.

- Cái gì mà OMG.

Không giải thích, hấn đứng dậy. Nắm lấy cổ áo lão Chan mà kéo lên hỏi tội:

- Mày loạn luân với Yun à?

Không nói gì, lão Chan bật cười ha hả như thằng khùng. Ai đời nào lại nghi ngờ thằng bạn thân mình đi loạn luân chứ!. Huống chi nó lại là bạn gái hấn. Lão cười như điên như dại làm hấn càng điên lên. Liền nắm tay lên, đục cái bóp vào con mắt con lại của lão. Làm lão ôm mắt la oai oái như con heo bị chọc tiết lợn. Lão chửi:

- Thằng khốn nạn, mày đánh bạn mày đấy à?.

- Mày giải thích coi sao mày lại cho Yun vào khách sạn?.

- Mẹ mày, từ từ tao nói.

- Nói nhanh đi, tao đục thêm cái mỏ à nha.

- Thì nó không muốn về nhà, tao cho nó vào khách sạn chứ sao? Chẳng nhẽ cho nó vào chuồng heo? . Mày buồn cười thật!.

Hấn biết mình nghi ngờ vớ vẩn, liền bỏ tay ra khỏi người lão Chan. Mặt ửng đỏ vì què. Muốn đào ngay cái lỗ nào đó mà núp xuống nhưng hổng được. Hấn đâu phải thần tiên. Thế là đành nén lại 1 tí, để hỏi chi tiết nơi nó đang ở:

- Ở đâu, phòng nào? Nói đi.

- O cái đm mày, vừa nãy bảo tao loạn lâu mà - Vừa nói vừa cười sặc sụa.

Hấn ngượng đỏ cả mặt:

- Thôi nói đi!, bạn Chan yêu vầu của mình!.

- O, mày học thối vả ngậy ở con em tao đấy à? .

- Hờ, giờ mày nói không? – Hấn giơ tay lên, đe dọa bằng nắm đấm.

- Ừm ừm, nói. Phòng 1 đấy. Đi vào là thấy ngay.

- Mẹ, đưa chìa khoá đây!.

- Con Yun giữ, tao đây có lấy.

- Khốn nạn, ngu vl thế!. Sao không lấy chia khoá ra.

- Mày định úp sọt nó à .

- Im đi, thằng mặt dày.

- Rồi rồi, đi đi bố. Ngồi đó nói nhảm . Tí tao loạn luân với nó bây giờ - Lão trêu.

Bị trêu nên tức. Hấn đưa chân ra đạp vào “chỗ hiểm” của lão. Lại 1 lần nữa lão lảo lảo ra đất mà ôm lấy cái “của quý” của mình. Hấn mà mạnh tay 1 tí là lão đã sùi bọt mép mà chết nãy giờ rồi.

Hôm nay là cái ngày xui xẻo nhất đời lão. Hết Sulla, đến con ngựa đi, giờ tới Yun, Jun.

“Đm nó, kiêu này không tàn cũng tật. Thôi, về nhà cho yên thân”.

Lão leo trên xe mô tô của mình. Vận ga lên phi vèo như tên bay.

“Cứ để mặt chúng nó. Làm gì thì làm. Dù gì thì mình cũng trả tiền phòng rồi”.

Đột nhiên, lão nở 1 nụ cười nham hiểm. Ai mà nhìn vào cũng phải sờn da gà. Thật sự mà nói, đối với dân “đầu óc trong trắng” như lão thì chuyện đó là chuyện gì cũng rõ rồi hé. .

-o0o-

41. Chương 41

Hấn đứng trước cửa, tăng hắng nhiều lần. Ai đi ngang qua cũng tưởng thằng này nó bị khủng. Rồi thu hết can đảm, hấn gõ cửa phòng.

Yun trong phòng, cứ tưởng là ông Chan liền chạy ra mở cửa, kèm theo bộ mặt hăm hăm dữ dữ:

- Mua kính cho tao chưa?.

- Mua rồi!.

Nó giật mình, nhìn thẳng con trai trước mặt mình, nghiêng đầu sang 1 bên như không tin vào mắt mình. Rồi nó đóng cửa cái rầm lại, sau đó mở cửa. Vẫn thấy hấn đứng đó cười. Rồi lại đóng cửa, sau đó lại mở cửa. Vẫn là hấn. Quá trình này lặp đi lặp lại nhiều lần. Giờ thì nó tin vào mắt mình rồi. Nó lắc đầu kêu khê:

- Ô mai gót net... (Tức OMG)

Sau đó là kéo Jun vào phòng ngay lập tức. Đứng ngoài đó tẹo là có chuyện vui để coi.

Nó nhìn Jun người ướn nhẹp. Hỏi:

- Anh đuổi theo em à?.

- À... ừm.

- Chi thế?.

- Anh sợ em bị gì!.

- Hơ, yêu em thế à?.

- Tất nhiên rồi .

- Cô nàng hôn thê anh đâu .

- Ô, em biết chuyện à?.

- Nô nô, chưa biết gì cả.

- Biết hết rồi còn gì. Cô ta là vị hôn thê của anh, nhưng anh yêu mỗi em thôi .

- Giải nịnh. – Nó khoanh tay, lắc đầu.

- Xì, yêu thôi – Hấn dùng vai đẩy đẩy người nó.

“Jun đáng yêu thế từ khi nào nhi?.. ”.

- Em thưởng cho anh nhé!.

- Hử? Vì cái gì cơ?

- Hổ hổ - Nó cười nham hiểm. Rồi tiếp lời:
- Vì anh đã tìm em mà người ướm thể này .
- Ủh rồi, nhưng thưởng cái gì cơ?.
- Nhắm mắt lại đi.
- Định tặng cái gì mà bí mật thế?.
- Ơm, giờ nhắm mắt lại không – Nó đùa.
- Rồi, người yêu vầu . Nhìn mặt em cứ như con gấu ý . – Hấn đùa lại.

Hấn nhắm mắt lại. Yun cười cười gian rồi chòm người lên thơm lên má hấn 1 cái. Hấn giật mình, mở mắt ra. Nhưng lại có vẻ không hài lòng, hấn vờ dối:

- Tưởng mi vào môi chứ! Hoá ra chỉ mi ở má à?.
- Tham vừa thôi bố .
- Anh lên chúc bố khi nào ế nhờ?.
- Ơm anh, đi chết đi .
- Ha ha, đồ vịt bầu xấu xí .
- Ờ hơn đồ gấu lắm lông, lông toàn thân. Chỉ nào cũng có lông .
- Anh biết chỗ nào lông rậm nhất này .
- Lông nách anh chứ gì! Thằng khùng .
- Anh đâu có lông nách .
- Đéo tin đâu .
- Cần anh gờ cho em không .
- Thôi, thôi lắm!.
- Thì mai mốt em cũng phải ngủ thôi .
- Làm mẹ gì phải ngủ chứ .
- Hử nách Chồng em là 1 vinh hạnh đấy nhé!.
- Bién đi, thằng điên .
- Thôi, đùa thôi! Đừng dối chứ!.
- Ai dối anh đâu .
- Hơ, thôi! Nhường em vậy .
- Ngoan...
- Chồng em mà .

Rồi 2 người cười tủm tỉm. Hí hí. Tiếng cười vang khắp cả căn phòng. Lâu rồi Yun đâu cười sảng khoái thế này. Lâu rồi Jun đâu tìm được Yun ngày xưa.

Hai người họ nằm trên giường. Yun nép người mình vào người hấn, cuộn tròn ầm áp. Hoá ra ông trời không phụ lòng người. Ông trời không ích kỉ như nó nghĩ. Ông vẫn cho nó 1 bờ vai, vẫn cho nó 1 niềm hạnh phúc mong manh. Hì. Nó rất hạnh phúc đấy!.

“Mình yêu Jun nhất cơ!”.

“Mình yêu Yun nhiều lắm cơ! . Nhưng không biết nên nói với Yun chuyện của cô nàng Uke không nhỉ . Thôi, không nói. Kệ mẹ nó đi. Giờ nói ra kéo mất vui. Hí hí!”.

- Chúng tôi đang rất hạnh phúc.

Hai người bỗng dưng đột ngột reo lên. Hai người ngạc nhiên, rồi nhìn nhau. Rồi cười sảng khoái. Tình yêu không mang cho ta nhiều đau khổ như ta tưởng nhỉ?. Yêu, phải cho và phải nhận. Quy luật của tự nhiên mà .

“Ông trời không cho, cũng chẳng lấy lại của chúng ta điều gì cả. Nên cứ yêu đi, dù đau khổ vẫn cứ yêu đi. Vì con người, không ai điều khiển hay ngăn cản được trái tim mình cả. Yêu đi... yêu đi. Dù khó khăn, dù vất vả... thì cứ yêu đi. Sống là phải yêu, không yêu là chết!”.

-o0o-

Thần chết đứng ở 1 góc tường. Chống nạnh bực bội. Cũng chẳng biết lão bực chuyện gì nhưng... hình như đang liếc tác giả thì phải.

Tác giả đang cặm cùi ngồi viết, thì thần chết la cái á lên vào lỗ tai tác giả mà mắng:

- Đm tác giả, đất diễn tao sao ít thế?.

Tác giả liền đáp lại ngay, đâu vừa:

- Con lạy bố. Bố làm thần chết chứ bố có làm nhân vật chính đâu mà đòi diễn nhiều. Thôi, tới lúc bố diễn rồi kìa. Ra đi!. Action nào!.

- Mày nhớ đấy, mai một nhớ cho tao vào nhiều nhiều nha!.

- Ngoan đi rồi cho nhiều!.

- Không ngoan thì sao?.

- Không cho diễn chứ sao?.

- Thôi, không cãi với mày. Tao đi diễn đây!.

“Rõ sợ còn sĩ . Chữ sĩ lão này to thật ”.

-o0o-

Thần chết đứng ở xó tường trong khách sạn. Tay cầm lưới riu cười nham hiểm.

“Cô ta sắp chết đến nơi mà vẫn còn tươi cười được à?”.

Rồi thần nhìn sang con chó của mình. Nghiến răng nghiến lợi, dồn nén tức giận quát lớn:

- Mi nghĩ cách gì đi chứ! Đừng có mà ngồi đó mà ủ dột thế chứ!.

- Đang bị ỉa chảy, thần thông cảm cho thuộc hạ đi!.

- Uống smecta vào là hết chứ gì!.

- Thần không biết đâu, bệnh tiêu chảy của chó nó khác của người nhiều lắm! .

- Khác thế nào cơ?.

- Nó... ưhm, thần cũng chả biết nói sao nữa.

- Tương tự như bệnh nào cơ? Nói thử nghe xem nó trầm trọng đến cỡ nào?.

- Uhm... Nó tương tự như bệnh thiếu gái của thần ý.

- Ôh nó, nghiêm trọng thế à :-O.

- Vâng ạ, nghiêm trọng lắm!.

- Thôi thôi, vào viện ngay. Vào viện ngay.

- Vào cũng vô ích thôi ạ.
- Thế làm sao mới chữa được cho người đây?.
- Thì giống như mỗi lần thần bị bệnh thiếu gái thì thần làm gì cho hết bệnh ý.
- Uhm, thường thì ta đi tìm gái của chứ sao?.
- Thì thần cũng thế thôi. Đi tìm chỗ để ỉa chứ sao giờ?.
- Trời, thế thì mi đi đi. Nói lằng nhằng rốt cuộc là muốn đi ỉa chứ gì?.
- Thần quả thông minh. Chính xác 100%.
- Mẹ, đi đi. Lắm lời thật!.
- Thế bye thần. Thuộc hạ đi ỉa cái rồi ra nhá!.
- Bấm!.

Nhìn con chó của mình đi ỉa rồi thần quay qua nhìn cặp tình nhân kia. Đầu thần nghĩ:

“Để ta xem bọn người còn hạnh phúc đến bao giờ?.. Mua ha ha ha... Ặc ặc, lên hồng nổi rồi. Cười lạ, thâm hơn tẹo. Mua ha ha ha ha ha ha... Ta sẽ cho người biết, thế nào là địa ngục... Mua ha ha ha ha... Ặc ặc, thôi. Viêm họng. Không thèm cười nữa. Hết vai. Đi vô”.

TG: Té ghê, ê mông. Có người đẹp nào lại đỡ không .

Uke lại ngồi trên bậu cửa sổ. Cô vẫn thế, thích ngắm cảnh, ngắm lá rơi... trên bậu cửa sổ của mình. Hôm nay, cô đã tự nhắc mình không được khóc. Nhưng sự thật không phải thế, cô không nhiều hơn nó tưởng. Chà, lại khóc nữa rồi. Cô vội đưa tay lên quệt đi những giọt nước mắt. Giá như cô mạnh mẽ hơn 1 tí, giá như cô thâm hiểm hơn 1 tí. Thì có lẽ lúc đó Jun đã không nổi cáu với cô, Yun sẽ không lẩn lát như thế.

Cô chợt nghĩ băng quơ:

“Tại sao mình sinh ra không phải là 1 ngọn cỏ hay là 1 chú chim nhĩ?. Như thế, ít nhiều gì thì mình sẽ không có cảm xúc, không có những thứ người ta gọi là hỉ, nộ, ái, ố. Để không có những giọt nước mắt này. Sao con người lại yếu đuối thế chứ!?. Sao họ không là 1 loài động vật bền vững đi... sao họ cứ thích nói những lời tổn thương đến người khác thế nhĩ?. Buồn cười!. Nếu mà có kiếp sau, mình muốn được làm ngọn cỏ. Ngọn cỏ mảnh manh, yếu đuối nhưng nó lại không bị gò bó bởi 1 khuôn phép nào đó. Nó vẫn được đứng đưa người theo gió. Nó vẫn được dựa dẫm vào mặt đất. Khác hẳn với nó bây giờ...”.

“Where is the moment we needed the most

You kick up the leaves and the magic is lost

They tell me your blue skies fade to grey

They tell me your passions gone away

And I dont need no carryin on”.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nó làm ngắt đi những dòng suy nghĩ mơ hồ của cô. Cô bước xuống sàn nhà mát lạnh. Luồng đôi chân trắng muốt của mình vào đôi dép kẹo. Sao đó cô lếch từ từ đến cái điện thoại của mình. Cô cầm tiếng thoại lên, là Kyo gọi.

Cô chần chừ chẳng biết là mình nên bắt điện thoại hay không. Nếu bắt, anh sẽ nghe thấy giọng cô run rẩy. Còn không, anh chắc sẽ lo lắng lắm. Cô cắn răng, nuốt nước bọt rồi nấc 1 hơi dài để dồn nén đi những giọt nước mắt.

Uke bắt máy. Giọng cô tương đối ổn định hơn vừa rồi:

Alô.

Uke à?. Có chuyện gì với em thế?.

“Sao anh ấy lại hỏi mình câu đó?”.

Uke bắt đầu nhận thức được việc Kyo đã nhận ra cô đang khóc. Bờ môi cô run rẩy hỏi:

Chuyện gì là chuyện gì hử anh?.

Sao em lại khóc...?.

Em... em đâu có khóc- Cô chối.

Em đừng dối anh. Anh biết cả rồi. Em đang khóc. Đúng không?.

...

Sao em không trả lời anh?.

Em...

Ai làm em khóc?.

...

Nếu khó xử thì thôi vậy, em đừng nói ra. Anh không muốn làm em khó xử/

Cám ơn anh!. Mà anh gọi em có chuyện gì không?.

Chủ nhật này mình đi chơi nhé!. Có Jun, Yun, Hanry và San nữa.

BẠN anh à?.

Ừ.

Thế quyết định vậy nhé!. Chủ nhật gặp lại anh!.

Ừhm. À mà khoan, đợi anh nói cái này đã.

Cái gì anh?.

Tối ngủ ngon, anh yêu em .

Cuộc hội thoại chấm dứt. Uke như muốn ngã khuya trên giường.

“Anh ấy vừa nói là anh ấy yêu tôi đúng không?”.

Cô bụm miệng lại, ngăn cản tiếng nấc phát ra. Cô đã lừa dối người cô yêu. Cô biết rằng anh ta tin cô vô điều kiện những cô vẫn lừa dối. Cô còn là con người không?. Cô có phải con người không?... Hay cô là thú vật không có tình thương?. Trời ạ, cô đâu muốn thế. Sao ông trời cứ thích trêu chọc cô thế này. Cô không muốn đâu. Làm ơn ngăn cản lại tội lỗi mà cô đang gây ra đi. Làm ơn đi!. Nếu không, cô không thể nào mà sống nữa đâu.

Cô bắt đầu buông xuôi tay ra cho tiếng nấc lớn lên dần dần. Cô khóc thét lên. Tiếng nấc của cô ngày 1 càng lớn, nó lấn át căn phòng. Căn phòng của cô giờ như chìm trong 1 giấc ngủ đông dài hạn. Lạnh lẽo và âm u. Trống trơn và không khoảng trống. Rồi mai này cô sẽ đối diện với Kyo thế nào đây?.. Mai này cô còn mặt mũi nào đi gặp anh ấy không?.

Cô gục ngã, cô úp mặt vào giường. Nước mắt cứ rơi vô định. Nằm co ro trên đó, chưa bao giờ cô thấy mình đau đớn thế. Nỗi đau lừa dối người mình yêu nhất liệu ai có hiểu cho cô?. Liệu ai có thể xoa dịu nỗi đau này cho cô?. Cô đau, đau quá!. Đau đến co thắt cả trái tim nhỏ bé của mình.

-o0o-

Sáng hôm sau...

Yun đã thức dậy từ sớm. Tối ua nó không ngủ được. Bởi nó biết, thời gian còn lại của nó là quá ít. Nó biết, nó biết chứ. Vì cơ thể này là của nó. Và nó là người rõ nhất. Rõ ràng giới hạn của sự sống và cái chết đang

liền kề với nhau. Một tí, một tí nữa thôi. Giới hạn đó sẽ biến mất. Vì nó sẽ chết. Bỗng dưng, nó bật cười hờ hững. Kí ức của nó chợt ùa về như 1 con gió. Một mối và oái ăm.

Không biết từ bao giờ, nó đã từ 1 con bé đầu đội trời, chân đạp đất. Dù ở bất cứ trường hợp nào cũng chẳng biết khóc là gì. Chuyển thành 1 con bé yếu đuối, dễ khóc, thích vùi đầu vào tình yêu mù quáng. Nó bắt đầu thích những gì của hân tặng, thích đi cùng hân, thích được đắm chìm trong tình yêu cùng hân. Rồi thích những gì thuộc về hân, thích được hân yêu, được hân vuốt ve để nũng nịu. Quả thật, nó đã khác, đã khác trước quá nhiều rồi. Con bé Yun bây giờ hoàn toàn bình thường, chẳng còn gì là khác biệt nữa. Đúng là... khi yêu ai cũng giống ai cả.

Nó cạnh bên hân, người vẫn còn rút nhỏ vào thân hình hân. Như 1 chú mèo không muốn rời xa chủ của mình. Sự ấm áp của hân, đó chính là động lực duy nhất khiến nó vui vẻ. Giờ, sự ấm áp này đang bao bọc nó. Song, sao nó lại thấy sợ hãi thế?. Có phải một khi tình yêu đã thăng hoa thì nó sẽ biến mất không?. Nó gối đầu lên tay hân, rồi ngược lên nhìn khuôn mặt của hân. Tính ra thì cũng lâu rồi nó chưa ngắm kĩ hân thế. Hoá ra môi hân mỏng thế, lông mi hân dài thế, tóc hân lại mượt thế. Nhưng khuôn mặt đã gầy hơn trước khá nhiều rồi.

Nó giơ tay mình lên, khẽ chạm nhẹ vào tóc hân. Rồi nó vuốt ve, cảm giác thật dễ chịu. Cứ như trở về với thời mới yêu nhau vậy. Nó cười mỉm dịu dàng. Sau đó, nó tặng hân một nụ hôn chào buổi sớm. Nụ hôn chứa đầy tình yêu của nó.

Yun bước xuống giường, đặt chân mình lên nền gạch lạnh lẽo của buổi sớm. Nó thấy thật trống vắng. Dẫu nó biết, hân vẫn còn bên nó. Nhưng nó không biết, liệu hân còn bên nó được bao lâu. Nó cười ngặc nghêu 1 hồi. Thấy lòng có tí cảm giác mệt mỏi, lòng buồn. Tim buồn. Nó nhìn qua cửa sổ đóng đầy sương đêm kia, hầu như mọi vật còn chưa thức tỉnh. Mặt trời còn chưa mọc. Bầu trời cũng chỉ mơn man tỉnh giấc. Những bóng tối còn chưa được phá vỡ. Không gian lạnh lẽo vẫn bao trùm lấy thế giới. Thì ra mọi vật đều tàn úa theo nó. Chúng có màu đen của tự nhiên, của sự u ám nó truyền sang chúng.

Nó mở cửa sổ ra, chống tay lên, liếc nhìn ra ngoài. Có một cơn gió buổi sớm lùa vào. Cơn gió như muốn an ủi nó vậy. Nó lại khẽ cười đáp tạ con gió kia. Rồi nó vươn vai chào buổi sớm.

Jun bắt đầu thức giấc. Cậu vươn người, ngáp. Lâu rồi hoặc ít nhất là 1 tuần nay, cậu chưa có giấc ngủ nào trọn vẹn như vậy.

Cậu nằm trên giường, khuôn mặt vẫn còn ngáy ngủ. Nhưng trong cái ngáy ngủ đó, cậu vẫn thấy được hình dáng của Yun. Cô đang nghiêng người nhìn cái gì đấy. Cậu khẽ cười, rồi lấy tay dụi mắt cho tỉnh hân. Cậu ngồi dậy, gãi đầu. Như thường lệ, cậu lại ngáp 1 cái rõ dài. Sau đó, cậu nhảy xuống giường, tiến lại gần Yun. Cậu luồn tay mình qua hông cô rồi ôm cứng lấy. Đặt nhẹ đầu mình lên vai cô, nũng nịu rồi nói:

- Chào buổi sáng, con vịt cưng .

42. Chương 42

Yun bị cái ôm làm giật mình. Theo bản năng cô quay người lại xem đó là ai và la toáng lên chửi:

- Ô cái đm!.

- Hơ hơ, Chồng em mà em giật mình à?.- Cậu trêu.

- Chồng cái đầu anh ý. Buông ra coi.

- Không buông thì sao.

- Muốn ăn cắn không?.

- Muốn .

Vừa nói cậu vừa chu chu cái mồm ra, ra hiệu: “Cẩn đây này Vợ yêu”. Còn cô thì rùng mình nhìn thẳng con trai “biến thái” trước mặt mình. Đầu thâm nghĩ:

“Chẳng nhẽ Jun mắc mưa rồi bị điên luôn à? Thái độ này là sao đây”.

Rồi chẳng đợi gì nữa. Cô giơ tay lên dấm cho cậu 1 phát vào mặt, làm cậu giăng bật ra sàn nhà. Ôm mặt rên đau đớn. Cô cười hả hê, chỉ trích những hành động vừa rồi của “người yêu mình”:

- Này nhá! Này thì dấm nhá chứ ddech hôn nữa đâu nhá!. Nhìn cứ như biến thái ý.

Jun lăn lóc trên sàn nhà, tay xoa xoa sống mũi. Mắt rưng rưng vì đau. Bực tức trách lại cô:

- Thì anh muốn chào buổi sáng với em như trong phim truyền hình tình cảm thôi mà. Sao em bạo lực với anh thế? .

- Em không phải mấy con nhỏ đó!.

- Chứ em thế nào?.

- Em khác biệt. .

- Thôi đi nàng ơi, ta biết nàng thích đú cao nhưng đừng đú cao quá! Nhỡ té, mặt bị biến dạng là ta không yêu nữa đâu đấy! .

- Hờ, muốn ăn dấm nữa à ?.

- Đâu đâu, ta đùa thôi . Dù sao nàng vẫn là con gái mà...

- Rồi hơi. Mai mốt đừng có giở cái trò biến thái đó với em nữa đấy nhá!.

- Em không thích à?.

- Ủhm, tất nhiên. Chẳng theo thời đại tí nào?.

- Trời, tình yêu phải thế chứ!.

- Nô nô, tình yêu không phải thế. Tình yêu là dùng tâm để yêu, dùng hạnh động và lời nói để diễn tả chứ không phải là ôm eo, ôm mông là yêu đâu. .

- Hôm nay lên mặt dạy đời anh nữa đấy chứ!- Jun cười đều.

- Thôi, mềm thúi quá!. Đi đánh răng đi!.

- Em đánh chưa mà dám bảo anh mềm thúi.

- Không thấy em thay đồ rồi à?. Dở hơi.

Cậu bắt đầu nhòm kĩ lại. Đúng là cô đã thay đồ rồi. Vừa què vừa bị chữi dở hơi. Cậu cũng hơi khó chịu. Nhưng chẳng muốn nói gì, vì đối tượng trước mắt là Yun- người yêu cậu. Cậu đành nhịn tức mà bước vào phòng tắm. Trước khi bước vào, cậu còn quay người lại trên cô phát cuối:

- Không được vào đâu đấy nhá!.

- Ok, em sẽ không vào. Em chỉ đứng ở ngoài nhòm anh tắm thôi! .- Nó trêu lại.

-o0o-

Jun bước vào phòng tắm, cậu cởi đồ mình ra. Quăng vào sọt đựng quần áo gần đó. Rồi tay này luồn qua tay kia, lắc lư tập thể dục buổi sớm (Chưa thấy thằng nào điên như thằng này).

Cậu vắn vỏi nước lạnh. Nước chảy xuống thâm dần vào người cậu. Cậu đưa tay chà quanh người.

Cái nóng của mùa hè, cái lạnh của dòng nước hoà quyện vào nhau. Chúng cứ như điều khiển hết mọi hoạt động của cậu. Thế xác cậu lẩn lỉ trí.

Vài phút sau đó, cậu đã tắm xong. Cậu bắt đầu đánh răng, súc miệng. Rồi cậu bước ra khỏi phòng tắm với 1 cái khăn choàng trên đầu. Cười tươi như 1 đoá hoa.

Song, Yun hoàn toàn ngược lại với cậu. Cô đang ngồi co ro trên giường với khuôn mặt hoàn toàn trái với lúc này. Cô đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ từ tối hôm qua. Cô ngược lên nhìn cậu, cầu mày lại. Điều này đối với cô quá thể khó khăn. Cô hít 1 hơi dài, rồi lại thở ra. Rồi lại hít 1 hơi dài, rồi lại thở ra. Cô nắm tay cậu, kéo xuống ngồi cạnh mình. Cô nhắm mắt lại, hít thở. Cô nhìn thẳng vào mắt cậu, nói:

- Em đã suy nghĩ nhiều về điều này... Và em nghĩ là em nên nói với anh.

- Chuyện gì thế em?.

- Uhm... Có lẽ là anh sẽ không tin những gì em sắp nói đây, nhưng em vẫn phải nói. Với điều kiện là... anh muốn nghe, và phải tin vào những điều em sắp nói.

Jun nhìn cô. Cậu bắt đầu ý thức được chuyện cô sắp nói sẽ nghiêm trọng như thế nào. Cậu thấy mình hơi lúng túng. Cậu né tránh cô, cố tình quay đi hướng khác. Cậu không muốn như đợt trước nữa. Cậu đã khổ với những lời quan trọng của cô lắm rồi.

Mình không muốn nghe. . Lần trước cô ấy cũng nói thế, lần này cũng nói thế. Mình chẳng muốn nghe tí nào.

Yun nhìn cậu, hai tay bấu thật chặt vào nhau. Sự thật sắp nói ra rồi. Cô chưa biết hậu quả của chuyện nói ra sẽ như thế nào. Nhưng cô vẫn phải nói, chỉ có như thế. Cô mới thấy được lòng mình thanh thản hơn.

Nếu Jun biết sự thật, anh ấy sẽ phản ứng sao đây?.

Cô ngồi đó. Vẫn hai tay bấu chặt nhau. Vẫn đang nhìn cậu, nhưng trái tim thì đập liên hồi. Chúng không chậm lại, hay nhanh lên. Chúng chỉ đập liên hồi. Cô hít thở thật sâu, rồi lên tiếng xé vỡ bầu không khí ngại ngùng kia:

- Chuyện này rất quan trọng. Nhưng...

- Quan trọng thế nào? – Cậu suy nghĩ 1 tí rồi nói.

- Em không biết, nhưng có lẽ anh không tin.

Jun quay qua nhìn Yun. Nhìn thẳng vào đôi mắt trong và đẹp kia. Jun biết, khi Yun nói dối. Cô thường không dám nhìn thẳng vào đối phương.

Tạm thời tin cô ấy.

- Vậy...

- Em cần nói với anh. Thật sự là rất cần. Thời gian của em còn ít lắm!.

- Thời gian gì cơ?.

- Em sẽ nói anh biết. Thế anh có muốn nghe không?.

-

- Anh trả lời em đi.

- Được thôi. Em hứa với em. Thề với trời, anh sẽ tin vào lời của em vô điều kiện.

Cô gạt đầu, tay khẽ đưa qua cầm lấy tay cậu. Hít một hơi dài, nói:

- Nghe nhé!.

- Uhm.

- Em sắp chết rồi...

Jun giật mình. Tai cậu trở nên lùng bùng. Cậu không thể nào tin vào lời cô vừa nói được. Bệnh tim của cô nặng, cậu biết. Cậu biết rằng cô sẽ ra đi, nhưng đâu nghĩ lại nhanh thế. Cậu nhẩn mày, cau kính:

- Em nói gì cơ chứ?.

- Em biết anh không tin, nhưng em sắp chết rồi. Còn hơn 1 tuần nữa thôi anh ạ. Em sắp chết rồi...
- Em đừng gạt anh chứ!- Cậu gạt phắt câu trả lời của cô.
- Không, em không gạt anh. Sự thật là thế, em sắp chết rồi... Thần chết đã bảo, chỉ còn hơn 1 tuần nữa... Em sẽ chết, anh phải tin em.
- Em xem phim kinh dị riết rồi em hoang tưởng à?.
- Anh phải tin em chứ!- Yun nói, tay nắm chặt tay cậu hơn.
- Cậu nhìn cô, nhúu mày thương xót.
- Mình nên tin cô ấy không?.
- Cậu đang chông chênh, giữa tin và không tin.
- Nên... hay không?.. Dựa vào đâu mà mình tin cô ấy chứ!?.
- Anh tin em đi. Em nói thật, em sắp chết rồi nên em muốn tạo nhiều kí ức cho anh, và cho em. Được không?.
- Anh không tin em được.
- Nhưng...
- Thần chết? Làm sao có chuyện thần chết xuất hiện ở nhân gian chứ!.
- Sự thật là thế mà...
- Em bị hoang tưởng rồi.
- Anh phải tin em chứ!.
- Dựa vào điều gì?.
- Dựa vào trái tim đang đập yếu dần của em đây này.
- ...

Jun nuốt nước bọt. Chưa bao giờ cậu thấy Yun như thế. Như 1 con mèo bị hất hủi, nước mắt cô cứ từ từ chảy ra. Cô không kêu, không nức, hay rên rỉ. Đơn giản là cô chỉ chảy nước mắt.

Đôi mắt đẹp kia của cô dần dần sụp lại. Cô biết, 1 khi Jun đã không tin gì rồi thì đánh chết anh ấy cũng chẳng tin. Bỗng nhiên có 1 tí thất vọng len lỏi trong người cô. Cô từ từ buông tay cậu ra. Lắc đầu đau đớn. Cô đã tin cậu như thế, tin vô điều kiện như thế... Vậy mà những lời cô nói, cậu chẳng thèm tin. Cô cười đau đớn, hoá ra con người họ vẫn ích kỉ như nhau. Chẳng ai chịu tin vào những chuyện ma quái, chẳng ai chịu tin cả. Kể cả những người yêu nhau, họ nói ra những điều họ thầm giấu bấy lâu cho nhau nghe. Song, liệu nói rồi đối phương có tin không?.. Đó mới là vấn đề chính.

Mình nên cứng rắn. Đừng hờ chuyện gì cũng khóc thế!.

Cô hít hơi dài. Đó là thói quen khi mệt mỏi của cô. Sau đó, cô dùng tay mình lau vội những giọt nước mắt trên má. Khẽ nói với giọng hết sức yếu đuối:

- Thôi, anh về đi!.
- ...
- Không tin lời em thì về đi. Em ở đây, tí gọi điện thoại bảo thằng Chan rước.
- ...
- Về đi, đừng đứng đó mà nhìn em nữa.
- Anh... xin lỗi.

- Xin lỗi gì? Đâu cần xin lỗi. Anh đâu có lỗi, là em ngu quá nên đâm ra ảo tưởng mà. – Cô khinh.
- Thôi được rồi!. Anh sẽ tin em.
- Thôi, không cần. Miễn cưỡng chẳng được gì cả. Về đi!.
- Anh tin em mà.- Vừa nói cậu vừa cầm tay nó.
- Bây giờ tôi nói anh về đi!. Cút đi!. Đm, xem như tôi tin lắm người đi. Cút đi!. Biến khỏi mắt tôi đi- Cô hất tay cậu đi.
- Anh nói là anh tin em rồi mà!. – Jun bắt đầu cáu.
- Đi đi, hay muốn tôi đánh anh vỡ lò?. Đi đi... Anh không tin tôi thì thôi, không cần đâu. Chắc tôi chết anh cũng chẳng quan tâm đâu nhỉ?.
- Em nói gì thế?.
- Anh đi đi... Đi đi... Biến đi...
- Được, anh sẽ đi. Không phải là anh không tin em, nhưng chuyện này quá hoang đường, anh muốn tin cũng không được. Giờ, em muốn thế nào tùy em. Anh đi đây!.
- ...

Chẳng có chứng cứ, làm cái đm gì mình phải tin cô ấy chứ!.

Rồi cậu chạy ra, đóng sầm cửa lại. Mặc kệ cô ở trong đấy 1 mình.

Cô không ngờ người mình yêu, người mình tin tưởng lại như thế. Cô thầm hỏi mình.

Có phải trước giờ toàn mình yêu anh ấy không?. Trước giờ anh ấy chẳng hề yêu mình đúng không?.

Một hồi sau, cô bật cười điên dại. Người dọn phòng đứng trước cửa nghe tiếng cười đấy cũng chẳng dám gõ cửa đem thức ăn sáng vào. Tiếng cười đó... điên? Vui? Hay quá thê lương? Nên anh chàng đó không dám vào?.

-o0o-

Jun bực mình bước ra khỏi khách sạn đó. Tiện tay quơ đón 1 chiếc taxi rồi bước lên ngồi về nhà. Trên xe cậu vẫn chưa hết bực mình.

Làm cái đm gì cô ấy phải như thế chứ?. Thần chết gì chứ!. Cô ấy chắc sợ mình lảng nhãng nên mới thế đây mà. Hừ, đúng là con gái đứa nào cũng như đứa đó. Khác biệt? Khác biệt đéo gì cơ chứ!. Bực mình thật!.

-o0o-

Ông Chan bước chân vào khách sạn thì thấy Jun chạy ra với bộ mặt đỏ hoe như muốn giết người. Liền chạy vào chỗ của Yun thì thấy anh chàng phục vụ đứng trước cửa, trên tay là khay thức ăn. Đang phân vân việc nên vào hay không. Ông ấy thấy thế bỗng dưng đâm ra nghi ngờ.

Chuyện gì thế nhờ? Chẳng Jun vừa mới chạy ra, còn thằng này thì đứng lắp ló ở đây. Đm phải lại gần xem chuyện gì mới được.

Ông ấy theo suy nghĩ của mình mà bước thật nhanh lên anh chàng phục vụ, hỏi:

- Này này, sao không mang vào cho người ta ăn sáng, mà lại đứng đây rình rập thế hử?.
- Cô ấy... đang có vấn đề...
- Cô nào?.
- Cô gái trong phòng này ạ...
- Đâu? Thấy gì đâu?.
- Anh nghe kĩ đi ạ. Cô ấy đang cười đấy .

Ông Chan đánh lỗ tai lên nghe. Đúng là Yun đang cười, cười trong tiếng nấc. Hoảng sợ quá ông ấy liền đẩy mạnh cửa vào.

Ông Chan đẩy cửa vào. Người chết đứng. Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn đáng sợ so với những gì ông ấy nghĩ: Yun không cười bình thường, Yun không vui vẻ, háo hức. Cô ngồi trên giường, cô cầu cầu lấy tấm drap chẳng tiếc thương. Miệng cứ nở nụ cười thê lương và điên dại.

Ông ấy sợ sệt chạy lại bên Yun, đỡ cô đứng dậy rồi hỏi:

- Chuyện gì với mày thế?.

Yun nhìn ông Chan, chẳng nói gì. Nước mắt cứ chảy ra kèm theo tiếng nấc. Mắt cô đỏ mọng lên, điều này chứng tỏ cô đã khóc từ rất lâu. Giờ, cô đang tự định nghĩ từ “tin tưởng” và “phản bội” trong mình. Liệu có phải thế giới này đã –hoàn toàn- phản bội cô rồi không?. Cô không biết, điều duy nhất lúc này cô biết là Jun đã không tin cô. Anh không tin vào những lời cô nói. Chẳng phải cô từng nói với anh: “Tình yêu phải có sự tin tưởng, và cảm thông cho nhau mới làm nên 1 tình yêu vĩnh cửu” hay sao?. Thế tại sao anh không tin những lời cô nói thế?.

Cô lại lặng lẽ khóc.

Ông Chan nghĩ mình không nên hỏi thêm nữa. Nếu hỏi thêm nữa, có lẽ cô sẽ lại càng đau đớn thêm.

Ông ấy đành lắc đầu mà dùng 2 tay bế xốc cô lên. Cứ để cô rút vào người vào người mình khóc như 1 đứa bé.

Mọi người bên ngoài đều tò mò về chuyện gì đang xảy ra. Cũng kéo nhau đến xem. Có người bảo:

- Hình như cặp này cãi nhau thì phải?.

Cũng có người nói:

- Anh chàng đòi chia tay, cô nàng không chịu nên đâm ra thế để níu kéo anh ta.

Hay:

- Cô nàng này xinh thế mà lại bị bệnh điên.

Họ cứ nói, cứ nói thế. Nhưng họ đâu biết, cảm giác của 1 người đang ở bên bờ cõi chết. Vịn lấy 1 tí hi vọng với người mình yêu, rồi hi vọng đó tiêu tan... cảm giác thế nào?. Họ đâu biết, họ cũng không cảm nhận thấy đâu. Vì thâm tâm họ, chưa từng nếm trải. Người chết, kẻ sống. Những linh hồn giao quynh nhau, nhưng họ chẳng thể nào biết. Vì họ, chưa chết.

-o0o-

43. Chương 43

Jun về đến nhà. Đóng sầm ngay cửa phòng, nhảy lên giường mà thấy hết đồ đạc dưới đất.

“Cô ấy đúng là bị hoang tưởng mà. Trên đời này không bao giờ có thần chết cả. Làm gì có!”.

Cậu đang thực sự tức tối. Đâu phải là cậu không tin cô ấy, mà chuyện này thực sự... thực sự quá hoang đường đến không thể nào tin được.

Cậu đặt tay lên trán mình mà suy ngẫm lại những chuyện vừa rồi mình làm.

“Mình có làm quá không ta?. Ít nhiều gì mình cũng nên ở đó nghe 1 tí rồi nhẹ nhàng nói cô ấy này kia chứ”.

“À, không không, mình làm thế cũng đúng. Mà lúc đó sao hình như mình quên cái gì ý nhờ?. Sao mình không nhìn thẳng vào mắt cô ấy mà hỏi?. Hay... là mình đã tin cô ấy nói thật nên chẳng nhìn?”.

“Nô nô, không thể nào. Làm gì có chuyện đó. Chuyện gì mình cũng có thể tin, nhưng chuyện thần thánh này thì đập chết mình cũng chẳng tin. Trừ khi có thần chết hiện ra trước mặt mình mới tin”.

Jun không nghĩ rằng mình sai. Ừm, thì cậu không sai. Vì bất cứ ai trong trường hợp của cậu cũng thế. Không thể nào tin vào chuyện này. Chuyện mà thế giới này không chấp nhận được. Song, cậu lại bắt đầu bức rức vì chuyện vừa rồi mình làm. Có lẽ cậu làm thế quá đáng thật...

“Không biết cô ấy bây giờ như thế nào nhỉ?”.

Nghĩ tới đây, cậu cảm thấy lo lắng. Không muốn suy nghĩ nữa, cậu đứng dậy. Đi đến bàn lấy điện thoại ra rồi vào danh bạ tìm số cô. Rồi cứ phó mặc cho trời. Để khi cô bắt máy thì tùy cơ ứng biến.

Đầu dây bên kia bắt máy, là giọng của 1 thằng con trai:

- Alô, mà là Jun đúng không?.
- À... ừ ừ. Ai đấy?.
- Ơm, tao Chan đây. Ơm mà...?
- Gì đấy, Chan à?. Sao mà lại nghe máy Yun?.
- Ơm mà, mà làm chuyện gì rồi lại hỏi tao à?.
- Tao? Làm gì đâu?.
- Ơm sao con Yun nó thế nào?. Hả?.
- Cái gì?. Ra cái gì? – Cậu hốt hoảng.
- Mà đã làm gì nó ra nông nổi này hả?. Ơm thằng chó .
- Chuyện gì xảy ra? Hả?.
- Mà làm rồi lại hỏi sao hả?. Tao ân hận khi giao em tao ày quá!.
- Ơm, mà nói rõ xem. Yun bị gì!.
- Mà lại đây đi rồi biết!.
- Alô... alô...

Ông Chan cúp máy cái cụp.

Jun bắt đầu thấy lo sợ. Yun bệnh tim nặng, không biết có chuyện gì không?. Những lời vừa rồi ông Chan nói quá mơ hồ. Cậu hiểu được 8-9 phần thôi. Còn chuyện gì đang xảy ra với cô thì cậu chẳng thể nào hiểu được.

Không muốn đoán già đoán non nữa. Cậu cầm ngay áo khoác, khoác lên người rồi đâm thẳng ra ngoài.

Thấy cậu chủ mình chạy như thế, osin cũng nháo nháo lên. Làm kinh động đến bố mẹ cậu (Dạo này bố mẹ Jun ở nhà canh chừng con). Vừa bước ra tới cửa, cậu đã bị chặn lại:

- Con đi đâu thế?.
- Đi đâu mặc xác con.
- Mà ăn nói với bố mẹ thế à?. Nói mau!. Đi đâu...
- Đi chơi!.
- Ở nhà, không đi đâu hết.
- Hờ, quan tâm con từ lúc nào thế!.

- Hừ, mày đi thâu đêm. Sáng nay mới về mà lại đòi đi nữa à?.
- Thôi ba mẹ đừng vờ nữa. Ba mẹ quan tâm cái đéo gì con?. Để con đi đi.
- Mày... ăn nói với ba mẹ mày thế à?. – Ba nó tức giận.
- Để con đi!.
- Được thôi, mày sẽ được đi. Nếu như mày qua khỏi cái xác của tao.

Dứt lời, ba nó đưa tay lên búng 1 cái tách. Chỉ sau vài giây, 1 hàng ngũ vệ sĩ đã bước ra. Họ mặc đồ vest đen, đội nón đen, kính đen, tai nghe đầy người. Ai nấy đều thân hình to khỏe. Nhìn cũng đã ngán, nói chi đến chuyện đánh nhau để được ra ngoài.

Jun nuốt nước bọt. Vừa ngán lại vừa khinh.

“Không ngờ lão già này lại chơi trò này với mình!”.

Ba Jun thấy con trai mình thế, biết chắc mình thắng cuộc. Hạ giọng xuống đắc trí:

- Thế nào?. Ở nhà hay đi...
- Không ngờ ba lại chơi đều thế!.
- Không những thế đâu.

Ông cười nham hiểm, rồi lại búng tay tách 1 lần nữa.

Hàng vệ sĩ đứng chắn cửa từ từ tách ra làm hai. Sau đó, là 1 bóng người con gái quen quen tiến đến. Cậu quan sát từ xa, tự hỏi.

“Phải con nhỏ đó không ta?”.

Không sai vào đâu nữa, đó là Uke. Bây giờ thì cậu hiểu âm mưu của bố cậu rồi. Ông ta muốn giữ cậu lại, để tạo điều kiện cho Uke đây mà.

“Mình không cho ông ta toại nguyện đâu”.

Rồi như 1 ý nghĩ lớn được loé sáng. Cậu cười nham hiểm, nói với bố mình:

- Con hiểu ý ba rồi!.
- Mày hiểu rồi à?. Khôn hồn thì đi chơi với nó đi!.
- Dở hơi thật. Đi thì đi, sợ đéo gì!.

-o0o-

Uke ngồi trên xe với Jun, lòng chẳng háo hức tí nào!. Hiện giờ, trong người cô chỉ có cảm giác khó chịu. Thằng con trai ngồi kế bên cô cứ làm bộ mặt hậm hỉ, như âm binh từ địa ngục lên ý.

“Thằng ranh con này!. Không thích còn nhận lời. Định chơi mình đây mà!”.

- Này!.

Uke lên tiếng, phá vỡ bầu không khí khó chịu.

- Gì? – Jun đáp trả.
- Chuyện hồi hôm tôi nói với anh, anh đã suy nghĩ chưa?.
- Rồi!.
- Câu trả lời?.
- Ok, đồng ý. Ít nhiều gì tôi cũng yên ổn trong thời gian này.
- Anh không ngốc như tôi tưởng.

- Thế cô cho rằng tôi ngốc chắc?. – Cậu khó chịu vì lời nhận xét vừa rồi.
- À thôi, không có gì. Mà đã giả thì phải giả cho giống đấy nhé!
- Giống là giống thế nào?.
- Như anh yêu bạn gái anh ý!.
- Ôm, hôn, nắm tay này kia ý à?.
- Ok, chính là thế!.
- Không ngờ cô mặt dày thế!.
- Mặt tôi đủ dày để bảo anh làm điều đó thôi!.
- À ừm, cô được lắm!. Cô thắng đấy!.
- Chuyện đó là tất nhiên!.

Nhận được câu trả lời kia, Uke cảm thấy hơi mừng. Cô nàng còn sợ Jun sẽ không nhận lời nữa chứ!. Nhưng giờ thì không sao rồi, Jun đã nhận lời. Như thế thì mọi kế hoạch của cô sẽ diễn ra trôi chảy, chẳng có vướng bận gì.

Cô thầm cười trong bụng.

-o0o-

“Giờ này không biết Yun thế nào rồi nhỉ?. Mình muốn chạy lại bên cô ấy ngay. Nhưng đm, ông già đều. Kêu cả vệ sĩ đi theo dõi mình. Đm, trước giờ có quan tâm mình đâu, giờ lại quan tâm thế!. Muốn trốn ở đây cũng khó thật!”.

-o0o-

Nửa tiếng đã trôi qua, ông Chan vẫn ngồi trên sofa ở phòng khách. Ông ấy ảm ức vô cùng. Hoá ra thằng bạn mình lại đều căng như thế. Chan đã cố tình nói mơ hồ như thế để thử lòng hắn ta, cứ đinh ninh là hắn sẽ tới. Ai ngờ, sự thật lại khác với những gì mình tưởng nhiều.

“Đúng là thuốc đắng giả tật, sự thật mất lòng mà!. Xem như mình chơi nhầm bạn vậy!”.

Ông Chan trầm nghĩ.

-o0o-

Yun trên phòng, cô đã nín khóc khá lâu.

Ông Chan cũng khá tâm lý, biết em mình bị thế nên cũng tránh mặt đi. Muốn an ủi nhưng lại sợ động đến nỗi đau, thế đành thôi.

Đã nửa tiếng trôi qua, cô vẫn nằm trên giường. Khuôn mặt đọng vài giọt nước mắt khô, đôi mắt khô hốc, không hồn. Chúng đờ đẫn như thể thân xác của chủ nhân chúng đã chết đi.

Yun biết, mọi chuyện chấm dứt rồi. Tuy Jun không nói, nhưng cô biết, chuyện đã chấm dứt. Chấm dứt theo cách suy nghĩ riêng của cô. Trong tình yêu, không tin tưởng nhau tức là đã hết yêu nhau. Đó chính là câu trả lời.

Vài giọt nước mắt lại lặng lẽ rơi.

Vẫn cảnh vật trắng xoá đó, trắng đến kì lạ. Mọi thứ như chìm vào 1 nỗi nhớ và nỗi thất vọng tràn trề: cô gái váy trắng, drap giường trắng, phòng trắng, đầu sọ trắng vung vãi khắp nơi. Trái ngược với những cảnh vật trước kia: vật kì cũng đen. Bây giờ mới biết, con người khi đã mất đi hi vọng, mọi vật đều rũ rượi và trắng muốt.

Lâu rồi, lâu rồi, có người bảo: tin tưởng làm nên tình yêu. Liệu tình yêu còn khi tin tưởng đã bị bào mòn dần. Liệu rồi tình yêu có được tinh khiết và sắc sỡ màu sắc không?.

Có vài điều, hỏi ra nhưng lại không có câu trả lời. Và chỉ có 1 cách để tìm ra câu trả lời: đó là yêu. Tình yêu đau khổ...

Jun ngồi trong khu vui chơi mà cảm thấy nực cười. Uke cứ như là một con chim nhỏ vậy, riu rít kêu, riu rít nũng nịu. Cô ta quá phiền phức so với cậu. Đi lần này, cậu mới nhận ra, chỉ có Yun mới cho cậu cảm giác đó. Cảm giác buồn-vui-hạnh phúc, lẫn lộn. Cô mới là -khác biệt-.

Đi 1 lát đau chân, cậu ghé vào quán nước nào đó trong khu trò chơi, lặng lẽ ngồi im đó mà ôm lại những kí ức ỉn. Như thể đã lâu rồi, rất lâu rồi, cậu chưa từng nhớ về những kí ức đó. Cậu còn nhớ: vào ngày này, tháng này, ở khu vui chơi này, cậu đã cùng Yun và đám bạn chơi vui thế nào: tàu lượn, nhà ma... Tất cả đều cho cậu cảm giác thích thú. Rồi cả vụ Durin- cô nàng từng làm dao động trái tim cậu- đã gây thương thích cho Yun thế nào. Cậu đã phải bế cô như 1 đứa bé chạy hí hục vào bệnh viện ra sao?. Kí ức cứ ủa về đột ngột thế, cảm giác cũng đi kèm theo đó mà chạy về. Những dòng cảm xúc khi ngồi trước phòng cấp cứu mà chờ tin báo cứ chạy dọc theo sống lưng cậu một cách hờ hững: đau, hồi hộp, lo lắng. Chúng hoà quyện nhau tạo nên 1 tạp xúc: khó chịu, nhứt nhói. Nhưng cậu vẫn nhoeo miệng cười. Ít ra thì, những điều đó bây giờ nhớ lại vẫn thấy vui. Vẫn thấy hạnh phúc. Song, cậu vẫn thấy buồn, vì tình cảm của cậu, dường như chúng đang phai mờ dần đi. Yun khác trước rồi, cô càng ngày càng yêu đuối, không còn mạnh mẽ như xưa nữa.

“Phải chăng mình hết yêu Yun?”.

Cùng lúc đó, cậu lại lén liếc mắt sang nhìn Uke. Trong đầu thầm nghĩ:

“Liệu cô nàng này có ỉn cảm xúc đó?. Không, không thể nào!. Cô ta là con cáo già mà!”.

Nhưng ai mà biết được cơ chứ!. Người ta vẫn bảo tình yêu khi đã được thoả mãn thì cũng là lúc nó dần phai mờ đi. Bên cạnh đó, cũng có người bảo, đâu ai ngăn cấm được tình cảm mình dành cho người khác, cũng như người khác dành ỉn?.

Sau này, ông trời có dẫn dắt họ đến với nhau không? Làm sao mà biết được.

Uke chẳng nói gì. Đây là lần đầu tiên cô đi chơi khu vui chơi. Bon chen giữa cái trời nóng gay gắt của mùa hạ này chẳng dễ chịu tí nào, song, chơi vẫn là chơi, có thể mới chơi vui chứ!.

Cô nàng ngồi trong quán nước, chân đan chéo nhau, nhìn mãi ra tàu lượn siêu tốc. Lâu lâu lại nhìn sang đu quay cảm giác mạnh, mắt cô nàng cứ sáng lên rực rỡ như 1 đứa trẻ. Song, bộ dạng đó chẳng thích hợp với cô nàng. Cô đang vờ đấy!. Có ai vờ được như cô không?.

Thật ra cô rất ghét những chỗ đông người như thế này. Cô chỉ thích chỗ những yên tĩnh như quán cà phê với điệu nhạc du dương chẳng hạn. Nhưng “quân sư tình yêu” có bảo rằng: con trai thích loại con gái ngây thơ, ngu ngơ nên cô đành thế. Giả ngu, giả dần cũng khổ.

Jun đã uống hết 1 cốc sinh tố đầy. Bụng no căng, chán nản.

“Đi chơi kiểu này thì đi làm con mẹ gì?. Đm, con nhỏ này chán vl, chán hơn cả mấy con lúc trước mình quen nữa. Giả ngu để của ông à? Phấn!”.

Đột nhiên, Jun đứng dậy. Tay đập bàn cái rầm. Làm mọi người xung quanh phải dừng mọi hoạt động mà chú ý đến cậu. Song, cậu chẳng để ý họ làm gì, chỉ tổn hư mắt. Cậu nhìn Uke, đôi mắt hần lên vài tia máu đỏ:

- Tôi về!.

- Ó? Sao lại về?.

- Tôi phải đi tới chỗ bạn gái tôi!.

- Anh không sợ vệ sĩ à?.
 - 2,3 đứa đó thì làm đéo gì tôi được.
 - Anh khinh chúng quá đấy!.
 - Cô khinh tôi thì đúng hơn.
- Uke bị nói trúng vào tim đen. Giật hết người, không nói gì nữa.
- Đây?.
 - Gì? – Uke đáp.
 - Tôi cần cô giúp!.
 - Giúp gì?.
 - Cô với tôi vờ đi khỏi công viên. Sau đó cô ở lại, còn tôi chạy. Ok?.
 - Anh thật sự muốn thế?.
 - Chứ chẳng nhẽ tôi nói đùa với cô?. Nhanh đi!. Cô ấy đang đợi tôi.
 - Ok, nhưng tôi không đảm bảo những hậu quả gây ra đâu đấy!.
- Uke cười nham hiểm. Hắn cô đang có 1 âm mưu hoành tráng.
- Ok, không nói nhiều nữa. Nhanh đi!.

Dứt lời, Jun đưa tay ra nắm lấy Uke đi ra khỏi khu vui chơi. Miệng lúc nào cũng thầm khen mình:

- Mình tài thật!.

Đến trước cổng, Jun liền bỏ tay Uke ra. Vờ phui phui như tay cô nàng bắn lăm.

Cô nàng thì chẳng nói gì. Chỉ lặng lẽ nhìn thái độ của cậu: cô biết cậu đang khinh cô. Cô tức giận vô cùng, nhưng cô không có cái quyền đó. Nhà cô đang phụ thuộc vào cậu ra. Thế là cô gối gắm nỗi giận dữ đó lại, nghẹn ở họng mà cố nút nó xuống bao tử, tiêu hoá đi. Chỉ sau vài giây, cô đã có thể nở 1 nụ cười giả tạo:

- Anh đi đi!.

Đi đi rồi anh sẽ thấy hậu quả. Tôi không để anh đi dễ dàng thế đâu!.

- Ế thôi, thanks cô nhá!. Đi đây!.

Jun vẩy vẩy tay với cô nàng rồi chạy đi 1 mạch. Chẳng thèm ngoái mặt lại nhìn. Trong đầu Jun cũng thấy lạ, chẳng hiểu sao 1 đám vệ sĩ đó to xác thế mà đầu óc dần dần gọn. Song, cậu cũng chẳng quan tâm chuyện đó nhiều. Chuyện bây giờ là phải chạy thật nhanh, để đến bên Yun, xem cô ấy thế nào.

Uke đứng trước cửa khu vui chơi mà cười đắc thắng.

“Cuối cùng thì con mồi cũng lọt bẫy”.

44. Chương 44

Toán vệ sĩ kia ở trong thấy cậu chủ mình đã chạy đi. Bèn lò dò đi ra, đến bên cô nàng, hỏi:

- Thưa cô, chúng tôi đã làm theo lời cô. Bây giờ chúng ta sẽ làm gì nữa ạ?.
- Các anh cứ việc làm theo thôi. Xong chuyện tôi sẽ thưởng, đừng hỏi nhiều.
- Vâng, vâng ạ.

Nghe đến tiền thưởng, đám người đó mắt ai cũng sáng rõ. Ai cũng nghĩ rằng mình chỉ cần bỏ tí công là đã có được món tiền thưởng hậu hĩnh. Họ đâu ngờ rằng, cái giá phải trả của họ còn đắt hơn là món tiền này. Họ có thể đánh đổi công việc của mình vì điều này.

Uke, cô ta thật thâm độc khi nghĩ ra cách này!.

-o0o-

Jun bắt đầu thở dốc, mà quãng đường cần hoàn thành chỉ mới một nửa. Sao cậu lại thấy nó xa xôi thế?. Rồi cậu nhìn xung quanh, tìm đại 1 góc cây nào đó mà ngồi xuống thở. Cậu bắt đầu thừa nhận về tình cảm của mình. Ngày trước yêu Yun, những lần Yun ngã bệnh, cậu đã phải chạy hơn như thế này gấp trăm nghìn lần. Nhưng có nghĩ tí nào đâu. Thế mà giờ chỉ có 1 quãng đường bé tẹo cậu cũng chẳng hoàn thành được. Bỗng dưng cậu thấy khinh mình quá!.

Có một chiếc xe chạy ngang qua cậu. Khói bay ngùn ngụt làm cậu phải ho sặc sụa. Cậu chau mày khó chịu, đứng dậy hùng hổ định chờ cho chiếc xe kia một trận. Nhưng nó đã vượt khỏi phạm vi của cậu nên cậu chỉ rửa được thôi. Một lát sau cậu mới để ý, chiếc xe kia màu xanh, người kia đội nón bảo hiểm nhưng dáng người thì rất giống, và cái điệu chạy xe phỏm mạng sống này cho trời thì không ai khác... chính là hần rồi. Cậu ta còn chạy hướng đến nhà Yun nữa chứ. Đột nhiên, cậu thấy rùng mình.

“Không ngờ cô ta mới có cái nhau với mình một tí đã kiếm thằng khác”.

Song, cậu cần phải xác định kĩ hơn. Cậu trước giờ nếu không thấy sẽ không tin, mà thấy rồi thì phải làm rõ mọi chuyện. Cậu liền đưa chân lên mà chạy một mạch đến nhà Yun.

-o0o-

Yun ngồi trên phòng. Tay cầm điện thoại chờ Zen đến. Theo bản năng và tình cảm của mình, nếu không nhầm thì 1 tí nữa thôi Jun sẽ tới đây. Và cô cần 1 võ kịch để hạ màn cái tình yêu đau buồn này.

Không phải vì cô hết yêu cậu, hay cô giận cậu, vì cậu không tin cô. Mà vì cô không muốn cậu yêu cái con người bệnh tật như cô. Nếu như cô chết, cậu sẽ thế nào?. Điều đó ai biết được. Cô sợ khi mình chết mà chẳng thể nào nhắm mắt.

“Tính tong tính tong”, tiếng chuông cửa reo lên.

Yun nghe thấy tiếng chuông liền nhảy xuống giường. Phủ phủ những nếp nhăn trên người để chúng thẳng tắp. Cô mang đôi dép của mình vào, rồi tập nỡ 1 nụ cười giả tạo. Cô hít 1 hơi dài, sau đó, nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng.

Yun bước xuống cầu thang, rồi đứng giữa phòng khách. Từ đây cô có thể trông thấy Zen. Hôm nay anh ta mặc đồ trắng đen, quần tụt, cà vạt thắt xéo nhìn cứ như dân chơi xe chính hiệu ý.

Cô bước tới gần anh, cười cười. Trong điện thoại cô đã nói rõ mục đích cuộc gặp mặt này. Và cô cũng đã cho anh ta quyền từ chối. Song, có lẽ anh ta đã quá yêu cô chẳng? Nên chẳng từ chối gì mà phi đến đây.

Cô nhìn Zen, lại cười cười. Rồi nói:

- Anh hiểu ý tôi không?.
- Tôi hiểu!.
- Thế sao anh lại đến đây?.
- Vì tôi muốn giúp cô.
- Anh tốt thật!.
- Vì tôi yêu cô mà!.
- Nếu anh giúp tôi lần này, thì chúng ta sẽ được xem như tình nhân giả. Anh cũng chịu à?.
- Nếu được ở bên cô thì cái gì tôi cũng làm- Anh chàng đáp lại tỉnh bơ, miệng còn nở 1 nụ cười mãn nguyện.

-Ok, giờ anh lên phòng với tôi.

Nói xong, Yun đưa 1 tay ra kéo anh đi. Tay còn lại ra hiệu cho người hầu dắt xe anh ta vào, và khoá cửa nhà lại.

Ông Chan ngồi trên ghế sofa, thấy Zen bước vào cũng chẳng nói gì. Lơ đi như không thấy. Nếu bình thường thì ông ấy đã hét toáng lên mà cầm chổi rượt Zen chết lên chết xuống rồi. Nhưng không, lần này thì không. Vì ông ấy biết, Yun sắp làm cái gì và hậu quả sẽ ra sao.

“Ít nhiều gì nó cũng không còn đau khổ nữa”.

Xem như ông Chan đã ủng hộ nó rồi.

-o0o-

Zen bước lên phòng của Yun. Vừa bật cửa ra là mồm chữ A, mắt chữ O.

“Cái phòng gì đây?”.

Phòng gì mà đầu lâu lằng lóc, poster toàn phim kinh dị, tủ sách thì chỉ toàn sách ma quái, huyền bí. Phòng lại còn sơn màu đen, không tí ánh nắng lọt vào nữa chứ!.

“Hức, gặp trúng ma nữ rồi!”.

Bỗng nhiên, Yun đóng cửa cái Rầm lại. Bảo:

- Lộn phòng rồi!.

Lúc này thì Zen mới thở phào nhẹ nhõm. Mà cũng không sao, nếu Yun có như thế thì Zen vẫn chấp nhận. Vì yêu là chấp nhận hết con người mình yêu mà.

Yun kéo tay Zen đi. Vừa rồi cô theo bản năng mình mà mở cửa phòng, thật không ngờ cô lại sơ suất như vậy.

Cô kéo Zen đi một mạch, thấy phất anh qua bên phòng ông Chan. Ra hiệu cho anh ngồi lên ghế, còn cô thì ngồi trên giường. Cô cần thảo luận tí:

- Anh ngồi đây cho đến khi nào Jun tới, sau đó thì bước lại gần kiss tôi.

- Cô định làm thế thật à?.

- Ủhm, thế nên tôi mới nhờ anh.

- Ok. Được thôi!. Dù gì thì tôi cũng hôn nhiều người rồi, hôn cô nữa thì cũng... ok.

- Ủh, anh nhớ canh đúng thời điểm đấy nhé!.

- Ok, được thôi!.

-o0o-

Jun đang đứng trước nhà cô, bấm chuông inh ỏi. Ông Chan biết vợ kịch sắp bắt đầu, liền ra hiệu cho người hầu ra mở cửa.

Jun bước vào nhà Yun với người đầy mồ hôi. Miệng thì thở dốc, mắt có hầng lên tí vân máu, trông cậu lúc này cứ như con bò húc đang điên vậy.

Cậu bước vào phòng khách. Thì nhìn thấy ông Chan đang nằm trên sofa, tay cầm bịch snack cho vào mồm nhau nhóp nhép. Cũng đang lơ cậu đi, chẳng thèm nhìn. Jun tiến lại gần ông ấy, hỏi:

- Yun đâu?.

Ông Chan không nói gì, chỉ đưa tay ra chỉ trên lầu. Hắn cũng chẳng để ý đến hành động của lão, đành bước lên lầu với tâm trạng khó hiểu và bực bội.

“Bạn bè tới mà... đm nó, ts nhà nó làm hơn mình người lạ chẳng bằng!. Nhớ đấy, tí tao giải quyết xong vụ này tao xuống lột da đầu mày!”.

Jun bước lên trên lầu, từng bậc thang là từng nỗi sợ hãi dồn nén vào cậu. Bước chân càng lúc càng nặng. Song, bản thân lại không cho phép cậu. Cậu muốn xác nhận tình cảm của mình và của Yun. Ít nhiều gì thì cậu cũng đã yêu cô, và yêu sâu đậm ra sao thì cô cũng cảm nhận được rồi.

“Sao tim mình bỗng nhói đau thế này?”.

Cậu thu hết mọi can đảm của mình, đi đến bên phòng Yun. Từng bước đi là từng nỗi đau khó tả. Cứ mỗi bước đi như thế, nặng nề và mệt mỏi.

Nếu ông trời cho cậu 1 điều ước vào lúc này, thì cậu sẽ ước cho thời gian dừng lại. Chỉ có thế cậu mới có thể không bước tiếp nữa, không dấn chân vào nỗi đau này nữa...

Nếu sự thật không như mình muốn. Liệu mình sẽ thế nào đây?.

Bây giờ, đứng trước phòng Yun, cậu chẳng còn 1 tí suy nghĩ cũng như cảm xúc nào nữa.

“Khi con người ta đã quá đau đớn thì đầu óc sẽ trở nên trống rỗng!”.

Có phải thế không nhỉ?.

Cậu thu hết can đảm, đặt tay lên cánh cửa mà nước mắt muốn ứa ra. Cậu biết trước những gì sắp xảy ra, nhưng cậu không muốn tin vào nó, cũng chẳng muốn nhìn thấy nó. Song, cậu phải làm rõ mọi chuyện, lòng tự trọng không cho phép cậu bỏ cuộc.

Jun lại hít 1 hơi dài rồi đẩy cửa vào, ngó dáo dác. Vẫn thế, căn phòng đen không tí ánh sáng. Lâu lâu lại ánh lên vài vệt sáng dạ quang của những cái mô hình sọ người. Không khí vẫn ảm đạm đến lạ lùng.

“Khiếp quá đi mất!”.

Cậu thăm nghĩ rồi đóng vội cửa lại.

“Không có ai cả?. Đi đâu cả rồi? Sao lão Chan bảo ở trên đây cơ mà ”.

Chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng giờ dù cậu có đi cũng chẳng được. Lý trí cậu mách bảo rằng Yun ở đây, không xa lắm đâu. Và thế là cậu lại tìm kiếm. Tìm kiếm Yun, tức là tìm kiếm 1 tí hi vọng. Cậu tìm tí hi vọng, cậu tìm Yun...

-o0o-

Yun ở bên trong phòng lão Chan, cô nghe thấy tiếng bước chân và tiếng đẩy cửa.

“Cuối cùng thì anh ấy cũng đến”.

Suy nghĩ này làm tim cô nhói lên. Chỉ cần tí nữa thôi, cô sẽ chấm dứt quan hệ với Jun. Bạn bè không, người yêu không.

“Tình cảm cũng sẽ nhạt đi nhỉ?”.

Cô khẽ cười mẫn nguyện. Hít 1 hơi thật sâu, và nói:

- Anh ta sắp đến rồi đấy!.

- Tôi biết- Zen đáp lại.

- Thế anh biết đến lúc chúng ta làm gì rồi nhỉ?.

- Ừm, tôi hiểu ý cô mà...

- Anh không hối hận chứ?. Dù anh làm thế tôi vẫn không yêu anh?.

- Có lẽ mai này sẽ hối hận... Nhưng, tôi yêu cô nên tôi muốn làm cho cô tất cả.

“Làm cho tôi tất cả?”

Yun tự hỏi mình, rồi bàng hoàng nhận ra người con trai này thật tốt. Tuy thế, cô vẫn không thể dao động trước tình yêu của cậu ta, chắc cũng vì lý do đó thôi. Lý do hết sức đơn giản: trái tim cô đã có chủ.

- Rồi mai này, anh sẽ tìm được người con gái tốt hơn tôi.

Zen cười mỉm, chẳng đáp lại.

Mình thật ngốc!.

Khi yêu một người nào đó, thì dù có nhận được tình cảm của người kia cũng không quan trọng đúng không?. Vì mình yêu là cho, yêu là không cần đáp lại mà!. Đúng không nhỉ?.

Zen lại cười, cậu đúng là ngốc thật!.

-o0o-

Jun đảo lộn khắp nơi, cậu đã tìm đủ dãy rồi. Nhưng vẫn chưa ra phòng nào có Yun cả. Hiện tại, chỉ còn 1 căn phòng cuối cùng cậu chưa tìm, đó là phòng của lão Chan.

Cậu từ từ tiến lại, chân cứ giở lên rồi đặt nhẹ xuống. Chẳng dám gây ra tiếng động mạnh nào. Cậu chỉ muốn đi thật chậm, thật chậm. Và cũng dường như thế, đi càng chậm, nỗi lo sợ càng tăng dần. Cậu cũng chẳng biết mình nên làm gì, nên phản ứng ra sao. Song, chỉ cần đến đó thôi. Mọi chuyện sẽ kết thúc.

Giờ cậu đang đứng trước cửa phòng ông Chan. Cánh cửa hé mở, chẳng đóng lại. Lòng cậu càng nặng hơn, tim cậu co thắt lại như bị ai đó bóp nát.

“Có người”...

Cậu hít 1 hơi thật dài, tay 1 lần nữa được đặt lên cánh cửa. Từ đầu đến giờ, những cánh cửa mà cậu đã đặt tay lên chẳng mang lại cho cậu cảm giác gì. Song, chỉ có cánh cửa này, duy nhất nó làm cậu sợ hãi.

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?”.

Cậu nhúu mày đau đớn. Tiếng động bên trong lại làm cậu đau đớn hơn. Cậu nhắm mắt lại, dùng hết sức bình sinh của mình đẩy cánh cửa.

1 phút trước khi đẩy cánh cửa:

[Jun]

Mình có lên làm thế không?, nếu mình mở cánh cửa này ra tức là mình chấp nhận sự thật. Rằng cô ấy phản bội mình!. Mình có nên làm thế không?. Giờ mình phải làm sao đây?.

[Yun]

Anh ấy đã đến. Đã đến lúc rồi. Phải... kết thúc nó thôi.

Cười trong nước mắt- Những giọt nước mắt cuối cùng.

[Zen]

Cô ấy đã khóc, cô ấy đã cười. Mình sẽ ghi nhớ khoảng khắc này. Mình biết, mai này cô ấy sẽ không cười với ai như thế nữa.

30s trước khi đẩy cánh cửa:

[Jun].

Có lẽ mình nên mở cửa này ra. Mọi chuyện sẽ chấm dứt. Cuộc sống của mình sẽ trở về như cũ. Thiếu cô ấy mình vẫn sống được mà, đúng không?.

[Yun].

Zen này, anh là người tốt. Mai này khi tôi chết đi, anh sẽ tìm được 1 người khác tốt hơn tôi. Tôi không có gì trần trối cho anh, nhưng tôi cảm thấy anh giống như 1 người anh trai tôi vậy. Tuy thời gian tiếp xúc của chúng ta khá ít, nhưng tôi quý anh lắm!. Cảm ơn anh!. Chỉ lần cuối này thôi, anh giúp tôi. Anh sẽ chẳng hối hận vì việc đó đâu.

[Zen].

Mình yêu cô ấy. Dù có chuyện gì xảy ra mình vẫn yêu cô ấy!... Cũng có lẽ là không, nhưng dù sao đi nữa thì cô ấy, vẫn là người con gái xinh đẹp đã làm tim mình dao động.

Mở cửa:

Yun đang ngồi trên giường đột nhiên đứng dậy. Cô tiến lại gần Zen, cô mỉm cười dịu dàng. Cô đang tưởng tượng kia là Jun, và cô đã cười với Zen như với Jun. Nụ cười này, nụ cười cuối cùng, cô thề rằng mình sẽ không cười nữa.

Cô đã thề thốt với trời, rằng đây sẽ lần cuối cùng cô cười cho Jun, cho anh chàng kia và ọi người.

Cô tiến đến gần anh, cô vòng tay qua cổ anh và bắt đầu đưa đôi môi hồng của mình đặt lên môi anh. Cảm giác thật đau đớn, như hàng nghìn mũi tên cũng nhau đâm vào tim cô vậy. Song, nước mắt lại chẳng thể nào chảy ra. Chắc do đã khô cạn.

Hình ảnh người con trai hôn người con gái mình yêu đập ngay vào mắt Jun.

“Có thật là cô ấy như thế không?”.

Cậu đứng như trời trồng. Miệng bắt đầu khẩ lên cười. Người con gái kia, cô ta đã làm cậu yêu biết bao. Người con gái ấy, người mà cậu yêu mến. Giờ đã hôn 1 thằng con trai khác, không phải là cậu. Cậu không muốn tin những gì mình đang thấy. Lòng cậu buốt quá!. Bây giờ cậu hận cô, và cũng hận chính mình. Sao lại để cô đi?. Sao lại để cô thay lòng?. Có phải cậu quá vô dụng để nắm lấy cô không?. Bây giờ thì cậu mới biết, không phải do tình cảm của cậu phai nhạt, mà do tình cảm của cô phai nhạt. Điều đó làm cậu mệt mỏi, đau đớn hơn bất cứ suy nghĩ nào trong lúc này.

Cái cảm giác đó chẳng thể nào kìm nén được nữa. Vài giọt nước mắt đã rơi, từng giọt từng giọt trải đều trên má cậu, chúng từ khoé mắt chảy ra. Chúng lướt trên má, xuống cổ và rồi “tạch”, xuống nền nhà. Nước mắt cậu, đã rơi như thế.

“Cô ấy đã thay đổi! Thật sự đã thay đổi rồi.... Có lẽ mình đã sai khi yêu cô ấy. Không. Mình không yêu sai, chỉ là mình chọn nhầm đối tượng thôi! Đúng không?”.

-o0o-

Zen diễn xuất rất hay. Anh ta hoàn thành vai diễn của mình rất xuất sắc. Song, vừa rồi anh ta không hôn, vì đó không gọi là hôn. Đó gọi là chạm môi. Bây giờ nhớ lại cảm giác đó, anh ta lại cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Tuy đó là diễn kịch, là 1 vở kịch hoàn hảo do anh và Yun dựng lên, nhưng điều đó lại làm anh cảm thấy như hình đang ở trên mây.

Anh cứ tùm tùm cười mãi. Cười nhiều đến nỗi mẹ anh bảo anh là “thằng dở hơi”. Song, anh vẫn chịu nhận cái mác “dở hơi” đó, chứ không muốn ngừng ngay việc cười hạnh phúc khi nhớ về cái chạm môi ý như thế này.

Giờ, Zen đang nằm ở nhà. Một tuần nay anh đã vui vẻ và hạnh phúc khá nhiều. Hôm nay, anh lại nằm ở nhà cười. Nhưng hạnh phúc phải đánh đổi bằng nụ cười của 1 người con gái anh yêu thì anh cũng khá bức rức thật. Anh vắt tay lên đầu, bắt đầu nghĩ về câu chuyện hôm đó.

Một cảm giác đau đớn và tội lỗi lại chợt hiện về trong anh.

Jun lau nước mắt mình. Sau đó cậu lại hít 1 hơi thật dài, cậu chạy thật nhanh đến tách hai người họ ra. Chẳng cần suy nghĩ gì nữa, cậu nện cho anh chàng kia 1 phát vào mặt. Với lời cảnh cáo hết sức rành mạch: “Anh không đủ tư cách hôn cô ấy!”.

Rồi cậu quay qua nắm chặt tay Jun, ánh mắt điên loạn như 1 kẻ cuồng dâm. Mắt hằn lên những tia máu đỏ rõ rệt, kèm theo đó là cái siết tay như muốn làm nát xương kẻ thù của cậu. Jun khẽ cất tiếng giận dữ:

- Em vừa làm gì đấy!.

45. Chương 45

- Tôi làm gì mặc xác tôi.- Yun đáp lại lạnh lùng.

- Em... em làm thế mà được à?.

- Ủhm, được chứ!.

- Em không còn yêu anh à?.

- Ủhm, không còn.

- Thế là em hôn anh ta?.

- Ủhm, ok.

- Sao em không phản kháng hay giải thích gì đi?.

- Tôi không thích.

- Em có biết em đã phản bội anh không?.

- Tôi biết. Mà nếu tôi phản bội anh, điều đó làm anh đau đớn, thì tôi xin lỗi. Giờ bỏ tay tôi ra đi?.

- Em, em làm anh đau. Em biết không?.

- Tôi biết và tôi đã xin lỗi anh rồi còn gì?.

- Cô... cô... cô có biết tôi yêu cô thế nào không?.

- Cái này tôi không biết, vì dường như yêu anh tôi chẳng cảm nhận được tình cảm anh dành cho tôi nó to như thế nào cả.

Lúc này, những giọt nước mắt của Jun lại rơi ra. Cậu thầm trách sao mình lại yếu lòng thế. Nước mắt của cậu bắt đầu rơi như mưa. Chúng tiếp nối với nhau theo từng nhịp. Cậu gần như 1 người kiệt sức.

Đột nhiên, cậu đưa tay Yun lên ngực mình, cậu đặt nó lên nhẹ nhàng. Song, cái nắm tay của cậu vẫn làm cô đau điếng. Nhưng cô lại không rên rỉ gì.

“Nếu anh ấy nghĩ làm thế có thể hả cơn giận của mình, thì mình không cần phải phản kháng lại. Anh ấy có thể bóp nát tay mình để thỏa mãn cơn khát máu của anh ấy. Dù gì mình cũng chết đến nơi rồi cơ mà”.

- Em có nghe tiếng nhịp tim của anh không?.

Yun cười khẩy, không nói gì. Rõ ràng là cô cảm nhận được nó. Nó đang đập rất nhanh và hỗn loạn. Nó dường như bị đâm thủng nhiều chỗ nên đang rên rỉ với chủ nhân nó, rằng “anh là kẻ hại chúng tôi như thế này”.

- Em biết anh yêu em nhiều mà!.

Cô đáp lại những lời đó bằng việc im lặng. Có thể đó là cách duy nhất giúp cô bình tĩnh lại trong lúc này. Cô thật không thể tưởng tượng nếu cố nói ra lời đó, thì nó sẽ thê lương và đau đớn như thế nào.

- Anh xin em, đừng xa anh. Được không?.

- Xin lỗi, tôi không yêu anh!.

- Đừng thế mà, anh biết rằng em yêu anh mà!.

- Chỉ do anh ngộ nhận thôi. Anh đừng làm những điều vô ích nữa. Chẳng lợi lộc gì cho anh đâu.

- Có thật em không còn yêu anh không?. Nếu thế em nhìn thẳng vào anh đi!. Nhìn vào anh này.- Vừa nói cậu vừa lay người Yun thật mạnh.

Nụ cười trên môi Yun tự dưng tắt hẳn đi. Cậu đã tìm ra cách khiến cô không thể nào nói dối được. Cậu vội lắc đầu nhẹ.

“Mình không được mềm lòng!”.

Rồi cô nhắm mắt thật mạnh, cô muốn trấn an lại tinh thần mình. Chẳng lâu sao, cô mở to mắt ra. Ngược lên nhìn anh thật kĩ càng. Miệng cô khẽ mở. Song, nhìn thấy đôi mắt đắm lệ của anh, lòng cô lại như tan nát.

“Không... không được, mình không được mềm lòng!”.

- Đúng! Em hết yêu anh rồi!.

Jun cười điên dại. Cậu buông người Yun ra, giờ thì chẳng cần thiết để nắm lấy hay níu giữ tình cảm nữa. Khập khểnh, cậu quay người đi như người thất thần. Những vệt nước mắt tròn lăn trên đất hãy vẫn còn. Chúng long lanh và sáng bất ngờ. Song, chủ của chúng đã chẳng còn trái tim nữa. Nát mất rồi! Nát hết rồi!.

Cùng lúc ấy, Zen đứng gần đó, thấy vậy nên chẳng làm gì. Anh sợ mình lại làm ọi chuyện rối mù thêm. Chỉ biết đau lòng thay cho Yun.

Anh nghĩ lúc này, nhiệm vụ của mình đã kết thúc. Không cần tham gia vào nữa. Vì tất cả đã, chấm dứt rồi.

Đột nhiên, nụ cười của những kẻ măn nguyện lại in hằn lên mặt anh. Đủ rồi, như thế đã đủ rồi. Tình cảm của anh dành cho Yun cũng nên chôn đi bớt thôi. Như thế sẽ chẳng ai làm phiền ai nữa, chẳng ai vương vấn ai nữa. Mãi là thế!.

-o0o-

Sau buổi sáng đó, Jun về nhà chỉ im lặng. Không ăn gì, cũng chẳng buồn uống gì. Chỉ khi nào đói quá, cậu mới hé mở lấy thức ăn vào, ăn vài miếng, hớp vài ngụm rồi thấy tắt ra ngoài.

Bây giờ, ý chí sinh tồn của cậu chẳng còn nữa. Người ta nhìn vào ai cũng bảo cậu yếu đuối. Nhưng riêng cậu, cậu cũng chẳng ngờ rằng: 1 thằng con trai như mình lại có ngày như thế này. Hành hạ thể xác vì 1 người con gái phản bội mình.

Ngày hôm đó, chỉ vừa về tới nhà, Jun đã phải đứng sững lại. Một toán vệ sĩ chẳng biết từ đâu ra chạy thẳng đến chỗ cậu, nắm lấy tay cậu mà nâng lên như 1 đứa bé. Họ lôi Jun vào nhà trong sự ngỡ ngàng của chính cậu.

Jun được kéo vào nhà, chẳng mấy chốc người cậu đã bị dính vào ghế sofa ở phòng khách. Ba cậu bắt đầu tra tấn cậu bằng những câu nói chẳng lọt tai tí nào:

- Giờ mày tính sao?. Cưới hay đi theo cái con bé đó?.

- Mày bảo đi, muốn thế nào?. Bé Hương nhà ấy không tốt với mày sao?. Nó vừa đẹp, vừa xinh gái, học giỏi lại nói chuyện có duyên. Quá hoàn mỹ. Mày muốn gì nữa?.

- Hay mày muốn vợ mày là minh tinh màn bạc, hay con nhỏ bị bệnh tim kia mày mới chịu?.
- À ừm, tao hiểu rồi. Mày bị con đấy bỏ bùa mê đúng không?.
- Tao nhắc lại ày nghe nhá!. Hôn sự của tụi mày sẽ được tổ chức vào toàn sau, không lằng nhằng nữa. Quyết định thế đi!.

Nghe những lời nói như thế thốt ra từ bậc sinh thành của mình, cậu cũng chẳng biết nên khinh hay nên tội nghiệp họ. “Đồng tiền làm mờ con mắt mà!”. Người ta nói vốn không sai.

Hôm đó, cậu chỉ biết ngồi cười trừ. Từng tiếng từng chữ đập vào tai cậu như 1 cái búa đập vào tường. Đầu óc cậu bỗng quay cuồng, phải chăng khi tình yêu tan vỡ. Người ta đều có cảm giác thế này?...

Bố mẹ cậu cho rằng kế hoạch đã thành công mỹ mãn. Vì họ nhận thức được việc Jun đã quá mệt mỏi về chuyện họ phản nài.

Cậu hiện giờ thật sự rất cần 1 chỗ bình yên, mà ngôi nhà này thì lại không bình yên tí nào... cậu muốn đi khỏi nơi này. Song, cậu lại nhớ đến Yun, trái tim cậu lại tan nát, rồi cậu lại tự nhốt mình trong phòng. Ba mẹ Jun, họ đúng chẳng còn con người nó. Họ biết cậu mệt mỏi, họ biết cậu vừa sock chuyện gì đó nhưng họ vẫn dần áp cậu đến bước đường cùng. Tức nước thì vỡ bờ, quy luật tự nhiên trong cuộc sống. Và thì đã tức nước rồi đấy, vỡ bờ rồi đấy! Họ vừa lòng chưa?. Hay còn muốn hơn nữa?.

-o0o-

Yun nằm trong bệnh viện, tình hình sức khỏe cô càng ngày càng tệ đi. Cô giờ chẳng thở được như người bình thường nữa, phải nhờ sự trợ giúp của những bình oxy. Còn đi lại thì cô cũng chẳng còn đủ sức. Đối với 1 người phải hô hấp nhân tạo như vậy thì có đường mà ngồi xe lăn thôi.

Thế nên mỗi sáng, ai có thường xuyên ra vào khu công viên gần bệnh viện thì chắc cũng biết hình dáng của 1 người con gái xinh đẹp. Người mặc 1 bộ váy trắng muốt, khuôn mặt đỏ ửng nhưng đôi mắt long lanh, xinh đẹp lạ thường. Ngồi trên 1 chiếc xe lăn để người y tá kia đẩy đi. Chắc rằng họ sẽ nghĩ:

“Nàng thật đẹp nếu như nàng hồng hào hơn và không ngồi xe lăn”.

Họ cách nghĩ của họ, họ nghĩ thế là đúng. Nhưng họ đâu biết rằng, người con gái kia cũng đã từng hồng hào và đi đứng bình thường. Nàng vẫn biết yêu, vẫn biết cười và vẫn biết khóc. Có ai hiểu rằng, nàng phải chịu sự hành hạ về thể xác lẫn tinh thần của mình?. Cũng có ai hiểu rằng nàng đang đứng bên bờ vực cái chết?. Họ quá vô tư để hiểu được nỗi đau của những người chết. Nàng đã chết mất rồi còn đâu?.

-o0o-

Cùng lúc đó, trong bệnh viện:

- Có thể nói, bây giờ, khả năng sống sót của cô ấy chỉ còn 5%. Cô ấy hiện giờ đang ở phòng điều trị đặc biệt để bác sĩ quan sát thật cẩn thận.- Một vị bác sĩ già đang giải thích ẹ Yun hiểu.
- Nhưng bệnh tim bình thường đâu nặng thế?.
- Vì bệnh của cô ấy rất hiếm gặp, 100 người trên thế giới thì chỉ có 2 đến 3 người mắc bệnh. Sở dĩ chúng tôi lầm tưởng đó là bệnh tim bẩm sinh, vì căn bản, bệnh này là bệnh tim. Bên cạnh đó, nó lại nguy hiểm và tỉ lệ tử vong cao hơn nhiều.
- Trời ơi, thế con tôi... con tôi nó phải chết sao?.
- Điều đó vẫn chưa nói lên điều gì cả, bà đừng đau khổ quá!.
- Thế... nó còn tia hi vọng nào không?
- Hiện tại chúng tôi đang tìm cách chữa trị. Chúng tôi chẳng ai muốn sinh mạng của cô gái này phải mất đi...- Vừa nói bác sĩ vừa ngậm ngùi.

Mẹ cô nghe xong liền ngất đi. Còn ba cô vì là đàn ông nên phải nuốt nước mắt vào trong mà dìu mẹ cô vào phòng, cho bà nằm nghỉ cho đến khi tỉnh giấc.

Ông ngồi trong phòng, nước mắt lại rưng rưng. Bao lâu nay ông đã quá độc với con gái mình, đến khi tình ngộ thì đã quá muộn màng. Ông biết bác sĩ nói thế để an ủi người nhà bệnh nhân, sự thật vẫn là sự thật, chẳng ai có thể làm chúng biến thành những gì họ muốn, cũng như chẳng ai có thể tạo ra kì tích cho cô nữa.

Bây giờ, điều ông có thể làm là cầu nguyện, và tìm tí hi vọng cho Yun. Cầu mong cô đừng chết, để ông có thời gian mà đền đáp lại lỗi lầm mình đã gây ra.

“Tôi cầu xin ông trời, xin người hãy cứu lấy con gái tôi. Dù phải làm gì tôi cũng chịu mà... xin người!”.

Không khí trong bệnh viện chợt lạnh lẽo lạ thường, mùi thuốc khử trùng cứ bay thoang thoãng bên mũi ông. Càng làm sóng mũi ông cay thêm. Tại sao người ta đến lúc mất đi rồi mới cảm thấy ân hận nhỉ?. Trời ạ, có ai mà ngờ 1 cô gái xinh xắn thế phải chết vì bệnh tật thế này?. Nào ai ngờ được.

-o0o-

Yun nằm trong bệnh viện, phòng điều trị đặc biệt.

Cô nằm đó đã hơn 1 tuần nay, cô cảm thấy mệt mỏi. Lâu rồi khuôn mặt cô chưa có 1 tí biểu cảm nào. Gân cốt cô dường như đã rã ra. Thỉnh thoảng, nó đau điếng lại những lúc cô cố gắng cử động chúng.

Ngày nào cũng thế, cô đều nhìn mình qua tấm gương bệnh viện. Rồi sau đó cô lại nhìn không khí bên ngoài qua cánh cửa nhỏ.

Bây giờ cô mới để ý, những cánh cửa của những bệnh viện trước, không bao giờ sáng và rõ như bệnh viện này. Có lẽ nào người sắp chết nhìn nên ra thế?. Cô khẽ cười hiền cho suy nghĩ non nớt của mình. Cô nhớ Jun, nhớ nhiều lắm. Nhưng cô biết làm sao đây?. Cô đâu thể nào níu giữ anh lại, rồi ích kỉ lấy anh làm của mình. Anh cần 1 người tốt hơn cô, người quan tâm anh và giúp anh vượt qua mọi khó khăn chứ không phải suốt ngày làm anh đau đớn thế này. Cô không dám tự nhận mình vĩ đại, nhưng cô làm tất cả chỉ vì cậu thôi. Ừm, vì cậu thôi...

Ngoài trời hôm nay lại mưa, đúng là bầu không khí ở đây có vấn đề. Mới nãy còn nắng ấm, bây giờ lại mưa như trút nước thế này. Cô lại ngồi đó ôm những kí ức về Jun, cô muốn trước lúc chết, cô sẽ chẳng thể nào quên được. Hình bóng ấy với đôi mắt ấy, đôi chân mày đen sậm ấy, mái tóc mượt ấy, rồi đôi môi ấy. Chúng khiến cô mãn nguyện. Cô đã từng thề với trời rằng mình sẽ không cười, nhưng lần này cô phá lệ. Cô phải cười thật tươi, vì thiên đàng... đang vậy gọi.

-o0o-

1 ngày nữa lại trôi qua lạnh lẽo...

“Tôi nhận ra mọi thứ không như tôi mong muốn. Tình yêu và lý trí, chúng làm tôi điên loạn, tôi chẳng biết mình nên làm thế nào cho đúng. Nhưng tôi nghĩ, rồi mọi chuyện sẽ đi đâu vào đó”.

2 ngày trôi qua...

“Trước khi chết, tôi muốn được gặp anh ấy lần cuối. Tôi muốn được ngắm anh ấy, từ xa thôi cũng được. Tôi muốn anh ấy mãi không quên tôi, nhưng tôi cũng muốn anh ấy tìm được người con gái khác tốt hơn tôi!. Liệu đó là đúng?”.

Ngày thứ 3...

“Còn 1 ngày nữa là đến ngày hẹn. Tôi sẽ chết... tôi muốn gặp Jun, gặp anh ấy!!! Ai đó cho tôi ra khỏi cái bệnh viện này, tôi cần gặp anh ấy!”.

-o0o-

Ngày cuối cùng.

Cô lặng lẽ ngồi trên xe lăn, đoá hoa mẹ cô tặng với còn thoang thoãng mùi hương dịu dàng.

“Liệu sau này mình còn cơ hội gửi chúng?”.

Nghĩ đến đây, cô ứa nước mắt. Rồi thì cô chẳng kìm nén được nữa, cô đã khóc như 1 đứa trẻ bị lạc. Cô luôn miệng kêu:

- Mẹ mẹ... con không muốn xe mẹ đâu...

Mùa hè năm nay thật đẹp, lá vẫn xanh ngát. Cô nhìn qua cánh cửa phòng với khuôn mặt đầm nước mắt. Cô lại phá lệ nữa rồi, đáng nhẽ cô không được khóc chứ!. Cô thật trẻ con mà!.

Cô quệt nước mắt đi, rồi dùng tay đẩy bánh xe lăn đi, cô muốn ra khỏi bệnh viện. Để đến khu công viên kia hít thở không khí ngày cuối cùng.

Cô dùng hết sức của mình đẩy những bánh lăn, cứ mỗi vòng quay là mỗi lần xương cốt cô như muốn rụng rời, chóng rã ra, chóng làm cô đau đớn. Chúng như những con dao nhọn đâm xé vào xa thịt cô. Nhưng cô muốn đi... muốn dạo 1 vòng. Bây giờ, chẳng có thứ gì có thể ngăn được cô đến đó cả.

Yun đã ra đến được công viên, cô đang ngồi dưới 1 góc bàng. Gió thoảng qua tóc cô, chúng nâng tóc cô lên rồi nhẹ đặt tóc cô xuống bên vai. Cô hít hơi thật dài. Không khí quả trong lành. Những kí ức lại ùa về.

Cô còn nhớ, những tháng bên Jun là những tháng vui vẻ nhất đời cô. Mỗi tình đầu, thường là mối tình dễ phai, nhưng với cô, nó là tất cả những gì cô có. Những đau đớn của tuổi mới lớn, cô đã nếm trải 1 cách rõ ràng. Như thế đã quá đủ để 1 người con gái yếu đuối như cô phải cam chịu. Dù gì đi nữa, cô vẫn là con gái mà, đúng không?.

Ba phút trước khi chết:

Cô thở những hơi thở cuối cùng. Một chiếc lá khẽ rơi lên tóc cô, cô đưa mắt nhìn nó. Lá rồi cũng rơi, người rồi cũng chết. Chẳng gì thay đổi được cả. Cô khẽ nhếch mép cười.

Đã đến lúc rồi...

Yun cảm thấy người cô như bắt đầu tan chảy. Chân tay bắt đầu ngừng hoạt động. Đôi mắt lim dim mơ hồ chẳng nhìn rõ mọi vật.

Hai phút trước khi chết:

Cô nhớ đến Jun, cô bắt đầu tưởng tượng ra hình dáng của anh. Hình ảnh này đã khắc sâu vào tim cô, đã biến cô thành nô lệ của nó. Để rồi cô có ngày hôm nay, cô nhớ về anh như 1 chứng bệnh nan y không thể bỏ được. Vậy hoá ra anh là người gây ra cho cô bệnh à?. Không, là do số phận thôi!.

Người ta vẫn bảo, động vật nghe lời con người, thế con người nghe lời ai?. Câu trả lời là số phận. Trời đã định gì rồi, thì ta chỉ có nghĩ vạ làm theo...

Phút cuối cùng:

Cô cố gắng gượng người dậy, cô muốn mình đứng lên sau bao nhiêu vấp ngã. Nhưng có lẽ đã muộn màng. Sao cô không đứng dậy sớm hơn?. Sao cô không làm như thế sớm hơn?. Nếu thế thì cô đâu có thảm hại như thế này?.

Cái chết càng ngày càng đến gần. Cái vị trí trung gian giữa sống và chết của cô đang dần hẹp lại. Cô nắm thật chặt tay, tim cô bỗng đập nhanh hơn. Nó bóp nghẹn cô. Rồi cô sợ hãi. Cô nhắm mắt, tay cô buông xuôi. Người cô bắt đầu trở nên lạnh toát. Hai hàng mi động lại chút vệt nước mắt khô. Cô lại nghĩ về Jun, và trong phút chốc, cô đã cảm thấy như Jun đứng cạnh mình, nắm tay mình và cười với mình. Đúng là người chết luôn tạo ra những chuyện kì diệu.

Gió vẫn lay, lá vẫn xanh. Nhưng người chẳng còn. Mùi đau đớn ở đâu có lạnh vọng lên, tức tưởi và bóp nghẹt trái tim. Đâu đó, cái xác khô cằn vẫn còn ngồi đây. Và theo cái xác ấy là 1 tâm hồn lớn, của 1 cô bé nhỏ.

Mùa năm năm 17t, 1 người con gái ra đi mà chẳng bao giờ trở lại. Mãi mãi... và mãi mãi.

Trích:

- Giọt nước mắt đầu tiên của tình yêu giống như hạt kim cương. Giọt nước mắt thứ nhì giống như hạt ngọc. Giọt nước mắt thứ 3 như những giọt nước mắt khác. Không hơn, không kém.

(Achille Poincelot).

-o0o-

Thần chết hiện ra. Thần nhìn người con gái ngồi trên xe lăn kia mà lòng cảm thấy ái ngại. Thần liền nhìn sang con chó, lắc đầu, thiếu não nói:

- Đã đến lúc rồi...

- Thuộc hạ biết...

- Người làm việc của người đi!.

- Vâng.

Nói rồi con chó sủa vài tiếng, kéo hồn cô ra khỏi xác. Sau đó, thần chết bỏ cô vào 1 hòn bi nhỏ như long châu. Thần bảo:

- Đây sẽ là cô ta...

- Vâng, thuộc hạ biết.

- Ta sẽ mang về thiên đàng.

- Vâng, thuộc hạ biết.

- Ta mang đi thật đấy!.

- Thì thần cứ mang.

- Nhưng ta lại tiếc quá! – Thần thở dài.

- Luật lệ đã được đặt ra thừa thần.

- Ủhm, thế ta với người đem lên cho thiên đàng thôi. Còn công việc phải chờ ta giải quyết.

- Vâng ạ.

Trong lúc bay lên trời, thần chết lén nhìn về phía mặt đất. Nơi có người con gái kia đang ngồi. Khẽ lắc đầu luyến tiếc:

- Tại số cô ta phải chết thôi...

Rồi lạnh lùng quay đi, chẳng thèm quay lại nhìn nữa.

-o0o-

Yun àh, em đi rồi. Có bao giờ em nhớ đến anh không nhỉ?. Hay em đã bay đi 1 nơi xa, bắt đầu 1 chuyến đi tự do mà không có anh bên cạnh?. Em sống ở đó có vui không?. Có gì cho em cảm thấy mất mát thiệt thòi không? Anh nhớ em, nhớ nhiều lắm. Nhưng liệu anh có gặp được em?. Tại sao đến khi người ta mất đi em, thì anh mới hiểu được những gì mình trao cho em là quá ít so với anh trao em chứ?. Anh phải làm sao đây?.

-o0o-

Ánh hoàng hôn tuyệt đẹp. Chúng trải dài trên quan tài của 1 người con gái. Cô ấy tên Bạch Ánh Linh, sinh ngày 25-9-1993, từ trần ngày 13-7- 09. Người con gái với đôi mắt đẹp như 1 minh tinh màn bạc, người làm ngay ngất bao chàng trai. Giờ cũng đã ra đi.

Đã đến giờ, họ đặt quan tài cô xuống hố đất. Rồi mỗi người thấy cho cô 1 nhành hoa hồng trắng, tượng trưng cho sự thanh khiết của cô. Mẹ cô bước lên đầu, bà nhém tí đã ngất đi. Song, bà lại dồn nén hết sức của mình để có thể trao cô bông hoa đầu tiên này.

Hầu hết những người đến dự lễ tang này, ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt thương hại. Trên đường về, ai thầm thì với nhau: “Con bé xinh thế mà phải chết. Đúng là tội nghiệp thật”.

Jun vẫn ngồi ở nhà, tin tức đến bên cậu trong 1 buổi chiều hoang vắng. Lúc ấy cậu đã không ăn gì, và cú sock đến, cậu ngất đi chẳng 1 lời nói. Đến khi tỉnh giấc đã thấy mình nằm trên giường. Sau đó là mẹ cậu, bà vào bảo cậu là cậu có thư.

Cậu bắt lấy lá thư, rồi nhanh chóng đọc lấy:

Trích:

Gửi Jun,

Những lời này em viết cho anh có lẽ quá muộn màng. Và có lẽ khi anh nhận được lá thư này, là lúc em đã ra đi qua thế giới bên kia. Em không muốn dối anh, nhưng thật sự em chẳng biết làm gì ngoài cách đó. Em đã làm anh phải đau đớn thế, là lỗi của em. Em thành thật xin lỗi anh!.

Anh này, em yêu em nhiều lắm!. Những gì anh đã làm cho em và tình cảm của anh em sẽ chôn tận trái tim này. Nên anh đừng quên em nhé!. Em yêu anh, em còn nhiều điều muốn nói với anh lắm. Nhưng đầu em giờ trống rỗng, em chỉ muốn nói em yêu anh thôi. Những điều còn lại, khi nào chúng ta gặp nhau, em sẽ nói anh nghe...

Thân,

Yun- Linh.

Vài tiếng nấc vang lên. Cậu khóc ròng như 1 đứa trẻ.

“Chẳng còn gì cả, mọi thứ đi mất rồi. Tại sao lại thế cơ chứ?. Tôi phải làm sao đây?”.

Cậu tông cửa, chạy ra ngoài. Cậu kêu gào thảm khóc trên 1 con đường vắng, rồi cậu nhìn ánh hoàng hôn mờ mờ ảo ảo kia. Cậu rượt theo mặt trời. Cậu đang tìm kiếm tí hi vọng gì đó ỉn. Nhưng mặt trời đâu phải Yun, song, cậu vẫn chạy, vẫn rượt đuổi 1 cách điên dại.

Mặt trời lặn mất phân nửa, cậu như 1 tên điên.

Mặt trời lặn mất, cậu dừng lại, gào thét tên Yun.

Vài phút sau đó, cậu lại ngất đi trong cơn sáng. Từng tiếng nói, hình ảnh, kí ức lại đập về. Cậu mê man nói:

- Yun, đợi anh... đừng đi!. Về bên anh đi!... Yun...

-o0o-

10 năm sau:

Jun tốt nghiệp đại học ngành y, cậu bây giờ đã thành 1 vị bác sĩ trẻ tuổi tài năng. Có cả khối bệnh viện nổi tiếng mời cậu về làm việc, song, cậu lại làm bác sĩ ở 1 bệnh viện rất nhỏ. Đó là cái bệnh viện mà cậu đã bế Yun vào lần đầu tiên khi họ quen nhau ý. Sở dĩ Jun làm như thế, vì cậu vẫn ngây ngô cho rằng, Yun vẫn còn bên cậu.

À, còn nữa, Chan và Sula sẽ đám cưới nhé. Tháng sau họ tiến hành rồi đấy. Đáng nhẽ họ không làm lành được với nhau đâu, cái đó là nhờ Yun đấy nhé!. Yun đã phải viết hẳn 1 lá thư ra trò để gửi cho Sula giải thích từng chuyện, và Sula đã tha thứ cho Chan. Họ cũng đã chọn được áo cưới rồi. Thật đẹp đôi phải không nhỉ?.

Còn Uke, cô sang Mĩ cùng Kyo. Họ trốn đi. Họ muốn tìm khoảng không cho chính mình. Vì họ yêu nhau, tình yêu họ vượt qua tất cả mà.

-o0o-

Hôm nay, Jun đứng trước mộ Yun, tay cầm 1 đóa hoa hồng trắng đặt lên mồ cô. Kể ra cũng đã lâu rồi cậu chẳng được ngắm khuôn mặt này nhỉ?. Vì cậu phải ở kí túc xá nên chẳng thể nào gặp được cô.

- Anh nhớ em nhiều lắm! – cậu nói nghẹn ngào.

- Hôm nay anh về thăm em đây, em yêu!- Cậu tiếp lời.

Rồi cậu ngồi kế bên mộ cô, đeo ipop vào tai. Miệng ca ngân lên bài hát Love to be loved by you cho cô nghe. Từng giai điệu ngân lên: “Anh yêu em, vì anh muốn em yêu anh”. Trời bỗng đổ mưa, phải chăng Yun khóc.

- Em lúc nào cũng khóc cả... Thế sao anh lại yêu em thế cơ chứ!.

Trời mưa càng lớn, cậu chẳng chịu dịch người đi. Vẫn ngồi lì đó hát. Lâu lâu lại ngừng lại rồi bảo:

- Nếu cho anh quay lại thời gian, thì anh muốn em là của anh...

Cứ thế cứ thế, cậu nói được lặp đi lặp lại nhiều lần. Đến lúc trời hết mưa, ánh nắng đầu tiên bắt đầu hiện lên, xuyên qua mây chiếu rọi xuống nền đất xanh. 8 chữ in lên rõ rệt:

- Nếu anh muốn, em sẽ là của anh...

Nền đất bỗng xanh lạ thường. Jun hoa mắt? Hay Yun đang nói, đâu ai biết được.

Trích:

Anh chỉ mang đến cho em toàn là đau khổ... Có lẽ vậy mà em yêu anh. Bởi vì niềm vui thì dễ quên, còn đau khổ thì không bao giờ...

Sao anh lại yêu em thế này chứ!...

17t, mối tình đầu tiên tan vỡ. Khép lại 1 trang vở, mở ra 1 tấm lòng. Jun vẫn bảo với những người con gái đeo đuổi cậu rằng:

- Tôi đã có người yêu rồi!. Và tôi sẽ sống độc thân mãi mãi...

Lý do đơn giản thôi: trái tim cậu, đã ra đi cùng người con gái đó. Người con gái mang tên Yun.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-muon-toi-se-la-cua-anh>